SUNT CEI MAI BUNI PRIETENI
MINCINOȘI. IUBIȚI. DEPENDENȚI
O POVESTE DE DRAGOSTE
CUM NU S-A MAI SCRIS PÂNĂ ACUM

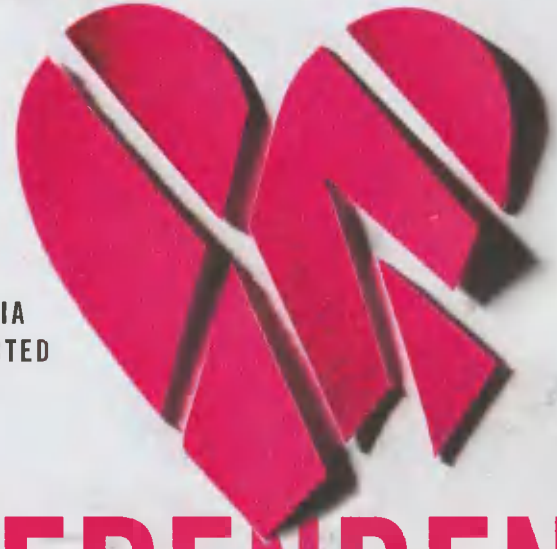

SERIA
ADDICTED
#1

DEPENDENT DE TINE

KRISTA & BECCA RITCHIE

AUTOARE DE BESTSELLERE *NEW YORK TIMES*

EA E DEPENDENTĂ DE SEX.
EL E DEPENDENT DE ALCOOL...
SINGURA SOLUȚIE ESTE
PRĂBUȘIREA TOTALĂ.

Nimeni nu bănuiește care este cel mai mare secret al lui Lily Calloway. În timp ce lumea dansează prin baruri, pe ea o găsești în toalete. Face sex. Nevoia ei incontrolabilă duce la multe aventuri de-o noapte, la flirturi fierbinți și la alte fapte de care îi este rușine și pe care le regretă.

Pentru Loren Hale, cel mai bun prieten este sticla de whisky. Lily e abia pe locul al doilea. De trei ani, cei doi se prefac că au o relație autentică, ascunzându-și astfel dependențele de familiile lor. Au ajuns să stăpânească la perfecție arta ascunderii sticlelor cu tărie și a diverșilor tipi care intră și ies din apartamentul lor.

Însă, în vreme ce se scufundă sub greutatea propriilor dependențe, ambii se agață cu toată puterea de relația lor distructivă și se întreabă dacă nu cumva ar fi mai bine să aibă cu adevărat o viață împreună decât să prelungească minciuna. Străinii, dar și membrii familiei încep să se insinueze în existența lor ascunsă și, odată cu noile provocări care apar, Lily și Loren își dau seama că nu sunt dependenți doar de sex și de alcool, ci și unul de celălalt.

www.edituraepica.ro
ISBN: 978-606-9713-59-4
9 786069 713594
EPICLOVE
COVER DESIGN
BY KRISTA & BECCA
RITCHIE
Ficțiune contemporană
pentru tineri. + 18 ani

Editor: Anca Eftime

Redactor: Anca Eftime
DTP: Simona Bănică

Addicted to You Copyright © 2013 by K.B. Ritchie
2020 Paperback Edition
All rights reserved

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin Editurii Epica.
© 2023, Editura Epica.

ISBN: 978-606-9713-59-4

București, 2023

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RITCHIE, KRISTA
Dependent de tine / Krista și Becca Ritchie ; trad. din lb. engleză și note de Oana Dușmănescu. - București : Epica, 2023
ISBN 978-606-9713-59-4

I. Ritchie, Becca
II. Dușmănescu, Oana (trad. ; note)

821.111

KRISTA & BECCA RITCHIE

DEPENDENT DE TINE

SERIA
ADDICTED
#1

Traducere din limba engleză de
OANA DUȘMĂNESCU

EPICLOVE

Editura Epica, București, 2023

Capitolul 1

Mă trezesc. Îmi văd tricoul aruncat pe jos, pe un covor pufos. Pantalonii scurți sunt undeva pe un dulap. Și chiloții cred că mi i-am pierdut pentru totdeauna. Probabil zac printre pliurile așternuturilor sau poate îi găsesc ascunși după ușă. Nu-mi pot aminti când mi i-am scos și nici măcar dacă mi i-am scos singură. Poate că *el* m-a dezbrăcat.

Gâtul mi se înfierbântă când trag cu ochiul spre frumosul adormit, un tip cu păr auriu și cu o cicatrice pe șold. Se răsucește puțin, cu fața spre mine, și încremenesc. Ochii îi rămân închiși și se agață somnoros de pernă, sărutându-i practic materialul alb. Când sforăie ușor, gura i se deschide și un damf puternic de alcool și pizza cu pepperoni plutește spre mine.

Chiar că știu să-i aleg.

Mă strecor jos din pat și merg în vârful picioarelor prin apartamentul tipului, trăgându-mi pe mine pantalonii negri scurți — fără chiloți, o altă pereche pierdută acasă la un tip fără nume. În timp ce-mi ridic de pe jos tricoul gri și rupt, sfâșiat practic în bucăți, amintirea începețoșată a nopții trecute se limpezește. Am trecut pragul camerei lui și literalmente mi-a rupt hainele de pe mine, ca Hulk cel furios. A fost măcar ceva sexy? Mă crispez. Probabil că a fost destul de sexy ca să se culce cu mine.

Disperată, găsesc un tricou decolorat mulat și reușesc să mi-l trag peste părul castaniu care-mi ajunge la umăr, cu șuvițe drepte, încurcate și năclăite. Atunci dau peste căciula mea de lână. Bingo. Mi-o pun pe cap și ies în grabă din camera lui.

Mai multe doze goale de bere sunt împrăștiate pe coridorul îngust și mă împiedic de o sticlă de Jack Daniel's, plină cu niște bale negre și cu ceea ce pare a fi un Jolly Rancher. Un colaj de poze cu niște studente bete decorează ușa de la stânga mea — din fericire, nu camera din care am ieșit. Cumva am reușit să-l evit pe excitatul șef de la Kappa Phi Delta și am găsit un individ care nu-și etalează cuceririle.

Ar fi trebuit să mă calmez. Am jurat că nu mai calc în sediile frățiilor studențești după ultima mea experiență de la Alpha Omega Zeta. În noaptea în care am ajuns acolo, AOZ găzduia o petrecere tematică. Habar neavând, am trecut pe sub arcada clădirii de patru etaje ca să fiu întâmpinată cu găleți de apă și cu mulți tipi care scandau să-mi sfâșii sutienul. Era ca-n vacanța de primăvară care o luase razna. Nu că aș avea prea multe de arătat la capitolul sâni. Înainte de a înnebuni de jenă, m-am ferit pe sub brațele și pe sub

trunchiurile lor și am descoperit plăcerea în alte locuri, cu alți oameni.

Unii care nu mă făceau să mă simt ca o vacă scoasă la mezat.

Azi-noapte am încălcat o regulă. De ce? Am o problemă. Mă rog, am mai multe probleme. Dar a spune *nu* se întâmplă să fie una dintre ele. Când Kappa Phi Delta a anunțat că Skrillex va concerta la ei în subsol, am crezut că mulțimea va fi alcătuită dintr-un amestec de fete de la asociațiile studențești și de oameni obișnuiți de la facultate. Poate că aș fi pus mâna pe un tip normal căruia îi place muzica house. S-a dovedit că publicul de-acolo era format îndeosebi din băieți din frății. O grămadă. Care se luau de orice ființă cu două țâțe și un vagin.

Iar Skrillex nu a apărut niciodată. Erau doar un DJ amărât și câteva boxe. Imaginați-vă!

Mai multe glasuri profunde, *masculine* răsună printre stâlpii de marmură din balcon și de pe trepte, iar eu încremenesc lângă zid. Oamenii sunt treji? La parter? O, nu!

Marșul rușinii e o activitate pe care plănuiesc s-o evit în toți cei patru ani de distracție studențească. În primul rând, mă îmbujorez la față. Mă fac ca o roșie din grădină. Nu rozaliu și drăgălaș. Ci cu niște pete purpurii care-mi pătează gâtul și brațele ca și cum aș fi alergică la rușine.

Râsetele de masculi se intensifică, iar mie mi se face un gol în stomac atunci când mă gândesc la cea mai de coșmar imagine. Cea în care cobor împleticit treptele și toate capetele se îndreaptă brusc în direcția mea. Expresia uimită de pe chipurile lor, în timp ce se întreabă care dintre „frații" lor

a decis să se cupleze cu o fată sfrijită și cu piept plat. Poate c-o să-mi arunce și un os de pui, tachinându-mă să mănânc.

Din păcate, asta s-a întâmplat în clasa a patra.

Mai mult ca sigur, o să bâlbâi niște cuvinte neinteligibile până când unuia dintre ei i se va face milă de petele mele de leopard roșiatic și mă va da afară pe ușă, ca pe un gunoi.

Asta a fost o mare greșeală (casa frăției studențești, nu sexul). Niciodată nu mă voi mai lăsa obligată să sorb shoturi de tequila ca un aspirator. Presiunea semenilor mei. Există cu adevărat.

Opțiunile mele sunt limitate. O singură scară. O singură soartă. Dacă nu cumva o să-mi crească o pereche de aripi care să mă ajute să zbor de la vreo fereastră de la etaj, o să am parte de marșul rușinii. Mă furișez pe balcon și brusc o invidiez pe Veil, eroina dintr-una din noile mele reviste cu benzi desenate. Tânăra Răzbunătoare se poate evapora în neant. O putere care mi-ar folosi acum din plin.

Imediat ce ajung la prima treaptă de sus, sună clopoțelul și trag cu ochiul peste balustradă. Vreo zece tipi din frăție sunt strânși pe canapelele de piele, îmbrăcați în diverse versiuni de pantaloni scurți și tricouri polo. Cel mai lucid dintre ei se autopropune să deschidă ușa. Reușește să stea în picioare, cu părul lui castaniu dat pe spate și cu falca încordată la intimidare. Când răspunde la ușă, îmi crește moralul.

Da! Aceasta este unica mea ocazie de a mă strecura afară nevăzută.

Folosesc acest moment de derută ca să plutesc pe trepte în jos, neobservată, invocând puterea lui Veil. Pe la jumătatea treptelor, Falcă-Încordată se sprijină de cadrul ușii, blocând intrarea.

— S-a terminat petrecerea, frate.

Cuvintele îi ies înăbușit din gură. Lasă ușa să se închidă în fața persoanei respective.

Sar încă două trepte.

Soneria se aude din nou. Nu știu de ce, dar de data asta pare mai agresivă.

Falcă-Încordată mârâie și trage cu forță de mânerul ușii.

— Ce vrei?

Un alt tip din frăție râde.

— Dă-i și lui o bere și spune-i să se ducă dracului.

Alți câțiva pași. Poate că voi reuși. N-am fost niciodată o persoană teribil de norocoasă, dar cred că am și eu partea mea de baftă.

Falcă-Încordată își ține mâna înfiptă în cadrul ușii, blocând trecerea în continuare.

— Zi ce vrei.

— În primul rând, ți se pare că nu știu să citesc ceasul sau că nu știu cum arată *lumina zilei?* Normal că nu-i nicio petrecere.

La naiba... Cunosc această voce.

Rămân încremenită pe scara din care mai am un sfert de coborât. Razele soarelui se strecoară printr-un mic spațiu dintre cadrul ușii și tricoul portocaliu al lui Falcă-Încordată. Strânge din dinți, gata să-i trântească ușa în nas celuilalt tip, dar intrusul pune mâna pe aceasta și spune:

— Am lăsat ceva aici, aseară.

— Nu-mi amintesc să te fi văzut.

— Am fost aici.

Face o pauză.

— Pentru scurt timp.

— Avem un birou de obiecte pierdute, spune tăios Falcă-Încordată. Ce ai pierdut?

Se îndepărtează de cadrul ușii și face semn din cap cuiva de pe canapea. Toți privesc scena ca și cum s-ar uita la o reluare de pe MTV.

— Jason, du-te și adu cutia.

Îl observ pe tipul de-afară. Se uită fix la mine.

— Nu-i nevoie, zice el.

Îi cercetez trăsăturile. Păr șaten-deschis, tuns scurt în lateral și mai lung în creștet. Un corp destul de tonifiat ascuns sub o pereche de pantaloni uzați și un tricou negru cu guler rotund. Niște pomeți foarte ascuțiți și ochi de culoarea whiskyului. Loren Hale e o băutură alcoolică și nici măcar n-o știe.

Silueta lui de 1,87 metri umple tot cadrul ușii.

Mă privește cu un amestec de amuzament și iritare, cu un zâmbet imperceptibil. Tipii din frăție îi urmăresc privirea și îi descoperă ținta.

Eu.

Ca și cum m-aș fi reîntrupat din senin.

— Am găsit-o, spune Lo, cu un zâmbet tensionat și amar.

Fierbințeala mi se ridică în obraji și-mi duc mâinile la față, încercând să-mi ascund umilința. O iau practic la goană spre ușă. Falcă-Încordată râde ca și cum ar fi câștigat un concurs între masculi.

— Iubita ta e o târfă, frate.

Nu mai aud nimic. Aerul rece de septembrie îmi umple plămânii, iar Lo închide ușa cu mai multă forță decât intenționase, probabil. Îmi ascund fața în palme, lipindu-le de

obrajii mei fierbinți, în vreme ce evenimentul mi se tot învârte în cap. O. Doamne. Dumnezeule.

Lo vine lângă mine pe la spate și mă cuprinde cu brațele de talie. Își pune bărbia pe umărul meu, aplecându-se puțin ca să echilibreze statura mea micuță cu silueta lui înaltă.

— Sper că a meritat, șoptește Lo, iar eu îi simt răsuflarea fierbinte pe gât.

— Ce să merite?

Inima mi-a ajuns în gât; apropierea lui mă derutează și mă ispitește. Nu știu niciodată care sunt adevăratele intenții ale lui Lo.

Mă călăuzește când înaintăm, cu spatele meu lipit de pieptul lui. De-abia mai sunt în stare să pășesc, darămite să gândesc ca lumea.

— Primul tău marș al rușinii într-o frăție studențească. Cum te simți?

— Rușinată.

Mă sărută ușor pe creștet și se desprinde de mine, luând-o înainte.

— Hai mai repede, Calloway! Mi-am lăsat băutura în mașină.

Fac ochii mari când îmi dau seama ce înseamnă asta, uitând treptat ororile care tocmai s-au întâmplat.

— N-ai condus tu, nu-i așa?

Îmi aruncă o privire gen, *pe bune, Lily?*

— Am remarcat că șoferul meu obișnuit e indisponibil — ridică acuzator din sprâncene — și am chemat-o pe Nola.

L-a sunat pe șoferul meu personal și nici nu îndrăznesc să-l întreb de ce a hotărât să-l ignore pe propriul șofer,

care l-ar plimba cu drag prin toată Philadelphia. Anderson vorbește neîntrebat. În clasa a noua, când Chloe Holbrook a dat o petrecere monstruoasă, Lo și cu mine am discutat despre niște narcotice ilegale care au fost trecute din mână-n mână, la conacul mamei sale. Conversațiile de pe bancheta din spate ar trebui să fie private pentru toți cei aflați în mașină. Anderson nu și-a dat, probabil, seama de această regulă nescrisă pentru că a doua zi camerele noastre au fost percheziționate după diverse substanțe interzise. Din fericire, menajera a uitat să caute în șemineul fals, unde-mi țineam cutia cu jucării pentru oameni mari.

Am scăpat cu fața curată din acel incident și am învățat o lecție extrem de importantă. Niciodată să nu ai încredere în Anderson.

Prefer să nu folosesc mașina familiei, ca să nu le cad și mai adânc în gheare, dar uneori Nola este o necesitate. Ca acum. Când sunt oarecum mahmură și incapabilă să-l plimb cu mașina pe Loren Hale cel mereu beat.

M-a uns șoferul său treaz personal și refuză să dea bani pe orice servicii de taximetrie după ce odată era să fim jefuiți într-un taxi. Nu le-am spus niciodată părinților noștri ce s-a întâmplat. Nu le-am explicat niciodată cât de aproape am fost de ceva îngrozitor. În special pentru că am petrecut după-amiaza respectivă într-un bar, cu două cărți false de identitate. Lo băuse mai mult whisky decât un om în toată firea. Iar eu făcusem sex într-o toaletă publică pentru prima oară în viața mea.

Purtările noastre indecente ne-au devenit ritualuri, iar familiile noastre nu trebuiau să afle despre ele.

Cadillacul meu Escalade negru e parcat în apropierea frăției studențești. Mai multe case în valoare de mai multe milioane de dolari fiecare se aliniază una după alta, una mai mare decât cealaltă. Curtea cea mai apropiată e plină de pahare roșii de plastic și un butoi de bere s-a răsturnat, din păcate, în iarbă. Lo merge înaintea mea.

— Nu credeam c-o să apari, spun și sar peste o băltoacă de borâtură de pe trotuar.

— Ți-am spus că o să vin.

Pufnesc scurt.

— Nu se întâmplă întotdeauna așa.

Se oprește lângă portiera mașinii, care are geamurile prea fumurii ca s-o vedem pe Nola pe scaunul șoferului.

— Da, dar aici e Kappa Phi Delta. Ți-o tragi cu unul și apoi toți vor o bucățică. Serios, am avut coșmaruri despre asta.

Mă strâmb.

— Să nu cumva să fiu violată?

— De-asta se numesc *coșmaruri*, Lily. Se presupune că nu sunt plăcute.

— Păi, probabil asta e ultima mea expediție într-o casă a unei frății pentru următorul deceniu sau cel puțin până când uit de dimineața asta.

Geamul de pe partea șoferului coboară. Buclele mari și negre ale Nolei îi ating fața în formă de inimă.

— Trebuie s-o iau pe domnișoara Calloway de la aeroport într-o oră.

— Suntem gata într-un minut, îi spun.

Geamul se închide la loc, ascunzând-o vederii noastre.

— Care domnișoară Calloway? întreabă Lo.

— Daisy. Tocmai s-a terminat Fashion Week la Paris.

Sora mea mai mică a crescut peste noapte, ajungând la un uimitor un metru optzeci, și silueta ei slăbănoagă se potrivea mănușă în lumea modei. Mama a capitalizat frumusețea lui Daisy într-o clipă. În săptămâna în care a împlinit 14 ani a semnat cu agenția de modelling IMG.

Lo strânge ușor din degete, pe lângă corp.

— Are 15 ani și probabil e înconjurată de modele mai mari, care trag pe nas cocaină la baie.

— Sunt sigură că au trimis pe cineva cu ea.

Urăsc când nu cunosc detalii. De când am ajuns la University of Pennsylvania, am dobândit nepoliticosul obicei de a fenta apelurile telefonice și vizitele. Odată intrată la facultate, a devenit dintr-odată foarte simplu să mă separ de casa Calloway. Presupun că așa mi-a fost scris dintotdeauna. Întotdeauna forțam ora stingerii și petreceam foarte puțin timp în compania mamei și a tatei.

Lo spune:

— Mă bucur că nu am frați și surori. Sincer, ai tu destui și pentru mine.

Nu m-am gândit niciodată că a avea trei surori e ceva exagerat, dar o familie de șase persoane atrage o oarecare atenție.

Se freacă istovit la ochi.

— OK, trebuie să beau ceva și apoi plecăm.

Inspir profund, gata să-i pun o întrebare pe care am evitat-o până acum amândoi.

— Azi ne prefacem?

Cu Nola atât de aproape, chestia asta este mereu o loterie. Pe de o parte, ea nu ne-a înșelat vreodată încrederea. Nici măcar în clasa a zecea, când m-am folosit de bancheta

din spate a unei limuzine ca să mi-o trag cu un fotbalist dintr-a douăspea. Geamul despărțitor era ridicat, ferindu-mă de privirile Nolei, dar el a gemut cam zgomotos, iar eu am lovit în portieră puțin prea tare. Bineînțeles că a auzit, dar nu m-a dat de gol niciodată.

Există totuși riscul că, într-o bună zi, ne va da pe goarnă. Banii dezleagă limbile și, din păcate, tații noștri se scaldă în bani.

N-ar trebui să-mi pese. Am 20 de ani. Sunt liberă să fac sex. Liberă să petrec. Știți voi, toate chestiile pe care le fac în mod normal adulții aflați la vârsta studenției. Dar lista mea de secrete murdare (*foarte* murdare) ar putea da naștere unui scandal în cadrul cercului de prieteni ai familiei mele. Compania tatei nu ar aprecia deloc acest gen de publicitate. Dacă mama ar ști despre grava mea problemă, m-ar trimite la reabilitare și terapie până când aș fi vindecată. Dar eu nu vreau să mă vindec. Eu vreau doar să trăiesc și să-mi hrănesc apetitul. Din întâmplare, acest apetit al meu e de natură sexuală.

În plus, fondul meu fiduciar s-ar evapora ca prin minune din cauza comportamentului meu inacceptabil. Nu sunt pregătită să renunț la banii care-mi plătesc facultatea. Familia lui Lo este la fel de nemiloasă.

— Ne prefacem, îmi spune el. Haide, iubirea mea.

Mă bate ușor peste fund.

— Treci în mașină.

Aproape că mă împiedic din cauza frecventei folosiri a cuvântului *iubire* din partea lui. În gimnaziu, i-am zis că mi se părea cel mai sexist alint. Și, chiar dacă englezii pretindeau că acest termen e invenția lor, Lo și l-a însușit.

Îl privesc fix, iar el zâmbește larg.

— Ai rămas șchioapă după marșul rușinii? întreabă el. Trebuie să te trec în brațe și pragul mașinii?

— Nu e necesar.

Zâmbetul lui strâmb mă face să surâd și eu. Lo se sprijină de mine intenționat ca să mă necăjească și-și strecoară o mână în buzunarul din spate al jeanșilor mei.

— Dacă nu te clintești din poziția asta, o să te învârt. Cât pot de tare.

Inima îmi cade din piept. O, Doamne... Mă mușc de buză, imaginându-mi cum ar fi să fac sex cu Loren Hale. Prima dată s-a întâmplat acum prea mult timp ca să mi-o amintesc așa cum trebuie. Scutur din cap. *Nu te gândi la asta.* Mă întorc să deschid portiera și să intru în Escalade, dar chiar atunci am o mare revelație.

— Nola a venit cu mașina până la casa frăției studențești... Sunt moartă. O, Doamne sfinte! Am încurcat-o.

Îmi trec mâinile prin păr și încep să gâfâi ca o balenă eșuată. N-am nicio scuză să fiu aici, în afara faptului că mi-am căutat vreun tip cu care să mi-o trag. Și acesta e răspunsul pe care încerc să-l evit. Mai ales de vreme ce părinții noștri cred că eu și Lo avem o relație serioasă — o relație care l-a vindecat de felul său primejdios de a petrece și l-a transformat într-un tânăr de care tatăl lui poate fi mândru.

Chestia asta, faptul că m-a adunat de la o petrecere a unei frății studențești cu un ușor damf de whisky în răsuflare, nu este ceea ce și-ar fi dorit tatăl lui Lo pentru acesta. *Nu* este ceva ce ar tolera și nici măcar ceva ce ar accepta. De fapt, probabil ar urla la Lo și l-ar amenința că-i desființează fondul fiduciar. Dacă nu vrem cumva să ne luăm la revedere

de la luxul bogăției noastre moștenite, trebuie să ne prefacem că suntem împreună. Și să ne prefacem că suntem două ființe umane care funcționează perfect și au grijă de ele așa cum se cuvine.

Și noi chiar nu suntem așa. Deloc. Brațele îmi tremură.

Aoleu!

Lo îmi pune mâinile pe umeri.

– Relaxează-te, Lil. I-am spus Nolei că o prietenă de-a ta te-a chemat la un brunch de ziua ei. Ești acoperită.

În continuare, simt c-o să mi se desprindă capul de pe umeri și o să plutească, dar cel puțin povestea asta este mai bună decât adevărul. *Hei, Nola, trebuie s-o luăm pe Lily de la o frăție studențească, unde a avut o aventură de o noapte cu un ratat.* Și apoi ea s-ar uita la Lo, așteptându-l să explodeze de gelozie. Iar el ar adăuga: *A, da, sunt iubitul ei doar când e nevoie să fiu. Te-am păcălit!*

Lo îmi simte neliniștea.

— N-o să afle.

Mă strânge de umeri.

— Ești sigur?

— Da, zice el, nerăbdător.

Se strecoară în mașină, iar eu îl urmez. Nola bagă Escalade-ul în viteză.

— Înapoi la Drake, domnișoară Calloway?

După ani întregi în care am rugat-o să-mi spună oricum altcumva, inclusiv *fetițo* (din nu știu ce motiv, credeam că asta o s-o convingă să lase deoparte toată vrăjeala, însă cred că mai rău am insultat-o), am renunțat la idee. Pot să jur că tata o plătește în plus ca să păstreze formalitățile.

— Da, spun, iar ea se îndreaptă spre complexul de apartamente Drake.

Lo bea lacom dintr-un termos cu cafea și, deși ia ditamai înghițiturile, sunt convinsă că băutura cu cofeină nu-l satisface. Găsesc o doză de Diet Fizz în răcitorul din mijlocul mașinii și o desfac. Lichidul carbogazos și închis la culoare îmi alină stomacul agitat.

Lo mă cuprinde cu un braț de umeri, iar eu mă lipesc puțin de pieptul lui dur. Nola se uită în oglinda retrovizoare.

— Domnul Hale nu a fost invitat la brunch? întreabă ea, prietenoasă.

Însă de câte ori Nola are chef de pus întrebări, asta îmi pune nervii pe bigudiuri și-mi activează paranoia.

— Nu sunt la fel de popular ca Lily, răspunde Lo în locul meu.

Întotdeauna s-a priceput la minciuni mai bine ca mine. Asta din cauza faptului că e în permanență în stare de ebrietate. Și eu aș fi mult mai încrezătoare și mai sigură pe mine dacă aș turna în mine băutură toată ziua.

Nola râde și burta ei plinuță se lovește de volan la fiecare chicoteală.

— Sunt sigură că sunteți la fel de popular ca domnișoara Calloway.

Toată lumea (inclusiv Nola, aparent) presupunea că Lo are prieteni. La capitolul atractivitate, e undeva între solistul unei trupe rock căruia ai vrea să i-o tragi și un model pentru Burberry și Calvin Klein. N-a făcut niciodată parte din vreo trupă, dar o agenție de modelling i-a făcut curte odinioară, dorindu-l pentru o campanie Burberry. Și-au retras însă oferta când l-au văzut trăgând la măsea dintr-o sticlă

aproape goală de whisky. Industria modei are și ea standardele ei.

Lo ar trebui să aibă o sumedenie de prieteni. Mai ales femei. Și, de obicei, se adună stol în jurul lui. Dar nu pentru multă vreme.

Mașina intră pe o altă stradă, iar eu număr minutele în gând. Lo se apropie de mine cu tot trupul și-mi mângâie umărul gol cu degetele, aproape iubitor.

Îl privesc scurt în ochi. Simt că-mi arde gâtul când se uită adânc în ochii mei. Înghit în sec și mă străduiesc să nu întrerup contactul vizual. Dacă tot se presupune că suntem împreună, n-ar trebui să-mi fie frică de ochii lui de chihlimbar, ca unei fetițe nesigure și ciudățele.

Lo spune:

— Charlie cântă la saxofon diseară, la Eight Ball. Ne-a invitat să mergem să-l vedem.

— N-avem alte planuri.

Minciună. S-a deschis un nou club în centru, numit The Blue Room. Literalmente, totul e albastru acolo. Chiar și băuturile. Nu ratez eu ocazia de a mi-o trage într-o baie albastră. Să sperăm că are și scaune de toaletă albastre.

— Așa facem.

Tăcerea (una foarte ciudată) se ascute după ce cuvintele sale mor în aer. În mod normal, i-aș vorbi despre The Blue Room și despre intențiile mele abjecte, aș face planuri pentru că sunt șoferul lui de încredere. Dar în această mașină cenzurată, mi-e mai dificil să încep vreo conversație rezervată adulților.

— E ceva prin frigider? Mor de foame.

— Tocmai am fost la cumpărături, îmi spune el.

Mijesc ochii, întrebându-mă dacă minte ca să joace rolul iubitului cumsecade sau chiar a dat o fugă până la Whole Foods. Îmi chiorăie stomacul. Măcar știm cu toții că eu n-am mințit.

Strânge din dinți, ofticat că nu deosebesc ficțiunea de adevăr. De obicei mă prind, dar uneori, când e relaxat, nu mai discern nimic.

— Am cumpărat plăcintă merengue cu lămâie. Preferata ta.

Rămân cu gura căscată.

— Nu trebuia.

Nu, chiar nu trebuia. Urăsc merengue cu lămâie. Evident, vrea ca Nola să creadă că e un iubit-model, dar singura gagică cu care Loren Hale se va purta vreodată bine e sticla lui de bourbon.

Oprim la semafor, la numai câteva străzi distanță de complexul rezidențial. Simt gustul libertății și brațele lui Lo încep să pară mai degrabă o povară pe umerii mei decât o alinare binevenită.

— A fost un eveniment relaxat, domnișoară Calloway? întreabă Nola.

Ce? Ah... căcat!

Se uită fix la tricoul mulat pe care l-am cules de pe podeaua tipului din frăție. Pătat și albit de la naiba știe ce.

— Ăăă, eu... eu, mă bâlbâi eu.

Lo înțepenește lângă mine. Ia termosul și dă pe gât restul băuturii din el.

— Am... am vărsat niște suc de portocale pe tricou. A fost cam jenant.

Asta chiar a fost o minciună?

Fața mi se înfierbântă incontrolabil și, pentru prima oară, mă bucur de petele roșii. Nola mă privește cu milă. Mă cunoaște de când mi-era prea rușine să rostesc Jurământul de Onoare la grădiniță. Aveam cinci ani și eram timidă. Asta descrie în bună măsură primii mei ani de existență.

Sunt sigură că n-a fost atât de rău, mă consolează ea.

Semaforul se face verde și Nola își îndreaptă din nou atenția spre drum. Ajungem teferi la Drake. O clădire înaltă, de cărămidă maronie, ridicată fix în inima orașului. Acest complex istoric de 33 de etaje adăpostește mii de oameni și are forma unui triunghi. Cu influențe din Barocul Spaniol, arată ca o încrucișare între o catedrală iberică și un hotel vechi din Philly.

Îmi place destul de mult cât să-l consider căminul meu.

Nola își ia la revedere și eu îi mulțumesc înainte de a mă da jos din Escalade. Nici nu pun bine picioarele pe trotuar, că Lo mă și prinde de mână. Îmi mângâie gâtul fin și privirea lui e ațintită asupra gulerului meu. Își pune mâinile pe tricoul meu mulat și sumar, atingându-mi goliciunea coastelor, dar și ascunzându-mi în același timp sânii de privirile trecătorilor din Philly.

Mă analizează. Îmi cercetează fiecare mișcare. Și inima mea o ia la galop.

— Se uită la noi? șoptesc, întrebându-mă de ce Lo arată brusc ca și cum ar vrea să mă devoreze.

E parte a minciunii noastre, îmi reamintesc. *Nu e adevărat.*

Dar pare adevărat. Mâinile lui atingându-mă. Căldura trupului lui lipită de pielea mea moale.

Își linge buza de jos și se apropie ca să-mi șoptească:

— În acest moment, sunt al tău.

Își trece mâinile prin mânecile tricoului și le așază pe omoplații mei goi. Îmi țin respirația și încremenesc. Sunt o statuie.

— Și, pentru că sunt iubitul tău, murmură el, urăsc să te împart cu alții.

Apoi mă mușcă în glumă de gât și îl plesnesc peste mână, deși cad în capcana jocului său.

— Lo! țip eu, vânzolindu-mă sub mușcătura lui care-mi lasă o mică urmă pe piele.

Dintr-odată, buzele lui se apropie, sărutându-mă, sugându-mi pielea de la baza gâtului și urcând ușurel. Membrele îmi tremură și mă prind cu putere de găicile curelei. El zâmbește între săruturi, știind efectul pe care-l are asupra mea. Buzele i se lipesc de obrazul meu... de colțul gurii... se oprește. Iar eu mă abțin din a-l lua în brațe și de a termina ce a început el.

Apoi își strecoară limba în gura mea, iar eu uit că acțiunile lui sunt false și cred, în acest moment, că e al meu cu adevărat. Îl sărut și eu, cu un geamăt. Sunetul îl încurajează și mă sărută și mai apăsat, mai violent ca înainte. *Da.*

Și apoi deschid ochii și văd că Escalade-ul nu mai e acolo. Nola a plecat. Nu vreau să se termine, dar știu că trebuie. Așa că întrerup prima sărutul, atingându-mi buzele umflate.

Pieptul i se ridică și îi coboară greoi și mă privește prelung, fără să se desprindă de mine.

— A plecat, îi zic.

Urăsc senzația după care tânjește trupul meu. Aș putea foarte simplu să-mi urc un picior în jurul mijlocului său și să-l lipesc de clădire. Inima mea își accelerează ritmul la acest gând. Nu sunt imună la acei ochi de chihlimbar, cei pe care-i

de un alcoolic funcțional, cum este Lo. Adorabili, strălucitori, puternici. Cei care strigă mereu *trage-mi-o!* Care mă vor tortura de acum până la sfârșitul zilelor.

Când îmi aude cuvintele, maxilarul i se încordează. Încetișor, își ia mâinile de pe mine și apoi se șterge la gură. Tensiunea se strecoară între noi și miezul meu cel mai profund îmi spune *sari pe el, atacă-l ca un mic tigru bengalez!* Dar nu pot. Pentru că e Loren Hale. Pentru că avem un sistem care nu poate fi perturbat.

După o pauză prelungă, are o revelație care-l umple de groază.

Spune-mi că nu i-ai supt-o vreunuia.

O, Doamne Dumnezeule!

– Eu... ăăă...

— Ce naiba, Lily?

Începe să-și șteargă limba cu degetele. Apoi, cu gesturi dramatice, ia ce i-a mai rămas în sticlă și-și toarnă în gură, scuipând apoi pe jos.

— Am uitat, mă crispez eu. Te-aș fi avertizat...

— Sunt convins.

— Nu știam c-o să mă săruți! încerc eu să mă apăr.

Altminteri, aș fi găsit pastă de dinți în baia frăției studențești. Sau niște apă de gură.

— Suntem împreună, răspunde el. Normal c-o să te sărut, la mama dracului.

Apoi își vâră sticla în buzunar și-și îndreaptă privirea spre intrarea în complex.

— Ne vedem înăuntru.

Se răsucește, mergând cu spatele.

— Știi tu, în apartamentul *nostru*. Pe care-l împărțim, ca un *cuplu* ce suntem.

Îmi aruncă acel zâmbet amar.

— Să vii repede, iubirea mea.

Îmi face cu ochiul. Și o parte din mine se prăbușește și se face terci. Cealaltă parte e pur și simplu confuză.

Mă doare capul când încerc să deslușesc intențiile lui Lo. Rămân în urmă, încercând să-i dau în vileag adevăratele sentimente. S-a prefăcut? Sau a fost real?

Îmi alung îndoielile. Suntem în această relație *falsă* de trei ani. Locuim împreună. M-a auzit ajungând la orgasm din camera de alături. L-am văzut dormind în propria vomă. Și deși părinții noștri cred că suntem la un mic pas de logodnă, nu vom mai face sex niciodată. S-a întâmplat o singură dată și trebuie să fie suficient.

Capitolul 2

Cercetez conținutul frigiderului. Șampanie și sticle scumpe de rom ocupă majoritatea spațiului. Deschid un sertar și descopăr o pungă amărâtă, cu felii de morcov. Fiind o fată care arde mii de calorii frecându-se de diverse zone pelviene, am nevoie de proteine. Am auzit atât de multe comentarii răutăcioase legate de silueta mea slăbănoagă, încât îmi doresc să am niște carne pe mine. Fetele pot fi foarte crude.

— Nu-mi vine să cred că ai mințit în privința cumpărăturilor, spun iritată.

Trântesc ușa frigiderului și sar pe blatul de la bucătărie. Pe cât de istoric se pretinde a fi complexul Drake, interiorul este mai degrabă modern. Cu electrocasnice albe și argintii. Blaturi albe. Tavane și pereți albi. Dacă n-am fi avut mobila noastră tapițată roșu cu gri și decorațiunile inspirate din Warhol, ai fi zis că locuim într-un spital.

— Dacă știam că mă opresc la Frăția Tâmpiților, ți-aș fi luat un covrig de la Lucky.

Mă uit urât la el.

— Ai mâncat de dimineață?

Îmi aruncă o privire că *da, normal.*

— Burrito la micul-dejun.

Mă ciupește de bărbie și tot e mai înalt decât mine, deși eu sunt cocoțată pe blat.

— Nu mai fi supărată, dragă! Aș fi putut să rămân la restaurant, iar tu ți-ai fi găsit singură drumul spre casă. Vrei să dau timpul înapoi?

— Da, și în timp ce mă lași să evadez din casa frăției studențești, te poți duce să faci cumpărături, așa cum i-ai spus Nolei.

Mă încadrează cu brațele, cu palmele lipite de blat, iar eu încep să respir greoi.

— M-am răzgândit. Nu-mi place realitatea asta.

Vreau să se aplece spre mine, în schimb, el se retrage și începe să adune sticlele de băutură din dulapurile albe.

— Nola trebuie să creadă că te hrănesc, Lil. Arăți cam scheletică. Iar când respiri, ți se văd coastele.

Și băieții pot fi cruzi. Își toarnă whisky într-un pahar pătrățos de lângă mine. Strâng din buze și deschid un dulap de deasupra capului său. Când trântesc ușa la loc, Lo tresare și-și varsă băutura peste mâini.

— *Doamne.*

Găsește un prosop și șterge balta de alcool.

— Domnul Kappa Phi Delta nu și-a făcut treaba?

— A fost OK.

– A fost OK, zice Lo, ridicând dintr-o sprânceană. Exact ce vrea să audă orice bărbat.

Brațele mele golașe se umplu de pete roșii.

– Ți s-au înroșit coatele, îmi spune el, zâmbind și turnându-și din nou în pahar. Ești ca Violet din Willy Wonka, doar că tu ai mâncat o cireașă fermecată.

Scot un geamăt.

– Nu mai vorbi despre mâncare.

Se înclină spre mine, iar eu încremenesc. *Doamne...* În loc să mă ia în brațe — lucru pe care mi-l imaginez într-un moment de slăbiciune —, îmi atinge piciorul gol în timp ce-și ia telefonul de la încărcat. Îngheț din nou. El de-abia bagă de seamă atingerea, dar măruntaiele mele se aprind de dorință și de nerăbdare. Și dacă ar fi fost un roșcat oarecare cu acnee explozivă, tot la fel m-aș fi simțit. Probabil.

Sau poate nu.

Fantezia mea se încâlcește: Lo își ține degetele pe genunchiul meu. Se apleacă brusc peste mine, prinzându-mă sub greutatea sa. Spinarea mi se arcuiește, lipită de dulapuri...

— Îți comand niște pizza dacă te duci să faci un duș. Miroși a sex și am și eu limitele mele când vine vorba de inhalat duhoarea altui mascul.

Stomacul mi se prăbușește și fantezia se dizolvă, lăsând loc realității. Urăsc să-mi imaginez că fac prostii cu Lo, pentru că, atunci când mă trezesc, el stă la câțiva centimetri distanță de mine, iar eu mă-ntreb dacă își poate da seama. Își poate da seama?

Îl cercetez din priviri în timp ce-și bea whiskyul. După un moment prelung de tăcere, ridică din sprâncene și îmi aruncă o privire care spune *ce mama naibii faci?*

— Vrei să mă repet?

— Poftim?

Își dă ochii peste cap și ia o înghițitură prelungă, fără măcar să se strâmbe din cauza alcoolului tare ce i se duce pe gât.

— Tu, duș. Eu, pizza. Tarzan o mănâncă pe Jane.

Mă mușcă de umăr. Mă dau puțin în spate.

— Vrei să spui că Tarzan *o place* pe Jane?

Sar de pe blat, ducându-mă să-mi spăl frăția studențească de pe piele. Lo clatină din cap la mișto.

— Nu acest Tarzan.

— Alcoolul te face rău, spun nonșalant.

Ridică paharul, în semn că e de acord cu mine, iar eu mă îndepărtez pe coridor. Apartamentul nostru spațios, cu trei camere, joacă rolul mincinos de cuib al iubirii noastre. Nu a fost simplu să ne prefacem că suntem împreună de trei ani, mai ales că am început farsa de când eram în clasa a douăsprezecea. Când ne-am hotărât să mergem la același colegiu, părinții noștri au fost cei care au propus să locuim împreună. Nu sunt foarte conservatori, dar, chiar și așa, mă-ndoiesc că ar înțelege sau ar aproba stilul meu de viață, căci eu mă culc cu mai mulți bărbați decât se cuvine pentru o tânără femeie.

Mama a invocat experiența de la facultate a surorii mele mai mari ca motiv de a împărți locuința cu „iubitul" meu. Colega de cameră a lui Poppy își aducea prietenii în vizită la orice oră, chiar și în timpul examenelor finale, și-și lăsa rufele murdare (inclusiv lenjeria) pe scaunul surorii mele. Comportamentul ei insensibil a fost suficient pentru ca mama să găsească un apartament în afara campusului și să-l împingă pe Lo direct la mine în dormitor.

În cea mai mare parte a funcționat. Îmi amintesc că mi s-a ridicat o povară de pe piept după ce ușile s-au închis și familia mea a plecat. M-au lăsat în pace. M-au lăsat să trăiesc.

Intru în baia de dimensiuni considerabile și îmi scot hainele de pe mine. După ce intru în dușul fierbinte, expir prelung. Apa îmi spală mirosul și sudoarea, dar păcatele mele rămân. Amintirile nu se evaporă și încerc cu disperare să nu mă gândesc la dimineața de azi. Mă trezesc la realitate. Îmi place să fac sex. Dar nu-mi dau seama care e treaba cu ceea ce se întâmplă după aceea.

Îmi pun șampon în palmă și mi-l pun pe buclele scurte și castanii. Uneori îmi închipui viitorul. Pe Loren Hale muncind pentru compania tatălui său, aflată în top Fortune 500, îmbrăcat într-un costum strâmt care-l sufocă în zona gâtului. E trist. Nu-l văd deloc zâmbind în viitorul lui închipuit. Și habar nu am cum să îndrept lucrul ăsta. Ce anume iubește Loren Hale? Whisky, bourbon, rom. Ce va putea face el dincolo de facultate?... Nu văd nimic.

Poate că e un lucru bun că nu sunt ghicitoare în stele.

O să rămân cu ce știu. Cu trecutul — acolo unde Jonathan Hale l-a adus pe Lo la jocurile neoficiale de golf, cu tatăl meu. Cu mine lângă el. Discutau, așa cum fac întotdeauna. Bani, investiții și plasare de produse pentru mărcile lor înregistrate. Lo și cu mine ne jucam de-a Războiul Stelelor cu propriile crose de golf, iar ei ne-au certat când i-am învinețit coastele lui Lo cu sabia mea cu laser.

Lo și cu mine puteam fi prieteni sau dușmani. Ne întâlneam mereu. În sălile de așteptare ale unor ședințe plictisitoare. În diverse birouri. La gale caritabile. La școala de elită.

Acum, la facultate, s-ar fi putut transforma într-o relație agitată, plină de tachinări, ce tindea să devină ceva mai clandestin. Ne împărtășeam toate secretele, formând un club din numai două persoane. Împreună am descoperit supereroii dintr-un mic magazin de benzi desenate din Philly. O mică parte din aventurile galactice ale lui Havok și călătoriile în timp ale lui Nathaniel Grey. Uneori, nici măcar Ciclopii și nici Emma Frost nu ne puteau repara necazurile, dar încă sunt aici, amintindu-ne de perioade mai inocente. Niște perioade în care Lo nu se îmbăta aiurea și eu nu mă culcam cu toți bărbații din lume. Ne permit să ne întoarcem în acele momente calde și pure, iar eu revin mereu la acele clipe minunate.

Termin de curățat semnele dezmățului de azi-noapte de pe trup și mă îmbrac într-un halat plușat de baie. Mi-l petrec peste talie și mă-ndrept spre bucătărie.

— Pizza? întreb absentă, observând blatul gol.

Tehnic, nu e gol deloc, dar am devenit atât de imună la sticlele de alcool ale lui Lo și la aparatele electrocasnice, încât ar putea fi invizibile.

— E pe drum, spune el. Nu-mi mai arunca privirea aia de căprioară. Zici că mai ai puțin și plângi.

El se sprijină de frigider și mă uit inconștient la fermoarul jeanșilor lui. Îmi imaginez privirea lui pe cordonul halatului meu. Nu ridic privirea, ca să nu-mi stric imaginea.

— Când ai mâncat ultima oară?

— Nu sunt sigură.

Am o singură idee în cap și nu e vorba despre mâncare.

— E nasol, Lil.

— Mănânc, mă apăr cu neconvingător.

În fantezia mea, îl văd desfăcându-mi halatul.

Poate c-ar trebui să mi-l scot pentru el. *NU! Nu face asta, Lily.* Ridic în cele din urmă privirea și el mă privește atât de atent, încât fața începe să mi se încingă instantaneu.

El zâmbește în timp ce soarbe din pahar. Când termină, își linge buzele.

— Vrei să-mi desfac nasturii, iubire, sau vrei să aștept să te așezi mai întâi în genunchi?

Mă holbez, absolut înspăimântată. Mi-a citit gândurile. Sunt atât de transparentă!

Cu mâna liberă, desface nasturele și-și trage fermoarul în jos, arătându-mi elasticul boxerilor lui negri. Mă privește cum respir greu, întretăiat și sporadic. Apoi își ia mâna de pe blugi și se sprijină cu coatele de blat.

— Te-ai spălat pe dinți?

— Încetează, îi spun, cu glas răgușit. Mă omori.

Serios, *întregul* meu corp, nu doar plămânii, hiperventilează.

Pomeții i se ascut, fălcile i se blochează. Își pune paharul jos și apoi își închide blugii, vârând nasturele la loc prin gaică.

Înghit greoi în sec și sar încordată pe taburetul înalt, din lemn de culoare gri. Îmi trec degetele tremurânde prin părul ud și încurcat. Ca să nu mă mai gândesc la acel moment, mă prefac că nu s-a întâmplat niciodată și revin la conversația noastră de mai devreme.

— E cam dificil să bag în gură ceva când noi n-avem niciodată nimic prin frigider.

Luăm masa *mult* prea des în oraș

— Nu cred că ai vreo problemă cu băgatul în gură, spune el, doar că nu bagi ce trebuie; de exemplu, mâncare.

Îmi muşc buzele şi-i arăt degetul mijlociu. Cuvintele lui mă dor mai mult ca ale altcuiva. Dar Lo are propriile probleme evidente. Toată lumea le poate vedea. Zâmbeşte strâmb când mă uit ba la el, ba la paharul cu alcool. Îşi lipeşte gura paharului de buze şi se răsuceşte cu spatele la mine.

Cu Lo nu discut despre *sentimente*. Despre cum se simte el când vede că aduc acasă, în fiecare seară, câte un tip nou. Şi nici el nu mă-ntreabă cum mă simt când îl văd cum bea până uită de el. Ne înăbuşim amândoi replicile critice, dar tăcerea noastră naşte tensiunea ineluctabilă dintre noi. Uneori e atât de densă, încât îmi vine pur şi simplu să urlu. Dar o păstrez pentru mine. O reprim. Orice comentariu care scoate la suprafaţă dependenţele de care suferim rupe sistemul instaurat. Sistemul în cadrul căruia amândoi trăim cât de liberi vrem. Eu, culcându-mă cu oricine. El, bând în neştire.

Se aude soneria. Pizza?! Zâmbesc şi mă duc spre interfonul din foaier, apăsând butonul.

— Alo?

— Domnişoară Calloway, aveţi un oaspete la parter. Să-l trimit sus? spune tipa de la pază.

— Cine e?

— Sora dumneavoastră, Rose.

Mârâi pe dinăuntru. Nu e pizza. E timpul să mă prefac din nou în privinţa lui Lo — chiar dacă lui îi place să menţină această şaradă şi când nu e nimeni prin preajmă, doar ca să mă necăjească.

— Spune-i să urce.

Lo se transformă în struțul din desenele animate și aleargă prin bucătărie, încuind sticlele de băutură prin dulapuri, sub cheie, vărsând alcoolul într-o ceașcă albastră murdară. Eu apăs pe telecomandă și ecranul televizorului plat se trezește la viață.

Lo se trântește pe canapeaua gri și își întinde picioarele pe măsuța de cafea, comportându-se ca și cum ar fi fost captivat de film de vreo jumătate de oră. Îmi face semn să vin la el.

— Hai încoace!

Ochii lui de culoarea chihlimbarului sunt plini de maliție.

— Nu sunt îmbrăcată, îi răspund.

Și acel loc dintre picioare îmi zvâcnește prea apăsat ca să mă apropii atât de mult de el. Simplul gând îmi aprinde toți nervii din corp.

— Ai un halat pe tine, spune Lo. Te-am văzut goală de o grămadă de ori.

— Când eram copii, ripostez.

— Și sunt sigur că țâțele nu ți-au mai crescut de-atunci.

Îmi cade fața.

— Ah, ești ceva...

Iau o pernă de pe scaunul alăturat și-l plesnesc cu ea. Îl nimeresc zdravăn de două ori înainte de a mă cuprinde cu brațele de mijloc și de a mă trage la el în poală.

— Lo, îl avertizez.

M-a tachinat *toată ziua*, îngreunându-mi și mai mult decât de obicei sarcina de a-l suporta.

Mă privește prelung și-și plimbă mâna peste genunchiul meu, ridicându-mi halatul și așezând-o pe interiorul coapsei mele. Se oprește acolo, fără să mai facă și mișcarea următoare. *La naiba.* Mă cutremur sub atingerea lui, pentru că am nevoie de gesturile lui ca să merg mai departe. Fără să gândesc, îmi pun mâna peste a lui și-i ghidez degetele spre punctul meu fierbinte. I le împing înăuntrul meu. El încremenește.

Doamne... Degetele de la picioare mi se încordează și-mi sprijin fruntea pe umărul lui lat. Îi strâng mâna cu putere, nu-l las să facă nimic fără permisiunea mea. Înainte de a începe să-i mișc degetele înainte și afară, se aude cineva bătând la ușă.

Mă trezesc la realitate. Ce fac aici?! Nu mă pot uita la Lo. Îi împing mâna înapoi și mă dau laoparte de pe el. Lo șovăie.

— Lil?

— Nu vorbim despre asta, zic eu, absolut îngrozită.

Rose bate din nou. Mă ridic să-i deschid, mergând și mai încordată decât mai devreme.

Îl aud pe Lo venind în urma mea și apoi aud cum pornește robinetul, cu un scârțâit. Mă uit înapoi și-l văd cum își spală degetele cu săpun.

Sunt o idioată. Apăs pe clanță, inspir profund și încerc să-mi alung din minte această combinație proastă: sex și Loren Hale. A-l avea drept coleg de apartament e ca și cum i-ai flutura cocaină pe sub nas unui drogat. Ar fi mai ușor să-mi satisfac pofta și gata, dar aș prefera să nu transform relația noastră într-o prietenie cu beneficii. Înseamnă mult mai mult pentru mine decât orice tip cu care mi-o pun.

Ușa se deschide și apare Rose: cu doi ani mai mare ca mine, cu cinci centimetri mai înaltă și de două ori mai drăguță. Intră legănându-se în apartament, cu poșeta Chanel pe braț, ca o armă. Rose sperie copiii, animalele de casă și chiar bărbați în toată firea cu ochii ei înghețați și cu privirea ei înspăimântătoare. Și dacă există cineva care să-și dea seama de falsa noastră relație, aia e fioroasa mea soră.

Acum mă albesc la față doar când mă uit la Lo, darămite să pretind că am o relație cu el. N-o întreb pe Rose de ce a venit neinvitată și fără să anunțe. Așa face ea. Ca și cum are dreptul să meargă liber peste tot. Mai ales la mine acasă.

— De ce nu mi-ai răspuns la telefon?

Are un glas de-a dreptul înghețat. Își ridică ochelarii de soare, mari și rotunzi, pe creștetul capului.

— Ăăă...

În foaier, scotocesc prin coșul cu chei așezat pe o măsuță rotundă. De obicei acolo e telefonul meu fugar care profită de orice ocazie ca să se piardă de mine. Nu mă ajută deloc să am poșetă — un alt conflict pe care Rose vrea să-l reaprindă. Dar nu am nevoie de un obiect pe care-l voi pierde în apartamentul sau în camera de cămin a vreunui tip. Și-ar putea dori să mi-l returneze și aș fi nevoită să am de-a face cu el pentru a doua oară.

Rose pufnește.

— L-ai pierdut? *Din nou?*

Încetez căutarea — am găsit doar câteva bancnote de un dolar, niște agrafe și cheile mașinii.

— Așa pare. Scuze!

Rose își îndreaptă ochii de vultur spre Lo, care-și șterge mâinile cu cârpa de vase și o aruncă deoparte.

— Dar tu? Și tu ți-ai pierdut telefonul?

— Nu. Doar că eu nu vorbesc cu tine.

Au! Mă crispez toată. Rose își țuguie buzele și se înroșește în obraji. Tocurile ei bocăne pe parchet, apropiindu-se de Lo în bucătărie. Nodurile degetelor lui Lo se albesc strângând ceașca albastră în care a ascuns băutura.

— Sunt *oaspete* la tine acasă, se răstește Rose. Arată-mi un strop de respect, Loren!

— Respectul se câștigă. Data viitoare ar trebui să suni înainte să treci pe-aici sau poate ar trebui să începi cu *hei Lo, hei Lily, ce mai faceți,* nu să ceri chestii, ca o vacă regală.

Rose își întoarce iute capul spre mine.

— Îi dai voie să-mi vorbească așa?

Deschid gura, dar habar nu am ce să spun. Rose și Lo se ciondănesc mereu până când mă scot din minți și habar nu am cu cine să țin: cu sora mea, care poate fi atât de rea uneori încât scuipă răutăți până mă rănește, sau cu Lo, prietenul meu cel mai bun și *presupusul* meu iubit, singura constantă din viața mea.

— Foarte matur din partea ta, spune Lo scârbit, s-o pui pe Lily să-și aleagă tabăra, de parcă ar fi un câine pus să-și aleagă stăpânul preferat.

Rose își umflă nările în semn de protest, dar ochii ei de pisică, de culoare verde-gălbuie, încep să se calmeze.

— Îmi pare rău, îmi spune ea, părând surprinzător de sinceră. Doar că-mi făceam griji pentru tine. Cu toții ne făceam.

Membrii familiei Calloway nu înțeleg semnificația cuvântului „singur" și nici cum de există cineva care-și dorește intimitate, departe de ei.

În loc să fie părinții aceia bogați și neglijenți, ai mei tind să fie supraprotectori. Când eram mai mici am avut o bonă, dar mama se amesteca în fiecare domeniu al vieții noastre — uneori devenea prea implicată, dar era și incredibil de devotată și iubitoare. Mi-aș fi iubit familia și felul său lipicios de-a fi, dacă nu mi-ar fi fost atât de rușine cu activitățile mele diurne (și nocturne).

Unele lucruri trebuie să rămână secrete.

— Păi, mă vezi. Sunt bine-mersi, spun eu, fără să mă uit la Lo.

Acum două minute, eram gata să fac orice nebunie cu el. *Dorința* de a fi satisfăcută nu pierise, ci doar tâmpenia mea de-a o face cu el.

Ochii ei se îngustează și mă cercetează din priviri din cap până-n picioare. Îmi strâng halatul, întrebându-mă dacă sora mea își dă seama ce senzații îmi străbat corpul doar uitându-se la el. Sunt sigură că Lo știe.

După o clipă, își bagă ghearele la loc.

— N-am venit aici să ne certăm.

Da, bine...

— După cum știi, mâine e duminică și Daisy va veni să ia prânzul aici. Ai *susținut* că ai lipsit de la ultimele mese din cauza examenelor, dar ar însemna mult pentru sora ta dacă ți-ai putea rupe câteva ore ca s-o întâmpini acasă.

Stomacul meu gol mi se strânge de vinovăție.

— Da, sigur, dar cred că Lo și-a făcut deja alte planuri, așa că el e posibil să nu ajungă.

Bravo! Măcar pe el să-l scap de aceste obligații.

Rose își țuguie buzele și-și îndreaptă iritarea spre Lo.

— Ce e mai important decât să-ți însoțești iubita la un eveniment de familie?

Orice, mi-l imaginez spunând. Mustăcește în timp ce-și menține o mutră de șmecher. Probabil moare de nerăbdare să spună că asta e o funcție pe care o îndeplinește în fiecare duminică, indiferent că Daisy e acolo sau nu.

— Mi-am programat o partidă de racquetball cu un amic, minte el cu ușurință. Pot să anulez dacă înseamnă atât de mult pentru Greg și Samantha.

Lo știe că, dacă Rose se agită prea mult cu prânzul acesta, atunci părinții mei sigur se vor enerva că nu apar cu el la braț. Vor trage concluzii tembele — că mă înșală sau că a revenit la vechea lui pasiune de-a o ține numai în petreceri. Încă o face (poate mai mult ca înainte), dar e mai bine ca ei să nu afle asta.

— Înseamnă totul pentru ei, spune Rose, de parcă ar avea puterea să vorbească în numele altora. Ne vedem mâine.

Se oprește la ușă și se uită la jeanșii și la tricoul negru al lui Lo.

— Și, Loren, încearcă să te îmbraci adecvat.

Iese și tocurile i se aud bocănind în depărtare. Expir prelung și mă gândesc la altceva. Îmi dă târcoale impulsul de a termina ce am început cu Lo, deși știu că n-ar fi bine.

— Lily...

— Mă duc la mine în cameră. Să nu vii, îl instruiesc.

Mi-am descărcat ieri un nou film, numit *Stăpâna Ta.* Plănuiam să-l vizionez mult mai târziu, dar am de gând să-mi schimb programul.

– Și dacă sosește pizza? întreabă el, blocându-mi drumul pe hol.

— Nu durează mult.

Încerc să mă strecor pe lângă el, dar își lipește mâna de perete. Bicepșii i se încordează, iar eu fac un pas enorm înapoi. *Nu, nu, nu.*

— Ești excitată, zice el, cu ochii lipiți de mine.

— Și dacă nu m-ai fi tachinat, nu m-aș afla în situația asta, spun înnebunită. Dacă tot nu-mi pot stinge focul, o să-mi petrec după-amiaza căutând în toată Philadelphia un tip care are chef de una scurtă. Mulțumesc frumos.

Lo se strâmbă și-și lasă brațul pe lângă corp.

— Și eu n-am de ales și trebuie să vin la prânzul dat de familia ta, deci cred că suntem chit.

Se întoarce, lăsându-mă să trec.

— Nu intra! îl avertizez din nou, cu ochii mari.

Mă tem mai mult de ce i-aș putea face decât se teme el însuși.

— Nu intru niciodată, îmi reamintește.

Apoi se duce la bucătărie și-mi face plat cu mâna, dând pe gât restul de whisky.

După cel de-al doilea duș și un tratament

pe care mi-l aplic singură, sub forma unor staruri porno și a

unui vibrator scump, trag pe mine niște haine adevărate: o pereche de blugi și o bluză grena.

Lo e în living, mâncând pizza și schimbând canalele. Un alt pahar de whisky i se leagănă pe picior.

— Îmi pare rău, îmi cer eu scuze în grabă.

Își ridică scurt privirea spre mine, apoi se uită din nou spre televizor.

— Pentru ce?

Pentru că te-am forțat să-ți bagi degetele în mine.

— Pentru că te-am târât în povestea cu prânzul de duminică.

Mă așez nesigură pe fotoliul roșu, de vizavi de canapea. El mă privește ca întotdeauna, evaluându-mi starea curentă. Își înghite îmbucătura de pizza.

— Sincer, nu mă deranjează să merg.

Își șterge degetele de un șervețel și ia paharul.

— Mai bine taică-tău decât taică-meu.

Dau din cap. Foarte adevărat.

— Deci... suntem bine?

— Ești?

Ridică din sprâncene.

— Mmm-hmm, mormăi și evit contactul vizual, luând o felie de pizza și refugiindu-mă la loc în fotoliul meu.

Distanța de siguranță, asigurată.

— Voi considera că ai spus un da vag, având în vedere că nici nu ești în stare să te uiți la mine.

— Nu e vina ta, e vina mea, spun printre înghițituri, lingându-mi sosul de pe deget.

— Din nou, iată un lucru pe care orice bărbat adoră să-l audă.

Simt cum îmi cercetează corpul din priviri.

— Nici măcar nu mă dădeam la tine.

— Să nu îndrăznești să începi din nou, îl avertizez, ridicând un deget. Te rog, Lo.

— Bine, bine, oftează el. Te duci la The Blue Room diseară, nu-i așa?

Mă dau înapoi, șocată.

— De unde știi?

Se uită la mine de parcă mi-ar spune: *pe bune?*

— Nu prea mergi la același club de mai mult de trei sau patru ori. O vreme, am crezut că va trebui să ne mutăm în alt oraș, ca să găsești un loc unde să...

Se oprește, încercând să-și găsească cuvintele.

— ... să ți-o tragi.

Zâmbește amar.

— Foarte amuzant.

Iau o felie de pepperoni de pe brânză.

— Ai nevoie de un șofer treaz diseară? Pot să te las undeva înainte să plec.

N-am nicio problemă să renunț la bere și tărie.

— Nu, vin cu tine la club.

Îmi ascund uimirea. Mă însoțește doar în anumite seri, iar criteriul după care le alege e prea departe de puterea mea de înțelegere.

— Vrei să mergi la The Blue Room? Știi că e un club de dans și nu o speluncă nenorocită, da?

Îmi aruncă o altă privire.

— Sunt foarte conștient.

Își rotește cuburile de gheață, uitându-se fix la lichidul din pahar.

— Așa, nu vom sta până prea târziu și nu vom rata prânzul de mâine.

Are dreptate.

— N-o să te deranjeze dacă...

Nici măcar nu reușesc să-mi duc ideea la capăt.

— Dacă mă părăsești și te duci să te culci cu vreunul? spune el, urcându-și picioarele pe măsuța de cafea, lângă pizza. Nu, Lil, n-o să stau în calea dorințelor tale.

Uneori mă-ntreb care sunt dorințele lui. Poate că vrea să fie cu mine. Sau poate că se preface în continuare.

Capitolul 3

Îmi amintesc clipa în care mi-am dat seama că sunt diferită de ceilalți copii. Și nu avea nicio legătură cu băieții sau cu fanteziile sexuale, ci doar cu familia mea. Stăteam în fundul clasei, la ora de engleză, în clasa a șasea, trăgându-mi în jos fusta ecosez impusă tuturor fetelor de la școală. Când profesorul a plecat, câțiva băieți și-au apropiat băncile de a mea și, înainte să mă prind de motivul acestei mișcări, au început să scoată din genți cutii de suc. Diet Fizz. Fizz Lite. Fizz Red. Fizz peste tot.

Au luat câte o înghițitură și apoi au lăsat dozele risipite la mine pe pupitru. Ultimul băiat și-a deschis cutia de Cherry Fizz și a zâmbit malițios.

— Poftim, a spus el, punându-mi doza în mână. Ți-am spart cireașa.

Băieții au izbucnit în râs, iar eu am prins în obraji culoarea roșie a sucului care mi-a pătat un inel de-al caietului.

Dacă mă gândesc mai bine, ar fi trebuit să le mulțumesc pentru că au cumpărat toate produsele Fizzle. Fiecare suc cumpărat de la automatul de băuturi îmi umplea mie buzunarele, într-un fel sau altul. Erau fiii și fiicele unor magnați ai petrolului, ceea ce nu era nici pe departe la fel de palpitant ca faptul că eu puteam spune despre tatăl meu că a creat compania care a depășit Pepsi anul trecut. Dar mă simțeam prea timidă și umilită pentru a acționa altcumva decât a mă cufunda și mai mult în pupitrul meu și a-mi dori să fiu invizibilă.

Lo mă înțelege în unele privințe. El nu dă cu ochii de averea familiei sale pe diverse panouri publicitare sau prin restaurante, dar orice viitoare mamă știe câte ceva despre produsele Hale Co. Pudra pentru bebeluși, uleiurile, scutecele, practic toate obiectele folositoare pentru nou-născuți sunt create de compania lor. Așadar, băuturile Fizzle sunt prezente peste tot în lume, dar măcar numele Calloway nu este scris pe etichetă.

Doar în cercul monden al familiei mele, din care fac parte și investitori, trebuie să păstrăm aparențele. În rest, suntem doar doi copii bogați și răsfățați.

Pe tot parcursul școlii, băieții îl hărțuiau pe Lo, numindu-l „baby" — o poreclă nicidecum menită să fie afectuoasă. I-au vandalizat chiar și dulapul de la sala de sport, turnându-i pe haine pudră împotriva iritațiilor, marca Hale Co. Lo era o țintă facilă. Nu pentru că ar fi fost slab sau scund sau timid ca mine. Era atletic și odată chiar s-a pus cu unul dintre fotbaliști. Lo l-a fugărit pe coridoare după ce a aflat că tipul îi zgâriase noul Mustang cu cheia.

Dar Lo a avut o singură prietenă în toată adolescența lui. Și, în lipsa unui anturaj masculin, a devenit inamicul public numărul unu pentru ceilalți băieți. Un proscris de care ceilalți se luau fără încetare.

Regret multe dintre acțiunile mele, iar liceul este plin de alegeri greșite și decizii proaste. Una dintre acestea a fost să mă culc cu unul dintre hărțuitorii lui Lo. Când s-a întâmplat nu mi-a păsat deloc, dar după aceea mi-a fost îngrozitor de rușine. Încă îmi este rușine și o port ca pe o cicatrice vizibilă.

Facultatea a schimbat totul în bine. Departe de mica școală elitistă, nu mai trebuie să-mi fac griji că bârfele ajung la urechile părinților mei. Libertatea îmi oferă mai multe oportunități. Petrecerile, cluburile și barurile îmi sunt, practic, cea de-a doua casă.

În seara asta, la The Blue Room, tavanul strălucește cu puterea câtorva sute de becuri. O pânză indigo se întinde deasupra capetelor noastre, voalată precum cerul nocturn. Potrivit numelui său, tot ce se află în club are o nuanță de albastru. Ringul de dans sclipește într-un albastru țipător, iar la etaj sunt fotolii și scaune din catifea de culoare bleumarin.

Pantalonii scurți, negri mi s-au lipit de coapsele transpirate, iar maioul meu argintiu îmi coboară pe spate, dar mi se prinde de pielea umedă, transpirată — asta se întâmplă când înghesui două trupuri într-o cabină de baie. Scaune de toaletă albastre? Bifat. Credeam că voi fi în al nouălea cer după ce fac sex, dar tipul nu m-a prea satisfăcut. În plus, căldura mă face să mă simt scârbos.

Îl zăresc pe Lo, cu maxilarul încleștat, la bar, privindu-l pe barman cum se plimbă de la un capăt la altul al tejghelei aglomerate de clienți tineri, care așteaptă să fie serviți.

Lo pare mai ofticat decât de obicei, iar eu observ o blondă într-o rochie roșie mulată stând pe un taburet din stânga lui. Picioarele ei lungi și goale îi ating coapsa. El se preface a fi nepăsător la avansurile ei, cu privirea fixată pe sticlele de băutură care tronează în spatele barmanului.

Haide, Lo! îl încurajez în sinea mea.

Apoi un tip se apropie și mă prinde de talie, dansând în spatele meu. Îl ignor, dar el încearcă să-mi miște șoldurile în timp ce își freacă pelvisul de mine.

Blonda de lângă Lo își mușcă buza și-și trece o mână prin păr, flirtând. Se apleacă spre el și-i spune ceva, iar eu aș vrea să fiu suficient de aproape ca să aud ce i-a spus.

Lo se încruntă, iar eu văd deja încotro se îndreaptă conversația. El îi spune ceva, iar fata se strâmbă, dispreţuitoare. Cu venin în priviri, îi răspunde ceva și pleacă de lângă el, cu paharul ei cu martini de afine cu tot.

Trag o înjurătură și-mi desprind partenerul de dans de fundul meu. Mă grăbesc spre bar și-i iau locul blondei.

— Ce-a fost asta? întreb.

— Pleacă de aici! Sunt ocupat și mai sunt tipi aici cu care poți să ți-o tragi.

Ia o înghițitură mare de bere, spălându-și cuvintele. Inspir profund, încercând să uit comentariul lui. Încercând să-i ignor schimbarea bruscă a stării de spirit. În unele zile poate fi sexy. Alteori, te poate zdrobi cu o singură privire. Îmi îngustez ochii, uitându-mă la sticla bleumarin din mâna lui, pe care scrie *Berry Beer.*

— Ce naiba bei?

Au trecut luni de zile de când Lo nu a mai băgat în el ceva mai slab decât vinul de Porto.

— Toate băuturile lor alcoolice sunt îngrozitor de albastre, se plânge el. Nu beau whisky albastru. Și nici vodcă cu suc de afine.

Cel puțin am găsit sursa agitației lui. Barmanul se apropie, iar eu scutur din cap, deoarece intenționez să fiu în continuare șoferul cel treaz. În schimb, le ia comanda unor fete de lângă mine. Îmi sprijin un cot pe tejghea, cu fața spre Lo.

— Sunt sigură că nu e așa de nasoală.

— Ți-aș oferi o înghițitură, dar nu știu ce ai făcut cu gura.

Mă uit urât la el.

— Oricum, nu vreau berea ta de fructe de pădure.

— Bine.

El dă pe gât sticla și îi face semn unei barmanițe să-i mai aducă una. Ea deschide capacul și i-o întinde. Arunc o privire rapidă înapoi, spre ringul de dans de un albastru electric, și dau cu ochii de...

O, nu! Mă răsucesc la loc și-mi fixez privirea asupra rafturilor cu băuturi alcoolice, apoi îmi îngrop capul în mâini. Poate că nu m-a văzut. Poate că n-am făcut contact vizual. Poate că totul e în mintea mea!

— Hei, pot să-ți fac cinste cu ceva de băut?

Îmi atinge umărul. Îmi *atinge* umărul. Arunc o privire printre degete, ca să-l fac pe Lo să se uite la mine. Pare detașat, un picior îi alunecă pe jumătate din scaun, gata să se care și să-mi ofere spațiul de care crede că am nevoie.

— Nu ți-am reținut numele, adaugă tipul.

O fată roșcată de lângă mine se ridică să plece, iar mie îmi vine să strig după ea să rămână pe loc. Nu-ți mișca fundul

de pe scaunul ăla! După ce ea dispare, individul se mută pe scaun, arătându-se deschis.

Norocul meu a ajuns, în mod oficial, la closet.

Ridic capul, evitându-i sprâncenele blonde și stufoase și firele scurte din barbă. Da, el este tipul pe care l-am dus la baie. El este cel care a încuiat ușa cabinei, mi-a dat jos chiloții, a mârâit satisfăcut și m-a auzit gemând. Arată de 20 și ceva de ani, dar nu-i pot discerne vârsta exactă. Nu-l întreb. De fapt, nu-l întreb *nimic*. Încrederea în mine mi s-a stins odată cu orgasmul și tot ce simt este fierbințeala rușinii care-mi înroșește urechile.

Reușesc să mormăi un răspuns:

— Mă cheamă Rose.

Dar e o minciună.

Lo râde scurt, iar tipul își așază un braț pe bar, intrând în spațiul meu personal pentru a-mi vedea mai bine prietenul.

— Voi doi vă cunoașteți?

— Ai putea să spui și așa, spune Lo, dând gata o altă bere.

Îi face din nou semn barmaniței.

— Nu ești fostul ei iubit sau ceva de genul ăsta, nu? întreabă tipul, dându-se puțin înapoi.

Așa, da, te rog să pleci!

— E toată a ta, omule. Dă-te la ea!

Mor încet pe dinăuntru. Tipul îmi face semn din cap.

— Eu sunt Dillon.

Nu-mi pasă. Te rog să pleci. Îmi întinde mâna, cu un zâmbet fermecător, așteptându-se, poate, la runda a doua. Faza e că eu nu mă bag niciodată la runda a doua. Odată ce mă culc cu un tip, totul se termină acolo. Nimic mai mult, niciodată.

E o regulă personală pe care am respectat-o până acum. Nu o voi încălca, în niciun caz, pentru el.

Îi strâng mâna, neștiind cum să-l alung fără să fiu nepoliticoasă. Unele fete se pricep mai bine să refuze. Eu, pe de altă parte...

— Ce bei?

Încearcă să-i facă semn barmanului care e ocupat cu servirea unor fete. Una dintre ele poartă o diademă și o eșarfă pe care scrie: „Am 21 de ani!"

— Nimic, spun eu, chiar în momentul în care o barmaniță în pantaloni scurți și un top albastru decoltat se oprește chiar în fața noastră.

— Cu ce vă pot servi? întreabă ea tare, ca să acopere muzica.

Înainte să apuc să adaug că eu nu beau, Dillon spune:

— Un rom Fizz și un Blue Lagoon.

— Avem doar rom cu afine, îi amintește ea.

El încuviințează.

— E în regulă.

Ea începe să ne pregătească băuturile, iar eu spun pe un ton pițigăiat:

— Eu chiar nu beau.

Rămâne cu gura căscată.

— Nu bei?

Faptul că nu-i vine să creadă asta mă face să mă îndoiesc de propria-mi normalitate. Îmi imaginez că e greu să dai peste cineva treaz într-un club.

— Deci..., spune el, scărpinându-și obrazul țepos. Acum ești trează?

Cred că tocmai am murit a doua oară. Crede că sunt o ciudată pentru că fac sex, trează fiind, într-un club de noapte. Gâtul mi se înroșește violent și-mi vine să-mi bag capul într-o gaură de vierme. Sau într-o găleată cu gheață.

— Beau de obicei, mormăi, mai mult în sinea mea. Doar că nu în seara asta. Conduc.

Barmanița pune cocktailul albastru pe un șervețel, iar Dillon îl împinge spre mine.

— Bea-l. Poți să iei taxiul.

În ochii lui sclipesc motive evidente. Își imaginează ce pot face beată, având în vedere că nici trează nu am fost foarte pudică. Dar asta a fost înainte. Iar asta e acum — când pofta de sex mi-a scăzut considerabil. Cel puțin cu el.

— Nu vrea, se răstește Lo, strângându-și în mână cea de-a cincea bere atât de tare, că mi se pare că se va sparge.

— Credeam că mi-ai spus că pot să „mă dau la ea"? întreabă Dillon, folosind ghilimelele aeriene pentru un efect maxim.

— Asta a fost înainte să începi să te joci cu siguranța drumului meu spre casă. Am nevoie de ea trează, așa că du-te și găsește-ți altă fată căreia să-i cumperi vulcani albaștri.

— Lagune albastre, îl corectez.

— Mă rog, spune Lo, luând o gură de bere.

Ochii lui Dillon se încrâncenează.

— Are și ea gură. Las-o să vorbească!

Uau! Lucrurile o iau razna. Lo își rotește tot corpul spre Dillon pentru prima dată.

— Pun pariu că știi totul despre gura aia, nu?

— Oh, Doamne, murmur eu neinteligibil.

Hei, nu vorbi așa despre ea, ce mama dracului! încearcă Dillon să-mi apere onoarea.

Ce se întâmplă aici?! Lo ridică din sprâncene.

Deci acum ești dintr-odată cavaler, îi sari în apărare? Lai tras-o în baie. Nu te purta ca și cum ai fi băiatul cel bun în această poveste.

- Încetează, Lo.

Îi arunc o privire periculoasă, care e posibil să se piardă sub obrajii mei îmbujorați. Dacă Lo va porni o bătaie, mi se va interzice accesul în club.

— Da, Lo... încetează, spune Dillon, provocator.

Am fața atât de fierbinte, încât cred că am făcut arsuri de gradul doi. Lo se uită lung la Dillon, fără să clipească.

— Nu sunt suficient de beat pentru căcatul ăsta, anunță Lo.

Se ridică de pe scaun și plătește nota la bar. În acest timp, Dillon mă prinde de încheietură, iar eu încerc să mă desprind din strânsoare.

— Îmi dai numărul tău de telefon? întreabă el.

Lo își bagă portofelul în buzunarul de la spate.

— Ea nu știe să spună nu. Așa că o voi face eu în locul ei.

Mulțumesc. Dar, în loc să spună ceva, Lo îi arată degetul mijlociu.

Nu mă uit la Dillon. Nici la Lo. Nici la vreo altă persoană din The Blue Room. Ies în viteză din club, nevrând nimic altceva decât să mă evapor în acel moment și să mă ridic în aer.

După ce mă sui în BMW-ul meu sport, Lo mi se alătură mut. Drumul spre casă se desfășoară în tăcere, cu excepția sunetului pe care-l scoate Lo desfăcându-și sticla și sorbind

din ea ca și cum ar fi rămas prizonier în Sahara o săptămână întreagă. Nu vorbim despre noaptea asta nasoală până când nu intrăm în casă.

Arunc cheile în coșul de lângă ușă, iar Lo se îndreaptă spre dulapurile cu băutură. Îmi tremură mâna și îmi dau o șuviță rebelă după ureche. Trebuie să mă eliberez cumva.

Sunetele bine cunoscute ale sticlelor care se ciocnesc umplu bucătăria.

— Vrei ceva de băut? întreabă Lo, concentrându-se la preparatul său.

— Nu. O să chem pe cineva pe la mine. Dacă mai e aici dimineață, poți să procedezi ca de obicei?

El ezită, încremenind cu sticla de bourbon deasupra paharului.

— S-ar putea să fiu mort. Am băut bere de rahat toată noaptea.

Ah. E pe cale să se facă muci.

— Avem prânzul mâine, spun încordată.

Puține lucruri duc la o ceartă adevărată între noi, dar simt că se pregătește una.

— Știu. O să mă trezesc până atunci, dar poate nu ca să te ajut. Asta e tot ce vreau să spun.

Inspir profund.

— Tu ești cel care mi-a stricat seara. Nu trebuia să vii la club cu mine și să începi scandalul, mă descarc eu. Acum trebuie să sufăr eu pentru că tu nu ai vrut să bei vodcă albastră.

— Bine, du-te înapoi la club și lasă-te enervată de boul ăla toată noaptea. Ți-am făcut o favoare, Lily.

Mă cuprinde un fel de furie irațională și lovesc cu putere într-unul din scaune. Acesta se răstoarnă și sparge o treaptă

de marmură. Mă retrag, simțindu-mă instantaneu prost că am distrus treapta.

Hei! izbucnește Lo. Nu distruge apartamentul, ca Hulk!

Dependența lui se joacă cu dependența mea. Alcoolul învinge sexul de data asta, iar lucrul acesta mă omoară. Sau cel puțin partea din mine care are nevoie de o partidă bună de sex, de preferință una care să dureze mai mult de cinci minute.

Mă holbez la scaunul distrus și mă simt tare prost. Mă aplec și-l îndrept. Toanele astea! Lo înțelege cum e să te transformi într-un om ciudat, cu multe pretenții și nevoi, dar tot nu pot să-l privesc în ochi.

— Ești fată mare, Lil, spune el după un moment de tăcere.

Îl aud cum amestecă gheața în băutură.

— Dacă vrei să te cuplezi cu cineva, atunci tu trebuie să fii cea care-l dă afară. Eu nu te împiedic să faci sex.

Nu știu de ce mă simt în felul acesta sau de ce cuvintele lui mă supără atât de mult. Nu mă mișc până când simt că Lo îmi fură telefonul proaspăt cumpărat din buzunar. Mă încrunt în timp ce el se uită prin contactele mele și ajunge la numărul de telefon al unui serviciu de escorte masculine. Formează numărul și-mi lipește receptorul de ureche, sorbind din pahar.

Îi iau telefonul din mână și șoptesc *mulțumesc*.

El ridică distant din umeri, dar mușchii i se încordează. Fără niciun alt cuvânt, se îndreaptă spre dormitorul său. Mă liniștesc și aștept. În sfârșit, răspunde cineva.

— Bună ziua, cu ce vă putem fi de folos?

Alarma telefonului meu sună pentru a treia oară — o melodie enervantă, de harpă, pe care mă gândesc serios s-o schimb. Ies de sub pătură, având grijă să nu-l lovesc pe tipul întins pe partea cealaltă a patului. N-ar fi trebuit să-l las să-și petreacă noaptea aici, dar am pierdut noțiunea timpului. Chiar dacă aceste... mă rog, *escorte* își fac doar meseria, ochii li se umplu de entuziasm la vederea unei cliente fragede, care nu este de vârstă mijlocie și nici obeză. Așa că, uneori, chiar *ei* provoacă ore suplimentare, dar, în acest caz, a fost opera mea.

Va dori oare să rămână și la micul-dejun? Nu cunosc atât de bine protocolul escortelor masculine și nici ce să spun sau să fac după aceea. De obicei, îl pun pe Lo să bată la ușa mea și să-i spună tipului să se care. E mult mai ușor. Ceasul digital de pe noptiera mea albă strălucește cu cifre roșii. Zece dimineața. Am o oră la dispoziție să mă aranjez și să fac duș în vederea prânzului de la conacul Villanova.

Repede, îmi arunc pe mine un tricou care se oprește la coapse și mă uit la obstacolul meu: un bărbat bine făcut, de 30 și ceva de ani, cu tatuaje de-a lungul trunchiului. Are membrele încâlcite în cearșafurile mele mov și doarme buștean după atâta sex. N-ar fi trebuit să se obișnuiască până acum? Pe mine nu mă vezi purtându-mă ca și cum aș fi dat pe gât un flacon întreg de somnifere.

— Hei, spun eu, timidă.

El abia dacă se mișcă. *OK, Lily, adună-te.* Dacă Lo crede că pot face asta, cu siguranță sunt în stare. Nu-i așa?

Inspir adânc, luptându-mă cu roșeața intensă și cu emoțiile care amenință să mă cuprindă. *Te rog să nu începi să flirtezi cu mine.*

Hei!

Îi scutur picioarele și el scoate un mormăit prelung, ca de urs. Da! Tipul se freacă la ochi și se sprijină într-un cot.

Cât e ceasul? mormăie el.

Târziu. Trebuie să pleci.

Se întinde pe spate, pe saltea, cu un scâncet prelung. Ce a fost asta? A murit?

Lasă-mă să mă trezesc, bine?

Trebuie să plec undeva în curând. Trebuie să te cari.

Se uită chiorâș la mine. Lumina e prea agresivă pentru ochii lui adormiți.

– Cât te îmbraci, o să fac niște cafea. Ce zici?

— Nu te-am plătit să rămâi pe-aici, spun, cu un strop de încredere.

De ce e atât de dificil? Cerințele mele sunt atât de absurde?

Îmi aruncă o privire iritată, iar eu mă simt instantaneu nasol. Bat în retragere.

— Am luat la cunoștință, zice și se ridică în picioare pentru a-și strânge blugii și cămașa. *Așa, pleacă!* Apoi însă se oprește și mă măsoară din cap până-n picioare. Încremenesc.

— Pentru o persoană deloc reținută azi-noapte, acum pare că ești teribil de stânjenită.

Așteaptă o explicație. Deschid gura și o închid la loc, neștiind ce să spun.

— Sexul nu s-a ridicat la standardele tale? mă întreabă.

Întorc capul.

— Poți să pleci, te rog?

— Ți-e rușine? Nu înțeleg...

Bineînțeles că *mi-e rușine*. Am sunat un gigolo din disperare, pentru că mi se părea o idee bună, pentru că știam că va elibera ceva dureros dinăuntrul meu. Mi-aș dori să fiu una dintre acele fete care au curajul să facă asta pentru că-și explorează sexualitatea, dar, în cazul meu, aveam nevoie de el ca să-mi îndeplinească o dorință, o dorință care nu face altceva decât să mă tortureze. Iar el îmi amintește de toate lucrurile pe care le urăsc la propria persoană. Că mi-am lăsat creierul dintre picioare să preia controlul asupra nopții trecute. Că nu pot fi o fată normală și să uit de sex pentru o secundă. Pentru o singură secundă.

— Ți-am făcut vreun rău? mă întreabă el, de-acum îngrijorat.

— Nu, spun repede. A fost grozav. Sunt doar... — *pierdută* — ... mulțumesc.

Cuvintele mele îl fac să se întristeze.

— Dacă plec, n-o să faci nimic...

Mă crede sinucigașă? Inspir profund.

— Vreau să te cari ca să mă pot duce la un eveniment de familie.

El dă din cap, de parcă m-ar înțelege.

— Bine.

Își încheie ultimul nasture de la cămașă și adaugă:

— Apropo, ești fantastică la pat.

— Mulțumesc, mormăi, dezbrăcându-mă de cearșafuri.

Ușa se închide, dar nu mă relaxez, așa cum credeam că se va întâmpla. Conversația mi se tot derulează în minte, iar eu am o senzație ciudată în privința acesteia. M-a citit bine. Nu mulți oameni o fac.

Nu am timp să mă complac în mizeria autoironiei. Prânzul începe în mai puțin de o oră. În drum spre duș, mă împiedic de o pereche de adidași. În timp ce mă spăl, mă gândesc să-l trezesc pe Lo. Ar fi mai bine să-l las să doarmă ca să-i treacă beția, nu să-l forțez să interacționeze cu familia mea.

Ies din duș și mă îmbrac cu o rochie verde-mentă. Vreau să mă duc să văd ce face Lo și să mă asigur că doarme pe o parte. Rareori vomită când leșină, dar asta nu înseamnă că nu se poate întâmpla. Înainte de a ieși din camera mea, îmi răscolesc dulapul, în căutarea unei poșete rătăcite. Pentru ca mama să nu facă mișto de mine, e mai bine să fiu cât mai normală. Găsesc o geantă Chanel albă, cu lanț auriu (un cadou de ziua mea de la Rose), îndesată lângă o pereche stricată de pantofi cu tocuri înalte.

Deschid poșeta. Telefonul meu pierdut își face apariția, ceea ce nu mă mai ajută prea mult, având în vedere că mi-am transferat deja numărul și contactele pe un iPhone nou.

Mă uit prin vechile apeluri ratate și prin cele câteva mesaje pe care le-am primit înainte de a-mi cumpăra noul mobil. Îmi stă inima în loc când deschid un mesaj de la Rose. Trimis cam când a plecat ultima dată din apartamentul meu.

Jonathan Hale vine la prânz. Spune-i lui Loren. — *Rose*

Nu, nu, nu, nu. Lo ar fi putut rămâne acasă astăzi. Aș fi putut inventa o scuză neplauzibilă, de genul „e bolnav". A-mi evita familia constituie o infracțiune minoră. A-și evita tatăl e de-a dreptul sinucidere.

Grăbită, arunc telefonul pe pat și mă îndrept spre dormitorul lui, deși mai am la dispoziție mai puțin de o jumătate de oră să fiu gata. Suntem la limită.

Bat o singură dată în ușă și intru.

Spre deosebire de dormitorul meu, pereții și rafturile lui Lo au personalitate. Obiecte de la Penn umplu toate cotloanele și locșoarele, printre care un ceas roșu cu albastru și o figurină Quaker care dă din cap. Pretutindeni sunt agățate fotografii cu noi doi. De dragul aparențelor. Pe dulap se află o fotografie înrămată, în care Lo mă sărută pe obraz. Mi se pare ceva forțat, iar lucrurile mărunte de genul acesta mă fac să simt un nod în gât, amintindu-mi de cea mai mare minciună a noastră.

Surorile mele cred că-mi depozitez hainele în dulapul din dormitorul de oaspeți pentru mai mult spațiu. De fapt, îmi place la nebunie să stau în această cameră minimalistă. Fără fotografii. Doar cu tablouri de Afremov, viu colorate, cu Parisul. Deși uneori amețesc din cauza lor.

Lo e întins, complet îmbrăcat, peste plapuma de culoarea șampaniei. E ghemuit pe o parte, iar părul șaten-deschis îi stă zburlit în mai multe direcții. În mâna dreaptă strânge o sticlă goală de Macallan, un whisky de vreo zece mii de dolari.

Alte cinci sticle de băutură sunt împrăștiate pe podea. Unele pe jumătate pline, altele goale de tot. Dar acelea trebuie să fie din cu totul alte nopți. Are o toleranță mare la alcool, dar nu chiar atât de mare. Toate sticlele astea ar pune la pământ o întreagă echipă de fotbal și pe el probabil l-ar omorî. Încerc să nu mă gândesc la asta.

Mă duc la baie și umezesc un prosop cu apă caldă. Mă întorc în camera lui, mă apropii de patul foarte jos, iar saltelaua îmi atinge degetele de la picioare. Mă aplec și-i lipesc prosopul de frunte.

— Lo, e timpul să te trezești, spun încetișor.

Nu se clintește. Nu e prima dată când încerc să-l trezesc pe Lo pentru ceva important.

Îl las leșinat pe pat și alerg prin cameră, adunând sticlele goale și închizându-le sub cheie pe cele pline. Când tot alcoolul dispare, îmi îndrept atenția din nou spre el.

— Loren Hale! strig.

Nimic.

Îl zgâlțâi de brațe, de picioare, de trunchi — fac orice l-ar putea ajuta să se alăture celor vii.

Nimic.

Rămâne dus de pe lumea asta și în sinea mea îl blestem pentru că a ales ca această zi să se facă atât de praf. Timpul se scurge, iar pulsul îmi crește cu fiecare secundă care trece. Nu-l pot părăsi. Lo nu mi-ar face așa ceva, iar dacă ne prăbușim, ne prăbușim împreună.

Îmi desfac fermoarul rochiei și mă dezbrac. Rămân într-o pereche boxeri mulați, bej, și într-un sutien simplu. Știu ce trebuie să fac în astfel de situații, din experiențele din trecut. Să sperăm că va funcționa.

Cu puțina forță pe care o am în partea superioară a corpului, îl apuc de subsuori și-l trag jos de pe pat. Ne prăbușim amândoi la podea, iar el scoate un geamăt moale.

— Lo?!

Cade din nou în inconștiență, iar eu mă ridic rapid în picioare și îi trag trupul greoi spre baie.

— Îmi. Eşti. Super. Dator, spun cu fiecare smucitură.

Nu vorbesc serios. Ne-am făcut reciproc atât de multe favoruri, încât nu mai are nicio importanţă.

Deschid cu piciorul uşa de sticlă a duşului şi-l trag înăuntru cu un ultim efort. Îşi lasă capul în poala mea şi, chiar dacă sunt în chiloţi, nu sunt prea ruşinată. Cum aş putea fi, când el zace vulnerabil în braţele mele? Peste o oră nici n-o să-şi mai amintească. Şi mai bine îmi ud chiloţii decât rochia.

Rămân în genunchi, gâfâind, şi mă întind spre robinet. Pornesc apa rece.

Aceasta ne stropeşte pe amândoi şi, în zece secunde, Lo se trezeşte în spasme, scuipând apă pe gură de parcă aş vrea să-l înec. Dau drumul apei calde, iar el încearcă să se îndrepte, ridicându-şi trunchiul din poala mea. Alunecă atunci când încearcă să se sprijine de faianţa de pe perete.

Ochii i se închid şi i se deschid leneş. Încă nu a scos niciun cuvânt.

— Trebuie să faci baie, îi spun din colţul meu de duş. Miroşi a băutură.

Scoate un murmur incoerent, strângând din ochi. Nu avem timp pentru asta. Mă ridic, iau şamponul şi săpunul şi revin lângă el în timp ce apa toarnă peste noi.

— Haide, spun încet, amintindu-mi că urăşte vocea mea „normală" în dimineţile proaste.

Spune că sună ca nişte cuţite care măcelăresc nişte pui de urs panda. Cuvintele lui, nu ale mele.

Mă lasă să-i scot tricoul şi, greoi, mă ajută să-i manevrez braţele prin mâneci. Apa i se prelinge pe abdomen — are o constituţie de sportiv, care de obicei rămâne ascunsă sub

bune. Nimeni nu s-ar aștepta să fie atât de în formă. Sau să meargă din când în când la sală. Asta e cea mai tare fază — surpriza că sub înfățișarea lui chipeșă e mai mult de-atât. Îl invidiez pe toate fetele care au ocazia să experimenteze această senzație alături de el pentru prima dată. Clatin din cap. *Concentrează-te.* Îmi abat privirea de la bicepși și mă uit pe blugii lui. Fără să mă gândesc prea mult, îi desfac și îi trag în jos.

Când materialul greu și îmbibat cu apă i se lipește de coapse, Lo își deschide pleoapele. Roșesc incontrolabil, chiar dacă nu este prima dată când îl dezbrac. Coboară privirea spre mine.

— Lil..., mormăie el letargic.

OK, nu avem timp *pentru asta.* Trag de el. Cu putere. Trec, în sfârșit, de coapsele al naibii de musculoase și ajung la glezne, unde blugii sunt mult mai ușor de manevrat. Acum, când nu mai are nimic altceva pe el decât boxerii lui negri, trebuie să-mi folosesc toată forța pentru greutatea pe care trebuie s-o manipulez.

Săpunesc o lufă și o trec peste trunchiul lui subțire, peste abdomen... ăăă... sărind peste acea zonă... apoi peste coapse și picioare. Nu mai am timp să-l spăl și pe spate, dar nu cred că va fi o problemă.

Cea mai nasoală parte este mirosul. Prin toți porii îi iese un damf de bourbon și, după ce am testat diverse săpunuri și colonii, am găsit unele care-i maschează cu succes mirosul respingător.

Dependența lui mă înspăimântă uneori. Alcoolismul îi poate distruge ficatul și rinichii și, într-o bună zi, e posibil să nu se mai trezească după o noapte ca asta. Dar cum pot

să-i spun să se oprească? Cum pot să-l judec, când nici eu nu sunt pregătită să renunț la stigmatul meu? Așa că, deocamdată, asta este tot ce pot face.

Îi șamponez părul, iar el ține ochii deschiși, străduindu-se să rămână oarecum conștient. Își revine, dar nu sunt sigură că-și dă seama încă unde ne aflăm.

— Îți place? întreb în timp ce, practic, îi masez scalpul.

El dă din cap încet, iar privirea îi coboară spre sutienul meu — bej și acum destul de transparent. Ah...

Îl ciupesc de braț, iar el își ridică din nou capul spre mine. Culoarea de ambră a ochilor săi se intensifică sub aburul din baie. Se uită la mine fix și intens. Urăsc când se uită așa la mine. Și el știe asta. Ridică mâna și-mi mângâie ceafa. Ceeee... Îmi revin din confuzie și mă scutur, cu o privire încruntată. Nu am timp de fazele lui de om mahmur și delirant.

Îmi aruncă un zâmbet strâmb.

— Exersam și eu.

— Știi cât e ceasul?

Iau un pahar de plastic, îl umplu cu apă și i-l vărs în cap, fără să-mi pese că-l ustură ochii din cauza șamponului. Se strâmbă și trage o înjurătură, dar e prea extenuat ca să se spele la ochi.

Când spuma se topește, îi trec brațul peste umărul meu și-l târăsc până în dormitor. De data asta, cooperează și mă ajută. Se prăbușește pe plapumă, iar eu îmi petrec următoarele câteva minute uscându-l cu un prosop, de parcă ar fi câinele meu de companie. El se holbează la tavan, transpus. Încerc să vorbesc cu el, pentru că am nevoie de el treaz până la prânz.

Am stat până foarte târziu aseară, la concertul de saxofon al lui Charlie, la Eight Ball, îi reamintesc în timp ce caut prin sertare niște haine potrivite.

El râde ușor.

Ce e așa de amuzant?

Charlie, meditează el cu amărăciune. Cel mai bun prieten al meu.

Înghit în sec și inspir adânc, încercând să-mi păstrez cumpătul. Pot să fac asta. Găsesc o altă pereche de boxeri, niște pantaloni și o cămașă albastră. Mă întorc la loc spre el, întrebându-mă dacă voi fi sau nu obligată să-i văd scula.

Chiloții îi sunt uzi, a mai udat și plapuma de sub el și nu-i pot pune o pereche de pantaloni peste ei.

— Ești capabil să te schimbi singur? îl întreb. Vreau să nu-ți văd penisul de prea multe ori.

Încearcă să se ridice în capul oaselor și reușește. Sunt impresionată. În plus, încep să regret că am vorbit despre penisul lui. Mai ales după privirile pe care mi le aruncă. Clipește de câteva ori, apoi spune:

— Lasă-le pe pat.

Pun teancul de haine lângă el și-mi iau rochia atârnată pe scaunul lui de birou.

Sunt încă îngrijorată. Intru în camera mea și-mi schimb lenjeria intimă udă, apoi îmi pun rochia. Oare va fi suficient de coerent pentru a purta o conversație?

Când Lo era la școală, taică-su îl pedepsea când venea acasă pe șapte cărări, după o noapte de băut, sau când își găsea dulapul cu alcool jefuit. Când notele lui Lo au început să scadă, domnul Hale și-a amenințat fiul că-l va trimite la academia militară, crezând că disciplina i-ar fi benefică unui

adolescent turbulent. Nici măcar nu sunt sigură că a făcut legătura și că a priceput că adevărata problemă a lui Lo era alcoolul.

Dacă mă gândesc mai bine, ar fi avut nevoie de Alcoolicii Anonimi sau de dezintoxicare, nu de o tabără pentru tineri cu sânge albastru. În schimb, eu m-am oferit pe mine: un țap ispășitor pentru bețiile lui constante. În acea vară, am făcut un pact. Și de îndată ce i-a spus lui Jonathan că a început să iasă cu fiica lui Greg Calloway, totul s-a șters cu buretele. Domnul Hale l-a bătut pe spate, i-a spus lui Lo că sunt potrivită pentru el și, chiar dacă nu voi fi, voi găsi eu o cale de a-l aduce pe drumul cel bun. Așa că ne-am camuflat stilul de viață ca să putem continua în același fel.

Chiar dacă Lo nu a devenit deloc un cetățean-model în primii ani de adolescență, părinții mei s-au bucurat nespus de mult la aflarea veștii despre relația noastră. O uniune Calloway-Hale depășea cu mult calitățile partenerului meu. De parcă am fi în 1794 și căsătoria noastră le-ar fi adus părinților noștri putere militară și drepturi funciare. Prieteni, *nu* facem parte din familia regală.

Cu ocazia noii noastre alianțe, am mințit unul pentru celălalt și ne-am acoperit infidelitățile, jucându-ne rolul de iubit și iubită. Cu cât ne scufundăm mai adânc în minciuna asta, cu atât mai greu ne va fi să ieșim din ea. Mă tem de momentul în care niciunul dintre noi nu se va mai putea ascunde — când cineva ne va descoperi secretele. În orice moment, totul se poate prăbuși. Acest joc periculos mă excită și mă îngrozește în același timp.

Mă întorc în camera lui Lo și răsuflu ușurată când îl văd îmbrăcat complet, sprijinindu-se obosit de rama patului.

Are cămașa descheiată și nebăgată în pantaloni. Dar măcar are pantaloni pe el.

Poți să mă ajuți? întreabă el cu dezinvoltură.

Fără să se împleticească!

Dau din cap și vin încet spre el. Îi ridic brâul pantalonilor și simt respirația fierbinte și profund mirositoare a alcool. Ca să evit orice sentimente de furie, îmi propun să iau la mine un pachet de bomboane mentolate înainte de plecare.

— Îmi revin până ajungem acolo, mă asigură el.

— Știu.

Evit contactul vizual în timp ce mă străduiesc să-i închei nasturele din apropierea abdomenului lui încordat.

— Îmi pare rău, spune încet și apoi râde. Măcar ți-am furnizat materiale pentru masturbare.

Oftez profund. Nu fantazez *la modul intenționat* despre Loren Hale, ca să mă excit. Ar fi prea ciudat ori de câte ori l-aș privi în ochi. E deja destul de nasol că uneori se întâmplă asta din greșeală.

— Nu ești pe lista mea, Lo.

Cred că ar putea să protesteze sau să râdă, însă pare confuz și oarecum rănit. Nu am timp să caut înțelesuri ascunse.

— Îmi cer scuze, atunci, se răstește el, iritat.

Se simte prost, iar eu îmi doresc să-i fi jucat în strună. Își pierde echilibrul din cauza mahmurelii și cade la loc pe saltea. Ca să nu cad, mă prind strâns de brațele lui, dar asta mă face să cad direct peste el. Și când timpul încetinește brusc, îmi dau seama că mâna mea se sprijină ferm pe pieptul lui; picioarele mele sunt lipite de ale lui, iar singurele lucruri care ne despart cu adevărat sunt pantalonii lui și rochia mea.

Respiră greoi și mușchii i se contractă sub greutatea mea. Ceva adânc pulsează în mine, ceva rău. Mâinile lui rămân pe mijlocul meu, pe adâncitura de deasupra fundului. Și în timp ce își linge buzele, privindu-mă cum îi cercetez corpul cu ochi lacomi, revin la realitate și mormăi:

— Vine și tatăl tău la prânz.

Pălește la față și mă ridică în picioare, ca și cum aș fi ușoară ca un fulg.

— Trebuie să plecăm, spune el, lăsând ultimii nasturi descheiați.

Se uită la ceas.

— Acum.

Îngrijorarea îl vindecă în mare parte de mahmureală și sper că aceasta va dispărea de tot până când vom ajunge la Villanova.

Capitolul 1

Am întârziat zece minute, dar nu suntem singurii.

Tatăl meu a pierdut avionul de la New York pentru că pilotul lui personal a făcut gripă. A trebuit să găsească un alt pilot. Toată treaba asta nu ar trebui să dureze prea mult, dar tatăl meu verifică atent trecutul tuturor șoferilor și al piloților săi. Noul pilot va trebui, probabil, să-și testeze priceperea cu cel puțin o oră de zboruri de încercare. Mama îl întâmpină întotdeauna la aterizare, așa că și ea este dispărută în acțiune de la acest prânz atât de *important*.

Dar nu mă plâng. Timpul suplimentar îl va ajuta pe Lo să se mai trezească. Ne așezăm pe terasa cu vedere către o piscină mare interioară și câteva tufe de trandafiri galbeni. Soarele dimineții se reflectă sclipitor în paharele de șampanie, pline cu mimosa. Fructele de pădure, brânzeturile, biscuiții și

tartinele sunt aliniate ordonat, pe o față de masă albă. Totul e la locul lui, pe platouri etajate sau pe șervețele.

Stomacul meu chiorăie și, din fericire, nimeni nu stă după părinții noștri ca să se înfrupte. Nici Jonathan Hale nu a sosit, pretinzând că e undeva, prins în trafic, dar am o bănuială că așteaptă în mașină, pentru că nu vrea să apară înaintea tatei.

Lo își ține brațul pe spătarul scaunului meu, luându-și rolul în serios. Apropierea lui mă face să mă încordez și mă mut ușor pe marginea scaunului, cât mai departe de mâna aceea. Să sperăm că distanța pe care am luat-o nu e prea evidentă. Tânjesc să fiu atinsă într-un fel mai senzual, dar știu că n-ar trebui să fac așa ceva în acest moment foarte nepotrivit. Și-mi dau seama, în același timp, că ar trebui totuși să stau lângă presupusul meu iubit. Totul este atât de complicat.

— Dă-mi albumul, spune Poppy, întinzând mâna.

La fel ca toate fetele din familia Calloway, sora mea mai mare strălucește în mijlocul mulțimii. Are o mică aluniță pe buza de sus, în stilul sexy al lui Marilyn Monroe, iar pielea ei pare mult mai bronzată decât a celorlalte, fiind o brunetă care se bucură de soare. Când merg cu Poppy prin mall sau prin alte magazine, remarc cum oamenii întorc capul după ea. Uneori întorc capul și după mine, dar cred că asta are mai mult de-a face cu picioarele mele de găină — atât de subțiri, încât s-ar putea rupe ca un os iadeș. Nu sunt atrăgătoare, știu, după cum îmi amintește de obicei mama.

Daisy îi întinde albumul ei de modelling lui Sam, care i-o dă soției sale. Poppy rânjește răsfoind paginile.

— Sunt superbe, Dais.

Complimentul nu o mișcă pe sora mea mai mică. E prea ocupată să înfulece tartine, de parcă n-ar fi mâncat nimic de o lună.

Cum a fost Fashion Week? Ai întâlnit vreun băiat drăguț?

Flutur din gene, încercând să fiu amuzantă, dar probabil că par caraghioasă și ciudată. Daisy pufnește.

Cred că mama mi-a distrus orice combinație.

Își prinde părul șaten într-o coadă la spate, ceea ce face ca pielea ei curată și fața ei micuță să pară cu atât mai frumoase.

– Stai așa! Mama a mers cu tine?

N-ar trebui să fiu prea surprinsă. Mama noastră n-a ratat nicio lecție de balet a lui Rose, sărind inclusiv peste mesele de familie pentru a o urmări cum exersează. Putea să se alăture lejer distribuției emisiunii *Dance Moms.*

— Ăă, da, zice Daisy. Am cincisprezece ani, ai uitat? Nu m-ar lăsa în ruptul capului să mă duc singură la Fashion Week. Cum de nu știi asta?

— Nu prea sunt la curent.

— Asta este exagerarea secolului, spune Rose.

Poppy zâmbește.

— Nu fi rea, Rose! O sperii pe Lily și iar n-o s-o vedem două luni.

Știm cu toții cine este sora cea drăguță. Însă o iubesc și mai mult pe Rose. Poate pentru că suntem cele mai apropiate ca vârstă sau pentru că se străduiește să facă parte din viața mea. Mă văd cu ea mai mult decât cu oricine altcineva.

Rose își soarbe băutura, cu buzele țuguiate. Daisy îndreaptă un deget acuzator spre mine.

— De două luni n-ai mai fost la prânzul de duminică?

Mă cercetează atent, ca și cum ar căuta vreo rană vizibilă.

— Cum de nu ești moartă?

— Și eu mă-ntreb același lucru, intervine Rose, în condițiile în care eu sunt crucificată dacă ratez vreunul.

— Avantajele de a avea o relație cu un membru al familiei Hale, spune Poppy, puțin acră.

La auzul numelui său, Lo strânge din degete spătarul scaunului meu.

Mi se pune un nod în gât. Poppy a petrecut ani buni convingându-i pe părinții noștri să-l accepte pe prietenul ei și să-l primească în familia Calloway. Cum Sam avea bani mai puțini, părinții mei se temeau că o voia pe Poppy pentru moștenirea ei. Așa că tata l-a angajat la Fizzle, chiar dacă Sam avea doar diplomă de liceu și un CV în care Dairy Queen era trecut drept unic loc de muncă. În cele din urmă, tatăl meu s-a convins de bunele intenții ale lui Sam și le-a binecuvântat căsătoria. Și, mai târziu, mama a făcut același lucru.

Acum un copilaș cu păr negru și cu ochi albaștri strălucitori, ca ai lui Sam, aleargă pe undeva, pe aici. Poppy zâmbește des și dă dovadă de mai multă afecțiune maternă decât mama, dar nu va uita niciodată cât de aspru l-au judecat pe Sam și nici toată agitația, chiar dacă intențiile lor fuseseră bune.

Resentimentele lui Poppy se îndreaptă uneori către mine, deoarece ai noștri au acceptat atât de repede relația mea cu Lo.

— Dacă aș putea să-mi schimb numele, asta aș face, spune Lo și aerul din încăpere devine și mai insuportabil.

Poppy spune:

— Care dintre ele?

Și atmosfera începe să se destindă. Fetele râd pe seama lui Lo, dar râsul este mai bun decât încordarea și privirile piezișe.

Lo nu a fost niciodată prea încântat de numele său. E unul dintre motivele pentru care Rose îi spune mereu „Loren".

— Când ai devenit atât de haioasă, Poppy? întreabă Lo, aruncându-i un strugure în poală.

Sunt surprinsă că nu ripostează cu o insultă legată de flori, având în vedere că mama ne-a botezat pe toate patru după câte o plantă. Este jenant doar când suntem toți împreună în public, așa că mă descurc.

— Deja recurgi la bătaia cu mâncare, Loren? spune Rose. Prânzul nici măcar nu a început oficial.

Acum știi de ce nu le pasă dacă nu dăm pe-aici cu bunele, îi spune el. Mister rezolvat.

— Pot să văd albumul lui Daisy? o-ntreb pe Poppy.

Mi-l întinde peste masă și lovește piciorul paharului meu de șampanie. Trag o înjurătură în gând și sar cât colo înainte ca sucul de portocale să-mi păteze rochia.

Lo ia repede un șervețel, ridicându-se odată cu mine. Îmi pune o mână pe braț și-mi șterge lichidul de pe piept, fără să-și dea seama ce face. Cred că nici altcineva nu-și pune vreo problemă, pentru că suntem împreună (*nu chiar*), iar mintea mea e într-o serioasă cădere liberă. Un chelner apare cu câteva prosoape, iar eu m-am înfierbântat prea tare ca să mă mai pot mișca.

— Îmi pare rău.

Cui îi cer scuze? Mie însămi, pentru că am fost neîndemânatică?

— Vai, Lily se transformă într-un trandafir, mă tachinează Poppy.

Rose îi aruncă o privire mirată când îmi pomenește numele în contextul unei insulte, iar eu nu fac altceva decât

să mă înroșesc și mai tare. Lo pune șervețelul pe masă și-mi șoptește la ureche:

— Stai calmă, iubire. Este doar niște suc vărsat.

Zâmbește amuzat și respirația lui îmi gâdilă pielea. Practic, mă preling în brațele lui. Mă sărută pe buze atât de ușor, încât, după ce gura lui se desparte de a mea, nu-mi doresc decât să mă mai sărute o dată.

Angajații freamătă prin curte, curățând mizeria făcută de noi ca niște albine lucrătoare.

Când toată lumea se liniștește și-mi revin și eu, mă așez bățoasă la loc și deschid albumul lui Daisy. Lo se apleacă spre mine ca să tragă cu ochiul la poze și coapsa i se lipește de a mea. *Fotografiile. Da.* Clipesc, încercând să mă concentrez. În cele mai multe dintre ele, Daisy apare pe un fundal alb, fără machiaj. Fotografii care să-i arate frumusețea, presupun. Dau pagina și rămân cu gura căscată.

Este dezbrăcată! Sau aproape dezbrăcată. Are pantofi cu tocuri de 15 centimetri și poartă un sacou de costum bărbătesc. Nimic altceva. Imaginea se concentrează pe picioarele ei lungi și goale și pe decolteul ei adânc. Are părul strâns într-o coadă de cal, iar machiajul o face să pară de 27 de ani, nu de 15.

Șoldurile lui Daisy se unduiesc ciudat în această postură, singurul indiciu că este vorba de modă și nu de *Penthouse*.

Lo fluieră prelung, la fel de șocat ca mine.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Daisy, întinzând capul ca să vadă poza.

— Nu ai nimic pe tine.

Ridic albumul ca să vadă despre ce fotografie e vorba. Ea rămâne perfect calmă, nici măcar nu pare stânjenită.

— Am lenjerie intimă pe mine. De culoare pielii.

— Mama a văzut asta?

— Da, mi-a sugerat să fac poze pentru adulți. Îmi va crește valoarea de piață.

Valoarea de piață. Ca și cum ar fi un porc scos la licitație.

— Îți place să fii model?

— E în regulă. Mă pricep.

OK. Nu ăsta e răspunsul pe care voiam să-l aud, dar nu sunt mama ei. Am ratat aceste evenimente săptămânale cu un motiv bun. Dacă mă implic în anumite situații, nu-mi va fi ușor să plec pe nevăzute din casa Calloway.

Lo își duce degetele la buze, încercând să găsească replica potrivită.

— Ai cincisprezece ani, Daisy. N-ar trebui să te dezbraci în fața camerei de fotografiat.

Îmi atinge umărul și-mi șoptește la ureche:

— Nici măcar tu nu ai făcut asta.

Ca și cum eu aș fi vreun standard sexual. Fac ochii mari și-l ciupesc de coapsă. Mă prinde de mână, împletindu-și degetele cu ale mele și, chiar dacă așa ar trebui să fac, nu vreau să mă retrag. Rose zice:

— N-o face pe fratele mai mare când nici măcar nu-i ții minte ziua naștere, Loren!

Lo strâge din dinți și pomeții i se ascut. Se întinde după cocktailul lui și apoi îmi ia poșeta, scotocind după sticla mică de băutură.

Mintea mi se golește brusc, în timp ce chelnerii încep să se agite. Îl bat pe Lo pe braț, iar el îmi urmărește privirea, încremenind.

Au sosit părinții noștri.

În ultimele douăzeci de minute, Lo și cu mine am evitat atenția părinților noștri. Mama e fixată pe copilașul lui Poppy, care și-a spart un dinte din față miercurea trecută, pe trotuar. Dacă mai aud încă o dată cuvintele „chirurg plastician", s-ar putea să am nevoie de patru cocktailuri și de un chelner sexy.

Jonathan Hale și tatăl meu discută în capul mesei, bucurându-se de conversația lor privată. Dacă izolarea lor o deranjează pe mama, acest lucru nu se vede. Își atinge șiragul de perle de la gâtul ei osos și o ascultă cu atenție pe Poppy.

— Cum e la Penn?

Tresar la întrebare, revenindu-mi din visare. Din moment ce Rose merge la Princeton, sunt convinsă că tata vorbește cu Lo și cu mine.

— E greu, am foarte mult de învățat, răspunde scurt Lo.

Brațul i se încolăcește în jurul taliei mele. Sunt prea tensionată ca să tânjesc după el.

— Și eu la fel, murmur eu.

În familia mea, eu sunt „cea tăcută", așa că scap ușor cu răspunsuri monosilabice. Mama se însuflețește când vede că începe o nouă conversație.

— Lily, panseluța mea, tu ce-ai mai făcut?

Mă strâmb, bucuroasă că nu m-a botezat Panseluța. Nu-mi vine să cred că s-a gândit la asta.

— Bine.

— Aveți cursuri împreună semestrul ăsta?

Gustă din paharul de șampanie, pătându-i marginea cu ruj.

— Unul singur. Economie Managerială și Teoria Jocurilor.

Pentru că ne specializăm în afaceri, Lo și cu mine avem câteva cursuri comune, dar încercăm să nu ne prea întâlnim. Uneori, prea mult Loren Hale strică.

Jonathan lasă jos paharul de whisky. Nu-mi scapă ironia gestului.

— Cum te descurci? trece el direct la subiect, cu ochii la fiul său.

Atât Jonathan, cât și tatăl meu sunt eleganți, în costume Armani, cu părul încă neîncărunțit și cu maxilarele puternice rase perfect. Diferența constă în trăsăturile lor. Jonathan se uită la tine de parcă ar vrea să-ți smulgă inima. Tata e mereu deschis, gata să ia pe cineva în brațe.

— Am un 10, spune Lo.

Ridic sprâncenele, surprinsă. Un 10?

Eu abia dacă trec anul, dar Lo e deștept din fire și nu prea are nevoie să învețe.

Jonathan îmi aruncă o privire, iar eu mă afund în scaun — ca și cum m-ar speria intensitatea ochilor lui.

— Pari șocată. Minte?

— Ce? Nu, eu... eu... Nu vorbim despre note...

— Nu mă crezi, tată?

Își duce mâna la piept.

— Sunt rănit.

Jonathan se lasă pe spate în scaun.

— Hmm.

Hmm? Ce-o însemna asta?! Tata încearcă să destindă atmosfera sufocantă:

— Sunt sigur că Lily te ajută să rămâi concentrat asupra lucrurilor importante.

Lo zâmbește.

— Ah, cu siguranță.

— Dezgustător, spune Rose, serioasă.

Dacă ar ști ea că Lo se referea la băutură și nu la sex! Mama mea aruncă mai multe priviri dezaprobatoare, pline de acea răceală pe care a moștenit-o și Rose.

— Vreun plan de absolvire deja? întreabă tata.

Mă gândesc din nou la viitorul lui Lo — va purta un costum strâmt și va lucra pentru tatăl său cu mutră acră și permanent încruntat.

— Mai avem un an să ne decidem, răspunde Lo.

— Trebuie să începeți amândoi să vă faceți un plan, spune tatăl meu, cu un aer critic.

Un plan. M-am concentrat atât de mult asupra lui Lo, încât nici măcar nu-mi pot imagina viața de după facultate. Unde voi fi? *Ce* voi fi? E un spațiu alb și gol și nu știu în ce culori să-l pictez.

— Acordăm toată atenția școlii. Notele sunt foarte importante pentru noi.

Da, vezi să nu.

Tatăl meu își împăturește șervețelul și-l așază pe masă, gata să schimbe subiectul.

— Jonathan și cu mine discutam despre gală caritabilă de Crăciun, sponsorizată de Fizzle și Hale Co. Presa vorbește despre eveniment de săptămâni întregi și e important ca toată lumea să fie prezentă acolo pentru a-și arăta sprijinul.

— Vom fi acolo, spune Lo, ridicând paharul.

— Vreo veste despre vreun inel? întreabă Poppy, cu un zâmbet răutăcios.

— Am douăzeci de ani, îi reamintesc, făcându-mă mică.

Mama mea a ratat ocazia de a-mi spune Violet.

— Nicio veste, de niciun fel? face Rose, cu o mutră acră.

Mă încrunt confuză și clatin din cap. Despre ce vorbește? Buzele îi devin o linie subțire și îi șoptește ceva lui Poppy, care îi răspunde repede, tot la ureche.

— Doamnelor, le dojenește mama. Nu fiți nepoliticoase!

Rose se îndreaptă și-și ațintește privirea înghețată asupra mea.

— Mi se pare ciudat că ai băut doar suc de portocale și apă.

— Sunt la volan, îi spun.

Ce are toată lumea cu alegerea mea de a nu bea alcool? Când a devenit *anormal* să nu bei alcool la o masă?

Mama pufnește în râs.

— Pentru asta o avem pe Nola, Lily.

— Și pe Anderson, adaugă Jonathan.

Anderson, turnătorul. *Niciodată.*

— Ei bine, am un motiv să cred că faptul că nu bei nu are nimic de-a face cu condusul, spune Rose.

Poftim?!

— Ce vrei să insinuezi?

Inima îmi bate cu putere. Te rog, să nu fie ceea ce cred eu. Te rog, te rog, te rog. Lo mă strânge ușor de șold ca să mă liniștească, dar orice ar urma e de rău.

— Da, Rose, ce vrei să insinuezi? îmi vine mama în apărare.

— Am o prietenă la Penn. A văzut-o pe Lily ieșind din centrul pentru gravide luna trecută.

Luna trecută... o, Doamne! Îmi acopăr ochii cu o mână și mă las în jos pe scaun. Tata se îneacă cu băutura, iar Jonathan s-a făcut foarte, foarte palid la față, o performanță pe care nu o credeam posibilă pentru pielea lui de irlandez.

— E adevărat? întreabă mama.

Da.

Deschid gura. Nu pot să spun adevărul. *Da, am fost acolo. Mă duc la clinică din două în două zile, pentru a verifica dacă nu cumva am vreo boală cu transmitere sexuală, bine? Și fac teste de sarcină. Sunt în siguranță și știu asta. Majoritatea oamenilor nu pot spune asta.*

Sau și mai și*: într-o după-amiază, dubla linie roz chiar m-a bântuit. M-au trimis la centrul pentru gravide pentru o ecografie. Alarmă falsă, din fericire.*

— Lily, explică! aproape că țipă mama.

Lo se uită lung la mine, dându-și seama că nu sunt în stare nici să formez cuvinte simple, darămite să inventez minciuni.

— A fost doar o sperietură, spune el și-și îndreaptă atenția spre Rose. E haios că ai adus asta în discuție acum, deși știi de o lună întreagă.

— Așteptam ca Lily să-mi spună singură. Credeam că suntem mai apropiate.

Simt cum îmi crapă plămânii.

— De ce nu mi-ai spus mie? mă întreabă mama.

Înghit în sec.

— Sau mie, spune Poppy.

Daisy ridică mâna și arată spre propria persoană.

— Sau mie!

Îmi lipesc degetele de ochi înainte să încep să plâng.

— N-a fost nimic.

Mama își umflă nările.

— Nimic? O sarcină neplanificată e mai mult decât atât, intervine tata. Ai tot viitorul în față, iar copiii îți vor

schimba pentru totdeauna viața. E un lucru pe care nu-l poți lua înapoi.

Da, sunt destul de sigură că un copil ne-ar sta în calea stilului nostru de viață, motiv pentru care am fost foarte atentă până acum. Nu am puterea de a le povesti totul. Că, dacă ar exista o sarcină, copilul nici măcar nu ar fi al lui Lo.

Mă ridic repede în picioare. Capul stă să-mi plesnească. Simt că plutesc, dar reușesc totuși să spun ceva:

— Am nevoie să iau o gură de aer.

— Suntem afară, spune Rose.

Lo se ridică de pe scaun.

— Aer pe care să nu-l respiri și tu.

Își pune palma pe mijlocul meu.

— Loren, mârâie Jonathan.

— *Ce?* mârâie și el.

Privirea i se oprește asupra whiskyului tatălui său. Invidia și amărăciunea îi întunecă irisurile de chihlimbar.

— A fost o după-amiază grea, spune tatăl meu. Lily pare palidă. Condu-o înăuntru, Loren.

Înainte să se răzgândească vreunul dintre ei, Lo mă ajută să trec de ușile de sticlă și mă duce în cea mai apropiată baie. Mă prăbușesc pe scaunul de toaletă.

— De ce a făcut așa ceva?

Simt o gheară în piept la fiecare respirație. Trag de rochia mea mulată, care mi se lipește de coaste. Dacă prietena ei m-ar fi văzut ieșind din clinica pentru sănătate sexuală? Cum puteam explica testele pentru bolile venerice?

Lo îngenunchează în fața mea și îmi pune o lavetă caldă pe frunte. Îmi amintesc că i-am făcut același lucru. În câteva ore, am schimbat locurile.

— Rose poate fi rea, îmi amintește Lo.

Încuviințez.

— A suferit.

Așa se răzbună Rose Calloway pe cineva care i-a făcut vreun rău.

— Voia să-i spun ei prima.

Mă frec la ochi, tremurând din toate încheieturile. Cum va primi Rose vestea că mă culc cu alte persoane? Oare mă va urî după aceea? Nu am nici cea mai vagă idee. N-am dormit nopți întregi, gândindu-mă la reacția ei, așa că am decis că e mai sigur să păstrez secrete activitățile mele nocturne. Mi-am spus că așa va fi mai ușor pentru toată lumea.

— Respiră, Lil, îmi șoptește el.

Mă liniștesc treptat, iar el lasă laveta, în schimbul sticluței sale. După câteva înghițituri, se șterge la gură cu mâna și se sprijină de dulapurile de lângă chiuvetă.

— Devine din ce în ce mai greu.

Îmi privesc fix mâinile, ca și cum acolo ar sălășlui minciunile mele teribile.

— Știu, pufnește el.

Aștept ca el să spună: *Nu mai vreau să mă prefac.*

În schimb, tăcem amândoi mâlc. Foșnetul sticluței lui și eu trăgându-mi nasul reprezintă singurul fond sonor al suferinței noastre.

Cineva bate la ușă, iar Lo bagă sticla la loc în geanta mea.

— Lily? Pot să vorbesc cu tine? întreabă Poppy.

Lo se uită la mine, întrebându-mă din priviri ce să facă. Dau din cap. Se duce la chiuvetă, punându-și gura sub robinet. Scuipă apa în vas și apoi deschide ușa. Poppy îi aruncă un zâmbet cald, matern.

Tatăl tău vrea să vorbească cu tine. Te așteaptă în salon.

Lo trânteşte uşa ieşind. Poppy îşi frânge degetele, iar eu mă uit fix la podeaua de marmură neagră.

Nu știam că Rose are de gând să spună ceva. Mi-a spus de dimineață și m-am gândit că vom avea ocazia să vorbim cu tine înainte de a-i anunța pe mama și pe tata.

Îmi scot pantofii cu toc și îmi las degetele de la picioare pe marmura rece, nefiind în stare să vorbesc. Poppy umple golul.

— Rose trece printr-o perioadă dificilă. O vede pe Daisy cu cariera ei de model, tu îl ai pe Loren, iar eu sunt ocupată cu fiica mea.

Face o pauză.

— Saks tocmai a rupt colaborarea cu Calloway Couture, știai?

Mă încrunt fără să-mi dau seama. Rose a construit Calloway Couture împreună cu mama, ca pe o mică afacere, de când avea cincisprezece ani. Câțiva ani mai târziu, s-a transformat într-o marcă de modă profitabilă, pe care Rose o poate considera opera ei. Eu nu o întreb niciodată nimic despre viața ei.

Cu toate acestea, ea găsește întotdeauna timp să mă întrebe despre a mea.

— Am încercat să te sun, continuă Poppy. Timp de două luni nu mi-ai răspuns la telefon. Nici Lo nu a răspuns. Dacă Rose nu trece pe la mine și nu mă asigură că ești în viață, uneori mă întreb...

Vocea ei devine gravă.

— Uneori cred că ne-ai eliminat din viața ta.

Nu îndrăznesc să mă uit la ea. Lacrimile îmi înțeapă ochii, mă ard, dar le înăbuș. *E mai ușor așa*, îmi reamintesc. *E mai ușor dacă ei nu știu nimic. E mai ușor să dispar.*

— Și eu am fost la facultate și știu că viața ta socială și studiile pot lua fața familiei, dar nu trebuie să ne elimini complet din viața ta.

Se oprește din nou.

— Maria are trei ani. Mi-ar plăcea să faci și tu parte din viața ei. Ești bună cu ea, atunci când ești prin preajmă.

Face un pas nesigur spre mine și-mi întinde mâna.

— Sunt alături de tine. Vreau să nu uiți asta.

Mă ridic tremurând și o las să mă cuprindă în brațe și să mă strângă cu putere.

— Îmi pare rău, murmur eu.

Își trage nasul și lacrimile ei îmi cad pe spinare. După ce mă desprind de ea, inspir profund.

— Mulțumesc, Poppy.

Cuvintele ei m-au învins, alungând orice urmă de rezistență. Eu nu am nimic de oferit, nicio consolare. Mă simt ca o carapace goală, așteptând ca acel crab pustnic care locuiește aici să se întoarcă acasă.

Capitolul 5

Zilele trec ca o ceață leneșă, plină de trupuri la întâmplare și de senzații carnale. Încerc să mă țin de cuvânt și să le răspund la telefon surorilor mele (încă mă gândesc în privința părinților), dar, uneori, telefonul meu fugar se comportă ca un adolescent anxios și dispare din peisaj. De obicei, sunt prea absorbită de preocupările mele lascive ca să-mi pese.

În plus, am o scuză pentru a-mi ține telefonul închis.

Școala.

Cursurile de afaceri și de economie de la Penn îmi mănâncă tot timpul. Poate c-ar fi trebuit să-mi aleg o specializare mai ușoară, dar talentele mele încep și se termină cu momitul băieților în pat. Și majoritatea fetelor reușesc acolo unde reușesc eu.

Viața ar avea mai multă logică dacă aș fi un geniu artistic sau muzical. Aș avea o direcție, un scop. Atunci, poate că viitorul meu n-ar mai părea atât de pustiu.

Pentru că talentele mele artistice se limitează la desene schematice și fluierat, rămân cu statistica. La prânz, mă așez lângă Lo în ultimul rând din sală. Economia Managerială și Teoria Jocurilor — chestia asta chiar există. Și eu înțeleg cam 1,111% din prelegerea searbădă a profesorului.

Lo își pune picioarele pe scaunul gol de dedesubt, în timp ce eu iau febril notițe pe laptop, apăsând hotărâtă în taste. Obosesc de atâta scris după câteva minute. Se mai întâmplă. Așa că deschid o altă fereastră și mă uit pe site-urile mele preferate.

Casc ochii de bucurie. Kinkyme.net tocmai a încărcat un videoclip cu un fotbalist profesionist (o vedetă porno) și o admiratoare (o altă vedetă porno) în poziții porcoase. Privesc cum el îi mângâie gâtul și i-o trage în dușul de la sala de sport. Doamne, ce sexy!

Filmarea se derulează pe mutește, desigur, dar respirația mea se oprește în timp ce tipul o încolțește pe admiratoare, lipind-o de gresia fierbinte și umedă.

Colegii izbucnesc în râs, iar eu ridic violent capul din computer, cu obrajii înflăcărați.

Nimeni nu se uită la mine.

Ochii lor sunt ațintiți asupra profesorului. Acesta mai face o glumă despre Ke$ha și despre sclipici, o digresiune haioasă. Înghit în sec. OK, mintea îmi joacă feste. Restrâng fereastra și deschid din nou notițele.

Lo își roade capătul pixului, fără să fie atent nici la studenți, nici la profesor. Citește cea mai recentă revistă de benzi desenate cu X-Men pe iPad și bea dintr-un termos.

– Nu-ți împrumut notițele, îi reamintesc în șoaptă.

– Nici nu le vreau.

Ia o înghițitură zdravănă din băutura sa alcoolizată. Cred că l-am văzut preparând un amestec de suc de portocale, limâie și whisky în această dimineață — ceva absolut grețos. Mă încrunt.

— Și cum ai de gând să înveți?

— O să improvizez.

Așa spune mereu. Sper să pice. *Ba nu, nu sper.* Ba da, sper. Într-un fel. În timp ce pe mine mă înlemnește anxietatea, el se relaxează pe locul lui.

— Chiar vrei să-l scoți din minți pe taică-tău? îl întreb.

La prânzul de săptămâna trecută, Daisy mi-a spus că tatăl lui l-a luat deoparte și au discutat despre note și i-a pus în vedere să aibă mai multă grijă cu mine. Mi-a povestit că era furios, ceea ce ar putea fi în întregime adevărat. L-am văzut pe Jonathan Hale apucându-l pe Lo de ceafă ca pe un cățeluș și strângându-l atât de tare, încât Lo se contorsiona de durere până când i-a dat drumul. Nu cred că-și dădea seama de forța sa, de durerea din ochii lui Lo.

— Va găsi oricum un lucru pentru care să fie supărat, Lil, șoptește el. Dacă nu e vorba de școală sau de tine, e vorba de viitorul meu și de Hale Co. Nu mă poate trimite la nenorocita aia de școală militară dacă sunt adult. Deci ce-o să-mi facă? O să-mi retragă fondul fiduciar? Cum altfel o să-mi pot întreține viitoarea soție?

Nu pot vedea acel viitor. Cel în care minciunile noastre ajung până la căsătorie. Și, după tonul său amar, nici el nu cred că și-l imaginează. Îmi ling buzele uscate și-mi îndrept din nou atenția la profesor. Am pierdut informații prețioase cu acea conversație și nu am niciun prieten în clasă căruia să-i cer notițele. Încep să tastez din nou, în ritm grăbit.

După câteva minute, Lo oftează de plictiseală și mă împunge în coaste.

— Ai făcut sex cu cineva din sala asta?

— Ce-ți pasă ție?

Încerc să fac mai multe lucruri în același timp și să mă concentrez și asupra cursului. Micuța fereastră din partea de jos a ecranului îmi distrage și ea atenția: *Fanii Plăcerilor Profesioniste, vezi video complet AICI.*

— Mai am puțin și adorm.

Huh? Mă concentrez să evidențiez un rând în notițele mele.

— Atunci, de ce-ai mai venit?

— Prezența contează zece la sută. Chestia asta chiar o pot controla.

Își lasă umărul spre mine. Îi simt căldura aproape de mine și bicepsul tare pe carnea mea moale. O respirație îmi moare în piept.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Îmi trec privirea peste cele o sută de trupuri adunate în amfiteatru. Mă opresc asupra unui tip scund, cu păr șaten și cu șapcă. Acum doi ani. La el în apartament. Poziția misionarului. Îl zăresc pe altul, cu păr aproape negru, legat într-o coadă scurtă la spate. Acum cinci luni. În vechiul lui VW. Invers călare. Momentele îmi revin dureros în creier, dar mi se face un gol în stomac din cauza răspunsului la întrebarea

lui Lo. Dintr-o clasă de o sută de persoane, eu m-am culcat cu cel puțin doi băieți. Ce spune asta despre mine? *Târfă, curvă.* Îmi imaginez deja cum m-ar condamna oamenii.

Și totuși, mă uit iar la acea fereastră micșorată de pe calculator și mă simt cuprinsă de fiori.

Deci? insistă Lo.

Habar nu am, mint eu.

Ridică dintr-o sprânceană.

— Habar nu ai?

Înainte să-i pot descifra expresia, îmi zâmbește cu umor amar bine cunoscut.

— Hai că ești amuzantă.

— Trebuie să ți-o tragi, îi răspund.

Gândește-te mai bine la viața ta sexuală inexistentă.

— Și tu trebuie să bei ceva.

— Ha. Ha. Ha.

— Tu ai început.

Bat în taste și el se îndepărtează, luându-și bicepsul cu el. Atmosfera s-a răcit brusc. Inspir profund și încerc să nu mă gândesc la golul din pântec sau la locul fierbinte dintre picioarele mele.

Degetul îmi scapă, atingând o tastă la întâmplare.

— *Ahhh, iubito, acolo, ACOLO!*

Întreaga încăpere amuțește. Și toate capetele se întorc în spate, spre sursa zgomotelor de natură sexuală, adică spre mine.

O, Doamne! Filmul meu porno rămâne deschis, dar volumul crește pe măsură ce sportivul profesionist ajunge la orgasm. Ea geme. El geme. Apăs pe taste cât de repede pot, dar computerul meu extinde fereastra cu pornografie și nu mă ascultă când încerc să ies de-acolo.

Lo își duce mâna la gură, străduindu-se cu disperare să-și ascundă zâmbetul.

— Trage-mi-o în fund. Te rog, te rog!!! Ahhh! strigă fata.

ÎNCHIDE-TE!!! țip în sinea mea. Nu, computerul meu a decis să se răzvrătească împotriva inteligenței umane. Așa că trântesc ecranul și închid ochii, rugându-mă să mă pot teleporta. Știu că se poate.

— AaaahhhhhhHHHHHH!

Îmi îngrop capul în brațe. În cele din urmă, zgomotul se stinge, lăsând sala de lectură într-o tăcere profundă și stânjenitoare. Trag cu ochiul peste brațul meu transformat în fortăreață.

— Am un virus, mormăi și mă strâmb, prea jenată să reformulez și să spun: „calculatorul meu are un virus".

Sprâncenele dese ale profesorului se preschimbă într-o linie dură — nu e deloc încântat.

— Ne vedem după cursuri.

Oamenii îmi aruncă priviri piezișe, iar pielea mea se colorează în purpuriu de rușine.

Lo se apropie din nou de mine, dar prezența lui masculină nu mă mai ispitește. Mă simt ca electrocutată.

— Nu știam că te uiți la pornografie anală.

Încearcă să mă înveselească, dar eu nici măcar să râd nu mai pot. O armată de furnici de foc tocmai mi se târăște pe corp.

— Sunt moartă, murmur, apoi mă trăsnește un gând îngrozitor. Dacă află părinții mei?

— Aici nu suntem la liceu, Lil.

Cuvintele lui nu mă fac să mă simt mult mai bine. Îmi privesc fix palmele și mă retrag în mine însămi. Umerii mi se pleoștesc și-mi las capul în jos.

Hei.

Lo îmi ridică ușor bărbia ca se uite în ochii mei, cu o expresie plină de înțelegere și de empatie. Încep să mă relaxez.

— N-o să-ți sune părinții. Ești adultă.

E greu să nu uit asta când mama și tata se agață de viitorul meu cu atâta insistență și încăpățânare.

— Cât de des ți-o tragi în fund? glumește Lo, zâmbind strâmb.

Gem și-mi îngrop din nou capul între brațe, dar surâd vag, pe ascuns.

După încă o jumătate de oră în care mă feresc ca de naiba de propriul calculator și am luat notițe în ritm de melc, cursul ia sfârșit. Oamenii profită de ocazie pentru a arunca o ultimă privire spre mine în timp ce se ridică și pleacă, de parcă ar vrea să-și întipărească în memorie imaginea Fetei Care Se Uită la Filme Porno (la ore).

Mă ridic și mâinile îmi tremură pe lângă corp. Lo îmi dă rucsacul, iar eu mi-l pun pe umăr. Palma lui îmi atinge talia pentru o secundă, în timp ce spune:

— Ne vedem mai târziu. Poate luăm prânzul când ai tu pauză.

Încuviințez, iar el se îndepărtează, lăsându-mă să mă întreb dacă gestul lui a fost voit sau involuntar. Dacă a intenționat cu adevărat să-mi atingă șoldul sau dacă a fost o mișcare inconștientă, studiată în toți acești ani de prefăcătorie.

Partea înfricoșătoare este că aproape am sperat să fie adevărat.

Îl privesc cum dispare cu rucsacul lui JanSport vechi, aproape gol. Fără caiete. Fără pixuri. Fără calculator. Doar cu un iPad, un telefon și un termos în el. Merge fără griji, fără să-i pese, lovind cu palma pragul de sus al ușii, la ieșire. Ceva din firea lui sigură pe sine, din lipsa lui de grabă, mă hipnotizează.

— Numele?

Ies din transă. Profesorul stă la catedră, așteptându-mă.

— Numele dumneavoastră? mă întreabă din nou, la fel de laconic.

Își strecoară laptopul în servietă. Studenții pentru următorul curs încep să intre în sală, iar profesorul lor șterge tabla plină de probleme de economie. Mă apropii de podium.

— Lily Calloway.

— Lily, spune el sec, luându-și servieta de pe masă. Dacă nu poți să aduci la ore un calculator care funcționează, atunci trebuie să iei notițe cu pixul, pe hârtie. Data viitoare când se va întâmpla asta, voi impune acest lucru tuturor. Nu vrei să fii fata care le răpește tuturor acest privilegiu.

Nu, nu vreau. Am un singur prieten, așa izolat cum e el, dar asta nu înseamnă că vreau să-mi fac dușmani.

— Îmi pare rău, spun.

El dă din cap și pleacă fără să adauge nimic.

Capitolul 6

E trecut de miezul nopții când mă târăsc cu greu în holul complexului Drake. Tocurile mele bocăne pe marmura crem. Mă dor toți mușchii din cauza faptului că m-am înghesuit în garderobă, la teatrul de balet. Am stat lângă Rose și Poppy, în total, vreo zece minute. Apoi am dispărut în căutarea unui tip care mă privea insistent la casa de bilete. După ce ne-am tras-o, m-am întors la locul meu și ele nici nu observaseră că fugisem de la mult-plănuita noastră întâlnire între surori. Tot restul spectacolului, mi-am imaginat cum mi-o trag cu balerinii — cum îi duc acasă la final. După ce cortina s-a lăsat, o mare parte din mine își dorea să se ducă să găsească unul disponibil, dar eram cu surorile mele. Eram cu ele și mă gândeam la sex. Sunt o idioată.

Intru în liftul auriu și apăs pe butonul etajului de sus, cu dureri de spate. Chiar trebuia să mă trântească de cuier?

Înainte ca liftul să se închidă, un bărbat intră în grabă, strecurându-și degetele între ușile care se deschid la loc. Gâfâie și trage aer în piept, iar eu îl privesc cum își trece o mână prin părul castaniu și des. Apasă pe butonul etajului de sub mine și începem să urcăm.

Mă uit după verighetă. Nu are. Costumul său de culoarea cărbunelui pare scump, iar ceasul său de aur îmi confirmă bănuielile. Are undeva între 20 și 30 de ani. Avocat, presupun. Dar nu-mi pasă prea mult de asta. Nu când trupul lui pare dur, tonifiat și puternic.

Asta e partea cea mai ușoară. Să nu-l cunosc. Să-mi las pasiunile să mă consume pentru o singură clipă. Asta e ceea ce știu să fac cel mai bine. Mă simt din ce în ce mai încrezătoare, închid ochii și inspir profund, căzând pe gânduri.

Îmi cercetează cu o privire sexy picioarele goale, care se întrezăresc sub rochia albă, elegantă, cu spate gol. Îmi dau încet jos haina neagră și mă foiesc sugestiv. Îmi vede foarte bine mijlocul, partea aceea golașă și dornică de a fi strânsă în brațe.

Mă sprijin de peretele liftului, respirând încet și încordat. Trupul lui se lipește de mine, iar palmele acelea mari îmi întâlnesc șoldurile subțiri. Coboară spre coapsă, spre locul dintre picioarele mele. Îi văd erecția. Încerc să gem, dar sunetul îmi rămâne în gât, în timp ce mă țin cu mâinile de perete. Reușește să mă pătrundă. *Da.*

Degetele i se strâng în jurul taliei mele, trăgându-mi rochia mai sus. Cu o mână mă ține de umăr, pentru a mă penetra mai adânc. Și cu o ultimă împingere...

Bing.

Deschid ochii brusc și mă înroșesc din cauza fanteziei din mintea mea. Tipul ăla habar n-are că mi l-am imaginat făcând prostii cu mine. Rămân lipită de perete, cu mâinile vârâte în buzunarele hainei și cu răsuflarea la fel de încordată.

Bărbatul nici nu se uită înapoi, nici măcar nu știe că sunt acolo. Ies pe ușile liftului, care se deschid în forță.

Fantezia mea a construit tensiunea, dar nu a apucat s-o și elibereze. Când ușile se închid, mă lovesc cu ceafa de perete. *Ce proastă ești, Lily.*

Ajung pe holul etajului la care locuiesc. Chiar acum, îmi doresc să mă întorc în vremea liceului. Atunci făceam sex probabil o dată pe lună. Îmi ocupam majoritatea timpului cu filme porno și cu propria imaginație. Acum, foarte puține chestii mă excită cu adevărat, iar când găsesc un lucru care mă excită mă gândesc la el în permanență. Abia dacă pot rezista o zi întreagă fără să fiu satisfăcută de niște mâini și de un corp de bărbat care să zvâcnească în ritm cu mine.

Ce este în neregulă cu mine?

Îmi arunc cheile în coșul de lângă ușă, îmi agăț haina în cuier și-mi dau jos pantofii cu toc, încercând să nu mă gândesc la ceea ce tocmai s-a întâmplat. Mirosul de scotch persistă în aer. În timp ce mă îndrept spre ușa camerei mele, trec pe lângă dormitorul lui Lo și mă opresc brusc.

— Hei, chicotește o fată. Nu...

Și geme. *Geme.*

Ce-i face oare? Acest gând înspăimântător pune stăpânire pe mine și îmi mușc unghiile, imaginându-mi-l pe Lo.

Mâinile lui pe picioarele mele, mâinile mele pe pieptul lui, buzele lui peste ale mele, buzele mele peste ale lui. *Lily*, respiră el, strângându-mă în brațe cu putere. Se uită la mine

cu acei ochi de chihlimbar, plini de pasiune. Și știe exact ce să facă pentru a mă face...

— Ah... Doamne!

Tipa începe să țipe, în timp ce el găsește acel loc potrivit. E bun la pat, iar eu mă trezesc că-mi doresc ca fata să plece. Ce contează că e o fată la el în cameră? I-am spus că trebuie să facă sex. Și asta face. Ar trebui să mă bucur că, în sfârșit, și-o trage.

Dar nu dau pe dinafară de fericire.

Îmi reprim sentimentele care încep să fiarbă și să mă deruteze. Mă strecor în camera mea, gata să fac un duș. Telefonul meu bipăie și deschid mesajul.

Nu uita, mâine mergem să ne cumpărăm rochii. Mulțumesc că ai venit în seara asta. Te iubesc. — *Poppy*

Cumpărăm rochii. A, da. Pentru gala caritabilă de Crăciun. Deși mai sunt câteva luni bune până atunci, fetele vor să-și găsească ținutele perfecte pentru acest eveniment. Inclusiv bijuterii, pantofi cu toc și poșete-plic. Întregul proces va dura ore întregi, dar voi fi acolo.

Poc, poc, poc.

Tăblia patului lui Lo. Lovindu-se de peretele meu. Mi se pune un nod în gât și răsfoiesc lista de contacte, nehotărâtă ce firmă de escorte să aleg. După ce ultimul gigolo a transformat o activitate fizică într-una emoțională, am evitat orice interacțiune cu bărbații plătiți ca să mi-o tragă.

Îmi arunc telefonul pe plapuma mea mov.

Poc, poc.

Du te la duș, încerc să-mi reamintesc. Da. Mă îndrept spre baia mea.

Poc. Poc. Poc.

Doamne Dumnezeule!

Pornesc apa fierbinte, îmi scot hainele, intru în duș și închid ochii — încercând să mă gândesc la altceva decât la sex. Și la Loren Hale.

Capitolul 7

Mă așez pe un șezlong victorian din holul cabinei de probă, înconjurată de o grămadă de oglinzi și de rafturi cu rochii. Unele dintre ele costă mai mult și decât rochiile de mireasă.

În timp ce surorile mele probează niște minunății lungi, drapate, în culori potrivite iernii, eu veghez zecile de pungi de cumpărături cu bijuterii și pantofi. După ce mi-am cumpărat o rochie de culoarea prunei, cu mâneci din dantelă — prima mea alegere —, nu mai trebuie să mă chinui să mă gândesc cu ce o să mă îmbrac la gala caritabilă. Rămân bucuroasă afară, uitându-mă la un tip drăguț de pe scaunul de alături. Își tot răsucește inelul de pe deget și se uită la ceas, așteptându-și soția aflată într-o cabină de probă cu perdele, în stânga celei a lui Rose.

Nu sunt o susținătoare a infidelității, a adulterului, a înșelatului, cum vreți să-i spuneți. Niciodată nu m-am cuplat

intenționat cu un bărbat căsătorit și nici acum nu plănuiesc s-o fac, dar să mă uit la ceva ce-mi place... nu contravine regulilor mele.

Oricum, nu mă pot abține. Are o barbă scurtă, genul prin care îți vine să-ți plimbi mâinile. Ochii lui de un verde-deschis nu se uită prea departe. Așa e cel mai bine, presupun, dar o mare parte din mine vrea ca și el să se uite la mine. Să se ridice și să vină...

— Vai, ce urâtă e!

Sar cât colo în momentul în care Daisy iese din cabina ei de probă. Se îndreaptă spre oglinzile din hol și face o mică piruetă. Mă strâmb. Da, funda mare de pe fundul ei nu-mi place. Culoarea verde-vomă nici atât.

— Este hidoasă, aprobă Rose, dând perdelele laoparte și venind lângă noi.

— Ah, mie îmi place rochia ta! exclamă Daisy.

Rose se uită în oglindă, la rochia ei de catifea albastră. Țesătura se strânge la bust și îi pune perfect în valoare silueta subțire.

— Tu ce părere ai, Lily?

Ne-am împăcat după porcăria cu „sarcina", de la prânzul în familie. Rose și-a cerut scuze la micul-dejun, într-o dimineață, la mine acasă. A venit cu de toate — cu covrigi, preferații mei, și apoi am spus și eu că-mi pare rău. Pentru că nu am fost mai mult alături de ea. Așa funcționează relația noastră. Eu o dezamăgesc. Ea mă iartă, dar nu uită niciodată, și așa mergem mai departe.

— Stă frumos pe tine, dar la fel stăteau și ultimele cincisprezece rochii.

Vocea lui Poppy se aude din cabina ei de probă.

— Pune-ți brațul aici. Nu mai fi atât de dificilă.

Ea oftează epuizată. După câteva secunde, apare în hol cu o fetiță brunetă care se zbate în toate direcțiile.

— Vai, Maria, cât ești de drăguță! spune Daisy, atingând rochia roz cu dantelă și colanți albi a fetiței.

Poppy o convinge în cele din urmă pe Maria să se calmeze, lipită de șoldul ei.

— Cum spui? o întreabă Poppy pe fiica sa.

— Mulțumesc, mătușică.

Își bagă degetul mare în gură, iar Poppy i-l scoate imediat de-acolo.

— Ești prea mare pentru asta.

Are trei ani, iar membrii familiei Calloway trebuie să se specializeze în mersul la oliță, mersul pe jos, citit, ortografie și scris înaintea altor copii, ca nu cumva să ne transformăm în oameni normali.

Rose se apropie de mine, îndepărtându-se de Maria, care o face să se strâmbe. Ura ei față de copii este chiar haioasă. Zâmbesc în timp ce ea suferă, iar acum, că a observat asta, voi fi probabil ținta unui val de răutăți.

— Cu cine vii? mă întreabă ea.

Ah. Nu e prea grav.

— Cu Lo, normal.

Zâmbesc și mai larg.

— Întrebarea mai bună este cu cine vii tu.

Rose se luptă constant pentru dreptul de a veni neînsoțită la evenimente, deoarece niciun tip nu se ridică vreodată la standardele ei imposibile.

Dar mama insistă ca ea să aibă întâlniri, crezând că, dacă vii fără însoțitor, pari ieftină și nedorită. Lucru cu care eu nu

sunt de acord — Rose, chiar și mai puțin decât mine. Lupta cu mama mă epuizează, iar pentru ca Rose să cedeze, mama trebuie să verse lacrimi. Rose urăște lacrimile aproape la fel de mult cum urăște copiii.

— O să văd.

De obicei îl ia pe Sebastian, băiatul acela frumos, dar se pare că anul acesta o lasă baltă pentru iubitul lui. Am ascultat-o plângându-se de asta săptămâna trecută și cred că nu mai are chef să pornească aceeași conversație. Daisy intervine și ea:

— Eu probabil că vin cu Josh.

Mă încrunt.

— Cine e Josh?

Își strânge părul șaten într-o coadă la spate.

— Prietenul meu. *De șase luni*, subliniază ea, cu o voce relaxată.

— Îmi pare rău, îmi cer eu scuze. Eu doar...

Nu sunt niciodată acasă ca s-o văd pe sora mea. Sau pe iubitul ei.

Și nici nu ascult ce mi se povestește.

— E-n regulă.

Știu că nu este.

Ea ridică din umeri și dispare în cabina de probă, pentru a scăpa de monstruozitatea cea verde. Rose îmi aruncă o privire rece.

— Cu cine crezi că și-a trimis mesaje toată ziua?

Și-a trimis mesaje?

— Cu tata? presupun eu.

Rose își dă ochii peste cap într-un mod dramatic. Maria își aruncă balerinul în mine. Doamne!

— Maria! exclamă Poppy.

Rose râde zgomotos. Cred că e prima dată când un copil o face să zâmbească. Și a făcut-o aruncând în mine cu un pantof!

— Sunt tâmpiți!

Rămân cu gura căscată. Oare m-a făcut proastă? Chiar așa de supărată e toată lumea pe mine? Chiar și copilul ăsta?

— Nu folosi cuvântul ăsta, o mustră Poppy. Spune-i lui Lily că-ți pare rău.

— Urăsc pantofii ăștia!

Așa, bine. Măcar mai e cineva care încă mă iubește.

— Tâmpiți, tâmpiți, tâmpiți, tâmpiți!

— Ce zici de ăștia?

Arăt spre o cutie cu balerini argintii, cu sclipici roz. Maria face ochii mari și se liniștește. Îi zâmbesc.

— Sunteți sigure că nu e copilul lui Rose? Îi arunci o pereche de Prada și tace mâlc.

Lui Rose îi piere râsul.

— Ce haios! spune Poppy. Mă duc s-o duc pe Maria la baie.

O s-o plesnească. Mama ne amenința pe vremuri cu o lingură de lemn. Astea dor rău, ca să știți. Sunt al naibii de înfricoșătoare și am învățat să tac în public, temându-mă de mânia mamei și de bătaia cu un tacâm de gătit ciorba.

— Poți să ai grijă de dulapul meu, Lil? Poșeta mea e acolo.

— Da, sigur.

După ce Poppy dispare din peisaj, Rose mută câteva genți și-și găsește un loc lângă mine.

— Deci Loren e de vină?

Mă încrunt.

— Poftim?

Mă privește fix cu ochii ei galben-verzui.

— Te ține departe de noi?

Stomacul începe să mă usture. Dacă Lo mă ține departe de ei? Vreau să râd sau să plâng sau să țip, orice — poate chiar să le spun adevărul adevărat. *Nu te pot strecura în programul meu plin cu partide de sex, pentru că n-ai înțelege.*

— Nu e vorba de Lo. Sunt ocupată, uneori prea ocupată și pentru el.

— Nu mă minți, nu-i așa?

Mă uit la mâinile mele, care tremură puțin, dar mă îndoiesc că ea va sesiza. Scutur din cap.

— Nu.

După o tăcere prelungită, spune:

— I-am spus mamei că la Penn îți va fi prea greu. Bineînțeles că nu m-a ascultat. La Dalton nu erai un elev-model.

Am râs, pentru că era puțin spus.

— Aveam note de rahat.

Academia Dalton m-a pus la grea încercare în multe feluri. Fără realizările familiei mele, n-aș fi fost niciodată acceptată într-o școală de Ivy League. Asta e clar.

— Îmi amintesc că ți-am completat cererile de înscriere, spune Rose cu buzele strânse, dar are o anume strălucire în ochi, ca și cum acel moment i-ar fi unul drag.

Eu abia dacă mi-l amintesc. Probabil că navigam pe internet sau mă uitam la filme porno. Mă gândeam la sex.

— Te-ai descurcat de minune, spun. Am intrat.

— Ce folos? Ai ales Penn, nu Princeton.

Se ridică și se preface că se admiră în oglindă, dar îmi dau seama că încearcă să-și ascundă adevăratele sentimente.

Ne-am certat mult când am luat decizia de a merge la facultate cu Lo, și nu cu ea. Niciodată nu mi-a spus că vrea să fie colegă de cameră cu mine, dar Poppy mi-a spus mai târziu că Rose începuse deja să aleagă veselă și mobilă pentru un apartament din afara campusului, în care spera că vom locui amândouă.

La acea vreme, am dat vina pe Lo pentru alegerea mea, spunând tuturor că el nu fusese acceptat la Princeton. Bineînțeles că fusese, dar cum puteam să mă bucur de libertate și să locuiesc în imediata apropiere a lui Rose în același timp? Nu puteam. Ar fi aflat despre toți amanții mei. I s-ar fi făcut scârbă de mine și m-ar fi eliminat definitiv din viața ei. N-aș putea suporta această respingere. În niciun caz din partea ei. Nu din partea unei persoane pe care, pur și simplu, o ador.

Spun foarte încet:

— Îmi pare rău.

Parcă nu fac altceva decât să-mi cer toată ziua scuze. Rose se uită în gol. E complet indescifrabilă.

— E în regulă. Mă duc să probez rochia aia neagră.

Se strecoară după perdelele cabinei, lăsându-mă singură.

Mă rog, nu total singură.

Mă uit spre celălalt șezlong victorian.

Inima mi se scufundă. E gol. A plecat. Grozav! Acum nici măcar nu mai am la cine să mă uit.

Telefonul îmi vibrează în buzunarul blugilor. Îl scot și mă încrunt la numărul necunoscut. Hmm. Deschid mesajul.

Vrei să ieșim împreună? — *215-555-0177*

Trebuie să fie vreun tip căruia i-am dat numărul meu la beție, după ce ne-am cuplat. De obicei nu divulg informații,

având în vedere faptul că-i face să se atașeze de mine și să mă urmărească.

Zâmbesc vag, întrebându-mă cine ar putea fi. Entuziasmul acesta mă uimește. Dacă eram beată când ne-am întâlnit, probabil că nici nu mi-l voi aminti. Anonim. Practic, va fi ca o primă întâlnire. Iau o hotărâre.

Unde vrei să ne întâlnim?

Capitolul 8

A doua zi de dimineață, mă trezesc cu durere de cap și amețeală. Se pare că mi-l aminteam vag pe tipul din mesaj, nu îndeajuns însă pentru a avea o imagine mentală pozitivă. Îi place băutura și m-a tot bătut la cap să beau tequila. Dar încă îmi amintesc zvâcnetul din piept, bătăile inimii mele când am ajuns la ușa lui, în timp ce băteam și așteptam să răspundă, să mă lase să intru și să ne-o tragem în toate felurile posibile. Sexul anonim — fără să știu cum va arăta tipul de dincolo de ușă — îmi plăcea foarte, foarte mult.

Stau nemișcată, după ce adrenalina dispare și după ce m-am căptușit cu o mahmureală infernală, și mă-ntreb ce-o face Lo. Nu l-am mai văzut de când filmul meu porno a răsunat în tot amfiteatrul. Mi-am petrecut pauza de prânz învățând în ultimul moment pentru un test și nu m-am întâlnit cu el în campus, iar sâmbăta mi-a fost ocupată cu

rochii, cu pantofi și cu surorile mele. Nici măcar nu știu ce a făcut sau pe unde a fost, ceea ce nu e ceva neobișnuit. Nu suntem împreună tot timpul. Ne mai despărțim ocazional. Cred.

Mă dau jos cu greu din pat și-mi pun pe mine un tricou larg și niște pantaloni scurți de blugi. Vreau să-l întreb despre fata pe care a adus-o acasă. Poate îmi va spune ce i-a făcut. Ar fi ciudat?

Ies pe hol și încremenesc când aud un râs ușor, care vine de la bucătărie. Râsul unei fete.

Mă încrunt și mai tare. E vorba de aceeași fată? Nu, nu are cum. Mi se face un gol în stomac. Așa să fie? Șovăind, mă apropii și mai mult, apoi îngheț în fața ușii.

— Ești un bucătar bun, spune fata, cu glas familiar.

Nu știu de ce am presupus că a avut o aventură de-o noapte, ca mine. De ce aș fi presupus asta? A rămas peste noapte. *Și vineri, și sâmbătă.*

Lo umblă prin bucătărie, pregătind două Bloody Mary și amestecând ouă pe aragaz. O cercetez cu atenție pe fata care stă cu picioarele încrucișate pe scaunul de la bar, purtând maioul lui cu Clash. Sânii mari îi ies de o parte și de alta, pe sub maioul gri, și i se văd chiloții roșii.

E blondă natural, cu părul ud, ca și cum tocmai ar fi făcut duș. Chiar și fără machiaj, pare o fată normală, cu care te culci și pe care apoi o duci acasă la părinți.

Mi se face și mai multă greață.

Lo pune ouăle pe două farfurii. Când ridică privirea, observă, în sfârșit, că stau acolo ca o ciudată.

— Bună, Lily! spune, arătând spre blondă. Ea e Cassie.

Cassie flutură ușor din mână.

— Bună!

Îi zâmbesc, dar pe dinăuntru mă ofilesc. E drăguță.

— Vrei să mănânci? mă întreabă Lo.

Se comportă ca și cum asta ar fi ceva normal. Să aducă acasă o fată. Să-i spună pe nume. De când învățăm numele oaspeților noștri? Nicidecum. Bine, asta e mai mult regula mea, dar cred că ar trebui să se extindă și în privința lui Lo. Așa a fost de când am intrat la facultate.

— Nu, mormăi eu.

Fac un gest spre holul din spatele meu.

— Mă duc să... — *mă scufund în mila față de propria-mi persoană* — ... fac un duș.

Pornesc pe holul întunecat, retrăgându-mă spre senzația de siguranță pe care mi-o oferă camera mea. OK, faza asta a fost ciudată. Și eu am fost ciudată. Întreaga situație a fost extrem de ciudată. Așa simte și Lo în privința mea când aduc bărbați acasă? Alung acest gând. Bineînțeles că nu. Eu nu mă afișez cu băieții ăia și nici nu-i testez ca să văd dacă sunt buni de iubiți. Îi părăsesc aproape imediat.

Un singur lucru mă poate face să nu mă mai gândesc la Lo. Mă schimb rapid într-o rochie neagră și-mi pieptăn părul care, din fericire, nu s-a îngrășat prea tare. După ce mă parfumez și îmi pun o pereche de cizme, îmi iau telefonul și las trei mesaje, toate către numere anonime, să-mi dicteze soarta.

Din păcate, trebuie s-o iau prin bucătărie ca să ajung în hol și apoi la ușă. Încerc să-mi pun ochelari invizibili când trec, pentru că ținta mea finală este ieșirea. *Dă-i bice, dă-i bice!*

— Unde te duci? întreabă Lo, aparent curios.

— Afară.

Iau un set de chei din coș și apoi le arunc la loc înăuntru.

Nu trebuie să-l duc nicăieri cu mașina, din moment ce o are pe Malibu Barbie lângă el.

Așa că azi o să mă îmbăt. Poate că voi chema și un taxi.

— Am făcut ceva? se aude șușotitul lui Cassie din bucătărie, înainte să plec.

Aștept liftul. Lo apare pe holul sinuos. Încă nu mă pot uita în ochii lui. Sunt nejustificat de furioasă, ceea ce face ca întreaga situație să fie mult mai rea.

— Ce ai?

Apăs de încă trei ori pe butonul incandescent.

— Lily, uită-te la mine.

Lo mă prinde de braț și mă trage spre el. Mă uit în sfârșit în ochii lui calzi, ca de chihlimbar, acum plini de confuzie și furie.

— Ce naiba se întâmplă? Te porți ciudat.

— Te-ai combinat cu ea?

Se încruntă cu duritate. Oare crede că sunt geloasă? *Așa sunt?* A, Doamne.

— Despre asta e vorba? O cunosc de două zile, ce naiba! spune el. Tu ești cea care mi-a spus că trebuie să fac sex, mai ții minte?

Bine, pot să-mi smulg corzile vocale?

— Țin minte, dar credeam că ați avut o aventură de o noapte și că ai terminat-o cu ea.

Asta a sunat ca naiba.

— Eu nu sunt ca tine.

Mi se pune o gheară în piept. Toate astea mă dor mai mult decât ar trebui. Mi-a spus, de-a lungul timpului, lucruri

mult mai adevărate și mai răutăcioase. Îi evit privirea din nou, ațintindu-mi ochii în jos. Îmi pune o mână pe umăr.

— Hei, îmi pare rău. Vrei să vorbești cu mine, te rog?

— Mi-e frică, spun eu primul lucru care-mi vine în minte.

Nu prea știu ce simt. Sunt confuză, furioasă, supărată. Dar scuzele încep să mi se prelingă de pe buze — scuze pe care mi le-am întipărit în cap ca pe un cod informatic.

— Ce se va întâmpla când va dori să-l cunoască pe tatăl tău? Ce se va întâmpla dacă va începe să le spună oamenilor că iese cu Loren Hale, iar acei oameni se întâmplă să fie prieteni cu Rose?

Nu-mi pasă de nimic din toate astea. Șarada poate să se ducă dracului. Doar că nu-mi place să-l văd mergând mai departe în viață fără mine.

— *Nu* ies cu ea, subliniază el.

— Ea știe? Pentru că te cunoaște doar de două zile, și totuși pare foarte relaxată.

Fata îi poartă tricoul și stă, pe jumătate dezbrăcată, pe scaunul meu de bar. Îmi vine s-o dau afară. Vreau s-o pun *pe Rose* s-o dea afară, pentru că sora mea s-ar descurca mult mai bine decât mine.

Sunt irațională. Și nepoliticoasă și foarte, foarte ipocrită. Trebuie să plec de aici.

— Nu se mută aici, Lily. A rămas peste noapte, asta e tot.

— De două ori! strig eu. Și ia micul-dejun cu tine. I-ai pregătit micul-dejun.

De obicei îmi pregătește *mie* micul-dejun. Nu unor fete adunate la întâmplare.

— Și nu toată lumea se comportă ca un șoricel speriat după ce face sex, spune el cu cruzime.

Mă schimonosesc de durere, iar Lo se strâmbă și el.

Stai, nu asta voiam să spun...

Încetează, spun eu, ridicând mâna.

Liftul sună și ușile se deschid, dar degetele lui încă se înfășoară în jurul încheieturii mele, așa că nu plec încă. Vocea lui coboară, ușile se închid.

— Ești un element permanent în viața mea. Nu pleci nicăieri.

De ce trebuie s-o spună în felul acesta? De parcă aș fi un candelabru de care se agață în timp ce strecoară un inel pe degetul altei femei.

Îl dau laoparte de pe mine.

— Știu că nu suntem împreună, OK?

— Lil...

— O să strice totul!

Mă doare să-l văd cu ea, jucându-se de-a mama și de-a tata. Asta e rutina noastră. Apăs tare pe buton. *Scoate-mă de aici.*

— Măcar spune-mi unde te duci.

— Habar n-am.

— Ce vrei să spui?

Mă strecor în lift, iar el își vâră o mână între ușile ce refuză să mă închidă înăuntru.

— Vreau să spun că habar nu am. Nu mă duc la un club anume. Mă întâlnesc cu cineva, spontan. Probabil la un motel sau la el acasă.

— Poftim?

Pieptul îi coboară. Se încruntă.

— De când faci tu asta?

— De ieri.

mult mai adevărate și mai răutăcioase. Îi evit privirea din nou, ațintindu-mi ochii în jos. Îmi pune o mână pe umăr.

— Hei, îmi pare rău. Vrei să vorbești cu mine, te rog?

— Mi-e frică, spun eu primul lucru care-mi vine în minte.

Nu prea știu ce simt. Sunt confuză, furioasă, supărată. Dar scuzele încep să mi se prelingă de pe buze — scuze pe care mi le-am întipărit în cap ca pe un cod informatic.

— Ce se va întâmpla când va dori să-l cunoască pe tatăl tău? Ce se va întâmpla dacă va începe să le spună oamenilor că iese cu Loren Hale, iar acei oameni se întâmplă să fie prieteni cu Rose?

Nu-mi pasă de nimic din toate astea. Șarada poate să se ducă dracului. Doar că nu-mi place să-l văd mergând mai departe în viață fără mine.

— *Nu* ies cu ea, subliniază el.

— Ea știe? Pentru că te cunoaște doar de două zile, și totuși pare foarte relaxată.

Fata îi poartă tricoul și stă, pe jumătate dezbrăcată, pe scaunul meu de bar. Îmi vine s-o dau afară. Vreau s-o pun *pe Rose* s-o dea afară, pentru că sora mea s-ar descurca mult mai bine decât mine.

Sunt irațională. Și nepoliticoasă și foarte, foarte ipocrită. Trebuie să plec de aici.

— Nu se mută aici, Lily. A rămas peste noapte, asta e tot.

— De două ori! strig eu. Și ia micul-dejun cu tine. I-ai pregătit micul-dejun.

De obicei îmi pregătește *mie* micul-dejun. Nu unor fete adunate la întâmplare.

— Și nu toată lumea se comportă ca un șoricel speriat după ce face sex, spune el cu cruzime.

Mă schimonosesc de durere, iar Lo se strâmbă și el.

Stai, nu asta voiam să spun...

Încetează, spun eu, ridicând mâna.

Liftul sună și ușile se deschid, dar degetele lui încă se înfășoară în jurul încheieturii mele, așa că nu plec încă. Vocea lui coboară, ușile se închid.

Ești un element permanent în viața mea. Nu pleci nicăieri.

De ce trebuie s-o spună în felul acesta? De parcă aș fi un candelabru de care se agață în timp ce strecoară un inel pe degetul altei femei.

Îl dau laoparte de pe mine.

— Știu că nu suntem împreună, OK?

— Lil...

— O să strice totul!

Mă doare să-l văd cu ea, jucându-se de-a mama și de-a tata. Asta e rutina noastră. Apăs tare pe buton. *Scoate-mă de aici.*

— Măcar spune-mi unde te duci.

— Habar n-am.

— Ce vrei să spui?

Mă strecor în lift, iar el își vâră o mână între ușile ce refuză să mă închidă înăuntru.

— Vreau să spun că habar nu am. Nu mă duc la un club anume. Mă întâlnesc cu cineva, spontan. Probabil la un motel sau la el acasă.

— Poftim?

Pieptul îi coboară. Se încruntă.

— De când faci tu asta?

— De ieri.

Strânge din dinți în semn de reproș.

— Iei mașina?

Liftul bâzâie, furios pentru că ușile nu i se închid de atâta timp. Îi împing brațul laoparte, iar el face un pas înapoi.

— Nu, îi spun. Îți aparține în totalitate. Am chef să beau.

— Lily, spune el. Nu face asta.

Ușile liftului se închid ușor.

— Lily!

Încearcă să-și strecoare mâna înăuntru, dar ușile se închid rapid.

— La naiba! îl aud înjurând.

Îmi lasă o ultima imagine de-a sa inspirând tăios.

Ar trebui să mă bucur de faptul că-l sperii la fel de tare cum mă sperie el pe mine, dar nu pot.

Capitolul 9

Am luat mașina. Poate că rugămințile lui Lo mi-au pătruns în creier, afectându-mă în mod subconștient. Sau poate că, pur și simplu, chiar nu aveam chef să beau. În orice caz, BMW-ul meu e parcat în fața unui complex nasol de locuințe. Fumul plutește în dormitorul unui tip, umplându-mi plămânii. Mă sărută cu buze aspre și umede, apoi mă mușcă ușor de gât. Vreau să mă pierd în acel moment. Aștept să mă poarte în alte dimensiuni. Arată bine, cred că are în jur de douăzeci de ani. Nu merge la sală. Dar are ochi simpatici și gropițe în obraji.

Covorul din anii '70, pereții de-un portocaliu murdar și lampa de lavă îmi distrag atenția.

În timp ce-mi înfig genunchii în salteaua tare, privesc în gol și mintea mea plutește în derivă. Mâinile lui nu-și fac treaba, iar eu încep să nu mă mai gândesc la sex.

Mă gândesc la Lo. Mă gândesc la trecut. Mă gândesc că l-am văzut cu fata asta azi și mă întreb de ce mă doare atât de mult. Și apoi amintirile se revarsă în mintea mea.

Lo mi-a aruncat o pătură în biroul tatălui său, iar eu m-am înfășurat în țesătura pufoasă, în vreme ce el introducea în DVD player primul sezon din *Battlestar Galactica.*

— Crezi că putem termina sezonul până luni? am întrebat.

— Da, poți să rămâi aici dacă durează atât de mult. Trebuie să aflăm ce se întâmplă cu Starbuck.

Aveam 14 ani, iar părinții mei credeau că-l simpatizez pe Lo așa cum îl simpatizezi pe băiatul drăguț din vecini. Eram departe de acel scenariu, dar îi lăsam să creadă asta.

Chiar atunci a trecut pe acolo tatăl lui, oprindu-se în ușa întredeschisă, cu un pahar de cristal plin cu whisky în mână. Atmosfera s-a schimbat. Aerul a devenit uscat și, practic, puteam să aud cum inimile noastre bat la unison, panicate.

— Trebuie să vorbesc ceva cu tine.

Jonathan Hale era scorțos și-și trecea limba peste dinți. Lo, un băiat slăbănog, de 14 ani, aștepta în picioare, cu ochii îngustați.

— Ce?

Tatăl lui s-a uitat la mine și privirea lui tăioasă m-a făcut să încremenesc pe canapeaua enormă de piele.

— Nu aici, afară.

Și-a așezat o mână pe umărul lui Lo, ghidându-l prin întuneric. Vocile lor încordate mi-au ajuns la urechi.

— Ai picat algebra de clasa a noua.

Nu vreau să-mi amintesc de asta. Încerc să mă concentrez asupra tipului aflat în fața mea. Se întinde pe spate și mă

mage deasupra lui. În mod mecanic, încep să-i desfac fermoarul blugilor.

Ăsta nu e carnetul meu de note.

Nu mă lua pe mine cu prostii!

Vreau să uit, dar Jonathan Hale are ceva ciudat, care-mi rascolește mintea. Așa că retrăiesc totul. Îmi amintesc. În momentele lor de tăcere, mi-am imaginat o confruntare mută între ei. Una pe care numai tații și fiii cu relații tumultoase o pot împărtăși. Plină de ură și de adevăruri nespuse.

— Bine, e al meu, a spus Lo, pierzându-și curajul.

— Da? a spus tatăl său, rânjind.

I-am văzut cum se încaieră, apoi am auzit o izbitură în perete.

— Nu mai fi atât de nerecunoscător, Loren! Ai *tot ce vrei.*

Imaginea aceasta mă doare. Închid ochii, oprindu-mă preț de un minut din a-i da jos pantalonii tipului.

Jonathan a mârâit:

— Spune ceva, acum ai ocazia.

— Ce contează? Nimic nu e destul de bun pentru tine.

— Știi ce-mi doresc eu? Să pot vorbi cu asociații mei despre tine, să mă bucur și să le spun cum fiul meu este mai bun decât odraslele lor. Dar trebuie să tac dracului din gură când ei discută despre studii și realizări academice. Adună-te, sau o să te trimit într-un loc care să facă din tine omul care ar trebui să fii.

Tipul se ridică în capul oaselor.

— Hei, te simți bine? Vrei să schimbăm poziția?

Clatin din cap.

— Nu, nu. Totul e în regulă.

Mă urc pe el și-mi trec degetele peste pieptul lui, dându-i boxerii jos.

Pașii lui Jonathan Hale s-au auzit îndepărtându-se, iar Lo n-a revenit în birou încă vreo zece minute. Când, în sfârșit, s-a întors, avea ochii roșii și umflați, iar eu m-am ridicat și m-am dus spre el, lăsându-mă călăuzită de emoții.

Acum mă ridic în șezut.

— Îmi pare rău, mormăi eu, făcându-mă mică.

Îmi iau hainele, mă îmbrac cât pot de repede și plec repede de la el din casă. Nu e ce-mi trebuie mie. Am nevoie de alt tip. De ceva mai mult.

Strigă după mine, dar eu nu-l ascult. Ușa se închide în urma mea, iar aerul rece îmi pătrunde în corp, trezindu-mă la realitate și trimițându-mă totodată înapoi în timp. Mașina mea se află în fundul parcării complexului rezidențial. Merg repede și amintirile mă copleșesc din nou.

Rămân cu mine.

— Hai să ne uităm la film.

Lo nici nu s-a uitat la mine. Știam o singură cale de a face pe cineva să se simtă bine, așa credeam eu. Instinctiv, l-am prins de mână, iar el s-a încruntat, privindu-mă ca și cum mi-ar fi crescut coarne. Dar, în același timp, ochii lui împăienjeniți păreau nerăbdători să vadă altceva dincolo de durerea care îl chinuia.

Sunt în parcare. Deschid portiera BMW-ului și bâjbâi prin telefon, găsind niște numere la care nu apelasem încă. Stabilesc câteva locuri de întâlnire, la întâmplare. Da. Da. Da. Nu.

L-am sărutat pe Lo pe buze. Încet, ușor. Și apoi l-am dus spre canapea, unde mâinile noastre au început să se plimbe

mai flămânde și trupurile noastre au început să se miște din ce în ce mai pasional. Aveam nevoie să dăm glas tentației și să ne desprindem de restul lumii.

Am făcut sex pentru prima și ultima oară.

După aceea, Lo a băut ca să uite. Iar eu m-am întins pe canapea, promițându-mi că nu mă voi mai culca niciodată cu Loren Hale. Să nu mai depășesc această graniță. O singură dată a fost de ajuns. Ar fi putut să ne strice prietenia, dar ne-am comportat ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic deosebit, ca și cum ar fi fost un moment în care s-au încins spiritele și am luat-o razna.

Nu voi comite greșeala care are să ne coste ceea ce e între noi. Așa că-mi pun telefonul în buzunar, bag mașina în marșarier și îmi fac alte planuri. Unele care implică fețe inexpresive și povești nescrise. Niște planuri în care nu-l amestec pe el.

Capitolul 10

Următoarele câteva zile trec neclare.

Reușesc să-l evit pe Lo de fiecare dată când intru și ies din apartament. În nopțile când dorm acasă, port căști ca să nu-i aud pe Lo și pe Cassie făcând amor. De cele mai multe ori, îmi petrec noaptea în alte locuri, unde am parte de sex cu necunoscuți și de tot felul de bărbați misterioși, care mă surprind.

Noua mea găselniță îmi ocupă tot timpul. Când nu cercetez tone de numere necunoscute, caut pe Craigslist pe oricine e dispus să se cupleze. Încă n-am folosit internetul pentru o partidă de sex, dar gândul mă atrage. Primind doar un pseudonim, încerc să-mi imaginez persoana de la celălalt capăt al firului. Cum arată. Ce i-aș putea face în pat.

Cu cât Lo se îndepărtează mai mult de mine, cu atât mă îndrept mai mult spre sex, singurul lucru pe care-l pot obține. Am impresia că lasă o prăpastie imensă între noi.

Nu mi-a cerut să-l duc undeva cu mașina de o săptămână întreagă și nu ne-am mai făcut planuri nocturne comune. Eram capabilă să-i fac un program la fel de fluent ca al meu. Acum habar nu am dacă aseară s-a dus la culcare fără să cadă lat din cauza băuturii.

Stau întinsă pe cearșafurile mele mov, contemplându-mi existența neînsemnată și zgâindu-mă la soare. Acesta e sus pe cer, aruncându-și razele luminoase printre fantele jaluzelelor. Un braț îmi cuprinde spatele gol. Nu vreau să-l trezesc pe tip. Să sperăm că va deschide ochii cât timp mă prefac că încă dorm. Sunt trează de la cinci dimineața, meditând și holbându-mă în același loc. La soare. La fereastră. La viața mea.

Bang! Bătaia din ușă mă face să tresar.

— Lily!

Lo bate din nou. Izbește cu pumnul în bucata de lemn alb. Inima îmi urcă în gât. Îmi pun o pernă peste cap. Simt că amețesc și mă prăbușesc într-o succesiune de valuri postbeție. Ușa se deschide, iar eu urăsc faptul că Lo are cheie.

Oaspetele meu, amețit, se sprijină într-un cot.

— Cine ești? bâiguie el.

— Nu vorbi atât de tare! se aude gemând un alt glas.

Cum?! N-am făcut asta... nu-i așa? Sunt *doi bărbați* la mine-n pat! Nuu... Nu aveam cum să fac sex cu amândoi. Caut în memorie, dar am un lapsus când ajung la „întâlnirea" mea anonimă de la nu știu ce bar. Băutura absolvă toate păcatele, dar nu te ajută cu nimic a doua zi de dimineață.

Simt cum membrele îmi împietresc.

— Ieșiți naibii de-aici amândoi! se răstește Lo. Acum!

În viteză, cei doi tipi bâjbâie după haine, trăgându-și-le pe ei, în timp ce eu mă arunc în așternuturi și mă învelesc

cu încă o plapumă. Când, în sfârșit, cei doi dispar, tăcerea se instalează în cameră.

De obicei, când Lo dă afară pe cineva dimineața, e foarte blazat. Uneori, chiar îi oferă sărmanului individ o ceașcă de cafea înainte de plecare. Dar asta nu e normal.

Îi evit privirea, iar el se plimbă prin încăpere. Aud un foșnet de plastic. Trag cu ochiul din peștera mea de așternuturi.

Face curățenie?

Îmi acopăr pieptul cu o bucată de cearșaf și mă ridic.

— Ce faci?

Am un glas slab și sugrumat. Nu-mi răspunde. În schimb, aruncă sticlele goale de bere într-un sac negru de gunoi, laolaltă cu multe haine. Haine *de băiat.*

Pentru prima dată după câteva zile, îmi cercetez camera cu atenție. E plină de diverse articole de lenjerie intimă și de sticle de băutură. Masa de toaletă e mânjită cu un praf alb — mi se face greață. Podeaua mea nu se mai vede sub straturi întregi de desfrâu și nerușinare. Jumătate din cearșafuri sunt făcute morman pe jos, iar prezervativele folosite sunt peste tot pe covor. Mă simt de parcă m-aș fi trezit în patul altcuiva.

— Oprește-te! îi spun, plângând de rușine. Nu trebuie să faci asta.

El aruncă o cutie goală de prezervative în sac, apoi se uită la mine. Expresia îi rămâne indescifrabilă, fapt care mă sperie și mai mult.

— Du-te și fă un duș. Îmbracă-te și apoi plecăm.

— Unde?

— În oraș.

Se întoarce cu spatele și continuă să-mi strângă lucrurile. Și eu i-am făcut curat în cameră, de nenumărate ori, dar de fiecare dată era inconștient.

Îmi înfășor cearșaful mov în jurul corpului și mă târăsc spre baie. După ce mă spăl pe păr și-mi săpunesc fiecare bucățică de piele, ies din duș și trag pe mine un halat din frotir și o pereche de papuci. Mă întorc în cameră. Un sac de gunoi plin stă lângă ușa deschisă și, dincolo de arcada din hol, aud robinetul care curge în bucătărie.

Mă schimb în dressing. Mă îmbrac cu o rochie comodă, din bumbac negru, neștiind care este ținuta potrivită pentru locul unde mergem. Nu pot să ghicesc. Am mintea și trupul la fel de amorțite și de nefuncționale.

Când revin în cameră, Lo stă lângă ușă, iar sacul de gunoi a dispărut. Mă măsoară rapid din priviri în timp ce eu îmi prind părul într-un mic coc, cu degete tremurânde.

— Ești gata? mă întreabă el.

Dau din cap și îl urmez afară, luând cheile. Mergând, observ că tot corpul mă doare. Sunt vânătă în coate și pe coapse — probabil că m-am lovit de diverse obiecte aseară și nu-mi amintesc. Mă doare și spatele, de parcă m-aș fi izbit de o clanță sau ceva de genul ăsta. Lacrimile îmi dau târcoale, dar nu le las să mi se prelingă pe obraji.

— Unde mergem? întreb din nou, așezându-mă pe scaunul șoferului, întrucât Lo nu e în stare să conducă.

— La clinică. Trebuie să te testezi.

Stomacul mi se strânge. Așa este. Testul.

— Nu trebuie să vii cu mine.

Îl privesc cum încearcă să-mi dea un răspuns adecvat, dar sfârșește prin a mormăi:

— Doar condu și taci.

Bag mașina în viteză și pornesc la drumul bine cunoscut.

— Când ai fost ultima dată la cursuri, Lil? mă întreabă el încet, uitându-se pe geam, la clădirile pe lângă care trecem.

— Miercurea trecută.

Cred.

— Ieri?

Se încruntă.

— E joi? spun speriată.

De ce credeam că e sâmbătă? Mâinile încep să-mi tremure din nou și strâng cu putere volanul de piele. Lacrimile fierbinți mă trădează, luând-o la vale.

— Am pierdut puțin șirul zilelor.

Cum am ajuns aici?

— Știu.

Inspir încordată și mai străbat câteva străzi înainte de a parca. Dau să deschid portiera, dar Lo își așază mâna pe umărul meu.

— Putem vorbi o secundă?

Mă las înapoi pe scaun. Ochii mi se lipesc de bordul stins. Atât de rău am ajuns? Am crezut că sperietura cu sarcina a fost cel mai înspăimântător moment din viața mea, dar să mă trezesc în pat cu doi tipi de care nu-mi amintesc — asta mă va bântui pentru totdeauna. Cum se poate să nu mai știu ce am făcut zile întregi? De parcă sexul și băutura mi le-ar fi furat... poate că și drogurile au avut rolul lor. Nici măcar nu-mi pot aminti.

Aș vrea să fiu Lo. Nu mă gândesc prea des la asta, dar, în acest moment, îi invidiez capacitatea de a fi un alcoolic „funcțional", unul care nu devine agresiv și nici nu-și pierde

memoria. El bea toată ziua și toată noaptea, suportând consecințele doar atunci când își depășește pragul de toleranță și își pierde cunoștința.

Mă fixează cu ochii mijiți și expiră greoi.

– Îți amintești când am ajuns la Penn și ne-am dus amândoi la acea petrecere în pijamale, pentru boboci?

Ah, da, petrecerea în pijamale. Amintirea aceea dureroasă ne face să ne încruntăm.

— M-ai găsit dimineață, leșinat pe podea.

Încearcă să alunge imaginea. Fața îi era acoperită de vomă. L-am ridicat în brațe și m-am gândit, îngrozită, că cel mai bun prieten al meu a sucombat în fața celui mai mare defect al său.

Lo vorbește gânditor:

— Tot ce-mi amintesc este că m-am trezit în spital, simțindu-mă de parcă m-ar fi călcat un nenorocit de camion de vreo douăzeci de tone.

— Tocmai ți se făcuse o spălătură stomacală, îi reamintesc eu, iar Lo încuviințează.

— Te-am auzit certându-te cu asistenta din cauză că trebuia să-l sune pe tata. Ai insistat să păstreze secretul, pentru că aveam optsprezece ani.

A trebuit să mă prefac că sunt sora lui ca să intru în rezerva lui. Atât de absurd. Totul. Toată noaptea aceea. Și acum la fel. Dar nu puteam șterge ce se întâmplase, era peste puterile mele. O parte din mine va crede mereu că nu ne mai putem schimba. Poate că am acceptat deja că așa vom trăi și așa vom muri.

Îmi vine să plâng când mă gândesc la cei doi tipi din patul meu. Dar nu vreau să se mai întâmple una ca asta. Sunt absolut convinsă.

— Am făcut o înțelegere după aceea, îți amintești? continuă el, alegându-și cu grijă cuvintele. Am spus că, dacă aranjamentul acesta va funcționa — tu și cu mine, Lo și Lily făcând ce-i taie capul, fiind cine vrem noi să fim —, atunci va trebui să-mi cunosc limitele și să nu le depășesc niciodată. Sincer, nu m-am gândit niciodată... nu m-am gândit niciodată că aceasta ar putea fi și problema ta.

Își trece o mână tremurândă prin păr și inspiră profund.

— Nu știam dacă dependenții au limite, Lily, dar undeva... undeva, tu ai depășit o limită. Și mă sperii de moarte. N-am reușit să dau de tine câteva zile. Când îmi pierd cunoștința, tu nu ești acasă. Când mă trezesc, de obicei ești deja plecată. Asta a fost prima dată când te văd și...

Se freacă la gură și-și mută privirea. Inima îmi bate cu putere. Habar nu am ce să fac, ce să spun. Atmosfera dintre noi e tensionată și mă doare să recunosc asta.

Vocea lui coboară în timp ce eu îmi lipesc palmele pe obrajii plini de lacrimi fierbinți.

— N-am niciun drept să-ți spun să te potolești. Nu asta vreau să spun, dar, pentru ca acest aranjament să funcționeze, trebuie să-ți cunoști limitele. Așa, să te combini cu diverși tipi în diverse moteluri, să nu-mi răspunzi la telefon și...

Se poticnește din nou.

— ... să ți-o tragi cu... doi tipi deodată. Chestia asta trebuie să înceteze. Dacă pățești ceva?

Închid ochii, lacrimile mi se revarsă pe obraji.

— Nici nu-mi amintesc de ei.

Erai beată, își dă seama el, încruntându-se. După asta ce mai urmează? Orgii? Umilință sexuală?

Tăci.

Mă frec la ochi, strâmbându-mă la imaginea din mintea mea.

Unde ți-e capul? murmură el.

Nu mai pot face asta din nou.

O să mă opresc, nu cu sexul, ci cu motelurile, cu mesajele de la necunoscuți, cu Craigslist...

Craigslist?! strigă el. Ce mama dracului, Lily? Știi cine caută relații sexuale acolo? Pedofilii și perverșii, ca să nu mai spun că e ilegal ca naiba.

— Nu l-am folosit! țip și eu, cu obrajii în flăcări. Doar m-am uitat.

Întinde mâinile, inspiră profund, meditativ și apoi își strânge pumnii.

— Ai simțit că nu mai poți vorbi cu mine?

Nu am avut niciodată o problemă în a descărca în capul lui Lo tot ce mă frământă. La asta ne pricepem amândoi de minune, dar trecerea la sexul cu necunoscuți mi s-a părut o evoluție firească, din moment ce dinamica relației noastre a început să se modifice.

— Lucrurile s-au schimbat, murmur atât de încet, încât cred că nici nu m-a auzit bine.

Dar bănuiesc că m-a auzit, pentru că nu mă pune să repet.

— Știu că pot fi un mare nemernic. Dar te iubesc. Ești cea mai bună prietenă a mea și singura persoană căreia i-am mărturisit vreodată problemele mele. Nu contează dacă relația noastră, de fapt, nu există. Tot ar trebui să discutăm unul cu celălalt. Vino să vorbești cu mine înainte s-o iei razna, bine?

Îmi șterg și ultimele lacrimi și-mi trag nasul.

— Ce mai face Cassie?

— N-a mai fost pe la noi pe-acasă de câteva zile, Lily, spune el, amintindu-mi de tot timpul irosit în starea mea brambura.

— Ce s-a întâmplat?

Simt că mi se ia o povară de pe umeri și urăsc faptul că singurătatea lui mă încântă.

— A fost odată ca niciodată o fată care a fugit din casa mea.

Face o pauză, după care continuă:

— A luat-o la goană ca o nebună. Avea părul destul de ciufulit, ceea ce nu era deloc neobișnuit pentru ea — ridică din umeri — și părea supărată, iar singura problemă în relația noastră era o blondă așezată pe un scaun de la bar. Așa că i-am dat blondei papucii, pentru că m-am gândit că așa aș putea rezolva o problemă-două.

Tace, înclinând din cap spre mine în timp ce eu procesez ceea ce tocmai a spus. Mă emoționez.

— Le-am rezolvat? mă-ntreabă el.

Ar trebui să fiu o persoană mai bună și să spun *nu*, să-l las să aibă o viață normală, cu frumoasa lui blondină sexy. Dar moralitatea nu a fost niciodată punctul meu forte.

— Poate.

El zâmbește și îmi așază o mână pe gât. Mă sărută pe frunte înainte să apuc să mă gândesc la ceva concret, iar când se retrage, buzele lui îmi ating urechea.

— Sunt alături de tine. Întotdeauna.

Inspir profund. Cuvintele lui mă ajută să intru în clinică cu capul sus și cu spatele drept. O să fie bine. Orice s-ar întâmpla, Lo va rămâne lângă mine.

După vizita la clinică, Lo își prepară o băutură la bar, iar eu îmi fac planul de studiu pentru un examen ce urmează să vină. Deschid laptopul și întind notițele pe masă. După ce mă trezesc cu două săptămâni de exerciții practice la economie lăsate baltă, îmi dau seama cât de mult am rămas, de fapt, în urmă.

Există și o parte bună a lucrurilor. Sunt curată. Nu am nici boli, nici decizii complicate de luat. Cum ar fi medicamentele sau clinicile de avort. L-am strâns cu putere pe Lo în brațe când am aflat rezultatul testului de sarcină, plângând de ușurare. Nu știu ce-aș fi făcut dacă nu mi-ar fi cunoscut secretul — dacă aș fi rămas singură-cuc cu problema mea.

Cu mult timp înainte de a începe falsa noastră relație, l-am ajutat pe Lo să-și ascundă dependența cu orice prilej. Îl strecuram într-unul dintre dormitoarele de oaspeți de la Villanova până când se trezea din mahmureală. Aruncam sticlele de Jim Beam și de Maker's Mark sub pat, înainte să apară menajera sau tatăl lui.

Pe atunci, le mințea pe surorile mele în legătură cu ce aveam de gând să fac în weekend. De multe ori mergeam la petreceri găzduite de diverși copii de la școlile publice. Faptul că mi-o trăgeam cu băieți din școli diferite a făcut ca la Dalton să nu prea existe zvonuri despre mine. Știam să fac selecția.

Apoi, într-o noapte friguroasă din octombrie, am intrat pe furiș pe fereastra lui Lo. Jonathan Hale era la o conferință în New York și aș fi putut intra pe ușă, dar, de când mă uitam la *Dawson's Creek*, mi se părea că există o singură cale corectă de a intra într-o încăpere.

Aveam 17 ani, plângeam isteric și tocmai făcusem sex. Lo stătea pe jos, cu telefonul într-o mână și cu un pahar de Glencairn în cealaltă. A sărit în picioare imediat ce mi-a văzut părul ciufulit și rimelul întins pe toată fața.

— Cine a fost? Ți-a făcut vreun rău?!

Lo mi-a cercetat din priviri corpul, cu disperare, căutând răni.

— Nu, am spus, strâmbându-mă. Nu mi-a făcut nimic... Nu-i vina lui.

Lo a rămas derutat, iar eu m-am îndreptat spre biroul lui și am apucat sticla de Maker's Mark. El mi-a luat-o din mână înainte s-o deschid.

— Asta-i a mea, a spus el.

— Deci acum nu mai vrei să împarți?

— Nu împart niciodată.

Mi-am frecat brațele, simțindu-mă pustie. Mi-era frig. El continua să se holbeze la mine ca și cum privirea lui insistentă m-ar fi putut convinge să-i povestesc ceva. Probabil că m-a convins, de altfel.

— Petrecerea a fost destul de nasoală, am murmurat.

— Suficient cât să te facă să plângi, a spus Lo cu amărăciune.

S-a schimonosit la auzul propriei voci și a luat o înghițitură din sticlă. Apoi a făcut un pas în față și privirea i s-a îndulcit. S-a frecat la gură.

— Știi că poți să-mi spui orice, Lil. Nu plec nicăieri.

Lo îmi știa deja majoritatea secretelor murdare. Sexul. Pornografia. Permanenta afecțiune față de propria-mi persoană. Dar să-i povestesc asta a fost cea mai grea parte a prieteniei noastre. M-am simțit ca și cum ar fi trebuit să recunosc ceva nefiresc.

M-am trântit pe saltea, în timp ce el a rămas în picioare, ținând sticla de gât și așteptând să încep.

A fost bine. Sexul a fost OK.

Lo și-a frecat fruntea, enervat.

Lily. Spune odată! Mă înnebunești.

M-am uitat în jos, la parchet, incapabilă să-l privesc în ochi, și am spus:

– După aceea, am crezut că lucrurile vor fi la fel. Dar, în timp ce-mi strângeam hainele, tipul m-a oprit.

Am ridicat privirea și pometii lui Lo păreau făcuți din sticlă ascuțită. Am continuat repede, înainte să mă întrerupă cu o sumedenie de vulgarități.

— Nu mi-a făcut niciun rău. Mi-a pus doar o întrebare.

Am inspirat adânc și am tras de tivul tricoului. Apoi am deschis gura și m-am străduit să rostesc restul cuvintelor.

— Vrei să ghicesc? a spus Lo.

Respira iute, vădit îngrijorat. Înainte să spun ceva, a început să se plimbe prin toată camera și să arunce cu posibile întrebări:

— *Erai virgină? Ai făcut asta de multe ori? Vrei s-o faci din nou?*

S-a oprit și și-a trecut, șovăind, o mână prin păr.

— Ce naiba te-a întrebat?!

— Vrei să ți-o tragi și cu prietenul meu? am spus în șoaptă.

Lo a scăpat sticla și aceasta a aterizat cu un zgomot puternic pe parchetul luxos.

— M-am gândit că ar fi distractiv. El a plecat și apoi a venit prietenul lui. Și cam asta a fost tot...

Buza de jos îmi tremura. Mă simțeam copleșită de rușine.

— Lo, i-am rostit numele, înecându-mă. Ce e în neregulă cu mine?

S-a apropiat și s-a așezat lângă mine, pe pat. Cu mare grijă, mi-a cuprins ceafa. Degetele lui s-au înfipt ușor în șuvițele mele șatene. Ochii lui adânci, de culoarea chihlimbarului, s-au oglindit într-ai mei.

— Nu e *nimic* în neregulă cu tine, a spus el.

Mi-a așezat capul pe umărul său, cuprinzându-mă într-o îmbrățișare liniștitoare, și m-a ținut în brațe pentru o vreme. Când s-a desprins de mine, mi-a dat părul după ureche și m-a întrebat:

— Ți-e frică să nu pățești ceva rău?

— Câteodată. Dar asta nu mă oprește.

Am clipit ca să nu mă bufnească din nou lacrimile.

— Crezi că... crezi că sunt ca tine?

Nu admisesem până atunci, în mod deschis, dependența lui de alcool și nici felul în care abuza de băutură mai mult decât orice adolescent pe care-l cunoșteam. Și-a trecut încet degetul peste liniile din palma mea înainte de a se uita la mine cu ochii lui bântuiți. M-a sărutat pe cap și s-a îndreptat de spate. A spus apăsat:

— Zilele trecute am găsit ediția mea veche cu Amazing Spider-Man. Ar trebui să punem la cale un maraton de lectură.

L-am privit îndreptându-se încordat spre cufărul de cedru și desfăcând lacătele de alamă.

În acea noapte, nu mi-a spus adevărul.

Dar eu l-am aflat oricum.

A fost prima dată când mi-am dat seama că nu eram o simplă fată promiscuă din școală. Nu făceam sex doar pentru distracție sau pentru că mă făcea să mă simt puternică. Îmi plăceau fiorul, adrenalina și felul în care sexul părea să umple un gol care-mi creștea la infinit pe dinăuntru.

Capitolul 11

Noaptea, revin în cluburi și baruri, locurile mele obișnuite, fără să mai dau curs întâlnirilor anonime. Surprinzător, Lo mă însoțește de cele mai multe ori, bând la bar, în timp ce eu mă strecor în magaziile din spate sau în toalete pentru a mă combina cu diverși tipi. Însă tânjesc după adrenalina și fiorul anonimatului. Mă tem că aceste ultime săptămâni în care mi-am împins dependența la extrem m-au distrus ireversibil.

Mă străduiesc cât pot. Am șters din telefon toate numerele necunoscute și, de fiecare dată când simt nevoia de a intra pe Craigslist, mă gândesc la dimineața îngrozitoare în care m-am trezit cu doi bărbați necunoscuți în pat. Mă ajută mult.

În timp ce-mi trag fermoarul unei salopete negre și elegante, îmi sună telefonul. În mod normal, l-aș arunca pe o

pernă și l-aș lăsa să sune în gol, dar acum sunt Lily 2.0. Așa că apăs butonul verde.

— Bună, Daisy!

— Lily!

Pare șocată că am răspuns.

— Ce ai pățit?

— Am nevoie de ajutorul tău, spune ea, șoväind.

Bănuiesc că nu sunt sora la care apelează de obicei când are nevoie de ajutor. Rose ar fi fost prima opțiune, pentru că e dispusă să renunțe la orice plan ar avea în ziua respectivă dacă am avea nevoie de ea. Apoi Poppy, la mică distanță, dar aceasta are o fetiță care-i mănâncă timpul și-i încurcă programul. Eu sunt cea pe care te poți baza cel mai puțin, cel mai puțin disponibilă, cel mai puțin soră dintre toate.

— Deci, spune ea ușor, mama și tata se ceartă încontinuu. S-au ciondănit în privința bugetului pentru decorațiunile de la Gala de Crăciun. Știu că mama o să vină și o să înceapă să-mi povestească de ce s-au certat și aș prefera să stau deoparte.

Se oprește.

— Crezi că aș putea să vin la voi și să rămân peste noapte, în dormitorul pentru oaspeți?

Mă încrunt, întrebându-mă dacă i-a rugat asta deja pe Rose sau pe Poppy și Sam, care au mai mult spațiu. Oare ar fi nepoliticos s-o întreb? Presupun că da, mai ales că ea îmi caută compania. Inspir profund.

— Sigur că da.

Ea scâncește ușurată.

— Mulțumescmulțumescmulțumesc! Vin într-o jumătate de oră.

Atât de repede? Închide telefonul, iar eu mă uit la camera mea... care e dormitorul pentru oaspeți. Unde va dormi ea. La naiba!

— LO! LO! strig disperată.

Zece secunde mai târziu, Lo intră valvârtej în cameră, trezit brusc la realitate.

— Ce-ai pățit? întreabă el panicat.

— Daisy vine-ncoace.

Se relaxează ușor și-și trece degetele prin păr.

— Doamne, Lil! Credeam că ai pățit ceva. Nu mă mai striga în halul ăsta dacă nu ai o hemoragie gravă.

— Ai auzit ce ți-am spus? zic. Daisy vine-ncoace. Și *rămâne peste noapte.*

Lo se încruntă.

— De ce nu m-ai întrebat pe mine mai întâi?

Obrajii îmi iau foc.

— Nu m-am gândit. M-a rugat și eu am spus da. A fost o reacție din subconștient și nu voiam să fiu nepoliticoasă.

Oftează, se freacă la ochi și apoi îmi cercetează camera din priviri.

— Desfață-ți patul, bagă cearșafurile în mașina de spălat și ascunde-ți toate filmele porno! Eu o să pun tot alcoolul sub cheie.

Ne despărțim și ne concentrăm fiecare pe treaba lui. Douăzeci de minute mai târziu, camera de oaspeți e proaspătă și prezentabilă pentru venirea lui Daisy. Încercarea de a pescui diverse perechi de chiloți de sub pat mi-a mâncat cel mai mult timp. Se aude soneria, așa că pornesc mașina de spălat.

Intru în bucătărie și-i găsesc pe Lo și pe Daisy stând de vorbă. Prezența mea le întrerupe conversația. Zâmbesc.

— Bună, Dais!

O cuprind în brațe.

— Mulțumesc din nou că mă lași să stau aici, spune ea, scoțându-și geanta de firmă și așezând-o pe scaunul de la bar.

— Nicio problemă.

— Vrei ceva de băut? întreabă Lo, cu o sclipire ghidușă în ochi.

Mereu le oferă musafirilor ceva de băut, ca să nu pară suspect când își toarnă și el un pahar. Se uită la mine cu un zâmbet pieziș, știind că-i cunosc secretul.

— Apă și atât, spune ea. Nu e ciudat să nu ai angajați?

— Adică să te servești singur? strigă Lo din frigider. O adevărată pacoste.

Ia o sticluță de-a lui de pe raft și lui Daisy îi dă o sticlă de apă.

— Nu fi nesimțit! îi spun eu.

Lo îmi cuprinde talia cu brațul, strângându-mă la piept. Buzele lui îmi gâdilă urechea.

— Niciodată, zice el, sorbindu-mă din ochi.

Mi se pune o gheară în piept. *Chestia asta nu e reală. Lo joacă un rol. Asta e tot.*

— Deci ăsta e apartamentul vostru, spune Daisy, iar eu mă desprind de Lo.

Se îndepărtează de bar și cercetează livingul din stânga și holul din dreapta. Nu e mare lucru. Se uită la fotografiile de pe biblioteca din living. Am uitat că Daisy n-a mai fost niciodată aici. Cu ea vorbesc cel mai puțin, pentru că este cea mai mică și nici nu-și prea bagă nasul în viața mea.

cred că singurul mod de a-mi fi aproape este să te bagi cu forța în lumea mea, pentru că eu nu voi intra niciodată în lumea ta. Îngrozitor, nu-i așa?

Dacă o să aveți vreodată copii, va trebui neapărat să dați foc chestiei ăsteia, spune Daisy, râzând.

Îmi arată o fotografie în care Lo își vâră limba în urechea mea, în timp ce eu mă prefac că țip de scârbă. Dintre toate pozele, sora mea a ales una dintre puținele care nu a fost inscenată. Aveam 16 ani și eram în perioada de dinaintea începerii relației noastre false.

— N-ai auzit de glume cu degetul ud? întreabă Lo, sorbind zdravăn din sticluța lui.

O lasă pe tejghea și se apropie de Daisy, luându-i fotografia. Zâmbește larg, căpătând o expresie frumoasă.

— Trebuia să-ți lingi degetul, îi explică Daisy ca și cum el ar fi cretin, nu să-i bagi limba în ureche.

— Așa știam și eu, spun eu, deși nu sunt neapărat de acord cu ea.

Mi se înfierbântă tot trupul când mă gândesc că Lo e atât de aproape de mine. Toată această trăire e mai sexy decât aș putea exprima în cuvinte.

— A, da? spune Lo, cu capul înclinat și ridicând neîncrezător dintr-o sprânceană. Dacă îmi amintesc bine, în ziua aceea nu am auzit reclamații.

Vine spre mine.

— Erai toată îmbujorată.

— Îmbujorată sunt mereu, răspund cu respirația întretăiată.

Se apropie, zâmbind ghiduș. Ridic un deget amenințător.

— Să nu îndrăznești.

Mă lovesc cu spatele de bar și mă întreb dacă e real ce se petrece sau dacă nu cumva sunt rătăcită într-o fantezie din capul meu. Nu vreau să găsesc o cale de a scăpa de el și uit de sora mea, care rămâne în living, privind trecutul — cel fals și cel real — înșirat pe rafturi și pe mese.

— Retrage-ți cuvintele! cere el. Ți-a plăcut.

— Ba nu... nu mi-a plăcut, răsuflu eu.

Își așază o mână de o parte și de alta a mea, blocându-mă cu trupul lui masiv.

Clipesc. Sunt într-un vis. Știu asta. Nu este real. Lo se uită la mine, dezbrăcându-mă din priviri, și când se uită în ochii mei, am impresia că știe cât de confuză sunt cu privire la adevăratele lui intenții. Iar asta face jocul și mai distractiv pentru el. Cel puțin în acest moment pare să se bucure la maximum de situație.

Și, brusc, mă sărută. Tare, apăsat. Ah... *chestia asta* nu poate fi doar în mintea mea.

Mă lipesc cu spinarea de bar, dar el mă cuprinde de talie și mă trage foarte aproape de pieptul lui. Trupul i se contopește cu picioarele mele și cu trunchiul meu, iar eu capitulez în fața limbii lui care se înlănțuie cu a mea. Îmi mângâie gâtul cu mâna lui mare. Cedez în fața dorinței, în fața scânteii care se aprinde între noi.

Apoi se îndepărtează și-mi strecoară limba în ureche. Scâncesc, trezindu-mă la realitate, și-l împing jos de pe mine.

El râde, râde din toată inima, și se întoarce cu spatele la mine pentru a-și lua sticla de tărie. Are buzele roșii, iar pe mine mă ustură buzele după acel sărut *intens*. Face totul pentru a-mi dovedi că mă înșel, presupun.

— Nu era necesar, îi zic.

— Acum vrei să-mi spui că nu ți-a plăcut să-mi iei limba în gură? Știu că ți-ar plăcea mult mai mult decât atât. Poate vrei să te lingă...

— Încetează! spun și tot corpul mi se încordează.

Mă uit la Daisy, care e în living, răsfoind un album foto. Când mă întorc spre Lo, simt că-mi cade fața. Își șterge intenționat fruntea transpirată cu marginea tricoului său negru, doar ca să mă facă să mă uit la abdomenul lui. Încep să gâfâi, excitată, dar așa aș fi și eu dacă cineva mi-ar face asta... cred.

Se apropie din nou și mă apucă strâns de betelia pantalonilor, trăgându-mă spre el.

— Relaxează-te, iubire, șoptește el, dându-se în spectacol. Pot să te rezolv mai târziu.

Mă mușcă de gât, iar eu îmi înăbuș cu greutate un geamăt.

OK, deja e prea mult. Îl dau laoparte, înfierbântată. Nici măcar nu-i pot arunca o privire cu care să-l avertizez că a dus șarada prea departe și m-a tachinat din nou. Lo se pricepe de minune să-mi atingă punctele sensibile. Apoi îmi amintesc de Cassie, de strigătele ei — dovada că Lo se pricepe la asta mai bine decât a fost dispus să recunoască vreodată. Să fie chiar atât de bun la pat? *Nu te gândi la asta, Lily. Nu va mai exista cale de întoarcere.*

Trupul încă îmi freamătă după atingerea lui. Lo își linge neștiutor buza de jos, sprijinindu-se de bar în timp ce mă privește cum mă înroșesc și mai tare la față. Inclusiv acest lucru îmi face locul dintre picioare să pulseze, făcându-mă să tânjesc după ceva mai mult. Ceva mai mult decât niște sărutări și mângâieri. *O, Doamne!*

Daisy se întoarce din living cu o privire rușinată. Sper din tot sufletul că nu a fost martoră la ce s-a întâmplat până acum. Sunt o soră îngrozitoare. De-a dreptul oribilă.

— Nu prea vreau să vă stau în cale, spune ea. Mă duc în camera de oaspeți, să mă uit la televizor, dacă nu vă supărați.

— Nicio problemă, Dais.

O conduc în dormitorul de oaspeți, lipindu-mi pe drum un deget de buzele care mă furnică. Ea dispare în cameră și-și aruncă geanta pe pat. Închid ușa când ies, iar Lo rămâne acolo, în hol, cu un picior lipit de perete. Face semn cu capul spre camera lui — cea pe care se presupune c-o împărțim în fiecare seară.

Îl urmez și, după ce intră, el încuie ușa.

Îmi conectez iPod-ul și pun niște muzică, suficient de tare încât să pot vorbi nestingherită. Pereții ăștia sunt subțiri. Ca atunci când Lo și Cassie și-o trăgeau și se auzea *buf buf buf.*

Dulapurile cu vitralii ocupă un perete întreg. Șapte dintre cele douăzeci de ușițe au încuietori secrete care se deschid doar cu un card magnetic. Aș spune că este paranoic, dar iarna trecută a trebuit să-i explic lui Rose de ce sub chiuvetă erau ascunse vreo douăspe sticle de tequila pline pe sfert. Fusese una dintre cele mai proaste săptămâni ale lui Lo, iar eu încercasem să fac curat în urma lui. Se pare că nu mă descurcasem prea bine.

Rose nu mi-a pus povestea la îndoială, ci doar s-a plâns că n-a fost invitată la petrecerea noastră cu tematică mexicană. Ar trebui să râd în hohote la auzul acestei minciuni ridicole — de fapt, nu avem prieteni pe care să-i chemăm pe la noi —, dar mă întristează gândul că Lo a băut într-o săptămână destul alcool cât să ajungă pentru o petrecere întreagă.

Scoate un pahar și o sticlă cu un lichid de culoarea chihlimbarului.

Mă urc la el în pat. Inima încă îmi bate disperată. N-ar trebui să fie așa. Acesta e Lo. Se presupune că suntem împreună. Se presupune că suntem afectuoși unul cu celălalt, dar nu-mi revin după cele întâmplate. Mă înroșesc, mă excit și-mi doresc să mi-o tragă chiar aici. *Nu, nu, nu, nu. Nu te gândi la asta.*

Îmi sprijin spatele de tăblia din lemn de stejar a patului.

— Îmi dai și mie ceva de băut? întreb răgușită.

Îmi dreg glasul. Doamne, ce e în neregulă cu mine? De obicei, nu mă simt atât de stânjenită în preajma lui Lo, dar toată povestea asta îmi sporește anxietatea și nevoia de sex. Îmi încrucișez picioarele și înghit în sec.

Mă privește scurt, încercând să ascundă un zâmbet atotștiutor. Ciocnește un alt pahar de cristal cu al lui și le așază pe amândouă pe birou. Apoi descuie un alt dulap, cel cu minifrigiderul pitit înăuntru. Scoate niște gheață și toarnă băutura fără să se întrerupă sau s-o verse. Când termină, se îndreaptă spre partea mea de pat, dar nu se așază lângă mine, ci se foiește cu ambele pahare în mână.

— Ești sigură că vrei asta? întreabă el cu voce joasă, iar eu mă întreb dacă nu cumva se referă la ceva mai mult decât la paharul cu alcool.

Da, vreau tot ce-mi dai. Clipesc. Nu, cred că vorbește despre alcool. *Gata cu fanteziile, Lily.*

— De ce să nu vreau?

Își linge buzele. *Nu mai face asta.* Îmi țin respirația.

— Este tare, spune el, privindu-mă cu mare atenție.

Cu prea mare atenție.

— Mă descurc.

Lo îmi întinde paharul și rămâne impunător lângă mine, cu o atitudine autoritară care e ceva nou pentru mine, ceva cu care nu sunt deloc obișnuită. Îmi vine să mă ridic în picioare și să preiau controlul, dar prezența lui Lo mă împiedică să fac asta.

Dă pe gât jumătate de pahar dintr-o singură înghițitură. Așteaptă să gust din băutura mea, după care o termină iute pe a lui.

— Ce mai aștepți?

Aștept să-mi nu-mi mai bată inima atât de tare. Iau o mică înghițitură și încep să tușesc. *Doamne sfinte!* Mă sufoc tușind în pumni.

— Hei, ușurel, spune el. Vrei niște apă?

Dau din cap și, ca o proastă, mai iau o înghițitură ca să alung senzația de arsură. Dar și aceasta îmi face la fel de mult rău.

Lo îmi ia paharul din mână și-l așază pe noptieră.

— Gata, nu mai bea.

Continui să tușesc și regret că am încercat să mă relaxez cu ajutorul alcoolului. Ar fi trebuit să știu că Lo o să prepare ceva semitoxic, prea tare pentru orice om normal și sănătos. Când mă liniștesc, inspir adânc și mă cocoșez.

— Ai de gând să te așezi?

— Ce importanță are dacă stau jos sau în picioare? întreabă el, fără să se clintească.

— Mă enervezi.

— Ți-e frică să nu sar pe tine? întreabă el cu un zâmbet șmecher, bând mai departe.

Și-a terminat paharul lui și l-a început pe al meu.

Da.

— Nu.

— Atunci nu văd care e problema dacă stau aici.

Mă cercetează din nou din cap până-n picioare, ca și cum și-ar imagina cum arăt goală și excitată.

Îl ignor, privind toate minunile sale lipite pe pereți sau așezate pe rafturi. Nu mă prea aventurez în camera lui decât atunci când încerc să-l trezesc, să mă asigur că nu s-a înecat cu propria vomă. Nu dau mare atenție obiectelor de decor. Oricum, unele dintre ele se află aici ca să ne susțină maldărul de minciuni.

Revistele de benzi desenate înrămate sunt înșirate pe peretele din fața mea, chiar deasupra biroului său. Toate de la Marvel: Avengers, Spider Man, X-Men, Cable și Thor. Colțurile de jos poartă semnături din timpul numeroaselor noastre călătorii la Comic-Con-ul din San Diego.

De anul trecut n-am mai participat la convenția de benzi desenate, pentru că m-am culcat cu Chewbacca, mă rog, cu un fan costumat ca personajul din Star Wars — una dintre cele mai jenante cuceriri din viața mea. Nici Lo nu s-a simțit prea grozav. A băut ceva de la Captain America. Se pare că impostorul nu avea deloc un suflet prea nobil, pentru că băgase droguri în băutură. Și tocilarii pot fi diabolici.

— Mai ții minte când ți-ai tras-o cu Chewbacca?

Probabil Lo a văzut că mă uit la posterul cu pricina. Se îndreaptă spre biroul lui ca să-și mai toarne un pahar. Îi arunc o privire în treacăt.

— Măcar eu nu am acceptat ceva de băut de la fiecare supererou mascat care mi-a ieșit în cale.

— Da? Măcar eu nu mi-o trag cu animale.

Mă-ncrunt și iau o pernă de pe pat, aruncând-o spre el cu toată puterea. *Niciodată* n-aș face așa ceva. Scârbos, scârbos, scârbos.

Lo se ferește de perna care lovește o sticlă de bourbon, răsturnând-o ca pe o popică și trântind-o pe jos. Lo îmi aruncă o privire disprețuitoare.

— Ai grijă, Lily!

Ridică sticla nespartă, dar reacționează ca și cum i-aș fi pocnit odrasla.

Nu-i cer scuze. E doar alcool. Și mai are din belșug. Când privirea îmi cade pe un raft de lângă capul lui, aproape că-mi iese inima din piept.

— De cât timp e fotografia *aia* acolo?

Mă ridic din pat. Ar fi trebuit să-i dea foc!

Își așază cu grijă sticlele la loc sigur și-și întinde gâtul ca să vadă care mi-e problema. Sunt atât de rușinată de fotografie, încât îl împing de lângă birou și întind brațele. Nu reușesc însă să-i obstrucționez vederea, deoarece poza e mai sus decât mine, iar Lo e mult mai înalt ca mine.

Râde de încercarea mea penibilă și ia cu ușurință rama de pe raft. Încerc să mă întind spre ea, dar el o ridică și mai sus, ca să mă necăjească.

— Arunc-o, îi spun, cu mâinile zburând spre șolduri, doar ca să știe că vorbesc serios.

— Se potrivește cu posterele, cugetă el și ochii îi sclipesc gândindu-se la momentul surprins în acea poză.

— Lo, mă smiorcăi eu, încercând să-l înduplec.

Are dreptate când spune că fotografia se potrivește cu celelalte. Tot la un Comic-Con, Lo și cu mine stăm alături de siluetele din carton ale lui Cyclops și Professor X. Eu sunt

îmbrăcată cu niște pantaloni din latex, cu un sutien negru sclipitor și am niște lame lungi, de plastic, care-mi pornesc din nodurile degetelor. Par mai șmecheră decât las să se vadă, mai ales pentru că Lo mă implorase să nu mă mai ascund în spatele lui. El mă pusese să mă îmbrac atât de sumar de la bun început. A insistat să mă costumez în iubita personajului său preferat din X-Men. Așa că el s-a îmbrăcat în Hellion — tânărul mutant cu telechinezie —, într-un costum de spandex roșu cu negru, iar eu, ca o bună prietenă, am jucat în acea zi rolul lui X-23, clona feminină a lui Wolverine.

Urăsc faptul că fotografia se află într-o cameră cu zeci de amintiri mincinoase. Câteva cadre mai încolo, ne ținem de mână sub Turnul Eiffel, în timpul unei excursii de familie în Franța. Fals. Într-alta, mă sărută într-un foișor. Fals. Stau la el în brațe în timpul unei excursii cu barca, în Grecia. Și mai fals. De ce trebuie să pătăm amintirile reale din prietenia noastră, amestecându-le cu cele false, din relația noastră cea mincinoasă?

— Te rog, îl implor.

— De unde aș putea lua o dovadă mai bună că suntem un cuplu? protestează el, înaintând spre mine doar pentru a face situația și mai ciudată.

Mă lovesc cu spatele de birou și sper din tot sufletul să nu reconstituim scena de mai devreme, din bucătărie. Și, în același timp, sper să se întâmple asta.

— Tehnic vorbind..., spun, fără să-mi iau ochii de la pectoralii lui, asta e și camera mea.

— Da?

El pune fotografia la loc pe raftul de deasupra mea și, înainte să mă întorc și s-o smulg de-acolo, mă prinde cu forță de încheieturi. Îmi răsucește brațele la spate. *O, Doamne!*

— Lo, îl avertizez eu.

— Dacă asta e camera ta, atunci convinge-mă de asta.

— Taci odată! spun brusc, deși nici măcar nu știu de ce.

— Nu ești foarte convingătoare.

Vorbește serios?

— E camera *mea*, spun apăsat, întrebându-mă dacă e suficient.

— Chiar e? spune el, intrându-mi în joc, și se apropie de mine. Nu pari atât de sigură.

Încerc să-mi eliberez mâinile, dar mă strânge și mai tare și mă lipește de birou cu picioarele. Da, e exact ca în bucătărie, doar că e mai rău (sau mai bine), pentru că nu mai am niciun strop de control fără brațe. Deloc-deloc.

— Cară-te, spun, încercând să par hotărâtă, dar glasul îmi sună răgușit și plin de dorință.

— De ce crezi că asta e camera ta? mă întreabă el. Nu dormi aici. Nu ți-o tragi aici. Nu mănânci și nu bei aici. De ce e asta camera ta la fel de mult cât e și a mea?

— Știi bine de ce, pufnesc eu.

Ne prefacem, nu-i așa? Nu mai înțeleg nimic. Ce este el pentru mine în acest moment? Prieten, iubit, cu totul altceva?

— Odată ce ai trecut acel prag, spune Lo, ai intrat în bârlogul meu.

Respirația lui fierbinte, cu miros de alcool, îmi frige gâtul.

— Tot ce e aici îmi aparține.

Simt cum amețesc. Urăsc faptul că azi nu am făcut sex. Urăsc faptul că trupul meu îl dorește pe Loren Hale. Și mintea la fel, nu doar trupul.

Încerc să mă concentrez. Trebuie să mă concentrez.

Dă-o jos, spun din nou.

– Nu, îmi place poza aia și acolo va rămâne.

De ce-i pasă atât de mult de poza aia tâmpită?!

Nu mai apuc să-l întreb. Mă răsucește și mă lipește cu burta de birou, dar îmi ține încheieturile tot în mâinile lui, prinzându-mi brațele la spate. Încerc să mă eliberez din strânsoare, dar el își pune corpul peste al meu, într-o poziție cu care am avut mii de fantezii. Exact așa (fără partea cu supunerea), dar cu el în spatele meu, frecându-și șoldurile de fundul meu. Scot un geamăt și simt cum mor pe dinăuntru. Din fericire, nu-mi poate vedea fața.

Trag aer în piept.

— Ești rău, îi spun.

Știe că n-am făcut sex. Când aveam 18 ani, m-a întrebat cum e să nu ai orgasm o zi întreagă, iar eu i-am spus că e parcă mi-ar îngropa cineva capul în nisip și m-ar trage atât de rău de mâini și de picioare, încât mi se transformă în niște benzi de cauciuc care așteaptă să fie rupte și eliberate. Resimt dorința fizică de parcă m-aș îneca și aș lua foc în același timp.

El a spus că poate înțelege acest paradox.

— Știu că-ți place asta.

Da, foarte mult.

— Lo, spun eu cu un geamăt. Dacă n-ai de gând să faci sex cu mine, lasă-mă în pace. Te rog.

Pentru că nu cred că pot spune nu. Corpul meu îl dorește atât de mult, încât zvâcnește sub greutatea lui, dar mintea

mea a învățat să se opună. Doar mă tachinează. Asta e tot. Și nu vreau să-mi fie rușine că nu m-am oprit. Nu-i place de mine în felul acesta. Nu vrea să fie cu un om ca mine.

Îmi dă drumul și face trei pași înapoi. Îmi masez încheieturile și mă sprijin de birou, fără să mă întorc cu fața la el. Încerc să-mi revin — mă simt prea ispitită în acest moment. Când îmi fac curaj, mă răsucesc, cu ochi temători.

— Ce naiba e în neregulă cu tine?

Nu are voie să folosească sexul împotriva mea.

Strânge din dinți și-și toarnă un alt pahar. Ia două înghițituri mari și-l umple din nou înainte de a vorbi.

— Nu fi atât de serioasă, spune încet. Mă jucam și eu.

Cuvintele lui sunt ca niște săgeți care-mi străpung pieptul. Mă doare. Știu că n-ar trebui să doară. Voiam să spună că totul a fost real. *Vorbeam serios. Hai să fim împreună.* Acum știu asta, deși a fi împreună ne-ar aduce un nou set de complicații. În schimb, el a consolidat relația noastră de fațadă. Totul e o minciună.

— Vrei să ne jucăm?

Trupul îmi freamătă. Mă îndrept valvârtej spre dulapurile lui cu băuturi alcoolice, găsesc cardul magnetic și le deschid în mare viteză.

— Hei, hei, hei! strigă Lo.

Apuc că scot două sticle înainte ca el să mă prindă de încheietură, știind că sunt pe cale să le arunc fie la gunoi, fie pe fereastră. Încă nu m-am decis.

— *Lily*, mârâie el ca și cum numele meu ar fi cel mai jignitor cuvânt din dicționar.

Suntem amândoi furioși, iar eu mă simt îndreptățită să fiu așa. Nu-mi mut privirea. Trăsăturile i se înăspresc și aproape că-i pot ghici gândurile.

Hai să vorbim, Lo, spun ferm, fără să mă clintesc. Cu ce se deosebește ceea ce fac eu de ceea ce tocmai mi-ai făcut tu?

Inspiră profund, îngustându-și ochii. Ca întotdeauna, își calculează fiecare cuvânt înainte de a vorbi.

– Îmi pare rău, OK? Asta vrei să auzi? Îmi pare rău că nu suporți să te ating. Îmi pare rău că simplul gând de a face sex cu mine te dezgustă. Îmi pare rău că de fiecare dată când ești excitată, eu sunt aici.

Uit să respir. Nu înțeleg ce încearcă să-mi spună. Mă dorește sau e supărat că sunt dependentă de sex? Las cu grijă sticlele pe birou și mă desprind din strânsoarea lui. Intru la el în baie și-i încui ușa în nas.

— Lily, strigă el.

Mă întind pe gresia rece și închid ochii, încercând să-mi limpezesc mintea. Încep să mă întreb cât voi putea suporta asta — să nu știu adevărul despre gesturile noastre, despre relația noastră. Mă înnebunește.

Corpul meu tresare — un mic sevraj din cauza lipsei de stimulare sexuală. Țin ochii închiși și încerc să dorm, dar clanța se zgâlțâie și ușa se deschide. Lo bagă în buzunar o cheie. Nu mă clintesc de jos și fixez cu privirea tavanul alb.

Lo se așază lângă mine și se sprijină de jacuzzi.

— N-ar trebui să-ți faci griji că ne-a auzit Daisy. Cuplurile normale se mai și ceartă.

Corect, șarada. Se lasă tăcerea, iar eu sunt mândră că l-am făcut să sufere puțin. Se lasă în jos și-și trage genunchii la piept, cuprinzându-i cu brațele.

— Când aveam șapte ani, tata m-a dus în biroul lui și a scos un mic pistol de argint, spune el și se oprește, frecându-și gura și râzând sec.

Rămân lipsită de orice fel de expresie, chiar dacă povestea mă interesează. Lo continuă:

— Mi l-a întins și m-a întrebat cum mă simt când îl țin în mână. Știi ce i-am spus?

Se uită la mine.

— I-am spus că eram speriat. Mi-a tras o palmă peste ceafă și mi-a spus: „Ai o nenorocită de armă în mână. Singurii oameni speriați ar trebui să fie cei spre care o îndrepți".

Clatină din cap.

— ... Nu știu de ce m-am gândit la asta, dar îmi amintesc tot felul de chestii. Felul în care am simțit arma grea și rece în mână, cât de îngrozit eram de trăgaci sau de faptul că aș fi putut s-o scap din mână. Și el stătea acolo... dezamăgit.

Mă ridic în capul oaselor și mă sprijin de celălalt perete ca să stau cu fața la el. Pare vizibil supărat și știu că acesta e felul în care Loren Hale își cere scuze.

— Nu mi-ai mai spus povestea asta până acum.

— Nu-mi place amintirea asta, recunoaște el. În copilărie, îl admiram sincer pe omul ăla, iar acum mi se face greață când mă gândesc la asta.

Nu știu ce să spun și, oricum, nu cred că vrea să-i răspund. Așa că liniștea se lasă din nou. Simt că mă străbate un fior, deși încerc să-l alung.

— Intri în sevraj? întreabă Lo, îngrijorat. Ai nevoie de ceva? Poate de un vibrator?

Hai că nu e *ciudat* deloc...

Scutur din cap și închid ochii strâns. Durerea din extremități se intensifică din cauza faptului că m-am excitat și nu am ajuns la orgasm. Mă simt încordată. Sunt ca o bandă de cauciuc care nu poate să se rupă.

— Poți să vorbești cu mine? spune el, iritat.

— Nu mă ajută vibratorul, spun, deschizând ochii.

— Cum așa? Ai rămas fără baterii?

Îi zâmbesc fără chef.

— Doar că... nu e suficient.

Îmi aruncă o privire stranie.

— E ca o bere de la butoi.

Strâmbă din nas.

— Am înțeles.

Îmi cercetează trupul din priviri, iar eu îmi feresc ochii, pentru că privirea lui mă excită.

— În seara asta vreau să rezist.

— Poți să ieși în oraș, sugerează Lo. Dacă se trezește Daisy și întreabă de tine, îi spun că te-ai dus... să înveți de urgență cu grupul de studiu, pentru că ai picat la economie.

— Nici măcar eu nu cred asta. E în regulă, Lo.

— Am fost un bou, așa că vreau să te ajut, spune el, gâfâind. Și există o singură soluție evidentă.

Mă doare fruntea de atâta încruntare. Oare chiar *asta* vrea să spună? Vrea să facă sex cu mine? Pe bune?

— Pot să te îmbăt, ca să nu-ți mai pese de sex. Apoi o să adormi și mâine Daisy va pleca înainte să-ți revii.

Sugestia mă ia prin surprindere, pentru că nu e ceea ce mă așteptam și nici nu-mi doream să aud. Mi-ar fi plăcut să spună:

— Culcă-te cu mine, vreau să fiu cu tine de-adevăratelea.

Da, la naiba! i-aș fi răspuns. Chiar dacă monogamia mă sperie mai mult decât orice altceva, cu el aș încerca. Doar pentru a-l avea pe Loren Hale. Cred că asta mi-am dorit dintotdeauna. Să fiu cu el. Dar nu sunt atât de sigură că și el simte la fel. E o dezamăgire, dar măcar e o soluție.

— E o idee bună.

— Da?

Pare supărat că am acceptat atât de repede? Nu-mi dau seama.

— Ce bine că știu un expert în domeniul alcoolului! Te poate aranja de nota zece.

— Spune-i doar să nu mă îmbete atât de tare încât să borăsc, îl avertizez.

— Borâtul e inacceptabil, am înțeles.

Ne ridicăm de pe podea și mergem din nou în dormitor. Nu mai tremur, pentru că mă entuziasmează faptul că voi încerca un lucru nou — cu el, mai ales. De obicei, nu beau deloc în timpul nopții. Lo nu mi-a spus niciodată asta direct, dar îmi dau seama că-i place mai mult când sunt trează. Ca să conduc și să-l ajut să-și revină la realitate, dar uneori cred că e mai mult decât atât.

Mă așez pe marginea patului și-mi încrucișez gleznele.

— Ai de gând să-mi pregătești o băutură pe care chiar s-o pot consuma?

— Cred că am niște rom aromat pe undeva. E mai ușor de băut.

Petrece câteva minute pregătind o băutură *foarte mare*, într-o sticlă imensă de apă.

— Ihhh...

Țin în mână băutura rece.

— O să mor?

— E mai mult Diet Fizz înăuntru decât rom, îți promit.

Iau o înghițitură timidă și, când văd că nu mă arde pe gât, iau una și mai mare. Zâmbește și mai larg.

— E bun?

— Are gust de nucă-de-cocos.

— Ăla e romul.

Se așază pe pat, lângă mine. Are în mână un pahar de whisky, din care soarbe cu parcimonie. În câteva minute, dau pe gât tot paharul, dar nu prea simt mare lucru. Poate că încă nu și-a făcut efectul.

Mă uit la Lo. Felul în care mă privește — cu o atenție extaziată — îmi înflăcărează tot corpul. Îl vreau pe mine. În mine. *Doamne!*

— Mai dă-mi, îi spun. Poate că ar trebui să beau niște shoturi.

— Nu-ți cunosc limita, spune el, ridicându-se în picioare. Și scopul nu este să-ți fie rău.

Își pregătește o altă băutură. Abia mă pot uita la el fără să-mi imaginez corpul lui peste al meu. Vin lângă el și iau un pahar pentru shoturi.

— Am nevoie de ceva cu mai mult alcool.

Înainte să protesteze, torn niște whisky într-un shot.

— Un shot de whisky? face el, cu sprâncenele ridicate. Pe bune? O să-ți vină rău, Lily.

Mijesc ochii în semn de provocare, apoi dau băutura pe gât.

Îmi vine să vomit. Dar reușesc să-l înghit fără să-l scuip înapoi.

Înclină din cap într-o parte, ca și cum ar vrea să spună: *Ți-am zis eu.*

Îmi duc mâna la gât.

— A fost oribil. Cred că-mi ard măruntaiele.

Încerc să-mi dreg glasul.

— Acum faci pe nebuna.

Îmi toarnă un shot cu o băutură incoloră și apoi pune altceva într-un alt pahar, ridicându-le pe amândouă.

— Vodcă. Suc de afine.

Încuviințez, dau peste cap prima băutură și o sting cu cea de-a doua. *Ah, e mult mai bine așa.* Clatină din cap spre mine.

— E bine așa?

Îmi trec ochii peste abdomenul lui, iar locul dintre picioare îmi pulsează. *Nu, nu, nu.*

— Încă una.

Abia îl aud șoptind:

— Asta e o mare tâmpenie.

Hei, a fost ideea lui, dar îmi dau seama că se răzgândește. Rău de tot. O oră mai târziu, după încă un pahar și alte câteva shoturi, mă îndrept spre pat și întreaga lume se clatină. *Uau.*

Cred că m-am îmbătat.

Cad cu fața în sus pe saltea. Nu-mi mai văd picioarele. Totul se rotește cu mine și nu mă mai interesează... nici măcar un pic... sexul. La naiba! Nu cred că sunt capabilă să mă mișc de una singură.

Stau întinsă pe spate și mă uit la Lo care se tot agită prin cameră, curățând petele și închizând sticlele.

Lo... ren, îi rostesc numele, care sună ciudat pe buzele mele. Ren...lo.

Zâmbesc ca proasta.

Mă bucur că numele meu ți se pare la fel de amuzant ca numele surorilor tale, spune el, închizând ultimele dulapuri.

Apoi ia loc lângă mine, în timp ce eu închid ochii.

– Cum te simți?

— Amețită, murmur eu.

— Nu te gândi la asta, mă instruiește el. Crezi că poți să te bagi sub pătură?

— Hmm?

Totul începe să se estompeze. Și mă las purtată de valul de întuneric.

♥ ♥ ♥

Habar n-am cât e ceasul. Știu doar că un monstru mi se zbate în stomac și vrea să iasă. Mă aflu sub plapuma lui Lo. Nu-mi amintesc când am ajuns aici și nici când mi-am pus capul pe perna lui. Lo doarme pe partea cealaltă a patului, cu fața spre mine, cu mâinile strânse pe lângă corp.

Stau să mă gândesc cât îmi e de rău cu adevărat. Efortul de a merge până la baie mi se pare obositor și dureros, prea solicitant pentru capul și pentru corpul meu. Dar chiar îmi e greață. Și ce am în stomac începe să urce spre gât.

Trebuie să mă ridic din pat.

Alerg de zor spre baie și deschid scaunul de toaletă. Tot ce am băut apare în vas, ca prin minune.

— Lily?

Lo aprinde luminile din baie.

— Rahat!

Udă o cârpă și apoi îngenunchează în spatele meu.

Nu mă pot opri din vomitat, dar la fiecare zvâcnitură mă simt ceva mai bine.

Mă masează pe spate și-mi dă laoparte șuvițele de păr de pe față. După câteva minute, încep să gâfâi, dar nu mai vomit. Trage apa și mă șterge la gură.

— Îmi pare rău, mormăi, gata să-mi lipesc obrazul de scaunul de toaletă.

El mă strânge ușor la piept, iar eu îmi reazem capul de el.

— Nu-ți cere scuze, spune el, îndurerat.

— Lo? șoptesc.

— Da?

— Te rog... nu te mișca, bine?

Simplul gândul că trebuie să stau în picioare sau să mă mișc câtuși de puțin m-ar putea face să vomit din nou.

— Nu mă mișc.

Mă cuprinde în brațe, ținându-mi de cald pe gresia rece. Rămânem așa o bună bucată de vreme. Și încep să simt din nou cum mi se lasă pleoapele și cum adorm la loc. Și apoi îi aud vocea, atât de încet, încât mi se pare că visez:

— Ar fi trebuit să fac sex cu tine.

Capitolul 12

Soarele dimineții îmi arde ochii. Mă strâmb și mă ridic în capul oaselor, încercând să-mi revin. *Unde mă aflu?* Acesta este primul gând, de altfel înfricoșător, care-mi vine în minte. Privesc plapuma crem, cele două picioare de sub ea, părul meu prins în coadă, la spate. Îmi amintesc mici crâmpeie din cele întâmplate azi-noapte.

Lo m-a cărat din baie până în pat, învelindu-mă și prinzându-mi părul ciufulit. Cred că azi-noapte i-am smuls din mâini o sticlă de whisky. Chiar dacă a protestat, am dat băutura pe gât ca o idioată. Atât sunt de bețivă.

Scot un geamăt, îngrozită și ostenită. Pentru că nimeni nu râde de mormăitul meu de urs, mă încrunt și arunc o privire spre partea dreaptă a patului. E pustie, cu excepția urmei inconfundabile a unui posterior. Are un fund frumos. Îmi îndes fața în pernă și gem și mai tare. Urăsc că gândesc astfel.

Încerc să nu mă gândesc la toate prostiile pe care poate le-am spus sau le-am făcut la beție. Mă frec la ochi și mă ridic. Văd o bucată de hârtie prinsă cu agrafe de tricoul meu, care este, de fapt, tricoul lui. *Mi-a schimbat hainele?* e primul meu gând. Probabil că am vomitat pe celălalt tricou.

Obrajii îmi iau foc. Cercetez hârtia. De-abia se înțelege scrisul mâzgălit. Casc îngrozită ochii.

— Ce mama dracului?

Părinții tăi sunt aici.
Trezește-te naibii!

Ce caută părinții mei aici? Au aflat că Lo și cu mine nu suntem pe bune împreună? Au aflat că Lo e alcoolic? Îl vor trimite la dezalcoolizare?

Mă ridic tremurând în picioare și găsesc pe birou un pahar cu apă și patru aspirine. Le înghit recunoscătoare și încep să caut niște haine pe care să le pot purta. În dulapul lui nu sunt prea multe țoale de-ale mele, dar am aici câteva ținute de urgență, pentru ce e mai rău.

Îmi pun o rochie de zi, de culoarea lavandei, care o va impresiona pe mama, având în vedere că părul meu unsuros îmi va aduce câteva bile negre. După ce mă spăl pe dinți de patru ori, mă dau la greu cu deodorant și mă ciupesc de obraji pentru o nuanță naturală, îmi fac curaj să părăsesc dormitorul lui Lo, unde mă simțeam la adăpost.

Trag aer în piept. Vocile răsună pe holul care duce în living.

— Loren, unde e Lily? Aproape că s-a făcut ora prânzului, se plânge mama.

Mi-aș dori să poată spune „e bolnavă", dar, pentru familia Calloway, bolnav ești când ajungi la spital și stai acolo

pentru mai multă vreme. Altfel, trebuie să fii apt să faci parte din lumea celor vii.

Mă duc să văd ce face, spune Lo, cu glas stins.

Intru în living chiar atunci când el se ridică de pe canapeaua gri.

Ah, iat-o! exclamă tata, cu un zâmbet luminos.

Mama și Daisy stau pe canapeaua cenușie, ambele purtând rochii frumoase, înflorate. Toată lumea se ridică în picioare când mă vede intrând, de parcă aș fi regina Angliei sau de genul ăsta. Dar apoi zăresc valizele Hermès și gențile de voiaj sprijinite de perete. Un set asortat. Bagajele mele și ale lui Lo.

Ce naiba se întâmplă? Ei știu, nu-i așa? Ne trimit departe de aici! Poate că ne duc într-un centru de reabilitare, la mare distanță de-aici. Ne vor despărți. Vom rămâne singuri. Cu adevărat singuri.

Tocmai când îmi duc mâna la gură, tremurând, gata să vomit din nou, Lo vine repede lângă mine și spune:

— Este weekendul în care sărbătorim ziua de naștere a tatălui tău.

Încerc să respir. Ridic surprinsă din sprâncene. Mama își trece degetele prin perlele care o strâng de gât:

— Pentru numele lui Dumnezeu! Lily, îți tot aduc aminte, de luni întregi. Mergem cu iahtul în Bahamas, să-l sărbătorim pe tata.

Niciodată n-am ținut minte datele sau programul altora. Mă întorc spre Daisy, care pare să se uite în orice direcție, numai la mine nu.

— De ce nu mi-ai spus?

Lo se strâmbă și strânge din dinți, iar eu îmi dau seama că mi-a scăpat ceva. Daisy își drege glasul și lasă ochii în jos.

— Știam că ai fi născocit tu vreo scuză... și am fost cu toții de acord..., zice ea.

Acum îmi dau seama. A mințit. Nu voia să fie aici aseară. Nu eram una dintre surorile ei la care să apeleze când are nevoie de ajutor. A fost o înscenare.

— Știam că vei uita, clarifică mama. Este o călătorie importantă pentru tatăl tău. A muncit din greu și vrem ca *toată* familia să fie prezentă. Cu tot riscul de-a o pune pe Daisy să rămână aici peste noapte, ca nu cumva să fugi dimineața. Dar acum te-ai trezit și trebuie să plecăm. Rose și Poppy ne așteaptă deja la avion.

Presupun că trebuie să zburăm până în Florida, de unde vom lua iahtul spre Bahamas.

Sunt amețită, scuzele îmi stau pe vârful limbii, aș face orice ca să evit un eveniment de familie. Chiar dacă este ziua de naștere a tatălui meu, n-ar fi trebuit să mă păcălească în felul ăsta ca să merg cu ei.

Lo mă mângâie pe braț.

— Te simți bine? șoptește cât să-l aud doar eu.

Poate și el crede c-o să vomit din nou. Dau din cap, chiar dacă vestea m-a șocat. El spune:

— Zâmbește! Pari îngrozită, Lil.

Fac cum îmi spune, zâmbindu-i vag mamei. Rămâne cu umerii încordați, dar surâde și ea, semn că m-a iertat. Hai că am dres-o.

Abia când ieșim din casă am o revelație. N-am făcut sex de mai bine de 24 de ore, iar Lo nu a consumat cantitatea lui obișnuită de alcool, pentru că m-a supravegheat toată noaptea. Și suntem pe cale să fim sechestrați pe un vas. Alături de familia mea.

Situația tocmai s-a înrăutățit extrem de mult.

Capitolul 13

Inventez mii de scuze înainte de a mă îmbarca pe iaht. Lo și cu mine avem o întâlnire dublă cu Charlie și Stacey. Am picat la economie (adevărat) și trebuie să mă pregătesc pentru următorul examen (și mai adevărat). Niciuna nu ține.

După ce vomit peste bordul vasului, recunosc că sunt mahmură și mă bazez pe argumentul „am băut prea mult vin aseară". Mama nu pare deloc încântată de comportamentul meu, dar mă lasă să sorb fără să mă ascund din poțiunea antimahmureală pe care-o pregătește Lo. Nu întreb niciodată ce conține acel lichid maroniu, ca nu cumva să vomit din nou.

Îl văd cu un un pahar de Fizz în mâna dreaptă. L-am însoțit pe Lo mai devreme, când i-a strecurat barmanului 500 de dolari ca să-i pună bourbon în pahar ori de câte ori

comandă sifon. Aici intră și sticlele de băutură care a cerut să fie trimise în cabina noastră. E un tip discret.

Îi admir tenacitatea, dar nu simt că-l pot susține cu adevărat. Stau întinsă pe puntea însorită, deși mi-e greață și am o migrenă zdrobitoare. Îmi pun un prosop pe cap, ca să nu mă bată soarele în ochi, și trag un colț în sus, ca să pot deslușI vag împrejurimile. Razele îmi ating pielea albă. Chiar și după ce am aplicat cremă cu factor de protecție, știu că mă voi prăji. Și, în secret, chiar asta sper să se întâmple. Poate că așa o să pot coborî de pe nenorocita asta de barcă.

— Te simți mai bine? întreabă Poppy, trăgându-și șezlongul lângă cel al lui Lo.

Mă străduiesc din răsputeri să nu mă holbez la abdomenul și la trupul lui tonifiat scăldat de razele soarelui. Probabil că nu se va bronza prea mult pentru că și-a dat cu SPF 90.

Poppy își întinde prosopul Ralph Lauren și-și pune ochelarii de soare mari și o pălărie cu boruri late înainte de a se așeza.

— Nu, îi răspund. Unde sunt toți ceilalți?

— Încă sunt înăuntru, mănâncă de prânz. Ești sigură că nu vrei nimic? Pot să-ți aduc un sandviș.

Gem la gândul acelor mirosuri puternice de mâncare.

— Deci un nu categoric.

Clatin din cap.

— Un nu absolut.

Rose și Daisy au devenit trădătoarele oficiale ale familiei pentru că m-au păcălit atunci când Rose a anunțat secretul „sarcinii" mele, iar mama continuă să-mi arunce priviri tăioase. Probabil că speră să mă transform într-o stană de piatră.

— Crezi că observă cineva dacă mă arunc peste bord? întreb, ridicându-mă în capul oaselor și ținându-mă de nas înainte de a lua o înghițitură mare din băutura antimahmureală.

Îmi vine să vomit. Scârbos.

Lo nu scoate niciun cuvânt, pentru că doarme bușteau, cu paharul de alcool încă în mână. Mă întreb dacă a rămas treaz toată noaptea trecută, purtându-mi de grijă. Îi smulg ușor paharul dintre degete, ca să nu se verse peste el.

— Nu e așa de rău aici, spune Poppy, deschizând o carte cu coperți cartonate.

Se relaxează. Dacă aș fi în locul ei, capabilă să mă bucur de soare, să citesc, să privesc în gol și să visez la cai verzi pe pereți, aș crede și eu că e destul de frumos. Dar în timp ce privesc oceanul larg, vast și nesfârșit, îmi imaginez cum îmi frec corpul de trupul altcuiva. Recreez în mintea mea senzația fericită a orgasmului. Liftul. Bărbatul la costum. Trăgându-mi-o. Totul este înrădăcinat în mine, programându-mă să trăiesc la nesfârșit aceeași senzație bine cunoscută.

Dar nu pot. Nu aici. Așa că rămân tânjind după un lucru pe care nu-l voi primi niciodată.

Ușa glisantă se deschide cu un foșnet și Rose iese cu un pahar de Tequila Sunrise. Îi ia o grămadă de timp să care șezlongul vizavi de noi, zgâriind parchetul. Apoi întinde pe el un prosop bleu și ia loc, cu fața spre mine.

— Vrei să-ți aduc unul? glumește ea, ridicând paharul.

— Foarte haios, spun eu, în timp ce stomacul încă îmi fierbe.

Lo poate să dea pe gât diverse licori cât e noaptea de lungă, fără să-și bată prea tare capul, dar urăște amestecurile dulci.

Iar acum ar prefera să nu atragă atenția asupra lui. Dă alcoolul pe gât atât de repede, încât oamenii se vor întreba dacă nu cumva revine la acei ani de dinainte de a fi împreună, cu multe petreceri și multă băutură. Bineînțeles că acea perioadă nu s-a terminat niciodată cu adevărat; mă rog, poate că petrecerile da, dar băutura în niciun caz. Dar nimeni nu știe asta.

— El te-a îmbătat? întreabă Rose, uitându-se la Lo, care doarme, de parcă și-ar dori să-l înțepe cu niște ace voodoo.

— Nu, mint eu. De fapt, a încercat să mă pondereze.

Pe jumătate adevărat.

Rose pare că se îndoiește și trage un șut în șezlongul lui Lo, trezindu-l din somn. Acesta tresare, speriat.

— Ce mama naibii?

— Rose, zic, clătinând din cap. Era obosit.

— Serios? Nu observasem.

Lo își dă părul pe spate și trage câteva înjurături pe mutește. Apoi își ridică șezlongul.

— Ia uite ce a adus vântul!

— Ce? se răstește Rose.

Lo ridică derutat dintr-o sprânceană.

— Ce *ce*?

— Ce a adus vântul? Termină ce voiai să spui, dacă ai curaj.

— Ai dreptate, mi-am pierdut curajul. Ai câștigat.

Lo se uită în jur, după paharul său. I-l întind, iar el pare să aprecieze faptul că i l-am păzit. Dă jumătate pe gât dintr-o înghițitură.

Nu e nevoie să termine ce voia să spună. Sunt aproape sigură că a vrut s-o facă „nemernică" sau cel puțin a insinuat asta în cel mai subtil mod posibil. Poppy spune:

- Cred că te-ai ars, Lily.

Ah, grozav! Planul meu de a arde de vie s-a dus naibii din cauza îngrijorării materne a lui Poppy. Îmi aruncă o cremă solară.

— Sunt OK, pe bune. Mă ard și apoi mă bronzez. Și am nevoie de bronz.

Îmi împing ochelarii mai sus pe nas. Rose pufnește.

— Ăsta e cel mai tâmpit lucru pe care l-am auzit în ultima vreme.

— Nu e adevărat, ripostez eu. Sunt destul de sigură că Maria a spus că, de fapt, cerul e portocaliu. Și tu erai acolo.

— Copiii se exclud.

Lo zâmbește.

— Ah, Rose arătând clemență față de copii. Lumea asta se duce naibii.

Sora mea se uită urât *la mine*.

— Nu pricep de ce l-ai adus. Poppy a avut destulă minte încât să-și lase soțul și copilul acasă.

Lo își termină băutura.

— Sunt chiar aici, să știi.

Rose îl ignoră, așteptând să răspund.

— Eu nu am un copil de care să aibă grijă Lo. Dacă nu s-ar fi născut Maria, Sam ar fi fost aici, nu-i așa, Poppy?

Poppy pare impasibilă.

— Nu mă bag în discuția asta.

Uneori, a-ți păstra neutralitatea în timpul certurilor de familie este superenervant pentru toți ceilalți.

Lo își pune jos băutura și apoi ia crema solară. Inițial, cred că vrea să-și aplice mai multă loțiune pe pielea lui de irlandez; în schimb, el se ridică și-mi împinge picioarele la piept. Îmi încalecă șezlongul, fără să observe că gesturile lui mă fac să gem, îmi grăbesc respirația și bătăile inimii.

Cu un simplu costum de baie subțire care să mă acopere, mă simt pregătită pentru mai mult de-atât. Soarele îmi mângâie pielea și căldura amețitoare îmi îmbată simțurile — o senzație care mă lasă plutind în derivă. Degetele de la picioare mi se tensionează. Încerc să-mi reprim senzațiile trupești care, mai devreme sau mai târziu, vor erupe. Îl vreau. Trebuie să mă eliberez de acest chin, dar nu știu cum să-i cer asta fără să pară ciudat. E cu totul altceva decât a-l alimenta cu scotch și rom. Îi doresc *trupul*. Și asta nu e în regulă.

— Mă descurc, spun eu, cu respirația întretăiată, în timp ce el deschide capacul.

Rose adaugă:

— Asta nu mă face să te plac mai mult, *Loren*.

— Știu, spune Lo, cu spatele la ea. Și, sincer, nici nu-mi pasă, *Rose*.

Faptul că-i rostește numele mai apăsat nu are efectul scontat. Lo își toarnă niște cremă în palmă, iar eu mă retrag.

— Serios, pot s-o fac și singură.

Cască ochii de parcă ar vrea să-mi spună *cică suntem împreună, turbato*. Ah, da, așa e.

— Stai să-ți dau pe umeri.

Se duce mai în față și-mi ia brațul în mâna lui mare. Degetele lui îmi frământă pielea sensibilă.

Închid ochii, iar el continuă să mă ungă pe coaste, ridicându-mi puțin sutienul negru ca să aplice crema sub marginea

acestuia. Sunt sigură că simte cum pieptul mi se ridică și coboară la loc, că-mi aude respirația greoaie și încordată.

Mă răsucește și mă așază cu burta pe șezlong. Apoi se apleacă și-mi întinde loțiunea peste omoplați și peste mijloc. Îmi desface sutienul, iar eu mă topesc sub atingerea lui. Doamne sfinte...

Se aude din nou ușa glisantă.

— Vă pot ajuta cu ceva? întreabă un chelner.

Poartă un tricou polo alb și pantaloni negri, uniforma personalului de pe iaht. Are spre 30 de ani, păr auriu și o față ascuțită, ceea ce-l face prea angelic, prea chipeș și prea atrăgător pentru trupul meu aflat în chinuri groaznice.

— Eu vreau ceva de băut, spune Poppy.

Nu, lasă-l să plece!

— Ce aveți?

În timp ce acesta recită meniul extins, Lo îmi face masaj. Ah... ce bine e!

Mă prind de prosopul pe care-l am sub cap și corpul meu începe să caute o rezolvare rea a lucrurilor. Aș vrea să-i spun lui Lo să se oprească, dar nu sunt sigură că pot rosti aceste cuvinte fără să încep să icnesc.

Strâng din dinți când degetele lui mă apasă și apoi îmi flutură ușor pe piele, jucându-se cu nervii mei. În acest moment îl urăsc. Urăsc că-mi doresc acest lucru atât de mult.

Privirea mea cade asupra chelnerului celui arătos și simt că-mi pierd controlul. Mă abțin să-mi arcuiesc spinarea și să-mi legăn trupul în mod sugestiv. Închid ochii, ca nu mă vadă nimeni că-i dau peste cap. Îmi scapă un geamăt surd și cred că surorile mele l-au ratat, deși eu încep să mă excit. Dar când deschid ochii la loc, stânjenită la culme, chelnerul

mă privește, măsurându-mă din cap până-n picioare. Știe ce mi se întâmplă.

Îmi îngrop fața în prosop. *Dispari*, îi poruncesc.

— Auzi? spune Lo.

Pașii chelnerului se apropie de noi. Doamne! Ce face Lo?

— Doriți ceva?

— Da, doresc să nu te mai holbezi, dracului, la iubita mea, zice Lo, zâmbind bățos. Ar fi minunat, mulțumesc!

— Lo! strigă Poppy.

Rose râde de-a binelea. Lumea din jurul meu a luat-o razna. Iar eu refuz să mă uit la ea, ascunsă sub prosop, fără sutien, cu pieptul lipit de șezlong.

— Nu mă holbam, se apără chelnerul cu o voce încordată, dându-și de gol emoțiile. Dacă vreți ceva, vă aduc cu plăcere. Dacă nu, plec.

— Grozav, spune Lo. Aș vrea un Fizz.

— Adică un bourbon și un Fizz? spune chelnerul, provocator.

La naiba.

— Nu, adică un Fizz și gata.

— Dar ați băut bourbon toată ziua, domnul Hale. Sunteți sigur că nu doriți încă unul? insistă chelnerul.

— Ai băut tărie până acum? spune Rose, cu o voce plată.

— Nu, răspund eu înaintea lui Lo.

Trag cu ochiul de sub prosop și mă uit fix la chelner, luându-mi inima în dinți ca să-l apăr pe Lo.

— Cred că te înșeli. I-am gustat din băutură.

Tipul mă privește prelung, încercând să-mi citească expresia, iar eu îmi îndulcesc privirea, ca și cum aș vrea să-i transmit că merită efortul. Sau ceva de genul ăsta. Orice.

Am gemut privindu-l cum recita meniul. Şi el a văzut asta. Asta e tot.

Bine, spune chelnerul.

Îi aruncă lui Lo o privire complice şi arogantă, gândindu-se că mai târziu o să mi-o tragă şi atunci o să-i arate el acestui puţoi bogat. Eu nu vreau să mi-o tragă, dar mă tem că, de fapt, o va face. Iar eu îi voi da voie.

— Vă aduc băutura...

— Nu, spune Lo, aranjându-mi sutienul la loc. Aş prefera să nu-mi scuipi în pahar şi ştim cu toţii că într-acolo se îndreaptă lucrurile. Aşa că mai bine cară-te de-aici.

Poppy adaugă:

— Poţi să-mi anulezi comanda. Cred că e mai bine să rămâi înăuntru.

Chelnerul dă din cap şi dispare. Eu mă ridic imediat.

— Mă duc la toaletă şi, poate, la piscină.

Cuvintele sună plat şi grăbit, dar nimeni nu le pune la îndoială, cu excepţia lui Lo. Îşi ia lucrurile şi vine după mine, la noi în cabină.

Nici nu mă uit la el. Mă îndrept spre baia minusculă şi pornesc apa rece la duşul în care încape o singură persoană.

Aud un clinchet şi-l văd exact când bea whisky direct din sticlă. Îşi linge buzele şi-şi şterge gura cu dosul mâinii, iritat. Când ochii ni se întâlnesc, mă-ntreabă:

— Ai avut orgasm?

Simt cum mă înroşesc peste tot.

— Nu chiar, mormăi eu.

El dă din cap, uitându-se ameţit în pământ.

— Te-ai excitat de la mine sau de la el?

Mă încrunt.

— Are vreo importanță?

Deja mă simt îngrozitor în privința întregii întâmplări.

— N-ar fi trebuit să mă torturezi în felul ăla, Lo. Sunt deja încordată și așa.

— Încercam să te ajut, se răstește el.

— Făcându-mă să-mi doresc sex pe punte, la plajă?! țip eu. Asta nu mă ajută deloc. Ba chiar dimpotrivă.

Fața i se schimonosește de furie și de durere. Se așază pe marginea patului dublu și-și duce din nou sticla la buze. Apoi spune:

— Dacă faci sex cu nenorocitul ăla, am terminat-o.

Mă opresc lângă baie.

— Ce?

Vocea de-abia mi se aude. Nu știu de ce, dar mi se pare că vorbește despre prietenia noastră. Ochii lui împăienjeniți și roșii asta îmi transmit.

Își lasă cuvintele să plutească în aer în timp ce intru în panică, pentru că nu-mi pot imagina lumea fără el. Aș fi atât de singură.

— Ce vrei să spui, Lo?

Inima mea bate cu putere.

— Am terminat-o, spune el. Chiar crezi că familia ta va accepta faptul că m-ai înșelat cu membrii personalului de pe iaht? Nu, va trebui să ne despărțim.

Despre relația noastră falsă, despre asta vorbește. Expir.

— Voi avea grijă.

Mijește ochii, furios.

— Deci o să te culci cu el?

Ridic din umeri.

— Nu prea am de ales.

El dă din cap.

— Incredibil.

Se ridică în picioare şi îşi ia sticla cu el, întorcându-mi spatele.

— Tu nu înţelegi? spun, încercând să mă apăr cumva. Nu pot să mă gândesc decât la asta, Lo. Îmi tremură picioarele. Îmi tremură mâinile. Mă simt de parcă m-a aruncat cineva într-un blender. Am nevoie doar de cineva...

— Opreşte-te!

Are un fel de durere în glas.

— Opreşte-te...

Sunt atât de derutată.

— Ce vrei să fac? Nu pot trăi fără sex. Tu bei!

E atât de nedrept.

— De ce nu pot să fac sex?

— Pentru că se presupune că suntem împreună! ţipă el. Toţi cred că eşti iubita mea.

Înainte să apuc să-l rog să detalieze, se îndreaptă spre uşă, ocolindu-mi cu bună ştiinţă întrebările.

— Mă găseşti la piscină.

Capitolul 14

Îmi petrec mult timp dârdâind sub duș, încercând să uit de Lo, de chelner, de diverse părți ale corpului. Masturbarea nu face altceva decât să mă irite. Mă așez pe gresia rece, plângând ca să alung durerea.

Lo mă derutează. Chiar vrea să fie cu mine? Sau îi este teamă că voi distruge minciuna noastră? Nu reușesc să găsesc sensul cuvintelor lui, oricât de mult mi le-aș repeta în minte.

Nu mă duc la cină, dar Rose dă buzna în camera mea și bate la ușa băii.

— Ce faci acolo?

Opresc apa și-mi înfășor un prosop în jurul pielii ude și smochinite. Când ies din baie, ea mă măsoară din priviri.

— Ne-am certat, mormăi eu.

— Tu și Lo?

Se încruntă.

— Ce a făcut?

— Nici măcar nu știu exact, zic, clătinând din cap.

Simt că-mi vine din nou să plâng.

Ticălosul ăla, spune ea, îndreptându-se spre bagajul meu. Știam eu că e ceva în neregulă la masă.

Era beat? Mă doare inima la gândul că Lo s-a făcut praf din cauza mea.

— Cum așa? întreb.

Îmi întinde costumul de baie de culoarea cărbunelui.

— A fost foarte tăcut, spune ea și mă surprinde că nu face vreo remarcă răutăcioasă. S-a ridicat mai devreme de la masă și l-am văzut pe terasă, privind apusul.

— Ah, spun eu, liniștindu-mă.

Arăt spre costumul de baie.

— La ce-mi trebuie?

— Poppy, Daisy și cu mine mergem la jacuzzi. M-am gândit că ar trebui să vii și tu.

— Nu mă simt bine.

— Știu, dar poate că te va ajuta să fii înconjurată de niște oameni care te iubesc.

Nu vreau să vorbesc despre inima mea zdrobită. Mâinile îmi tremură când iau costumul de baie și nu știu cât mai pot suporta fără să mă eliberez. Trebuie să-l găsesc pe chelner, dar privirea lui Lo mă oprește din a face orice mișcare. Nu vreau să-l trădez și, dacă există ceva acolo — o mică șansă să fie ceva între noi —, nu vreau s-o stric. Pentru nimic în lume. Dar cred că asta se va întâmpla.

Nu am puterea să mă cert cu Rose. Așa că mă îmbrac în costum de baie, renunțând la prosop.

— V-ați certat rău? întreabă ea, așezându-se pe pat, cu picioarele încrucișate.

Îi arunc o privire.

— Nu te mai bucura atât!

— Ce? Nu mă bucur de nefericirea ta, dar nici nu mă voi preface că sunt supărată dacă vă despărțiți.

— De ce îl urăști atât de mult?

Îmi leg bretelele la spate.

— Nu-l urăsc, spune ea. Mă enervează, dar nu-l urăsc. Îl antipatizez, poate.

Își trece degetele peste cuvertura de pe pat.

— Nu cred că e potrivit pentru tine. Este atât de rău că eu cred că poți găsi pe cineva mai bun?

— Nu, șoptesc eu, îmbrăcată acum în costumul de baie. Dar Lo și cu mine...

Încerc să-mi găsesc cuvintele.

— Poate că nu suntem potriviți unul pentru celălalt, dar uneori simt că este singurul bărbat care m-ar putea iubi vreodată.

Și acesta este adevărul. Cine altcineva ar iubi așa ceva? O fată care se culcă cu oricine. O curvă. O târfă. Un gunoi care trebuie aruncat. Doar asta vede lumea.

— Ai o părere prea proastă despre tine, spune Rose, ridicându-se. Dacă nu te iubești pe tine însăți, Lily, altcineva cum ar putea să te iubească?

Îmi cuprinde umărul cu brațul.

— Și să știi că nu ai nevoie de bărbați ca să fii împlinită. Să nu uiți asta.

Și mi-aș dori să fie adevărat.

Stelele sclipesc deasupra capetelor noastre.

Toate surorile mele savurează apa din jacuzziul de la prova iahtului. La această oră a tăcerii profunde, parcă suntem singurele ființe de pe pământ.

Au trecut 30 de minute și deja știu că e o idee proastă. Jetul de apă pe care-l simt pe spinare nu face altceva decât să-mi conducă fanteziile spre locuri întunecate și lascive. Iar mintea mea zboară atât de mult, încât mă mir că n-am adormit și n-am visat ceva extrem de sexy.

Mă ancorează în prezent numeroasele jocuri ale surorilor mele, cum ar fi „Niciodată, niciodată" — în care am aflat că Rose și Daisy sunt încă virgine. Bravo lor! Din fericire, Rose duce conversația departe de Lo și de orice fel de relații amoroase. În cea mai mare parte, o ascult pe Daisy vorbind despre săptămâna pe care a petrecut-o la Paris și despre manechinii cei arătoși, lucru care nu mă ajută deloc.

Apoi aud niște pași pe scândurile de lemn. Mă uit peste umăr și încerc să nu oftez sau să gem la vederea atrăgătorului chelner. Acesta ne aduce patru prosoape și mă privește drept în ochi înainte de a pleca.

Nu am ce face. Aș vrea să spun nu, dar mi-e teamă de ce se va întâmpla dacă nu fac sex. Iar Lo nu s-a oferit. Așa că... Asta e. Casc prefăcut.

— Mă duc să mă bag în pat, fetelor, le zic, ieșind din jacuzzi.

— Te simți bine? mă întreabă Rose, iar eu încuviințez.

— Da. Oricum trebuie să vorbesc cu Lo.

— Dacă ai nevoie de întăriri, sunt bucuroasă să-ți împrumut ghearele mele, spune ea zâmbitoare.

Zâmbesc și eu.

— Te chem dacă am nevoie de ele.

Și cu asta, basta. Mă strecor înăuntru, unde chelnerul zăbovește lângă bar, vorbind încet cu barmanul mai vârstnic. Îmi aruncă o privire, apoi cobor treptele, uitându-mă înapoi, ca să fiu sigură că mă urmează.

Iar el chiar asta face.

Cu fiecare treaptă coborâtă spre cabine, îmi simt soarta iminentă. Oare voi strica relația noastră falsă? Paranoia lui Lo mi se insinuează în creier. Dacă voi distruge astfel prietenia noastră? Sau orice posibilitate de a avea ceva mai mult împreună, în viitor? Alung această senzație. E o zi ca oricare alta. Lo va fi fericit că mă simt mai bine și se va bucura că am făcut sex fără să observe cineva. Nimic nu se va schimba. *Nimic nu se va schimba,* îmi repet.

Când ajung jos, încremenesc. Lo stă în fața camerei noastre, cu mâinile goale. Capul îi atârnă, dar când mă vede sare în picioare. Mă înmoi și simt căldura corpului chelnerului, în spatele meu.

Lo nici măcar nu se uită la el. Mă țintuiește cu privirea lui tăioasă.

— Trebuie să discut cu tine.

Discuții. Nu de discuții am eu nevoie.

— Am treabă.

Spune-o și gata! Spune-i lui Lo că pe el îl vrei și termină cu povestea asta.

Sunt o lașă.

Nările îi flutură.

— Te rog.

Mă uit la chelnerul care pare că încearcă să priceapă ce fel de relație avem noi doi. O relație foarte, foarte neconvențională.

Nu mă pricep deloc să spun nu. Așa că, deși corpul meu protestează din toate puterile, dau din cap și intru în cabină. Lo îi închide ușa în nas chelnerului.

Simt că trebuie să-mi justific din nou acțiunile.

— Lo, chiar am nevoie de asta. Scuze. Îmi pare rău.

Inspir profund.

— Pur și simplu nu știu ce altceva să fac.

Continui să vorbesc, speriată de ceea ce are de spus.

— Nu mă pot gândi decât la asta și știu că nu mă voi opri până nu se va întâmpla.

— Să faci sex sau sex cu el? arată el spre ușă. Dacă îl dorești de-adevăratelea, Lily, atunci du-te. Trage-ți-o cu el. Fă-l să-și dea drumul, fă-l să urle, dacă asta te face să te simți mai bine, fă-o și gata.

— Așteaptă, spun eu, amețită. Stai, nu e așa. Nu...

Înghit în sec.

— Nu contează cine e el. E doar sex.

Mă joc cu degetele și sunt mai emoționată decât am fost vreodată în prezența lui. Acum nu ne mai prefacem. Ceea ce ne spunem unul altuia e pura realitate.

— O să intru în sevraj dacă nu-mi hrănesc cumva dorința asta. E ca și cum... e ca și cum ar fi ceva în neregulă în capul meu și singura modalitate de a mă liniști e să fac asta. Înțelegi... nu-i așa?

Își duce degetele la buze.

— Da, da, înțeleg.

Inspir, gândindu-mă că mă va lăsa să plec fără un strop de vinovăție în plus.

— Atunci, totul e OK?

El clipește confuz.

— Ce?

Și apoi își dă seama ce am întrebat.

— La naiba, nu, Lily! Nu spun că e OK să faci sex cu el.

Îmi dau lacrimile.

— De ce îmi faci asta?! țip. Eu nu ți-am smuls niciodată paharul din mână. Îmi pare rău că-l urăști pe tipul ăsta, dar nu există altă variantă. Vrei să mă culc cu moșul de la bar? E de vârsta tatei!

Am și eu standardele mele. Se încruntă sumbru și apoi își duce mâna la piept.

— Eu sunt, în mod clar, o opțiune, și totuși nu-mi poți cere asta. Nu înțeleg, naiba să mă ia. Sunt atât de dezgustător? Ai prefera să intri în sevraj sau să te culci cu vreun dobitoc în loc să te culci cu mine?

Rămân cu gura căscată, în căutarea unui răspuns. Vrea să se culce *cu mine?*

— Nu am de gând să mă folosesc de tine așa cum fac cu ceilalți tipi, murmur eu.

— Ce mama dracului, Lily! înjură el. Stau aici spunându-ți că vreau să fac sex cu tine, și tu tot nu poți să accepți asta. A fost atât de nasol prima dată???

— Ce? Nu...

Prima dată a fost ceva conspirativ și precipitat.

Pe atunci, eram doar niște copii care încercau să se simtă mai bine unul cu celălalt. Dacă va mai exista și a doua oară împreună, nu vreau să fie așa.

N-ar trebui să faci sex cu mine doar pentru că intru în șevraj. Suntem prieteni, îi spun. Nu vreau să fii doar un nume de pe lista mea de săptămâna asta. Bine?

Nările i se umflă, respiră greoi. Și se apropie de mine.

– Lo, îl avertizez.

– Te-ai gândit vreodată la asta?

Cu pulsul accelerat, îi privesc picioarele, care sunt din ce în ce mai aproape de mine.

— Te-ai gândit vreodată cum ar fi dacă te-aș pătrunde?

Aproape că-mi pierd echilibrul, dar el mă cuprinde de talie.

— Te-ai gândit vreodată la noi doi împreună?

Abia mai pot să respir.

— Împreună?

— Adică să nu te împart cu niciun alt bărbat.

Tot timpul.

— Da.

Tot aștept să mă trezesc din vis.

— Dacă aș fi suficient pentru tine, m-ai lăsa să ți-o trag?

Mă uit în ochii lui.

— Da.

— Atunci, dă-mi voie să încerc, spune, cuprinzându-mi fața cu mâna sa. Lasă-mă să încerc să-ți fiu suficient.

— Este o mare responsabilitate, îi spun, înfiorată.

Buzele lui se lipesc de gura mea, șoptind:

— Sunt suficient de excitat ca s-o accept.

Ah...

— Lasă-mă să te ajut.

Îmi duce palma peste șortul de baie, chiar între picioare. *Da.*

— Nu știam că vrei să... n-ai spus nimic niciodată, mă bâlbâi eu.

Mă lupt să trag aer în piept. Cei trei ani de tensiune sunt pe punctul de a erupe.

Mă trage și mai aproape de el și apoi mă călăuzește cu spatele spre pat.

— Cum naiba nu ți-ai dat seama?

— Sunt murdară, spun și din ochi îmi izvorăsc lacrimi fierbinți. Tu nu mă vrei.

Fața lui se schimonosește de durere.

— Nu cred asta. Și nici tu n-ar trebui să crezi.

Buzele lui îmi ating gâtul și apoi urechea.

— Lil, vreau să mă rogi. Trebuie să mă rogi.

Își lipește fruntea de tâmpla mea, lăsându-mă ușor pe saltea, cu mâinile pe șoldurile mele. Mă chinui în continuare să respir. Știu ce vrea acum.

Vrea ca povestea asta să fie reală.

Și eu vreau același lucru.

— Ajută-mă, spun gâfâind.

El mă prinde de ceafă, cu putere, vârându-mi limba în gură. Mă lovesc de saltea și cad pe spate. Mă ridică, fără să-și desprindă buzele lacome de ale mele.

Sticlele cad pe podea, iar Lo nu le ridică. Mâna lui îmi frământă sânii, iar bluza mi se dă într-o parte. Mă agăț de spatele lui gol, ca să capăt echilibru. Încerc să mă răsucesc ca să fiu deasupra, dar el îmi refuză dorința, ținându-mi corpul captiv sub greutatea lui.

Cedez în fața determinării sale și a felului în care mă domină. Îmi ridică un picior în jurul mijlocului său, iar pe celălalt îl lasă pe pat.

De obicei preiau controlul, năpustindu-mă asupra prăzii mele, dar acum fiecare gest are aceeași intensitate. Îmi trec

degetele prin părul lui moale, în timp ce el îmi suge sfârcul și limba i se învârte în jurul lui, în timp ce trupul îmi zvâcnește lipit de al lui. Ah...

Lo, gem eu.

Nu mai rezist așa. E prea departe. E prea mare distanța dintre noi.

Vino mai aproape!

Îmi ridică brațele deasupra capului, iar eu țip. Degetele de la picioare mi se încordează.

- Am nevoie de tine. Te rog... ahh...

Sunt în al nouălea cer.

Își dă jos șortul, iar eu încerc să mă urc din nou pe el. El revine la brațele mele, trăgându-mă din nou aproape. Se uită adânc în ochii mei, iar trupul i se mulează perfect pe al meu.

— Nu sunt un oarecare, Lil, îmi spune cu voce guturală. Știu ce vrei și nu trebuie să-ți iei de una singură acest lucru. Eu pot să ți-l ofer.

Degetele îi alunecă pe sub bikinii mei, găsind locul acela sensibil. Le strecoară înăuntrul meu și în afară repede, foarte, foarte repede. Mă cutremur și gem și încerc să vorbesc, dar cuvintele nu-mi vin cu ușurință. Am revenit la limbajul omului cavernelor, cu scâncete, gemete și țipete.

— Stai pe loc, zice el, coborând din pat.

Străbate camera, complet dezbrăcat, și scoate câteva prezervative din geantă. Îi sorb tot corpul din priviri. Chiar și penisul... Uau! A crescut clar de când l-am văzut ultima oară.

Desface prezervativul, revenind în pat. Secundele trec insuportabil, iar eu mă foiesc, nerăbdătoare.

El zâmbește și mă sărută din nou, prelung și apăsat. Ah... mă cutremur. Și apoi mă pătrunde. Șoldurile lui se lipesc

de ale mele, iar el intră din ce în ce mai adânc în mine, cu fiecare mișcare. Închid ochii și-mi întorc capul, în timp ce senzația mă copleșește și simt că plutesc.

Mă prinde de bărbie și, în timp ce încă intră în mine, îmi întoarce fața spre el.

— Uită-te la mine, Lil!

Deschid brusc ochii, iar cuvintele lui îmi înfierbântă tot trupul. Scot un strigăt.

— Lo...

Mă prind cu putere de spatele lui.

— Mai tare!

El se mișcă înăuntrul meu, iar ochii lui de chihlimbar rămân fixați pe ochii mei. Intră și iese din mine. Înăuntru, afară. Din ce în ce mai puternic și din ce în ce mai adânc. Mă pierd în ochii lui de culoarea scotch-ului. În privirea lui extaziată. Nimeni nu m-a privit vreodată în felul ăsta.

După care totul explodează.

Zbor și ating cea mai frumoasă senzație din lume.

Nu vreau să mai revin niciodată pe pământ.

Capitolul 15

În majoritatea serilor, adormeam după ce făceam sex, ca să evit orice fel de comunicare cu celălalt tip. Starea de beatitudine se stinge, dar eu tot nu pot închide ochii. Capul mi se învârte și încerc cu disperare să cuantific ceea ce tocmai s-a întâmplat.

Lo coboară din pat în tăcere și-și trage o pereche de boxeri negri peste fundul dezgolit. Ia o sticlă de bourbon de pe jos și un pahar de pe bar. Strâng cearșafurile la piept, iar el saltă pe pat, făcând salteaua să zvâcnească sub mine. Se instalează la picioarele mele.

Vrea să discutăm. Cred că și eu vreau același lucru. Cred că aici am greșit noi prima dată.

— Mulțumesc, spun eu.

Își ia ochii de la băutură și mă privește.

— N-am făcut asta doar pentru tine, să știi.

— Știu.

Își linge buzele.

— La ce te gândești?

— Sunt confuză, spun cu toată sinceritatea. Cred că sunt confuză de foarte multă vreme. Nu știam dacă vrei să intri în jocul minciunii noastre sau dacă chiar voiai să mă atingi în felul acesta.

Mă simt foarte bine spunând aceste lucruri. El mă privește cu subînțeles.

— Voiam să fac sex cu tine din nou încă de prima dată, recunoaște el. Dar tu aveai tot setul ăsta de reguli, iar eu nu voiam să fiu clișeul acelui individ excitat care încearcă să abuzeze de dependența ta. Am așteptat să mă rogi s-o facem din nou.

Mă încrunt. De ce nu l-am rugat?

— Credeam că face parte din minciună. Credeam că doar te prefaci.

De unde să știu că voia mai mult?

Strânge din dinți și dă din cap.

— Nu m-am prefăcut niciodată, Lil. Eram împreună, chiar dacă tu credeai că e o minciună nenorocită. Doar că nu făceam sex.

Se holbează la paharul lui.

— În zilele proaste, te atingeam mai mult decât ar fi trebuit, recunosc. Ca atunci când Daisy a rămas peste noapte, dar speram să deschizi în sfârșit ochii și să-ți dai seama că eram acolo. Nu trebuia să suferi sau să te duci la altcineva ca să te satisfacă. Eram chiar acolo, în fața ta.

— Am crezut că mă tachinezi.

El dă din cap.

— Știu. N-a mers așa cum am plănuit.

Își agită alcoolul din pahar, privindu-l fix.

Îți înțeleg dependența și mă deranjează foarte tare ceilalți tipi, de-aceea te ispitesc în felul ăsta. Mă învinovățesc pentru că te excit, sperând că vei sfârși seara în brațele mele. Dar nu o faci niciodată, iar la final, un cretin norocos primește ceea ce-mi doresc eu. Am avut tot ce se putea alături de tine, momentele frumoase și cele urâte ale unei relații adevărate, mai puțin sexul.

El inspiră adânc.

— Voiam să fac asta, dar după regulile tale.

— Aștepți de șase ani, spun eu, privind în gol.

Șase ani de lipsă de comunicare. Unul dintre noi ar fi putut să spună ceva. În schimb, am lăsat tensiunea să se acumuleze între noi, dând naștere unei mari minciuni.

— Cel mai rău era când te auzeam, zice și dă din cap. Știi, stăteam treaz, ascultându-te. Mă întrebam dacă strigătele tale se vor transforma în țipete de groază, dacă vreun tip s-a hotărât să profite de tine sau să-ți facă rău. Dar nu pot...

Face o pauză. Dar eu știu ce vrea să spună.

— Nu poți să-mi spui să mă opresc, zic eu.

Pentru că ar fi o ipocrizie. Nici el nu se lasă de băut, nici de dragul meu, nici pentru vreun alt motiv din lume.

— Da.

Mă cercetează din privire de la distanță, citindu-mi limbajul corpului după sex.

— Cum ți s-a părut?

Uimitor.

— Vrei să-ți dau steluțe sau ceva de genul ăsta? spun, încercând să destind atmosfera.

Fața i se înăsprește, numai gheață și unghiuri dure, în stil Loren Hale.

— Sunt deschis la critici, zice, terminându-și băutura.

Nu-l pot evalua. Nu poate fi înscris în niciun grafic. N-am permis niciodată nimănui să preia controlul și s-o facă atât de pasional.

— Ești ceea ce trebuie, îi spun, cu voce rezervată, dar nu pot să te mint. Îmi fac griji că, în viitor, nu vei mai fi. Și atunci ce se va întâmpla? Niciodată nu am fost femeia unui singur bărbat, Lo. Pentru tine aș încerca, dar... ce se întâmplă dacă nu reușesc?

— Vei face în continuare sex, spune el. Doar că vei face sex sălbatic și uluitor, cu mine. În fiecare zi. După regulile tale. Și dacă mă-nșeli, e în regulă.

— Nu, îi răspund imediat. Nu, nu este. Dacă suntem împreună cu adevărat, nu pot să te înșel. Nu e OK.

Îmi dau seama că trebuie să încerc. Indiferent ce se întâmplă, trebuie să încerc să fac relația asta să funcționeze și să găsesc în Lo toate lucrurile de care am nevoie. Cred că e posibil, dar s-ar putea să-mi fie greu uneori.

— O să am nevoie de tine, înțelegi?

Lo dă din cap.

— Bineînțeles, Lil.

— Deci în zilele în care bei și adormi înainte de ora opt, eu ce ar trebui să fac?

— Faci un compromis și e corect să fac și eu la fel. Ne vom sincroniza programele.

Își așază mâna pe glezna mea, transmițându-mi fiori pe șira spinării.

— Vreau să te iubesc mai mult decât iubesc asta — flutură sticla — și nu știu cum să o fac altfel decât dacă știu că am ceva de pierdut.

Miza a devenit mult mai mare. Dacă dau greș, înseamnă că-l înșel. Dacă el dă greș, înseamnă că mă poate face să-l

mod. Oricum ar fi, vom rămâne pustii pe dinăuntru. Nu ne-am gândit niciodată să fim împreună, pentru că n-am fost niciodată dispuși să facem mici sacrificii, cum ar fi să bem mai puțin și să nu mai avem aventuri de-o noapte. Va trebui să găsesc acel fior în altă parte.

Trei ani mai târziu, copleșiți de minciuni, suntem dintr-odată pregătiți să riscăm totul pentru șansa de a avea o relație adevărată.

Deci am stabilit.

Îi cercetez trăsăturile, pieptul său ferm, întunericul și dorința din ochii lui.

— Ne trezim mâine și devenim un cuplu adevărat. Fără pretenții. Sunt doar a ta, iar tu bei mai puțin ca să mă ajuți. Ești sigur că vrei să faci asta? Nu există cale de întoarcere. Dacă ne despărțim...

Totul se va schimba.

— Lily.

Își lasă paharul deoparte și se apropie. Îmi cuprinde fața în mâini. Mângâierea lui îmi face inima să bată ca și cum nu m-ar mai fi atins niciodată. E un semn bun.

— Nu ne pricepem deloc la atâtea lucruri — nu ne amintim datele importante, nu ne pasă de facultate, nu știm să ne facem prieteni —, dar ne-am priceput mereu să fim împreună. Suntem datori să încercăm.

— Bine, spun, inspirând scurt.

Zâmbește larg și mă sărută apăsat, consolidând noua noastră înțelegere — sau rupând-o pe cea veche. Mă lasă pe spate, pe cuvertură, iar eu îmi înfășor bucuroasă brațele în jurul lui, ținându-l strâns, fără să-i mai dau drumul.

Capitolul 16

Cât mai durează excursia, nu mai pun la îndoială autenticitatea unei mâini întinse de Lo sau a unui braț strecurat în jurul taliei mele. Totul este sută la sută adevărat, o afecțiune reală, de care mă pot bucura fără să mă scald într-o confuzie permanentă.

În Philadelphia, norii iau locul soarelui și cel mai tropical lucru de aici sunt umbrelușele din băuturile cu fructe. Realitatea ne copleșește odată cu toamna, cu examenele și cu gala caritabilă de Crăciun care se profilează la orizont. M-am întors într-o lume plină de trupuri de bărbați, dar încerc să mă gândesc la Lo și la nimeni altcineva. Nici la vânzătorul de hot-dog de pe stradă, nici la avocații care intră și ies din complexul de locuințe.

Nu pot să-l înșel pe Lo, dar uneori orice restricție se poate transforma într-o tentație. Și nu știu cum să controlez această cascadă a simțurilor, odată ce se dezlănțuie. Bine că

economia mă face să nu mă mai gândesc la Lo și nici măcar la sex.

Îmi trântesc capul pe manualul gros.

— Muriți, cifrelor, muriți!

Din bucătărie aud zornăitul sticlelor de alcool, un sunet bine cunoscut, care acum mă scoate din minți. Dau vina pe facultate.

— Lo! strig din living. Ți-ai făcut deja proiectele? Poți să mă ajuți și pe mine?

Îi cer sprijinul, iar asta înseamnă că sunt de-a dreptul disperată.

El râde, dar nu se obosește să-mi răspundă. Grozav! O să pic. De parcă mi-ar mai trebui vreun motiv pentru ca părinții mei să mă bată la cap. Lumea te minte. Spune că devii o ființă independentă și împlinită când împlinești 18 ani și că rupi toate legăturile cu familia când intri la facultate. Dar, în realitate, în 9 cazuri din 10, ești dependent financiar de părinți până când îți găsești un loc de muncă. Chiar și eu — fiica unui magnat multimiliardar — mă bazez tot pe sprijinul familiei. Acest sistem e total greșit și nu trebuie să fiu genială la economie ca să știu chestia asta.

Îmi mușc unghiile până la sânge și închid furioasă manualul. Îl privesc pe Lo, care se sprijină de bar, cu cămașa dezordonată și cu ochii lipiți de ecranul calculatorului. Apasă pe câteva butoane, uitându-se cu atenție la un site.

Încep să mi-l imaginez cum vine spre mine, privindu-mă așa cum o făcea când ne aflam pe iaht. Mă cunoaște suficient cât să preia conducerea. Și o face lacom, desfăcându-mi picioarele...

Lo se ridică și închide laptopul, iar mișcarea lui mă trezește din visare. Evident, nu mă pot concentra la marjele de profit când nu mă pot gândi decât la prostii.

Mă îndrept spre bucătărie, unde Lo își pregătește ceva de băut. A renunțat la cantitate, nicidecum la calitate. Sticlele cu bourbon și whisky, băuturile lui preferate, sunt risipite peste tot.

Mă opresc lângă castronul cu fructe și mă prefac că mă uit la mere. Ne-am întors de două săptămâni, și tot nu știu cum să mă apropii de Lo fără să mă simt aiurea. Nu sunt genul care să pună piciorul în prag și să spună:

— Hei, Lo, poți să mi-o tragi, te rog?

Gândul că aș putea rosti aceste cuvinte mă face să mă înroșesc din cap până în picioare. Când fac asta cu necunoscuți, e ceva diferit. Nu trebuie să-i mai văd niciodată și nu prea vorbesc cu ei. Le arunc o privire profundă și senzuală, iar ei vin după mine, oriunde m-aș duce. Mi se pare ieftin și exagerat să-i întind lui Lo vreo capcană. Așa că, în schimb, stau aici, stingheră.

Nu vreau să-i cer să facă sex cu mine ca și cum aș comanda ceva de la bar. De ce nu poate fi mai ușor?

Încerc să evit conversația incomodă cu o întrebare:

— Îți dai seama că avem examen peste o săptămână? Ai de gând să înveți ceva?

— O să improvizez.

Relaxat, soarbe din băutură și-și sprijină coatele pe bar. Înclină din cap, privindu-mă cu atenție.

Poate că nu a fost o întrebare bună. Acum am emoții pentru amândoi.

Cam pe vremea asta, deși seara e de-abia la început, m-aș fi îmbrăcat cu un maiou sclipicios și m-aș fi dus la club. Acum, că lucrurile s-au schimbat, am o singură opțiune, iar el își satisface propria obsesie dând pe gât o sticlă de bourbon.

Ar trebui să-l îndepărtez de viciul acesta? Aș deveni astfel persoana egoistă și obsedată din această relație?

— Lily.

Vocea lui îmi întrerupe gândurile. Mă opresc din plimbatul în sus și-n jos. Doamne Dumnezeule, când am început să fac asta?

— Ești OK?

— Sunt OK.

Revin la castronul cu mere.

— Pari teribil de fascinată de merele alea.

— Da.

— Bine, gata.

Lasă jos paharul și se apropie de mine.

— De când ne-am întors din Bahamas, ai fost emoționată și agitată ori de câte ori ai vrut să faci sex și asta a fost evident. Îți dai seama că până acum îmi spuneai când și unde o să faci sex în fiecare noapte?

— Asta era înainte să fiu cu tine, mă apăr eu.

— Deci ar trebui să fie mai ușor, spune el, contrariat.

— Nu este. Nu-mi place să cer asta. Băieții cu care mă culc vor să facă sex cu mine.

Mă strâmb. N-a ieșit bine.

— Voiam să spun că — zic repede, în timp ce brațele mi se înroșesc — și ei caută în mod activ să se cupleze. Nu zac pe canapea și nici nu stau pe internet. Nu vreau ca asta

să fie o corvoadă sau ca problemele mele să-ți invadeze viața personală.

— Te asigur că a face sex nu e o corvoadă, mai ales cu tine. Cât despre problemele tale, ei bine, despre asta este vorba într-o relație, Lil. Problema ta este acum și problema mea. De fapt, a fost problema mea aproape dintotdeauna. Acum primesc răsplata, în loc să privesc ce servește vreun dobitoc.

— Dar tu nu ai nevoie de mine ca să bei. Nu trebuie să-mi ceri să-ți pregătesc un *whisky sour*. Dependența ta nu se infiltrează în viața mea, așa cum se întâmplă la mine.

— Ba da, se infiltrează, doar că în alte moduri. Chiar crezi că am intrat în relația asta așa, orbește?

Îmi răsucește o șuviță de păr pe deget.

— Știu cât de mult sex faci. Știu că, atunci când nu faci, te uiți la filme porno. Nu sunt un idiot, Lil. Sunt cel mai bun prieten al tău de ani întregi și aceste informații nu au dispărut așa, ca prin minune, fiindcă acum sunt iubitul tău.

Are dreptate.

— Bine, dar tot mă simt ciudat să-ți cer asta.

Lo își prinde degetele de talia blugilor mei, uitându-se la fâșia de piele care mi se întrezărește sub bluză.

— Atunci nu mi-o cere, îmi spune el, mângâindu-mă pe mijloc. Dacă vrei să aleg eu când să ne-o tragem, pot face asta. Dar nu voiam să-ți iau plăcerea asta.

Mâna lui urcă pe coloana mea vertebrală și-mi desface cu îndemânare sutienul. Mă dau în spate, surprinsă. Mă simt cuprinsă de un val de căldură. Mă prinde de braț, ca să nu mă pot răsuci. Trupurile noastre se ating de sus până jos, iar pieptul lui încordat e lipit de pieptul meu moale. Abia mai

pot respira. Lo își lipește buzele de tâmpla mea și apoi îmi șoptește:

Ai încredere în mine?

Înghit în sec, încercând să mă concentrez. *Dacă am încredere în el?*

- Da, îi spun. Dar... nu mai ai mult timp la dispoziție.

Cuvintele mi zboară de pe buze, mai haotic decât anticipam.

— Trebuie să se întâmple de mai mult de două ori și partidele să fie distanțate. Când sunt stresată, s-ar putea să am nevoie de mai mult și...

Buzele lui le găsesc pe ale mele, reducându-mă la tăcere. Umerii mi se lasă în jos și mă topesc aproape instantaneu. Își slăbește strânsoarea, astfel încât să-mi pot pune brațele în jurul gâtului său. Dansăm. Și totuși picioarele noastre nu se mișcă, dar eu mă simt mai ușoară decât aerul, suspendată deasupra norilor, valsând ca în *Frumoasa și Bestia.*

Treptat, el se desprinde din sărut și-și lasă fruntea lipită de mine. Mă simt amețită. Buzele mele peste buzele lui. Uimirea pe care o trăiesc.

— Nu pierzi nimic, încearcă el să mă liniștească. Câștigi spontaneitate. Cum ți s-a părut?

Deschid gura, dar nu reușesc să articulez niciun cuvânt. Zâmbește larg, mulțumit.

— Așa de bine? Serios?

— Mmm-hmm.

Nu mai pot scoate decât niște mormăieli.

— Ai putea să speli vasele în bucătărie, șoptește el, în timp ce buzele lui îmi gâdilă urechea, iar eu aș putea veni imediat și...

Mâna lui îmi alunecă pe spate, pe sub blugi, între picioare...

M-a convins.

Îmi scot tricoul. Sutienul e deja desprins. Mă ridică ușor și mă așază pe bar. Citesc ceva în ochii lui — o dorință pe care nu o observasem până atunci. E plin de hotărâre, ca și cum ar vrea să mă convingă că el îmi va fi suficient.

Sper, mă rog și îmi doresc să-mi fie de ajuns. Doar timpul va hotărî lucrul ăsta.

Capitolul 17

Mirosul de pâine cu usturoi și sos de roșii

mă face să-mi fie și mai foame. Mă foiesc pe scaun și trag de marginea rochiei mele negre, de cocktail, care îmi urcă pe coapse. Din facultate încoace, cel mai drăguț loc în care am mâncat e o cârciumă care servește brânzeturi scumpe și fistic. Singurul caz în care citesc meniurile cu feluri de mâncare de minimum o sută de dolari sunt cinele pe care le iau cu familia, când mama mă obligă să mă încalț cu pantofi cu toc înalt și mă ciupește de braț ca să zâmbesc.

Privirile neîncrezătoare nu mă ajută să mă simt binevenită. Aristocrații de vârstă mijlocie și vârstnici ne aruncă priviri critice, de parcă s-ar aștepta să mâncăm și să fugim fără să plătim. Lo simte și el că suntem automat suspecți din cauza vârstei noastre. Se încruntă gânditor.

Lo a făcut rezervarea săptămâna trecută, invocând faptul că trebuie să avem și noi prima noastră întâlnire „adevărată".

Îmi sorb vinul încet. Am rămas uimită când a comandat Merlot-ul casei. N-a mai băut vin — ceea ce el numește „alcool de slugi" — de luni întregi. Și, chiar dacă ne-a dus Nola la restaurantul La Rosetta, Lo comandă rar alcool în locul meu. De niciun fel.

Acum, fiind un cuplu oficial, am crezut că nu-i voi mai analiza atât de mult gesturile, dar încep să acord o prea mare atenție diferențelor din relația noastră. Uneori îmi doresc o telecomandă care să-i dea creierului meu o pauză. Să am și eu un moment de liniște.

Ospătarul se întoarce cu un coș cu pâine „premium". Așa a descris pâinea, cu maximă aroganță. Poate că se aștepta ca astfel să ne deschidă ochii, să ne dăm seama că ne aflăm la un restaurant scump — cu pâine premium și ravioli la suprapreț, un loc care nu este făcut pentru tineri de 19-20 de ani.

— Sunteți gata să comandați? întreabă el, sugându-și obrajii, lucru care-mi amintește mult de mama.

Oscilez între Capellini alla Checca și Filletto di Branzino. Paste sau biban de mare? Lo îmi observă nehotărârea și spune:

— Mai lăsați-ne câteva minute.

Ospătarul se mută de pe un picior pe altul. Vai de mine! Cunosc privirea asta. E pe cale să devină nepoliticos.

— Ăsta nu e vreun restaurant mexican unde să mănânci chipsuri gratis și apoi să pleci. Pâinea costă bani.

Ah, pâinea premium costă! Cine s-ar fi gândit?

— Trebuie să comandați până la urmă.

Lo își închide brusc meniul și-și întinde mâinile pe masă, apucând părțile laterale. Pare gata s-o răstoarne. Tatăl lui ar fi în stare, îmi dau seama de asta. Gândul acesta îmi taie respirația. Nu vreau să-i compar. Niciodată.

Am spus doar să ne mai lăsați câteva minute. V-am dat cumva de înțeles că nu voi plăti?

Lo, îl avertizez eu, când văd că nodurile degetelor i se albesc.

Te rog să nu răstorni masa.

Chelnerul se uită la mâinile lui Lo și apoi managerul vine spre masa noastră. Oamenii de la alte separeuri cu fețe de mese de in și decorate cu lumânări privesc pieziș spre noi, savurând spectacolul.

— E vreo problemă? întreabă managerul, un tip puțin mai în vârstă decât ospătarul, amândoi îmbrăcați în uniforme negre.

— Nu, răspunde Lo primul, desprinzându-și degetele de pe masă.

Își scoate portofelul.

— Am dori la pachet o sticlă din cea mai scumpă șampanie. După aceea plecăm.

Îi întinde managerului cardul său negru American Express. Ospătarul rămâne cu gura căscată, dar își îndreaptă spinarea.

— Ar fi Pernod-Ricard Perrier Jouet. Costă peste patru mii de dolari.

— Doar atât? spune Lo cu capul înclinat, mimând șocul.

Managerul își așază ferm mâna pe umărul chelnerului.

— V-o aduc imediat, domnule Hale.

Ah, a folosit numele de pe cardul de credit. O bilă albă pentru el. Îl ia pe chelner din fața noastră, iar Lo pare gata să rupă gâtul unui pui — sau pe al tipului care tocmai a plecat cu coada între picioare.

— Deci nu mai mâncăm aici, spun eu, trăgând concluzia celor întâmplate.

— Mai vrei să mănânci aici? strigă el, descheindu-și nasturii de sus ai cămășii negre, elegante.

— Nu prea.

Cu cât oamenii din jur se holbează mai mult, cu atât mă înroșesc mai mult în obraji. Lo își suflecă mânecile.

— Nu știam că respectul trebuie câștigat într-un nenorocit de restaurant.

— Poți să nu te mai joci cu cămașa?

— De ce? întreabă el, potolindu-se.

Îmi cercetează din priviri limbajul trupului.

— Te excită?

Îl privesc fix.

— Nu. Arăți de parcă vrei să-i sari chelnerului la gât.

Ceea ce e de-a dreptul comic. Lo evită conflictele și ar prefera mai degrabă să te ucidă cu vorbele, jignindu-te, decât să dea vreun pumn.

Își dă ochii peste cap, dar nu-și mai face de lucru cu mânecile, pentru că așa l-am rugat eu.

După doar un minut, managerul se întoarce cu o sticlă aurită și cu cardul lui Lo. Acesta se ridică în picioare, îmi face semn să mă ridic și eu. Ia sticla și cardul și, la plecare, le aruncă tuturor o privire înspăimântătoare, inclusiv managerului care nu a făcut altceva decât să-și ceară scuze și să-i mulțumească îndatoritor.

Îmi strecor mâinile în paltonul lung, de lână.

— Nola vine de-abia peste o oră, îl anunț.

— Ne putem plimba puțin. Taraba cu taco este la zece străzi de-aici. Crezi că poți să mergi atât?

Dau din cap. Tocurile mele scurte se înfig deja în crăpăturile mici din trotuar, dar încerc să nu mă plâng.

Ești OK? îl întreb.

Sticla i se leagănă în mână. Mă prinde de palma rece, prinzând-o strâns și încălzindu-mi-o.

Urăsc chestia asta, spune, ștergându-și fruntea transpirată. Urăsc faptul că încă suntem tratați ca niște copii, deși avem douăzeci de ani. Urăsc faptul că a trebuit să scot portofelul și să-mi cumpăr respectul cuvenit.

Ne oprim la o trecere de pietoni. O palmă mare și roșie clipește spre noi, spunându-ne să stăm pe loc.

— Parcă aș fi tata.

Mărturisirea lui mă ia prin surprindere. Pomeții i se ascut, iar mie mi se face un gol în stomac. Seamănă cu Jonathan Hale mai mult decât sunt eu dispusă să recunosc vreodată.

— Nu ești ca el, șoptesc. El ar fi răsturnat masa aia și apoi ar fi lăsat angajații să curețe în urma lui.

Lo râde imaginându-și această scenă.

— Așa ar fi făcut?

Semaforul se face verde și traversăm printre mașinile oprite, aliniate pe stradă, cu farurile lor strălucitoare. Imediat, imaginea tatălui său rămâne undeva, suspendată în aerul din spatele nostru.

Zăresc taraba cu taco în depărtare, luminată cu un șir de becuri multicolore. În mijlocul străzii aglomerate e un mic parc și câțiva studenți stau în jurul unei fântâni, înfulecând burritos. Cred că ne încadrăm în acest grup demografic, dar, oriunde aș merge împreună cu Lo, mă simt mereu ca o proscrisă. Unele lucruri rămân la fel ca în liceu pentru totdeauna.

— Ți-e frig? mă întreabă Lo.

— Ha? Nu, sunt OK. Haina mea e căptușită cu blană.

— Îmi place.

Încerc să-mi ascund un zâmbet.

— Ia uită-te pe etichetă.

El se lasă pe spate, încruntat, și aruncă o privire.

— Calloway Couture? face el, revenind lângă mine. E modelul lui Rose. Îmi retrag cuvintele. E urâtă.

Izbucnesc în râs.

— Pot s-o pun să-ți facă o vestă frumușică.

— Încetează, spune el, strâmbându-se.

— Sau o cămașă cu monogramă. Îți va pune numele chiar deasupra inimii, L-O-R-E-N...

Mă ciupește de șolduri, iar eu țip și râd în același timp. Mă duce până la tarabă, cu buzele lipite de urechea mea. Îmi șoptește niște chestii absolut nerușinate pe care ar vrea să mi le facă pentru că sunt o fetiță atât de răutăcioasă.

— Putem sări peste masă? întreb, brusc excitată.

Zâmbetul îi luminează fața. Se întoarce spre vânzător, fără să dea curs dorințelor mele. Deocamdată.

— Vreau trei tacos cu pui. Ea vrea unul cu carne de vită și cu salată.

Știe pe de rost ce vreau, ceea ce nu e surprinzător, din moment ce mâncăm aici în mod regulat. Dar acum, că suntem împreună, sună mai sexy.

— Vrei sos picant pe puiul ăla, nu?

— Nu, azi nu.

Mă încrunt.

— Întotdeauna pui sos picant.

— Dar urăști mâncarea picantă.

Ahaaaaa. Îmi pică fisa. Plănuiește să mă sărute cândva, în curând. Îmi place. Ne luăm mâncarea, plătim și ne așezăm vizavi, pe marginea fântânii.

Scoate ușurel dopul sticlei de șampanie și aceasta fâsâie, eliberată. Toarnă pentru fiecare în cele două pahare de plastic.

Cam în același timp, mușc zdravăn din taco, iar sosul mi se prelinge pe bărbie. În grabă, găsesc câteva șervețele care nu au zburat, dar mă tem că Lo m-a văzut mânjită pe față. Se străduiește din răsputeri să nu zâmbească.

— Parcă ai fost la cotilion. Sau am visat?

Pufnesc scurt.

— Nu prea. A trebuit să dansez cu Jeremy Adams toată noaptea și era cu un cap mai scund decât mine. Din moment ce tu ai ales să mergi la bal cu Juliana Bancroft.

Mușcă din taco pentru a-și înăbuși un hohot de râs.

— Tot nu înțeleg de ce mi-ai făcut asta. Era oribilă.

Sorb din șampanie și bulele îmi gâdilă nasul. Deja mă simt mai relaxată. Curaj lichid, ceva despre care Lo știe câte ceva, dar cred că ar fi la fel de nerușinat și dacă n-ar bea nimic.

— Nu era chiar atât de nașpa, spune el, vârând puiul căzut înapoi în tortilla.

— Mi-a umplut dulapul cu prezervative.

— Nu poți fi sigură că a fost ea.

— M-am culcat cu iubitul ei. Dacă aș fi știut că e combinată cu un tip de la o școală publică aflată la 35 de kilometri distanță, nu m-aș fi atins niciodată de el.

Am evitat să mă culc cu băieții de la Academia Dalton. Nu-mi doream deloc să am o reputație de târfă, așa că mi-am ales cuceririle cu mare, mare atenție. Dar, evident, nu și cu

înțelepciune, căci ar fi trebuit să remarc că minte când spune că e singur. Însă norocul fusese oarecum de partea mea. Juliana nu a spus niciodată nimănui ce s-a întâmplat, pentru că nu voia ca lumea să știe că se întâlnea cu cineva „inferior". O mică rază de lumină în toată acea întâmplare oribilă.

— Putea fi orice altă fată, spune Lo, pentru a mă enerva.

Ridică paharul cu șampanie. Eu mă uit în gol.

— Prezervativele aveau sclipici peste tot. Din tot liceul, cine avea un fetiș cu Lisa Frank? Avea ghiozdan cu un unicorn și cu un curcubeu, deși era în *clasa a noua*. Așa că nu doar că era rea, dar era și suficient de vanitoasă cât să-și lase practic semnătura pe infracțiunea comisă.

Fac o pauză.

— Știi care este partea tristă? Chiar am folosit acele prezervative.

Pufnește în paharul cu șampanie, înecându-se. Îl bat ușor pe spate:

— Ia-o încet, Lo. Poate ar trebui să treci la ceva mai ușor. Mă pricep la alcool. Ar trebui să mă asculți.

Îi zâmbesc.

— Chiar așa? spune el, roșu la față, apoi mai ia o înghițitură pentru a-și clăti gâtul.

— Deci de ce ai mers cu Juliana la bal? întreb. Nu mi-ai răspuns niciodată.

Ridică din umeri.

— Nu mai țin minte.

— Iar eu nu te cred, Loren Hale.

— Așa, Lily Calloway, spune-mi pe numele întreg, greutatea lui îmi scapă de multe ori.

Surâde arogant.

Ai fost cu mine la o mulțime de baluri înaintea ăluia, îmi amintesc. Ce s-a schimbat?

N-ar trebui să-l bat la cap, dar curiozitatea îmi depășește cu mult sensibilitățile.

Pune farfuria goală deoparte și ține sticla de șampanie între picioare. Îl las să se gândească la cuvintele potrivite, la cum să-și formuleze mai bine răspunsul. El jupoaie folia aurie de pe sticlă.

— Cu o seară înainte ca Juliana să mă roage să merg cu ea, am venit acasă varză. L-am plătit pe unul să-mi cumpere o sticlă de Jim Beam. Am stat toată după-amiaza și am băut în spatele școlii.

Își dă ochii peste cap.

— Probabil că arătam ca un boschetar. Eram plictisit. Și probabil că nici asta nu mai este o scuză bună. Tata m-a văzut intrând pe șapte cărări și a început să-mi spună că sunt un mare nerecunoscător.

Își îngustează ochii.

— Și în ziua de azi îmi amintesc ce a spus. „Nici măcar nu-ți poți imagina cât de multe ți-am oferit, Loren. Și așa mă răsplătești tu?"

Mi-e teamă să-l ating pe Lo. E într-un fel de transă, iar dacă mi-aș pune brațele în jurul lui, s-ar putea să se trezească, posac și nefericit. Așa cum e de multe ori. Continuă încruntat:

— L-am ascultat vociferând timp de o oră. Apoi a început să vorbească despre tine.

— Despre mine?

Îmi duc mâna la piept, nevenindu-mi să cred că aș fi putut avea loc într-o astfel de conversație. El încuviințează.

— Da, a spus că ești prea bună pentru mine, că nu mă voi maturiza niciodată și nu voi putea fi cu o fată ca tine. Eram tânăr, rebel, iar când el spunea „hăis", eu ziceam „cea". Când el a zis „Lily", eu am spus „Juliana".

— Ah, mormăi, fără să-mi dau seama cât de adânc este, de fapt, acest adevăr.

— Ca să știi, spune el, cu glas relaxat, m-am simțit prost toată noaptea, pentru că am fost nevoit s-o ascult cum vorbea la nesfârșit despre caii ei. Și, dacă-mi amintesc bine, te-ai folosit de statura scundă a lui Jeremy în avantajul tău.

Urechile îmi iau foc la gândul acesta. Îmi acopăr ochii cu mâinile, ca să-mi ascund jena.

— N-ar trebui să ți se mai pară amuzante cuceririle mele din trecut, șoptesc, blocându-mi în continuare vederea periferică.

Surâde.

— Te iubesc așa cum ești.

Îmi ridică bărbia cu un deget și mă sărută atât de delicat, încât mă întreb cine este bărbatul din fața mea. Tandrețea lui mă acaparează și uit să respir.

Mă desprind prima — nu sunt sigură că pot rezista mult sărutându-l așa, fără promisiunea unei partide de sex sălbatice și pasionale. El ridică din sprâncene, ducându-și paharul la buze, cu un zâmbet. Da, știe exact cum mă simt acum. Sunt atât de transparentă.

Schimb subiectul, ca să nu mă preling în fântână.

— Poppy mă tot întreabă de ziua ta de naștere. Vrea să-i cunoască pe toți prietenii noștri la petrecerea pe care se presupune că o vor da aceștia pentru noi — pe Charlie și pe Stacey în special.

El rămâne calm.

— Și ce i-ai spus?

— I-am spus că n-o să-i placă deloc la petrecere. Prea mulți studenți beți. Va trebui să-i cunoască altă dată. M-a crezut destul de repede. În plus, n-are niciun motiv să creadă că am avea prieteni imaginari.

— Mi-aș dori să fi ales un nume mai frumos decât Stacey. Nu cunosc nicio Stacey cu care aș putea fi prieten.

— Asta e o prejudecată legată de nume și o dovadă de imaturitate.

— Nu există prejudecăți legate de nume, dar clar e o dovadă de imaturitate. Am o grămadă de defecte.

— Că tot veni vorba despre ziua ta de naștere, dacă nu te faci praf până la prânz, pot să te scot în oraș să sărbătorim?

El rupe ultima urmă a etichetei de pe sticla de șampanie.

— Nu prea cred.

— Haide! Putem să ne costumăm frumos și să mergem la o petrecere.

— De ce nu putem să stăm acasă, să bem și să facem sex?

— Asta facem în fiecare zi, Lo, spun iritată.

De când suntem împreună, mi-a dispărut obiceiul de a ieși în cluburi până noaptea târziu. Spre deosebire de Lo, eu nu sunt obișnuită să stau atât de mult închisă în casă.

— Trebuie să existe niște avantaje în a fi născut de Halloween.

Ia o înghițitură din sticla de șampanie, căzut pe gânduri. Se șterge la gură cu dosul mâinii.

— Cred că avem deja costumele perfecte.

Zâmbesc și apoi mă încrunt imediat.

— Stai, ce costume?

Mi se pune un nod în stomac. Lo se luminează la față când vede că mi-am dat seama despre ce vorbește. Ah, îl urăsc.

— Nu, nu alea pe care le-am purtat la Comic-Con.

Costumul meu sumar de X-23! Și costumul lui mulat, la fel de sexy, de Hellion. Poza înrămată, de pe peretele lui.

— Îți dorești mult să ieși în oraș, deci asta e condiția mea.

Încearcă să vadă cât de mult îmi doresc să ies. Inspir adânc. Voi purta o pelerină care să-mi acopere partea din față sau altceva, la fel de caraghios.

— Bine. Așa facem.

— Ne plac mult costumele alea, nu-i așa?

Presupun că da.

Capitolul 18

— *Ja în considerare cifrele acestea, nu pe* cele de-acolo.

Meditatorul meu îmi aruncă o privire îngrijorată.

— Înțelegi?

Fac ochii mari.

— O să pic. Din nou.

Bate cu radiera creionului în manualul gros și se uită fix la cifre. Buzele i se strâng într-o linie subțire, încercând să găsească o cale de a o învăța economie pe cea mai proastă fată de la Penn. Sunt lipsită de orice speranță. Au trecut trei zile de chin până când mi-am călcat pe mândrie și i-am trimis un e-mail lui Connor, rugându-l să mă mediteze.

Acum e cu mine în infern.

— Încearcă așa, Lily.

Îmi întinde cartea și îmi arată un paragraf mare. Niște cuvinte. Prea multe cuvinte pentru ceva ce implică numere.

De ce nu poate economia să aleagă între cele două chestii? Faptul că o ecuație conține atât numere, cât și cuvinte îmi provoacă o migrenă cruntă.

Mă chinui alte cinci minute, apoi las creionul jos, ofticată.

— Jur că nu fac asta intenționat, spun repede. Și știu că probabil îți dorești să fi ales pe altcineva.

Se lasă pe spate, în scaunul vechi și șubred al bibliotecii. Ne-am ascuns într-o cameră de studiu minusculă, cu o tablă albă, o masă lungă, un corp de iluminat și un perete de sticlă mată, care ne amintește faptul că mai există și alți oameni în afară de noi. Avantajul: pot țipa de nervi și de neputință și nimeni nu mă va auzi în afară de Connor.

Timpul trece, iar soarele deja a apus. Probabil că-l reții pe meditator de la cină sau de la alte planuri. Mă uit din când în când la părul lui șaten, des și ondulat și la ochii lui de un albastru intens, care punctează decisiv în clasamentul tipilor cu care aș vrea să mi-o trag, clasament pe care-l țineam înainte de a avea o relație monogamă.

Gulerul hainei sale de postav bleumarin este răsfrânt, primul semn al statutului său de fost elev al unei școli de fițe. Sincer, speram la un tocilar cu ochelari și acnee. Cineva care să nu mă atragă atât de mult.

— Cum ai aflat de mine totuși? întreabă el, intrigat. Vreo recomandare?

— Erai trecut ca meditator pe site-ul Departamentului de Economie. Am ales cel mai șmecher nume. Era între tine și Henry Everclear.

Nu erau fete, altfel le-aș fi ales pe ele.

Așa că ai optat pentru Connor Cobalt, zâmbește el amuzat. Connor nu este prenumele meu adevărat. Mă cheamă Richard.

Ah.

Brațele mi se înfierbântă.

— Nu mai e la fel de șmecher.

Îmi vin să-mi trag o palmă, pentru că mi-aș fi dorit să dau o replică mai spirituală. Dar nu reușesc decât să fiu stupidă.

— Care este numele tău complet?

Mă uit precaută la ceasul de pe telefonul lui, așezat pe masă, lângă manual. El îmi urmărește privirea.

— Nu-ți cer bani în plus.

Mă înroșesc și mai tare. Am mai auzit asta și de la alți bărbați.

— Nu vreau să te reții, poate ai planuri.

— A, nu, spune el râzând, punând jos cafeaua de la Starbucks. Nu am niciun plan. De fapt, mă bucur că ești lentă. În ultimele câteva luni, am meditat câțiva indivizi de anul întâi, cu personalitate de tip A, care-mi rezolvă problemele în mai puțin de 20 de minute. Am nevoie de mai multe ore de meditații pentru CV. Programul MBA de la Wharton este destul de competitiv și orice activitate extracurriculară îmi e de folos.

Ar trebui să mă simt jignită, dar nu pot să-l contrazic. Economia e un chin.

— Ei bine, eu s-ar putea să fiu o cauză pierdută.

— Sunt cel mai bun meditator de la Penn. Pun pariu pe o mie de dolari că te voi face capabilă să iei următorul examen.

Rămân cu gura căscată, pentru că nu-mi vine să cred așa ceva.

— E peste două zile.

El nici măcar nu clipește.

— Atunci, bănuiesc că asta vom face în următoarele patruzeci și opt de ore — vom învăța.

Se uită la ceas și, simultan, soarbe din nou din cafea.

— Apropo, tot nu mi-ai spus cum te cheamă. Mai rău decât Connor Cobalt n-are cum să fie.

Afișează un zâmbet imaculat — la fel de orbitor ca zâmbetele care mă înconjurau în școală.

— Lily Calloway.

Dă capul pe spate, surprins.

— Nu cumva ești rudă cu Rose Calloway?

— Soră.

Zâmbește iar. Aș vrea să-i pot spune să înceteze. După ani întregi de prefăcătorie și minciună, nimic nu mi se pare mai fals decât zâmbetele exagerate.

— Este în competiția academică la Princeton, nu-i așa? Concurăm împotriva lor tot timpul. E foarte deșteaptă. Mă mir că nu i-ai cerut ei să te mediteze.

Râd sec.

— Cred că ar trebui să ai armura pe tine, dacă vrei să înveți ceva de la Rose. E o profesoară dură.

Ridică din sprâncene și-și termină cafeaua.

— Chiar așa?

E prea curios pentru binele lui. Mă hotărăsc să-l salvez și mă întorc la cărțile mele.

— Deci chiar ai chef să pierzi o mie de dolari?

O fi el dornic să acumuleze ore pentru CV, dar eu chiar trebuie să învăț chestiile astea.

Mândria mea e în joc. Asta costă mai mult de o mie de dolari.

Se uită din nou la ceasul Rolex.

— Ai Red Bull la tine acasă?

Stai! Se invită la mine acasă? Îmi vede nedumerirea și începe să strângă manualele.

— Biblioteca se închide în zece minute. Nu glumeam cu învățatul în următoarele 48 de ore. Ori la tine, ori la mine. Dar trebuie să te avertizez: pisica mea urăște fetele, iar eu nu i-am mai tăiat ghearele de câteva săptămâni. Așa că, dacă nu vrei să te atace Sadie de gelozie, propun să mergem la tine.

Prefer oricum să fiu la Drake. Cu Lo prin preajmă, am mai puține șanse să fac vreo prostie. Cum ar fi să-mi ascult creierul de jos.

— E OK la mine.

Îmi pun rucsacul pe umăr.

— Dar locuiesc cu prietenul meu, așa că va trebui să păstrăm liniștea.

El fluieră admirativ.

— Ești în anul trei și deja locuiți împreună. Asta explică multe.

Îmi ține deschisă ușă de sticlă, dar eu mă opresc înainte de a ieși în curtea campusului.

— Cum așa?

Oare mi se citește totul pe frunte? Sau Connor Cobalt e atât de arogant încât crede că m-a înțeles pe deplin doar după o scurtă ședință de meditații?

— Multe dintre fetele de aici provin din familii de bani gata...

— Stai așa, îl întrerup. De unde știi că am bani?

Mă uit la hainele mele. Niciuna din țoalele de pe mine nu mă dă de gol. Port o pereche de Nike, pantaloni de trening și un hanorac Penn. Dacă m-ar vedea Rose, ar face apoplexie.

— Calloway, îmi rostește el numele, râzând. Tatăl tău e șeful sucurilor.

— Da, dar majoritatea oamenilor...

— Eu nu sunt majoritatea oamenilor și fac un efort să învăț numele celorlalți, numai numele persoanelor care contează.

Ah, habar n-am cum să reacționez în fața acestei aroganțe. Ieșim în noaptea răcoroasă.

— După cum spuneam, majoritatea fetelor bogate tind să facă toate același lucru. Găsesc un băiat de la o facultate Ivy League care se va bucura de un succes incredibil, se căsătoresc devreme și au viitorul asigurat fără niciun efort — note bune, recomandări stelare, CV-uri complete. Nu vă judec. Dacă aș fi fost fată, probabil că aș fi apucat-o pe aceeași cale. La naiba, probabil că și eu mă voi căsători cu o astfel de fată.

Ce generalizare oribilă! Nu toate femeile renunță la cariera lor pentru șansa de a fi întreținute de un bărbat. Aș putea să-i trag un pumn sau să vomit. Oricare dintre acestea mi se pare o reacție potrivită. Pun pariu că și el crede că femeile ar trebui să aducă pe lume copii și cu asta basta. Doamne! Rose i-ar scoate ochii dacă l-ar auzi.

Dar eu nu sunt la fel de curajoasă ca Rose și e prea târziu să mi găsesc un alt meditator. Așa că-mi alung aceste gânduri și ies pe ușă după acest mic nenorocit.

Lo! strig, intrând pe ușă cu Connor în

urma mea. Lo!

Pentru că nu răspunde nici a treia oară, presupun că e plecat. Îi trimit un mesaj și sper că nu e prea beat încât să nu simtă vibrațiile.

Ne așezăm la bar. Răsfoiesc trei manuale diferite, făcând un ușor progres, dar nu suficient ca să fie considerat un adevărat succes. La problemele date de Connor, am 25 la sută răspunsuri corecte. Această valoare trebuie să crească.

După două cutii de Red Bull și o pizza cu pepperoni, se face ora 23 și Lo tot nu s-a întors acasă. Telefonul meu stă singuratic pe bar și mă uit la el, sperând să găsesc un apel pierdut. I-am spus lui Lo despre ședința mea de meditații și ne-am făcut de cap în această după-amiază. Poate că a crezut că m-a satisfăcut așa cum trebuie, așa că a plănuit să iasă în seara asta și să facă și el ce vrea.

Îmi mușc buza. Câteva minute mai târziu, sunt îngrijorată de-a binelea. Îmi devine imposibil să mă concentrez la problemele de la economie.

— Poate că a pierdut noțiunea timpului, spune Connor, privindu-mă cum mă uit non-stop la telefon. Cred că e o petrecere fluorescentă în campus, în seara asta. Mulți dintre bobocii pe care-i meditez vorbeau despre asta.

— Cei din anii mari nu merg?

— Nu prea. Noi suntem mai concentrați.

Încerc să nu mă scandalizez. Încă o generalizare. Lo l-ar urî la culme pe tipul ăsta. Probabil că încă par neliniștită, căci Connor închide manualele.

— Îmi pare rău, îi spun. Putem anula pariul. Nu e cazul să-ți pierzi banii pentru că eu nu sunt în stare să mă concentrez.

— Nu mi-am încălcat niciodată promisiunile făcute la meditații. Pariul rămâne în picioare. O să iei examenul, Lily. Sunt sigur.

Eu nu sunt sigură deloc.

— Acum e evident că îți faci griji pentru iubitul tău. Până nu-l găsim, n-o să înveți nimic, deci unde crezi că ar putea fi?

Poftim? Se oferă să mă ajute să-mi găsesc iubitul? Clipesc pentru a îndepărta această ciudățenie numită Connor Cobalt și încerc să mă gândesc la Lo. Unde ar putea fi? E o întrebare bună. A petrecut intens în primii doi ani de facultate și în ultima vreme preferă barurile. De obicei, ajunge acasă la o oră rezonabilă, ca să poată bea tărie și să adoarmă aici.

Dacă nu sunt eu să-l duc cu mașina, atunci trebuie să fie pe undeva prin campus.

— Ai spus că petrecerea e în campus? îl întreb pe Connor.

— E într-una dintre curțile exterioare.

— Hai să începem de-acolo.

Luminile stroboscopice pâlpâie deasupra ierbii dintr-un părculeț. Oamenii dansează laolaltă pe ritmul hipnotic al muzicii house. Ne apropiem. Majoritatea poartă haine albe cu dungi de vopsea și de marker care lucesc în

hipnotic. Culorile sar și se amestecă aproape animalic în lumina cea rece.

Cum să-l găsesc pe Lo în acest haos?

Înainte de a ne infiltra în mulțimea care dansează transpirată, o roșcată micuță mă strânge de cot.

Hei, o să ai nevoie de ăsta.

Îmi dă un tricou alb. Mă încrunt atunci când îi oferă și lui Connor unul mai mare, din cutia de carton de la picioarele ei. El nu pare să se jeneze deloc când își pune tricoul, mulțumindu-i tipei cămașa lui elegantă.

N-o mai văd înapoi, nu-i așa? o întreabă el, cu un zâmbet cochet.

Sau poate că e doar amabil. E greu de spus cu un tip monden ca el.

Cu o clipire năzdrăvană în ochi, fata îl prinde de încheietură. Cu un marker negru, îi scrie repede numărul ei în palmă.

— O să ți-o pun deoparte.

Își vâră brațele pe mâneci și-i poartă cămașa ca pe un sacou.

Doamne! Trebuie să recunosc — a fost foarte sexy din partea ei.

Connor zâmbește liniștit, ca și cum ar fi complet normal să-l caute pe iubitul rătăcit al elevei sale și să fie agățat, în același timp, de o roșcată drăguță, la o petrecere.

Eu îmi las bluza pe mine și îmbrac tricoul alb peste ea, scoțându-mi părul prin guler. Apoi intrăm în miezul haosului.

Un tip cu o perucă verde-neon aleargă spre mine țipând ca un dement. Flutură o cariocă roz-fluorescent, cu care mă desenează peste sâni. Ce drăguț!

Connor mă ia de mână și mă trage într-o altă direcție.

— Cum arată?! strigă el peste muzica explozivă care-mi face picioarele să vibreze.

Mă feresc de un marker violet care se îndreaptă spre brațul meu gol și deschid o poză de-a lui Lo pe telefon.

— Îl cunosc pe tipul ăsta! arată el spre ecran. Suntem amândoi la cursul meu de Afaceri Internaționale!

Presupun că nu e o mare coincidență. Cei ce se specializează în afaceri trebuie să urmeze aceleași cursuri opționale în anii superiori.

— Asta e bine! Vrei să ne despărțim?!

O fată țipă în urechea mea și-mi trage o dungă galbenă chiar peste fund. Pe bune? Nici măcar nu port pantaloni albi. Markerul îmi pătează blugii cu o nuanță urâtă, maronie. Connor se uită la oameni și dă din cap.

— Mă duc în partea cu pânza și cu vopseaua!

Există vopsea pe aici?! Da, să se ducă el în zona aceea.

— Tu vezi la butoi.

Bun, mă trimite în singurul loc în care Lo ar fi, probabil, dacă ar lua parte la această petrecere imbecilă, chiar dacă e de părere că berea din butoi este, de fapt, pișat de pisică. Înghesuiți în jurul butoiului, oamenii cu markere sunt mai rari, rămânând studenții veniți pentru bere gratuită.

Un tip slăbuț, acoperit cu vopsea albastră fluorescentă, se ridică în mâini pe butoi. Cămașa i se lasă peste cap, dându-i la iveală părul creț de pe piept. Soarbe din băutura amară. După doar câteva clipe, deduc că Lo nu e aici.

Ar fi trebuit să-mi dau seama. Alcoolul ieftin și muzica care-ți zguduie creierul nu mai fac parte din ritualul lui de

Lui îi avea 19 ani. Deși Lo nu s-a maturizat încă pe deplin, potențialele lui au făcut-o.

Încerc să-l sun din nou, dar îmi intră direct mesageria vocală.

Lily?

Mă încrunt și mă răsucesc ca să identific cui îi aparține glasul masculin. Nu recunosc personajul până când nu-i zăresc tricoul cu însemnele frăției: Kappa Phi Delta. Casa fratelui studențești de unde m-a recuperat Lo.

Părul lui blond flutură în vânt, dar mie nu mi-e frig. Dimpotrivă, mă cuprinde fierbințeala din cauza rușinii. Cred că eu sunt adevăratul personaj negativ din acest scenariu, din moment ce l-am părăsit atât de repede după aventura de-o noapte. Îmi remarcă deruta și arată spre el.

— Kevin.

Face semn cu capul spre butoi.

— Vrei să-ți aduc ceva de băut?

În traducere liberă: *Vrei să ne-o tragem din nou?*

Exact când sunt pe punctul de a refuza, Connor se apropie, roșu la față după lupta cu marea de trupuri încâlcite. Are tricoul stropit cu o varietate de vopsele neon și brăzdat de markere. Cineva a ratat tricoul, prin urmare cotul lui e plin de un roz strident.

— Nu l-am găsit, îmi spune el.

— Connor Cobalt! exclamă Kevin.

O, Doamne! Se cunosc. Unde mă aflu?

Connor se întoarce și zâmbește larg la vederea lui Kevin.

— Hei, frate!

Se îmbrățișează băiețește: își strâng mâna și se bat pe spate. Nu înțeleg aceste gesturi.

— Mă mir să te văd aici, spune Kevin, zâmbind. Credeam că petrecerile cu bere sunt mult prea jos pentru Connor Cobalt.

Mă bucur să aflu că și alți oameni îi găsesc numele complet fascinant.

— Sunt în timpul programului.

— Asta numești tu meditații?

Ochii lui Kevin se îndreaptă spre numărul de telefon mâzgălit pe mâna lui Connor.

— La naiba, omule, poate că ar trebui să-ți copiez metodele. Eu de la meditații nu mă aleg decât cu dureri de cap.

Se uită la mine, observând că nu dispar.

— Ah, ea e Lily.

Kevin a uitat, ca un bou, că, mai devreme, Connor a vorbit cu mine. Acesta din urmă se încruntă și-și înclină capul spre mine. Îmi vine să zâmbesc. *Da, încă habar nu ai cine sunt cu adevărat.*

— Da, știu, spune Connor. Îi dau meditații. La economie.

Kevin își lipește două degete de buze, încercând să nu moară de râs.

— Adică o „meditezi" la greu, nu?

Cretinul chiar schițează ghilimele imaginare și îl pocnește sugestiv în umăr pe Connor. Nasul îmi ia din nou foc. Sunt chiar aici!

În mod surprinzător, Connor se strâmbă, scârbit. Se șterge acolo unde l-a atins Kevin, de parcă ar fi ceva contagios.

— Nu, chiar îi dau meditații, Kevin. Suntem aici ca să-i găsi iubitul. Nu dă deloc de el.

Se răsucește puțin, depărtându-se de... amicul său? Nu-mi dau seama. Connor e o enigmă. Spune lucruri jignitoare și

spui să simte insultat când i le servește altcineva — deși mai puțin subtil. Kevin nu pricepe aluzia.

Da, colegii mei mi-au povestit despre el. A venit s-o vadă a doua zi, de dimineață, de la casa frăției studențești.

Văd cum Connor deschide gura, dar nu-l las să vorbească.

Eram singură, mă apăr eu, chiar sunt absolut îngrozită și iau foc de rușine.

Cred că arăt ca o ciudată, cu dungile fosforescente de pe mine.

Și, ca să știi, nu ai fost prea bun la pat.

Dau să plec, apoi mă gândesc mai bine și mă răsucesc, dându-i paharul din mână. Berea cu spumă se împrăștie în iarbă, iar Kevin își dă ochii peste cap ca și cum nu ar fi prima dată când o fată îi zboară berea din mână.

Inspir greoi și plec, trecând pe lângă oameni, fără să-mi pese când cineva mă colorează cu verde pe obraz.

Nu contează.

Nimic nu poate face această noapte și mai nasoală decât e deja.

Connor mă ajunge din urmă într-un loc liber, printre petrecăreți, dar eu mă-ndrept grăbită spre parcare. El zice:

— Eram pe punctul de a-i spune că e un cretin, dar cred că metoda ta a fost mult mai eficientă.

Râd și-mi șterg lacrimile rătăcite care mi s-au prelins între timp pe obraji. Când am început să plâng? Seara aceasta m-a tulburat profund și, pe deasupra, nici nu l-am găsit pe Lo.

Dacă a leșinat prin vreun bar? Dacă zace undeva pe străzi sau i se fac spălături stomacale pe la spital? Vocea de-abia mi se aude:

— Nu știu unde ar putea fi.

— Probabil că e bine, Lily.

Scutur din cap și simt că-mi vine din nou să plâng.

— Tu nu-l cunoști.

Îmi mușc buza de jos ca să nu-mi mai tremure. Connor se strâmbă, empatic.

— Ce zici să mergem la tine acasă și să aștept cu tine până se întoarce?

— Nu trebuie să faci asta, spun eu, trăgându-mi nasul. Ai pierdut deja destul timp cu mine. Chestia asta depășește treaba cu meditațiile.

— Da, așa este, spune el, dând din cap. Dar este cel mai interesant lucru care mi s-a întâmplat în ultimele șase luni, atunci când Sadie l-a zgâriat pe un tip cu care ieșisem la întâlnire. În plus — lasă privirea în jos —, cred că bănuiesc de ce îți faci griji pentru un tip ca Lo. Duhnește a băutură aproape de fiecare dată când apare la ore.

Mă încrunt. Nu apare prea des? Știu că nu este un student-model, dar, după cum vorbește Connor, pare că Lo mai mult chiulește decât participă la cursuri. În privința mirosului, Lo ia mai multe măsuri de precauție când e vorba de familiile noastre — câteva bomboane mentolate în plus, dușuri dese, apă de colonie. În zilele în care merge la școală nu se sinchisește atât de mult.

Nimeni nu mi-a mai aruncat în față problema lui Lo, până acum. Mă împiedic de cuvinte înainte de a ajunge să spun ceva care mi se pare măcar pe jumătate corect.

— De obicei răspunde la telefon.

E o senzație plăcută să nu mint pe cineva, chiar dacă e vorba despre un om întâmplător, cum e Connor. Ne îndreptăm spre BMW-ul meu.

Cred că acum îți dorești să-l fi ales pe Henry Everclear.

Ca să fiu sincer, nu.

Ne suim în mașină, iar eu pun mâinile pe volan.

Îmi plac provocările. Sunt în primii cinci la sută cei mai buni studenți din anul meu. Printre primii la specialitatea mea. Am nevoie de ceva în plus și Wharton nu-mi va putea rezista.

Am băgat mașina în viteză și am plecat.

– Lasă-mă să ghicesc. S-o pui pe drumul cel bun pe fata care pică la economie este acel ceva în plus pentru tine?

— N-aș fi vrut s-o spun atât de direct, dar da.

Încerc să nu râd. Connor habar n-are cât de sincer poate fi. Schimb benzile de circulație.

— În ceea ce-l privește pe Kevin...

Simt că trebuie să mă apăr în continuare. Habar nu am de ce.

— Nu trebuie să-mi explici, zice Connor. Oamenii se distrează. Am înțeles.

Bate în mânerul portierei, în ritmul melodiei soft-rock.

— La naiba, departe mai locuiești!

Opresc la un semafor.

— Ți se pare așa doar când ești în trafic.

După alte câteva opriri smucite, ajungem la complexul de apartamente. Mă îndrept cu pași vioi spre lift, cu Connor în urma mea. Încerc să-mi ascund emoțiile încrucișându-mi brațele.

Urcăm, iar numerele etajelor clipesc deasupra noastră. Mă uit la Connor.

— Ai ceva...

Fac semn spre urechea mea. Are o crustă de vopsea portocalie în vârful urechii. Nu se obosește s-o șteargă, ci doar zâmbește.

— Sunt plin de vopsea. Nu-ți face griji pentru urechea mea.

— Ai mai fost vreodată la o petrecere cu vopsea?

Ce altceva ar putea explica calmul lui imperturbabil de-a lungul acestei încercări demente? Abia dacă a clipit când fetele au început să-l ciupească de fund. Are două amprente de mâini roz pe posterior ca dovadă.

— Nu. Am auzit de ele doar. A fost interesant.

Liftul bipăie în semn că am ajuns, iar eu încerc să-mi dau seama ce anume l-ar putea scoate din ale lui pe Connor cel stoic. Să nu fie acceptat la Wharton, poate. Da, cred că nu ar primi prea bine vestea asta. Descui ușa.

— Lo! strig eu, odată ajunsă în living.

Connor închide ușa în urma mea, iar eu trec valvârtej prin apartament, sperând să-l găsesc pe Lo în bucătărie, pregătindu-și ceva de băut.

La bucătărie nu e nimeni.

Mă duc la el în dormitor, fără să mă obosesc să bat la ușă. Deschid ușa și simt un gol în stomac.

— Slavă Domnului!

Lo zace cu fața în jos pe pat, complet îmbrăcat și înconjurat de trei sticle cu whisky. Nu știu și nici nu-mi pasă când s-a întors acasă. Faptul că e aici și nu mort, undeva pe străzi, mă face să răsuflu ușurată.

Mă apropii de el și-i rostesc numele de câteva ori, ca să văd cât e de conștient. Încerc să nu mă enervez și-l zgâlțâi zdravăn. Tot nu se mișcă. Cu grijă, îl rostogolesc pe o parte

Îmi lipesc dosul palmei de fruntea lui umedă. E cald, dar nu are febră.

Intoxicație cu alcool. Cealaltă frică a mea.

E bine?

Tresar la auzul vocii, pentru că uitasem momentan de prezența lui. Stă sprijinit cu un șold de cadrul ușii, privind imperturbabil cum mă ocup de Lo.

Va supraviețui, spun eu. Mulțumesc pentru ajutor.

El ridică din umeri cu nonșalanță.

Mie îmi convine. Am stat închis în bibliotecă în ultimii patru ani și am uitat cum arată problemele reale.

Cooorect. Mă fac că nu-i aud al o sutălea comentariu plin de aroganță din seara aceasta.

Ne vedem mâine, atunci? Dacă mai vrei să mă meditezi.

— Pentru a cincisprezecea oară, da, zice el. Trebuie să fii mai atentă. Ne vedem la ora șase.

Mă încrunt.

— Nu e cam târziu?

Îmi zâmbește superior.

— Șase dimineața.

Ah. Mă uit la ceasul digital de pe birou.

— Adică peste cinci ore.

— Atunci, mai bine te duci la culcare.

Cu o expresie indescifrabilă, aruncă o ultimă privire către Lo, apoi iese din apartament.

Lo e mort pentru restul lumii, iar eu decid că ar fi mai bine să dorm în dormitorul pentru oaspeți. Mă învălui în cearșafurile mele mov și-mi dau seama că am fost atât de preocupată de siguranța lui Lo, încât nu m-am gândit deloc la sex în seara asta.

Capitolul 19

Connor sosește la șase fix, cu o cafea aburindă și o cutie de croasante. Spre deosebire de mine, nu are cearcăne care să-i umbrească ochii și intră în casă, extrem de voios. Cred că lui îi ajung cinci ore de somn.

— Ești pe pastile? îl întreb. Ai luat Adderall?

O mulțime de studenți iau stimulente ca să-i ajute la studiu — adjuvanți de performanță pentru elita intelectuală.

— Categoric nu. Aș strica geniul natural.

Face o pauză.

— Tu ai încercat? La tine s-ar putea să funcționeze.

— Îți dai seama că tocmai m-ai insultat?

I-am spus, în cele din urmă, că e grosolan. El rupe un croasant în două și zâmbește.

— Îmi cer scuze, spune el, fără să-și ceară deloc scuze de fapt. Încercam doar să te ajut. Unii oameni se concentrează mai bine dacă iau Adderall. Nu eu, dar tu poate da.

În mod ciudat, reformularea atenuează insulta. Asta poate fi una dintre excentricitățile lui Connor Cobalt. Sau poate e un dar.

Fără pastile, îi spun, pentru că nu mi-au plăcut niciodată stimulentele, sedativele sau narcoticele.

Am deja o dependență — nu am nevoie de alta.

Vreau să învăț așa cum trebuie, chiar dacă nu sunt vreun geniu înnăscut.

Atunci scoate manualele.

Studiem câteva ore și, de data asta, reții informațiile și lucrez la probleme, în timp ce Connor pregătește niște cartonașe. Scrisul lui de mână este mai îngrijit decât al meu și sunt sigură că deja știe aceste informații pe dinafară.

Când termină ultimul teanc de cartonașe, aruncă o privire la ceasul de pe cuptor. Învățatul înghite timpul ca o fiară sălbatică, așa că nu mă mir că e deja amiază.

— Încă doarme? întreabă Connor, de-a dreptul surprins.

Îmi ia o clipă să-mi dau seama că se referă la Lo. Am ocolit subiectul de când Connor a intrat pe ușă cu cafeaua și cu produsele de patiserie. A întrebat dacă Lo se simte bine și asta a fost tot.

— E beat, îl corectez eu. Probabil se va trezi într-o oră.

— Face asta des?

Ridic din umeri fără să dau curs discuției, nu vreau să vorbesc despre Lo. Din fericire, el pricepe aluzia și-mi deschide caietul ca să corecteze problemele.

Douăzeci de minute mai târziu, comandăm mâncare chinezească pentru prânz. Imediat ce închid telefonul, din cealaltă cameră se aude cum cineva trage apa. Mă concentrez pe sunetul pașilor greoi și leneși. Nu am chef deloc să vorbesc

cu Lo, pentru că știu că voi primi răspunsuri incoerente și replici iritate.

Mă întorc la învățat, prefăcându-mă că Lo nici nu s-a ridicat din pat, și-l rog pe Connor să-mi explice din nou capitolul 4. Probabil Lo aude vocea unui alt băiat, pentru că în numai câteva secunde își face curaj să înfrunte lumina soarelui care se strecoară prin ferestrele bucătăriei.

Cuvintele lui Connor se aud surd când Lo intră greoi în bucătărie. Părul lui răvășit se ridică în toate direcțiile, tenul îi este pătat și asudat, iar mirosul înțepător îl înconjoară ca un văl. Dacă ar fi fost un personaj din desenele animat, ar fi fost Pepe Le Pew, cu un nor de fum în jurul său. Ar fi trebuit să-l ajut să facă duș sau măcar să încerc să-i schimb hainele aseară. El ar fi făcut asta pentru mine.

Lo își trece o mână prin păr și se duce spre recipientul cu cafea. Ochii lui se îndreaptă pentru scurt timp spre bar, acolo unde stăm noi.

— Te cunosc, spune Lo, umplând o cană.

— Afaceri Internaționale. Tu stai în spate. Eu stau chiar în față.

Lo își întoarce capul o fracțiune de secundă ca să mă privească în ochi. Ridică din sprâncene ca și cum ar vrea să mă întrebe *l-ai auzit pe tipul ăsta?* Dap, știu deja ce-i poate pielea.

— Corect.

Lo deschide dulapul și scoate o sticlă de Baileys pentru cafea.

— Tu ești tipul care ridică nivelul clasei.

O spune de parcă ar fi un lucru rău, dar nu-l vede pe Connor surâzând de lângă mine.

— O meditez lui Lily pentru examenul la economie de mâine.

Lo închide dulapul, iar eu văd cum se înroșește pe gât. Se întoarce complet cu fața spre noi, sprijinindu-se de chiuvetă.

Știi de examen, nu-i așa? îl întreb pe Lo.

Îmi dau imediat seama că a uitat cu desăvârșire.

Da, spune el, apoi bea din cană.

Sunteți în același an?

Connor pare mult prea entuziast.

Dau și meditații în grup.

Am învățat cât am putut. Tu ajut-o pe Lily.

Lo își termină cafeaua mult prea repede. Apoi deschide frigiderul și ia o cutie de ouă, pregătindu-și leacul pentru mahmureală. Connor mă lovește ușor în umăr.

— Înapoi la treabă. Ești la 60 la sută. Vreau să scoți o medie de 80 la sută la problemele astea.

— Dar am crezut că e suficient ca să trec.

— Întotdeauna scad zece puncte din cauza emoțiilor.

Blenderul se aude pornind, iar Lo se apleacă, folosindu-și un braț pentru a ține capacul apăsat și celălalt pentru a se sprijini de bar. De fapt, pare pe punctul de a se prelinge pe podea sau de a adormi din nou.

Abia dacă mă bagă în seamă. Poate crede că l-am înșelat. Habar nu am câtă încredere are în mine atunci când mă aflu în preajma altor băieți. Rar părăsim apartamentul ca să testăm aceste limite.

Sau poate e doar vinovăție — pentru că nu a fost în stare să-mi răspundă la telefon. Presupun că acesta e mai degrabă răspunsul corect.

După ce Lo își prepară poțiunea antimahmureală, se închide la loc în dormitor. Încerc să mă concentrez la

învățat, apoi sosește mâncarea chinezească. Mă bucur că luăm o pauză.

— De cât timp ieși cu el? întreabă Connor, folosindu-și bețișoarele pentru a lua tăiței din cutie.

Se pricepe de minune să folosească bețișoarele. Nu m-ar mira dacă ar vorbi și șapte limbi străine.

Înfig furculița în puiul cu portocale și trag de timp, încercând să mă decid asupra răspunsului pe care să i-l dau. Cel fals: *trei ani.* Cel adevărat: *trei săptămâni.*

Încă nu l-am mințit pe Connor și aș prefera să nu încep acum.

— Suntem prieteni din copilărie și ne-am mutat împreună când am început facultatea. Dar suntem împreună de numai câteva săptămâni.

— Uau, părinții tăi trebuie să fie foarte de treabă dacă te-au lăsat să locuiești cu un băiat. Ai mei au cerințe stricte legate de relațiile serioase. Adică trebuie să fie vorba de căsătorie. Nu vor să mă mut cu nicio fată dacă nu mă însor cu ea. Așa că Sadie este singura mea parteneră.

— Deci ești singur? întreb, sorbind dintr-un Diet Fizz.

— Și fericit, spune el dând din cap.

Încerc să-mi imaginez ce tip de fată ar căuta Connor, dar nu mi-o pot închipui — e o imagine neclară, din care i se vede doar creierul. Oricum, el are o grămadă de opțiuni. Multe fete foarte atrăgătoare și îndrăznețe au flirtat cu el la petrecerea cu vopsea. Cred că-l ajută mult faptul că arată bine, că e frumos îmbrăcat, că e abordabil și prietenos. Își dădea seama că fetele flirtează cu el, dar nu le dădea deloc curs.

— Ești homosexual? îmi scapă fără să mă gândesc.

Ce e în neregulă cu mine? Iau o gură consistentă din pulpa cu portocale, ca să alung stânjeneala. El scutură din cap, dar nu se simtă deloc jignit. Nimic nu-l scoate din ale lui.

Fete. Cu siguranță fete. Dar tu nu ești genul meu. Îmi place cineva care se poate măsura intelectual cu mine.

Trebuie să inițiez un joc cu alcool. O să beau un pahar de fiecare dată când Connor găsește un alt mod creativ de a mă face idioată. Dacă mă gândesc mai bine, probabil că aș muri intoxicată cu alcool.

După ce terminăm de mâncat, fac curat și Connor mă pune să mi scriu și să-mi rescriu notițele până când le asimilez. E periculos să stau la calculator. Minutele trec în tăcere și uit uneori că el e stă și mă veghează. Dorința subconștientă de a intra pe site-uri porno mi se strecoară încet în creier.

Când eram mai mică, căderea mea a început cu impulsuri subtile, cum ar fi curajul de a intra pe un site cu filme porno. Treptat, am avansat. Site-urile porno s-au transformat în chaturi deocheate, cinci minute au devenit o oră și eram obsedată de următoarea ocazie de a naviga pe internet — la fel ca fixația băieților pentru *Halo* și *Call of Duty*. Pornografia mă face să pierd noțiunea timpului, îmi fură zile întregi, mă face să întârzii la evenimentele de familie și la cursuri. Chiar dacă mă temeam că surorile mele vor afla — sau, Doamne ferește, mama — am revenit mereu la ea.

Nu dorm din cauza obsesiei mele și, totuși, nu mă pot opri.

— Nu aud tastele, mă dojenește Connor.

Bat cu putere în taste, sperând să-l enervez. El se apucă relaxat să-mi „corecteze" problemele, ceea ce înseamnă că umple cu roșu toată pagina.

Ultimul filmuleț pe care l-am văzut a fost cuplul meu preferat: Evan Evernight și Lana Love. Au jucat niște roluri — Evan era polițist, Lana vitezomană. El a coborât din mașină în uniforma albastră, completă, cu degetele prinse în centură. Apoi a pus o mână zdravănă pe Lexus-ul ei argintiu, aplecându-se spre ea, dincolo de geamul coborât.

— Lily, strigă Connor.

Am sărit cât colo.

— Da? chițăi eu, fără să-l privesc.

Nu-mi poate citi gândurile. Nu poate ghici la ce mă gândeam. Mă afund în scaunul de bar.

— Te-ai oprit din nou din tastat și ai început să respiri mai greu. E totul în regulă?

Nu. Sexul îmi invadează literalmente creierul ca niște trupe inamice. Mă ridic în picioare.

— Trebuie să vorbesc cu Lo. Poți să mă lași zece minute?

Mă aștept să se înfurie, dar el dă din cap cu nonșalanță.

— Nu te grăbi. Ești inutilă dacă nu te poți concentra.

Creierul meu de-abia procesează insulta. Mă duc spre dormitorul lui Lo. Uit să bat la ușă. Intru în forță și o închid în urma mea. Îmi țin mâna pe mânerul de alamă. Jumătate din mine nu știe ce caut aici. Partea mea cea lașă îmi spune să mă întorc în bucătărie și să-l aștept pe Lo să vorbească, să-și ceară scuze, să-și arate intențiile înainte de a se confrunta cu clocotul din ochii mei.

Dar acum sunt aici. Nu pot să trec peste asta. Nu pot să fug. Lo se uită în ochii mei, ștergându-și părul umed cu un prosop. Pare că a revenit din morți, așa, îmbrăcat cu blugi curați și un tricou negru. Culoarea i s-a întors în obraji, iar ochii nu-i mai sunt atât de sticloși.

Irisurile lui de chihlimbar mă prind în capcană și uit de ... mi-a dat buzna la el în cameră. Oare pentru sex? Nu, pentru că nu am discutat despre dispariția lui de aseară.

Ai terminat de învățat? întreabă și aruncă prosopul pe spătarul de piele de la birou.

Toți mușchii îi rămân încordați.

Nu. Am luat o pauză.

Nu mi pot desprinde privirea din ochii lui, nu pot pleca. Și nici nu pot pune acea întrebare supărătoare.

El o să se holbează pur și simplu la mine. Strânge din dinți și venele de la gât îi sunt vizibile, dar nu din cauza furiei. Văd cum se abține, străduindu-se să nu izbucnească în înjurături. Înghite în sec și se uită spre dulapurile unde se ascunde sprijinul lui. Aproape că-l văd numărând sticle în gând înainte de a-și întoarce atenția asupra mea.

— Spune ceva, gâfâie el, iar eu răbufnesc:

— N-am făcut sex cu el. Și nici cu altcineva.

Fața i se sparge în milioane de cioburi și pieptul i se ridică greoi. Îndurerat, se sprijină cu o mână de scaun ca să se echilibreze după lovitura primită. Am înțeles greșit — nu despre asta e vorba. Își duce mâna la nas, strâmbându-se.

— Credeai că mă obsedează chestia asta? Dacă ți-ai tras-o sau nu cu meditatorul?

— Nu eram sigură, spun, mușcându-mi unghiile. Deci... nu credeai că am făcut sex cu el?

Se uită în jos, apoi zice, foarte încet:

— Nu te-aș fi învinovățit.

Plămânii mei se sufocă sub această apăsare invizibilă. Lacrimile stau să-mi izvorască din ochi. Nu i-ar fi păsat dacă m-aș fi culcat cu altcineva? Se așteaptă la asta.

— Ar fi trebuit să fiu aici, spune Lo, mai mult pentru el însuși.

Continuă să clatine din cap, dorindu-și probabil să dea timpul înapoi și să-l strângă de gât pe cel care s-a îmbătat prea devreme și nu mi-a răspuns la telefon.

— Dacă s-a întâmplat ceva, e vina mea, nu a ta.

— Te rog, nu, spun, sprijinindu-mă de ușă, așa cum se sprijină și el de scaunul de la birou. Nu-mi da voie să te înșel. Dacă te înșel, e ceva real. Dacă tu nu ești aici, e ceva real. Vrei să mă salvezi de vinovăție dacă mă culc cu altcineva? Ei bine, nu poți.

Ochii i se înroșesc.

— Nu mă pricep la asta.

Nu se pricepe să aibă o relație? Nu se pricepe să fie cu mine? Nu se pricepe să încerce să bea mai puțin? Nu detaliază ce vrea, de fapt, să spună. Așa că rămâne să ghicesc. Găsește o bere în sertar și o deschide, o alegere surprinzătoare, având în vedere conținutul scăzut de alcool al acesteia. Ciudat, e aproape ca o ofertă de pace, un „îmi pare rău" din partea lui Loren Hale. Doar el își poate cere scuze cu ajutorul alcoolului.

— De ce nu ai răspuns la telefon?

— Am rămas fără baterie azi-noapte, la un moment dat. Nu mi-am dat seama până când nu m-am trezit.

Face semn spre birou, unde i se încarcă telefonul mobil. Apoi se apropie de mine și-mi ia mâna de pe ușă, împletindu-și degetele cu ale mele. Se uită îndelung la degetele noastre unite.

— Unde ai fost? șoptesc eu.

Își linge berea de pe buze.

într-un bar la câteva străzi de aici. Am mers pe jos.

Mă duce în mijlocul camerei. Ceva nu e în regulă. Văd ceva rece și tăioasă din ochii lui, atât de adâncă încât nu pot fi numai din vina mea.

Pune o baladă pop și apoi mă trage mai aproape de el. Îmi ridică brațele în jurul umerilor lui și apoi își lasă mâinile pe șoldurile mele. Lo se leagănă în ritmul muzicii, rătăcit, dar nu mai agăț de realitate în timp ce el încearcă s-o dea uitării.

Ce s-a întâmplat?

Se uită fix la mine și spune:

Nimic.

Aproape că-l cred. Ridică din sprâncene, puțin confuz.

– Poate c-o să te simți mai bine dacă-mi spui, îi șoptesc.

Se oprește din dans și ochii i se întunecă. Se uită o clipă la tavan, clătinând din cap înainte de a rosti:

— Am sunat-o pe mama.

Înainte să pun vreo întrebare, el adaugă:

— Nu știu de ce. Nu știu...

Nările i se umflă, semn că-și reprimă o sumedenie de emoții. Aștept să continue, deși mă apasă o greutate și am uitat să respir. Știe ce vreau să-l întreb. În liniște, el spune:

— Erai la bibliotecă, iar mie a început să-mi zboare gândul. Așa, pur și simplu, nu știu. Am căutat-o pe Sara Hale pe internet și i-am găsit numărul de telefon.

Chiar și după divorțul lor discret, ea a păstrat numele de familie al lui Jonathan pentru a rămâne cu o parte din averea acestuia. El se plânge constant de asta, dar nu mai are ce face. Sara a plecat cu un miliard de dolari în active și cu o parte din companie ca acționar.

— Ești sigur că era numărul corect?

După respirația lui șovăielnică, convorbirea trebuie să fi mers prost. Dă din cap și privirea îi zboară prin cameră. Pare pierdut. Îl țin de mână, dar el este undeva foarte, foarte departe.

— Nu știu ce aveam de gând să-i spun, continuă el. Poate că ar fi trebuit să încep cu: „Hei, mulțumesc că ai rămas însărcinată doar ca să te căsătorești cu tata și să-i iei banii" sau „Hei, mulțumesc pentru nimic".

— Lo...

— Știi ce am spus? râde el, cu lacrimi în ochi. „Bună, mamă". Ca și cum femeia asta ar însemna ceva pentru mine.

Se freacă la gură gânditor și râde scurt.

— După atâta amar de ani în care m-am mulțumit cu gândul că nu știu nimic despre ea, în sfârșit o sun. Și ea spune: „Cine ești? Loren? Să nu mai suni niciodată la numărul ăsta". Apoi îmi închide în nas.

Rămân cu gura căscată.

— Lo, îmi pare rău...

Pentru ce anume îmi pare rău? Pentru că mama lui este o târfă care și-a părăsit de bunăvoie copilul, în urma unei înțelegeri în care a primit un miliard de dolari?

— O să fie bine. N-ai pierdut nimic. E o persoană oribilă.

Lo dă din cap.

— Da... da, ai dreptate.

Inspiră profund.

— N-ar fi trebuit s-o sun. Nu m-aș fi îmbătat atât de rău. Voiam doar să nu mă mai gândesc la asta.

Îl strâng de mână.

— Știu.

— Vino-ncoace.

Mă trage la piept și mă sărută pe frunte.

Mă voi strădui mai mult. Voi face eforturi de dragul tău.

Mă mângâie pe spate, ținându-mă o bună bucată de timp în îmbrățișarea sa caldă. Vreau să locuiesc aici. În brațele lui. Unde știu că mă aflu în siguranță.

Suntem în regulă? mă întreabă el încet.

Așa cred.

Mă uit rapid la ceas. Connor mă așteaptă, numărând probabil secundele și scăzându-mi câte un punct la examen cu fiecare clipă care trece. Lo își pune mâinile pe gâtul meu și mă cercetează atent din priviri.

— Tremuri.

— N-am nimic.

Arunc o privire șovăitoare spre ușă, dorindu-mi să fac prostii cu Lo, dar nu am timp. Meditatorul meu e în bucătărie.

Lo îmi înțelege dintr-odată ezitarea.

— Îi distrag atenția vreo douăzeci de minute, iar tu poți să stai aici și să te uiți la un film. O să-ți aduc un DVD din camera ta.

— Pe bune?

Mă luminez la față. El îmi aruncă un mic zâmbet pentru prima dată pe ziua de azi, bucuros să mă ajute.

— Pe bune. Ai vreo preferință? Costume, sex oral, BDSM?

Se îndreaptă spre ușă, gata să scotocească prin filmele mele porno.

— Surprinde-mă!

Zâmbește și mai larg. Câteva clipe mai târziu, se întoarce cu trei DVD-uri. Ochii îi sclipesc cu nerușinare când mi le

întinde. Mă uit peste titluri și descopăr sursa amuzamentului său.

— Anal? zic, pocnindu-l peste braț cu carcasele de plastic.

El mă sărută ușor pe obraz și-mi dă o mică palmă la fund.

— Să nu te distrezi prea mult fără mine.

Se oprește lângă ușă.

— E ceva ce ar trebui să știu despre meditatorul tău înainte să intru în vorbă cu el?

Acum nu-mi pot abține un hohot de râs.

— Spune chestii ușor jignitoare. Se crede mai deștept decât toți oamenii de pe planetă — nu exagerez deloc. Și o cunoaște pe Rose.

Ridică din sprâncene.

— De unde o cunoaște pe Rose?

— Se pare că s-au întâlnit la o competiție academică. Nu cred că vorbesc sau ceva de genul ăsta, așa că ești în siguranță.

— E bine de știut.

Iese din cameră, lăsându-mă singură.

Iar eu îmi las toate problemele să dispară, inclusiv povestea lui Lo, evenimentele de aseară și nota mea de trecere de la economie. Pentru scurt timp, mă simt pur și simplu bine.

Douăzeci de minute mai târziu, eliberată din ghearele dependenței mele, mă simt ca o proastă. Pentru că mi-am luat o pauză de pornografie în timpul unei ședințe de meditații. Singurul mod în care-mi justific acțiunile și singurul motiv pentru care nu mă fac stacojie la față este faptul că nu pot memora nimic dacă nu-mi hrănesc dependența.

Mă spăl pe mâini, iau un Diet Fizz din frigiderul lui Lo și închid ușor ușa. Pe hol, îi aud vorbind pe Lo și pe Connor, ceea ce mă face să mă opresc lângă perete.

— Categoric B, spune Lo. A, C și D nici măcar n-au vreun sens.

Învață sau vorbesc despre mărimea cupelor de la sutien?

— Așa este.

Connor pare mândru, o reacție pe care eu n-am fost în stare s-o obțin de la el. E clar, învață.

— Bravo! Știi că nu ești pe dinafară. Dacă n-ai fi atât de leneș, ai fi, probabil, un student mediocru.

Student mediocru? Chiar dacă Lo nu prea vorbește despre notele lui, credeam că se descurcă mai bine. Credeam că e printre primii.

— Crezi că sunt atât de prost că nu observ că tocmai m-ai făcut idiot sau pur și simplu nu-ți pasă? întreabă Lo.

— Sincer, spune Connor, nu-mi pasă.

— Hmm... murmură Lo.

Îmi imaginez că se încruntă încercând să-l descifreze pe Connor Cobalt și sinceritatea lui directă (uneori brutală).

— Lily și-a făcut multe griji aseară. Am pierdut o grămadă de ore de studiu căutându-te. Unde ai fost?

— Stai așa, spune Lo, neîncrezător. Ai ajutat-o să mă caute?

Și eu am avut aceeași reacție când mi-a propus să-l căutăm pe Lo. Connor nu prea distinge că nu e deloc ceva normal să însoțești o tipă pe care de-abia ai cunoscut-o, ajutând-o să-și caute iubitul beat.

— Da, răspunde Connor. Am încercat la petrecerea din campus, dar nu erai acolo. Mi-am stricat o pereche de

pantaloni. Fetele întotdeauna îmi pun direct mâna pe fund. Nu înțeleg.

— Lily nu s-a dat la nimeni, nu-i așa?

Ar trebui să mă simt jignită că nu are încredere deplină în mine. Dar eu mă bucur că se gândește la fidelitatea mea. Înseamnă că îi pasă. Și mă face să-i fiu credincioasă pe de-a-ntregul.

— De ce să se dea la cineva? întreabă Connor. Voi doi sunteți împreună, nu-i așa?

— De curând. Încercăm să rezolvăm niște probleme.

Uau, Lo nu minte. Connor Cobalt are cumva praful magic al adevărului pe care-l presară peste oameni? Sau poate că e prea greu să minți în fața sincerității lui brutale.

— Deci, unde erai? insistă Connor.

— La un bar de pe stradă.

Aș vrea să trag cu urechea încă 20 de minute, dar trebuie să trec anul. Pășesc pe hol și-mi fac simțită prezența.

Lo se rotește pe scaunul de la bar, ținându-și sticla de bere în mână. Când Connor se întoarce, observ că are și el un Fat Tire în mână. Poate să bea și să învețe în același timp? Este cumva vreun supererou sau ceva de genul ăsta?

— Te simți mai bine? întreabă Lo îngrijorat, bătând apropo la o minciună pe care trebuie s-o fi folosit ca să mă scuze în fața lui Connor.

— Probabil că de la cofeină, îmi spune acesta. Dacă nu ești obișnuit cu Red Bull și cafea amestecate, te poți deranja la stomac. Ar fi trebuit să aduc niște antiacid.

Mi se înroșesc vârfurile urechilor, ca o urticarie, pentru că nu vreau să vorbească nimeni despre vreo indigestie de-a mea — oricât de falsă e aceasta. Iar faptul că metodele de

meditații ale lui Connor implică și cofeină, și antiacid este ușor derutant.

Te-ai înroșit ciudat. Ai cumva febră? întreabă Connor, neștulburat.

Poate că el crede că și alți oameni sunt imuni la această senzație. Eu însă nu prea sunt. Umerii mi se pleoștesc, ca o broască țestoasă care se strecoară înapoi în carapacea ei.

– I se întâmplă foarte des. Ai făcut-o să se rușineze, spune Lo cu un zâmbet tăios.

Faptul că atrage atenția asupra senzației mele de rușine mă face să mă înroșesc și mai abitir.

— Putem... să revenim la învățat?

Îmi desfac Diet Fizz-ul și mă așez pe celălalt scaun de lângă Connor.

— Îmi place planul ăsta, spune Connor, întorcându-se spre Lo. Vrei și tu? Probabil că ți-ar prinde bine. Maximum 60 de puncte. Și un F rămâne un F.

Maximum 60? Mă încrunt. Ar fi trebuit să-mi dau seama că Lo nu se descurcă grozav la cursuri și că chiulește frecvent. Toate semnele sunt acolo, dar eu sunt prea preocupată de problemele mele ca le să observ. Acum, că le-am observat, habar nu am cum să-l ajut. Nici măcar nu sunt sigură că mi-ar aprecia amestecul în treburile lui.

— Cred că nu am altceva mai bun de făcut, zice Lo.

Îmi ascund uimirea, care se transformă iute în mândrie. Nu-mi doresc decât ca Lo s-o scoată la capăt, iar asta înseamnă, de fapt, că trebuie să depună eforturi așa cum poate el. Cu pași mici.

Până seara, ajung la un C, iar Lo e pe undeva pe la B. Connor pare mulțumit și chiar zâmbește atunci când îmi

verifică problemele. Lo își desface cea de-a douăsprezecea bere, fără să ascundă faptul că consumă alcool la modul regulat. Când trece la bourbon, renunță la sticluța lui și își toarnă băutura într-un pahar transparent. Credeam că meditatorul nostru va comenta cumva despre obiceiul lui Lo, dar nu scoate nicio vorbă. Nu aduce vorba despre alcool decât atunci când cere încă o bere.

Douăzeci de minute mai târziu, Connor ia manualele în brațe, punând un calculator în echilibru deasupra acestora.

— Cât îți datorez? întreb, căutând carnetul de cecuri în coșul de lângă hol.

— Păstrează-ți banii. Prefer să fac voluntariat. Punctez mai mult dacă muncesc în folosul comunității.

Lo zâmbește sorbind din pahar, mai degrabă amuzat decât supărat. De fapt, a încasat destul de bine comentariile nepoliticoase. Poate îl găsește pe Connor simpatic, la fel ca mine. Mă rog, cât de simpatic poate fi un student fruntaș și plin de pretenții.

— Mâine e Halloweenul, îi spune Lo lui Connor. Știi vreo petrecere mișto cu costume? Lily ar vrea să meargă la așa ceva.

Vrea să iasă în oraș? Aproape că sar în sus de bucurie.

— E ziua de naștere a lui Lo, adaug repede, prea încântată ca să-mi țin gura.

Lo îmi aruncă o privire întunecată, dar eu zâmbesc. Nimic nu mă poate necăji. În sfârșit, mergem la o petrecere ca un cuplu adevărat.

Connor își dezvăluie dinții ca de perlă.

— Te-ai născut de Halloween? Ești dat naibii. În privința petrecerilor, știu vreo cinci.

Nu mă surprinde deloc. Connor a spus foarte clar că are multe relații, folosindu-se de ele oriunde merge.

Nu aveam de gând să merg, deoarece majoritatea organizatorilor sunt niște nemernici bogați, dar voi face o excepție și vă voi duce la cea mai puțin nasoală dintre petreceri.

De ce să faci o excepție pentru noi? întreb, apoi îmi dau seama: Sunt eu eleva ta preferată?

El clatină din cap.

La naiba, nu. Dar m-ai ajutat să-mi completez CV-ul, așa că nu-ți căuta alt meditator. Și, sincer...

Se uită ba la mine, ba la Lo, zâmbind:

— Fizzle și Hale Co., voi încă nu v-ați dat seama cine sunt eu. Și am senzația că nu v-ar păsa dacă ați ști.

Se duce spre ușă, cu manualele în brațe.

— Baftă mare mâine! O să te sun, Lily, în legătură cu petrecerea.

Lo se întoarce spre mine și, înclinând din cap, întreabă:

— Cine naiba e Connor Cobalt?

De parcă eu ar trebui să știu.

Capitolul 20

Căutăm pe Google și găsim informații despre noul nostru prieten.

Richard Connor Cobalt e fiul unui magnat care deține o corporație de mai multe miliarde de dolari, cu companii mai mici care se ocupă cu vopsele, cerneluri și magneți. Spre deosebire de Hale Co., Cobalt Inc. își marchează produsele cu numele unor firme mai mici, cum ar fi MagNetic și Smith & Keller Paints. Așa că mă simt un pic mai puțin prost că nu am conștientizat imediat prestigiul familiei sale.

Și are dreptate. Averea lui nu-mi schimbă părerea despre el. Poate că se folosește de noi pentru a obține un loc la Wharton, dar o face dând meditații, nu cerându-mi recomandări de la tata. În orice caz, acum îl văd cu ochi mai buni. Ar putea ajunge până în vârf. Sunt sigur că profită de relațiile sale, dar și că depune eforturi reale și că-și dorește să fie cel mai bun.

De asemenea, dacă-și petrece de bună voie 48 de ore de meditații cu o fată *oarecare*, fără vreo compensație financiară, mă întreb câți prieteni apropiați are, de fapt. Poate niciunul.

După test, mă așez pe un scaun comod, deși cam jerpelit, din sala de studiu. Formez numărul de telefon al surorii mele. Aceasta răspunde foarte repede.

— Ce s-a întâmplat?

Zgomotul de fundal răsună din difuzor.

— Hei, ai grijă! țipă Rose la cineva.

Își duce telefonul înapoi la ureche și glasul i se aude mai bine.

— Îmi pare rău. Mă plimbam prin campus și un bou a aruncat cu un frisbee în mine. Port tocuri și o haină de blană. Asta nu transmite deloc că vreau să mă joc cu frisbeeul.

— Probabil i s-a părut că ești drăguță, spun zâmbind.

— Poate, dar tot nu sunt un câine care să sară în sus când vede o jucărie.

Oftează greoi.

— De ce mă suni? Trebuie să fie ceva important.

— Nu e, spun.

— Am presupus asta pentru că tu ești cea care mă caută.

Pare puțin neatentă.

— Dacă nu e un moment potrivit, pot suna mai târziu.

— Nu, nu, nu. Doar mă chinui să traversez strada.

— Ei bine, mi-am luat un meditator la economie.

— Ah, bravo ție. Cum a mers la examen?

— Nu sunt foarte sigură. Sper că am trecut.

Îmi ridic picioarele pe scaun.

— Îl știi pe tip.

— Poftim? se miră ea. Cine e?

— Connor Cobalt.

Rose scoate un țipăt și mă văd nevoită să-mi îndepărtez telefonul de ureche.

— Nenorocitul ăla... urmează un șir întreg de înjurături, terminând cu: boul ăla îți dă ție meditații?

— Da.

— Să știi că echipa mea l-a învins la ultimul Academic Bowl, dar era obsedat că știa un filosof britanic din secolul al XVIII-lea care l-a influențat pe Freud. Nu mai tăcea odată din gură.

Soră-mea face spume.

— E superenervant, dar probabil că știi asta deja.

— Mmm-hmm.

Ar fi mai bine să nu iau partea nimănui în cazul ăsta.

— Ar trebui să-i dai papucii și să-ți găsești pe altcineva.

Face o pauză.

— Probabil că l-ai lovi rău de tot în ego. Să știi că eu sunt oricând disponibilă.

În acest timp primesc un alt apel, care-mi întrerupe discuția cu Rose. Mă uit și văd CONNOR COBALT scris cu litere mari. Ăăă...

— Hei, Rose, te sun eu înapoi mai târziu. Ne auzim. Mă sună cineva.

— Lo? Chiar ai de gând să-mi închizi în nas pentru el?

— Nu, de fapt e...

Ea pufnește.

— Nu. Nu mă vei lăsa baltă pentru Richard.

Râd când îi aud celălalt prenume.

— Vorbim mai târziu. Probabil că vrea doar să știe cum m-am descurcat.

— Lily, mă atenționează ea.

La revedere, Rose, spun repede, răspunzând. Bună, Connor!

Nota estimată?

Oftez. Examenul a fost greu și habar n-am dacă am trecut sau am picat.

— A, glumesc eu.

Pare că umblă agitat prin campus, de parcă ar avea o mie de lucruri de făcut. Cam ca Rose. Zâmbesc în sinea mea.

— O să iei A la economie când o să mă piș eu sclipici, dar dacă tu te simți încrezătoare, e important.

— Mulțumesc, Connor.

— Vezi că diseară o să trec pe la voi pe la zece. Șoferul meu ne poate duce la petrecere...

Se întrerupe, distras.

— Hei, Lily, mă sună sora ta.

Doamne, nu-i adevărat.

— I-am închis telefonul în nas ca să vorbesc cu tine, zic eu repede. Cum de are numărul tău?

— Probabil că a sunat pe cineva care-l are, spune el, deloc surprins. Ar trebui să văd ce vrea.

— Multă baftă!

— Nu mi-e frică de ea, râde el. Ne vedem diseară, Lily, spune și închide.

Lo iese din sala din celălalt capăt al holului și-mi face cu mâna. Mă ridic și ies după el din clădire. Ne străduim să nu vorbim despre note sau despre examen, ca să nu stricăm atmosfera și ziua de naștere a lui Lo.

Când ajungem la Drake, mă duc în camera de oaspeți, îmbrăcându-mă cu stângăcie în vechiul meu costum de supererou. Evit toate oglinzile. Hainele de piele, foarte sumare,

mă strâng puțin. Mă așez pe pat, ascunzându-mi pielea expusă. Ușa se deschide scârțâind și Lo își vâră capul înăuntru.

— Salutare.

Intră, purtând cu mândrie un costum spandex roșu cu negru, cu o curea lată la brâu și un X uriaș pe piept. Arată ca un dur, mai ales așa, cu mânecile tăiate în dreptul bicepșilor, dându-i la iveală mușchii bine definiți.

— Arăți ca o floare ofilită, îmi spune el.

Înainte să protestez, mă ridică de șolduri de pe pat și îmi imobilizează încheieturile ca să nu-mi mai acopăr abdomenul golaș.

— Ești sexy, Lil, îmi șoptește el la ureche și apoi mă sărută pe tâmplă.

— Unde-i pelerina mea?

În ciuda faptului că mă sărută cu tandrețe pe ceafă, nu mă pot gândi la nimic altceva decât la ținuta mea de party.

— X-23 nu are pelerină.

Îmi sărută lobul urechii, iar mâna lui îmi alunecă pe piele, până la coapsă mea și apoi... Oftez.

— Lo...

Îl strâng cu forță de brațe și-mi mușc buza. Mă întoarce cu fața spre oglinda înaltă. Frumoasă mișcare!

— Dacă nu te simți bine, te poți schimba. Nu te forțez s-o porți, dar arăți minunat. Vezi?

Mă holbez la „cuțitele„ lungi de plastic care îmi ies din degete. Nu-mi văd coastele, ceea ce e bine. De parcă aș avea nevoie de niște glume în plus cu schelete de Halloween. Măcar acest costum îmi face sânii să pară mai mari decât sunt cu adevărat. Dar tot nu-mi place felul în care pielea pantalonilor mi se strânge între picioare. Nu pot face nimic în privința

rea acum și vreau să par că mă simt bine de dragul lui Lo. Prima la urmă, e ziua lui de naștere.

Presupun că o pelerină ar fi un sacrilegiu, spun eu.

Mă răsucește la loc și mă sărută lacom. Degetele lui îmi lasă o dâră fierbinte pe abdomenul gol. Mă îndepărtez când mi le vâră pe sub pantalonii de latex.

Lo, spun gâfâind. Ți-a luat o oră să-ți pui costumul.

Lo a făcut mușchi în ultimii ani și, în timp ce eu mă holbam la costumul meu atârnat pe umeraș, m-a întrebat dacă am ceva ulei ca să poată încăpea mai ușor în el. A sfârșit prin a și freca tot corpul cu ulei pentru copii marca Hale Co. Până la urmă a mers, ceea ce înseamnă că uleiul și-a făcut treaba.

O altă schimbare față de ultima oară când am purtat costumele — zona lui inghinală pare mai proeminentă. Sau poate că data trecută nu m-am uitat în acea direcție. Încerc să nu mă uit într-acolo, dar nu mă pot abține.

Așa că mai arunc câte o privire.

El zâmbește.

— Ți-e teamă să nu dispară?

Brațele mi se înroșesc.

— Mmm... nu, murmur eu. Mă întrebam dacă nu cumva ți se va rupe costumul dacă... ăăă... o să ți se... știi tu.

— Scoale.

O, Doamne.

Zâmbește larg, iar eu întorc capul, străduindu-mă să-mi înăbuș orice dorință care pulsează înăuntrul meu. Mi-aș dori să sar pe el chiar acum. Asta mi-aș dori. Mi-ar plăcea să-i smulg costumul de pe el, dar Connor trebuie să ajungă la noi în mai puțin de o oră și n-aș mai avea timp să-l bag pe Lo la loc în ținuta lui de carnaval.

— O să încerc să mă stăpânesc, spune el zâmbind ghiduș. Dar e ceva ce pot face și fără să mă dezbrac.

Ha? Cade în genunchi. Mâinile lui îmi alunecă în jos pe șolduri. Doamne Dumnezeule!

Se uită la mine pătrunzător, mușcându-și buza de jos. Privirea lui ametitoare mă electrizează. Îmi cuprinde fundul cu o mână. Cu cealaltă îmi trage pantalonii de latex în jos.

Oh... Doamne...

Mă împinge și eu cad pe saltea. Apoi îmi desface picioarele. E în genunchi lângă pat și îl prind cu o mână de păr, trăgându-i capul pe spate. Mâinile lui puternice rămân pe genunchii mei și niciunul dintre noi nu face încă vreo mișcare.

Știu ce vrea să facă. Refuză să-și desprinde ochii din ochii mei — aproape că mă provoacă să fiu eu cea care-și întoarce prima privirea. Nu o fac. Din interacțiunile mele sexuale cu Lo, de asta mă bucur cel mai mult — de privirile fixe, de ochii care ni se întâlnesc, de sentimentul că sunt legată de el, dincolo de membrele noastre înlănțuite. Nu am mai trăit așa ceva până acum.

Cu nimeni altcineva în afara lui.

— Respiră, îmi spune el.

Chiar în momentul în care trag aer în piept, își trece mâinile peste coapsele mele, până la șolduri, iar eu zvâcnesc la atingerea lui.

— Lo...

Mă cutremur, iar el își ia ochii de la mine ca să-mi sărute locul dintre picioare care-mi palpită aproape dureros.

Îmi înfig și mai tare mâinile în părul lui, uitând să mai răsuflu, pierdută în aceste senzații.

Nu știu cum m-aș putea sătura vreodată de așa ceva.

Capitolul 21

Gilligan, șoferul lui Connor, nu seamănă deloc cu celebrul personaj de televiziune. Masiv, chel și mai degrabă făcut pentru a fi gardă de corp decât șofer personal, ne plimbă pasiv prin Philly, fără să spună mare lucru.

Connor destupă cea de-a doua sticlă de șampanie și-mi umple paharul. La fiecare înghițitură, marginea de plastic a acestuia mă lovește peste nas. Lui Lo îi vine mai ușor, deoarece bea din sticla lui de buzunar în care nu e șampanie, ci whisky.

Cadoul pe care i l-am făcut de ziua lui de naștere nu se potrivește deloc cu costumul de Hellion. Dar Lo poartă oricum colierul cu mărgele care seamănă mult cu un rozariu, doar că în loc de cruce are un vârf de săgeată pe post de medalion. O chestie pe care am găsit-o într-o excursie în Irlanda, pe când aveam doar 12 ani.

Lo își duce inconștient degetele la colier. Zâmbesc, bucuroasă că înseamnă ceva pentru el, așa cum înseamnă și pentru mine. Îmi îndrept privirea spre Connor.

— Mereu te plimbi cu limuzina?

Îmi trec mâinile peste scaunul din piele neagră și lucioasă.

— Voi nu?

Lo mă ține de talie, atingându-mi șoldul gol. Spune și el:

— A, ba da, ne plimbăm cu limuzina prin parcarea de la Wal-Mart doar ca să le arătăm oamenilor obișnuiți cum arată bogăția. Nu-i așa, iubita mea?

Fac ochii mari la replica sarcastică a lui Lo.

— Avem un Escalade, încerc eu să repar, desprinzându-i mâna din jurul șoldurilor mele, chiar dacă asta mă omoară.

Ghidușia lui — deși e incredibil de sexy — îl va face pe Connor să se simtă stânjenit. E primul nostru prieten adevărat, iar Lo e aproape să strice și chestia asta.

Connor își trece un braț peste partea de sus a banchetei. Are o pelerină, o mască de pânză peste ochi și o sabie de plastic. Zorro.

— Cei mai mulți nu suportă ideea de limuzină, dar nu pe ăia încerc eu să-i impresionez. Voi vedeți câți oameni pot să încapă în ea? În plus, stau cu fața la tine. Nu trebuie să-mi încordez gâtul ca să vorbesc. Aceste lucruri sunt prețioase pentru mine.

— Înțeleg.

Lo își mută ochii năzdrăvani asupra mea.

— Tu nu, scumpo?

Credeam că aceste tachinări vor înceta dacă relația noastră devine reală. Dar mie îmi plac la nebunie, iar el știe asta. Își așază mâna pe genunchiul meu, urcând atât de nonșalant

locul meu nu poate fi considerat ceva vădit sexual. Mi-ar fi convenit mai mult să se lase din nou în genunchi.

Îi șoptesc: *Încetează.*

El răspunde tot șoptit: *De ce?* Și apoi îmi aruncă un zâmbet superb. Lo se uită la Connor, dar își înfige degetele pe coapsa mea.

Vrei să auzi o poveste?

Ce vrea să facă?

Connor își ridică paharul.

Sunt numai urechi.

Lo mă privește scurt, dar tot nu-i înțeleg intențiile.

— Fizzle organizează mereu tururi ale companiei, știi tu, când ți se prezintă istoria produsului și apoi te lasă să încerci toate aromele.

— Sigur, am vizitat și eu fabrica cu colegii, în clasa a noua.

— Locul acela nu e real. Nu acolo se fac băuturile.

Connor dă din cap.

— Bănuiam eu.

— Ei bine, Lily și cu mine aveam 12 ani și tatăl ei ne-a lăsat prin muzeu.

Îmi amintesc. Adaug zâmbind:

— S-a gândit c-o să ne facem de lucru gustând din toate sucurile.

Lo se uită la Connor.

— Dar Lily a avut o idee și mai bună. A spus că fabrica adevărată se afla o stradă mai încolo.

Connor ridică din sprâncene.

— Ați mers singuri în fabrică? Cum ați intrat?

Lo își înclină capul spre mine.

— Vrei să preiei ștafeta, iubito?

Își coboară din nou mâna în interiorul coapsei mele. Încep să gâfâi, nereușind să articulez niciun cuvânt.

— Nu vrei?

Surâde și continuă:

— Le-a spus numele ei de familie, adăugând că tatăl ei a lăsat-o să facă un mic tur al fabricii. Am intrat și ne-am dus în cu totul altă direcție.

Lo a luat-o atunci la goană. Mereu făcea așa. Mă străduiam să țin pasul cu el, iar el încetinea sau dădea ture în jurul meu. Când paza a fost gata să ne ajungă din urmă, m-a luat în cârcă. Mă țineam strâns de gâtul lui, iar el a accelerat spre o cuvă uriașă, care învârtea în interior un lichid închis la culoare. Ne-am ascuns pentru o vreme, iar când pașii paznicilor s-au estompat depărtare, Lo a pus la cale un plan magistral.

— Ați intrat în belele?

Lo scutură din cap.

— Nu, tatăl ei are o inimă de aur. De fapt, s-a bucurat că am vrut să vedem fabrica. Dacă ar fi știut ce am făcut de fapt, n-ar fi fost prea amabil. Am găsit niște alcool prin zonă.

Corecție: *și-a scos sticluța.*

— Și l-am turnat în sirop.

— Taci, mă! spune Connor. Ai băgat alcool în suc?

— Probabil că nu s-a simțit la gust. Nu era mult în comparație cu cantitatea de sirop, dar mă mândresc cu faptul că, în acea zi, o mână de oameni au primit un premiu din partea noastră.

Se întoarce spre mine și mă gândesc că o să mă sărute. Îmi urmărește din priviri buzele pline, cu acea expresie care m-ar putea da oricând pe spate. Și apoi îi sună telefonul, stricând momentul.

Suspin dezamăgită Nu e o simplă coincidență faptul că telefonul sună așa, dintr-odată. Părinții și surorile mele tot încearcă să-i ureze la mulți ani încă de dimineață, dar Lo preferă să-l lase să sune la nesfârșit decât să aibă de-a face cu ei sau să poarte o conversație prelungită cu Rose.

– Răspunde-le, îi zic.

Lo aruncă o privire spre ecran, iar eu mă uit peste umărul lui și văd fotografia tatălui său.

Fața i se înăsprește. Nu respinge niciodată apelurile de la taică-su. Uneori cred că e mai mult decât teama de mânia lui Jonathan Hale. Știu că, undeva, în adâncul sufletului, își iubește tatăl. Doar că nu știe ce fel de iubire este asta și nici cum s-o proceseze. Lo își duce telefonul la ureche.

— Salut!

În liniștea limuzinei, aud vocea pătrunzătoare a lui Jonathan prin difuzor.

— La mulți ani! Ai primit cadoul de la mine? Anderson a spus că l-a lăsat în hol la portar.

— Da. Voiam și eu să te sun.

Lo se uită precaut la mine și-și ia mâna de pe piciorul meu.

— Îmi amintesc că-l beai când eram eu mai mic. E bun de tot.

Tatăl lui i-a făcut cadou o sticlă de scotch vechi de 50 de ani, Decanter sau Dalmore sau așa ceva. Lo a încercat să-mi explice valoarea lui, dar mi-a intrat pe o ureche și mi-a ieșit pe cealaltă. Nu mă puteam gândi cât de perfect și de inadecvat este cadoul și mă-ntrebam dacă și tatăl lui știa lucrul ăsta.

— Data viitoare când vii pe la noi, putem să-l deschidem, îi spune el. Am și câteva trabucuri.

— Sună grozav.

Lo își mișcă umărul, îndepărtându-se de mine.

— Ce-ai făcut azi? Cum mai ești?

— Bine. Am luat examenul la economie.

Connor își arcuiește neîncrezător o sprânceană.

— Serios?

Nici tatăl lui nu pare foarte convins. Cred că am fost singura care a crezut în notele lui Lo.

— Nu prea pot vorbi acum, îi zice Lo. Sunt cu Lily. Mergem la o petrecere de Halloween.

— Bine. Ai grijă...

Se oprește, ca și cum ar mai avea ceva de spus. După un moment, adaugă:

— Să trăiești, fiule, de ziua ta de 21 de ani.

— Mulțumesc!

Tatăl său închide, iar Lo bagă telefonul în buzunar cu dezinvoltură. Îmi cuprinde umărul, strângându-mă mai aproape. Dar mușchii îi rămân încordați și glasul îi e puțin schimbat, mai sever.

— Spune-le surorilor tale că le mulțumesc. Trimite un mesaj în masă sau ceva de genul ăsta.

— De ce nu poți face asta de pe propriul telefon?

— Pentru că ele vor răspunde și apoi va trebui să fac și eu același lucru, ceea ce sună obositor.

— Are dreptate, spune Connor.

N-ar trebui să fie de partea mea? E meditatorul *meu*.

— Nu-mi spune că discuțiile mărunte ți se par obositoare. Asta e ocupația ta preferată.

Connor își ia paharul de șampanie.

— Pare obositor *pentru el*. Eu m-aș bucura să stau de vorbă cu surorile tale.

Apropo, spun eu. Cum a mers discuția cu Rose? Ești încă întreg, așa că presupun că a decurs bine.

Lo se înecă cu o înghițitură din lichidul aflat în sticluță, iar eu îl bat ușor pe spate.

Scuze, spune Lo. Ai vorbit cu Rose? Adică ai purtat o conversație normală?

Connor dă din cap.

Ba chiar am invitat-o în seara asta la petrecere.

Lo geme scurt.

Nu cred că ai invitat-o cu noi pe Crăiasa Zăpezilor.

– Hei, răspund eu. E sora mea. Are suflet bun.

Fac o pauză.

— Trebuie doar să te simpatizeze.

— Sau să fii rudă cu ea, subliniază Lo.

Corect.

— Deci vine și ea? întreb, oarecum emoționată.

Aș prefera să nu fiu nevoită să-i dau explicații soră-mii în legătură cu faptul că Lo bea, mai ales că se presupune că acesta și-a revenit după zilele lui de beție și nepăsare. E ziua lui de naștere, iar ea va adăuga acest amănunt la lista de atribute negative a lui Lo și de motive pentru care nu e un partener potrivit pentru mine. Connor spune:

— Nu vine.

Mi s-a părut mie sau e dezamăgit?

— A spus că ar prefera să-mi jupoaie pisica.

Zâmbește. Zâmbește la replica asta. Doamne, oare flirtau la telefon? Lo se relaxează și murmură:

— Slavă Domnului!

Connor face semn cu capul spre mine.

— Apropo, tu cine zici că ești?

Oare așa o să mă întrebe lumea toată noaptea? Cred că ar trebui să mă pregătesc pentru asta. Îmi arăt ghearele de plastic.

— X-23.

Se strâmbă, confuz.

— Versiunea feminină a lui Wolverine, tehnic vorbind, clona lui feminină.

— Aha. OK, super. Arăți mai degrabă ca o prostituată cuțitară.

Poftim?! Chestia asta nu mă ajută deloc la capitolul încredere.

— Lo, trebuie să fii pregătit și precaut. O să se dea o grămadă de tipi la ea.

Tocmai când credeam că mi-am alungat orice nesiguranță!

Lo mă strânge încurajator de umăr. Gândul că sunt băieți peste tot mă excita odinioară — era terenul perfect pentru dependența mea — dar acum nimic nu m-ar putea înspăimânta mai mult. Poate că petrecerea asta e o idee proastă.

Lo îi spune lui Connor:

— Mă rog, are ocazia să exerseze refuzul.

Ah, asta mi-a picat nasol. Mă desprind din brațele lui. El e atent să toarne bourbon prin deschizătura minusculă a sticluței sale și nu-i pasă de mine. Poate că i-ar fi păsat, înainte de a vorbi cu tatăl său. Poate că m-ar fi tachinat și mi-ar fi șoptit o porcărie la ureche. Acum, mintea îi zboară în alte direcții.

— Știu să refuz, mă apăr eu, neconvingător.

N-am testat această teorie de când am intrat în această relație. Lo își astupă sticluța și se uită la Connor.

— Dacă observi că flirtează cu vreunul, dă-o jos de pe el.

— Lo, îl avertizez cu o privire disperată.

Ce naiba o să creadă Connor? Că sunt cu adevărat o târfă care se agață de bărbați?! Tot corpul mi se înfierbântă și mă lupt să nu-mi ascund fața în mâini.

Voi doi sunteți foarte ciudați, spune Connor, cu dezinvoltură.

Să mă facă „ciudată" unul precum Connor e ca și cum un unicorn i-ar spune unui cal că e fermecat. Nu are niciun sens, motiv pentru care Lo și cu mine zâmbim pe sub mustață, deși e clar că dispoziția lui Lo s-a schimbat oarecum de la apelul telefonic.

Mașina se oprește brusc. Gilligan mormăie „am ajuns" și deblochează portierele. Îmi lipesc nasul de geam, uitându-mă la casele din suburbiile luxoase. Un conac sclipitor din vârful unui deal abrupt luminează cerul întunecat. Dintre toate petrecerile, Connor spusese că a ales-o pe aceea cu cea mai bună mâncare. În aceeași propoziție a adăugat că eram atât de slabă încât meritam o masă copioasă.

Mașinile curg râu pe aleea circulară. Coborâm și ne lovește vacarmul. În centru se înalță o fântână, cu apă roșie ca sângele țâșnind din piatră. Peluza verde e împânzită de zombi, atât de realist făcuți încât inițial am crezut că sunt niște modele plătite să-și expună membrele pline de sânge și gurile diforme. La o privire mai atentă, remarc că nu sunt altceva decât niște manechine de silicon, proteze și vopsea.

Îl urmăm pe Connor și urcăm treptele de piatră, iar el bate la ușă cu inelul de bronz. În timp ce așteptăm să fim primiți înăuntru, și mai mulți oameni se adună în spatele nostru.

Ușa se deschide iute, muzica răsună gălăgioasă din interior. George Washington sau poate Mozart stă sub o arcadă,

cu un pahar de șampanie în mână. O pastilă albă sfârâie pe fundul paharului cu lichid auriu.

— Connor Cobalt!

Zâmbește și se leagănă, cu peruca albă ușor strâmbă.

— Hei.

Se îmbrățișează frățește.

— Tu cine naiba vrei să fii?

— Thomas Jefferson, ce dracu', nu se vede?

— Bineînțeles, spune Connor cu un zâmbet sarcastic.

Thomas Jefferson nu se prinde. Mă întreb dacă aș fi observat asta, înainte de a petrece ceva timp cu Connor. Acesta face semn spre Lo și spre mine, iar eu îl cuprind de mijloc pe Lo, ascunzându-mi abdomenul golaș în spatele său.

— Ei sunt prietenii mei, Lily și Lo.

Thomas Jefferson mijește ochii la Lo, iar eu mă ascund și mai mult în spatele acestuia.

— Tu cine ești? întreabă el. Domnul Spandex?

— Inteligent, spune Lo, mirat.

— Ei sunt X-Men, îl lămurește Connor.

Apoi, Lo mă prinde de încheietură și mă trage la vedere. Îmi pune o mână pe talie, ca și cum tipul ăsta ar fi auzit vreodată de perechea New Mutant. Thomas Jefferson se holbează la ghearele mele lungi.

— Corect!

Bate din palme în semn de recunoaștere.

— Wolverina.

— Nu există așa ceva, îl corectez eu.

El îmi aruncă o privire ciudată, iar Connor oftează, dând semne de ușoară nerăbdare.

Ne inviți înăuntru doar dacă ne înțelegi costumele? întreabă el.

Își întinde gâtul uitându-se peste umărul gazdei.

Nu de alta, dar mi se pare că văd un Sweeney Todd acolo și știu sigur că nu ai auzit niciodată de el.

Ha. Connor Cobalt. Întotdeauna trebuie să aibă dreptate.

Deschide larg ușa și ne face semn să intrăm înăuntru, cu o reverență batjocoritoare. Angajații lui trebuie să fi dispărut când au auzit de această petrecere studențească, nedorind să fie măturați de un uragan de vomă și bomboane.

Fără să pară afectat de insultă, Connor intră în holul enorm, din tavanul căruia sclipesc câteva candelabre de cristal. Petrecăreții urcă și coboară scările de marmură, umplând camerele strălucitoare, cu false pânze de păianjen care decorează ramele ușilor. Toți se poticnesc și se leagănă în ritmul unei muzici hipnotice.

Intru și eu, apoi Thomas Jefferson blochează intrarea ca să nu mai treacă nimeni.

— Nu vă cunosc, le spune oamenilor din spatele nostru. Nici pe voi.

Le trântește ușa în nas, apoi trece pe lângă Connor.

— Milogi, îl aud spunând, ca și cum Connor îl va aproba.

Acesta nu face nimic altceva decât să smulgă o cană aburindă în formă de dovleac de pe tava unui spiriduș. Ăștia chiar sunt modele, cu fețele lor pline de negi cu tot.

Spre deosebire de petrecerea cu vopsea, paharele de plastic sunt înlocuite cu pahare de șampanie și căni în formă de dovleac. Pungile mici cu pastile și prafuri sunt trecute clandestin din palmă în palmă. Am crescut cu aceste manifestări

— adolescenți bogați care au nevoie de droguri pentru a-și vindeca senzația de trecere a timpului. Treziți parcă la viață direct din paginile cărții lui Bret Easton Ellis, „Less than Zero".

N-am avut niciodată problema drogurilor și poate că ar trebui să mă simt recunoscătoare pentru că această obsesie a mea e mai puțin periculoasă decât să-mi injectez moarte în vene. Sexul face parte din viața tuturor, dependenți sau nu.

Drogurile nu.

Nici alcoolul.

Poți petrece ani buni fără ambele vicii, dar majoritatea oamenilor nu devin celibatari pe viață. De fiecare dată când surprind o fată care-și bagă o punguță în sutien, cu privire sticloasă și rătăcită, simt o tresărire de gelozie. De ce nu pot avea o dependență pe care oamenii s-o înțeleagă? E un gând josnic — să-ți dorești o dependență care face multe victime. Aș prefera să nu am niciuna, dar, din naiba știe ce motiv, nu-mi permit acest lux.

Înainte de a da glas obsesiilor mele, îmi petreceam ore întregi întinsă în pat, secătuită emoțional de gândurile mele intruzive. Acum îmi apăram cu vehemență acțiunile în mintea mea. Era corpul meu. Sexul mă făcea să mă simt mai bine și dacă m-aș fi oprit aș fi avut mai multe probleme decât dacă aș fi continuat pe această cale distructivă. Apoi plângeam ore în șir și încercam să mă conving să renunț. Îmi spuneam că nu am o problemă reală. Eram doar o târfă care căuta o modalitate de a-și justifica gândurile sexuale permanente. Uneori am încercat să mă opresc. Am aruncat la gunoi filmele porno și am refuzat corpului meu luxul de a ajunge la orgasm.

Dar nu suportam sevrajul, iar aceste obiective inutile s-au dus rapid pe apa Sâmbetei. Întotdeauna găseam un motiv pentru a o lua de la capăt. Poate că asta e cea mai mare teamă a mea – că voi găsi o scuză pentru a mă culca și cu altcineva în afară de Lo. Și că mă voi simți obligată să accept.

Lo o ia la fugă, iar eu alerg să țin pasul cu el și mă ascund în spatele lui. O gașcă de hipioate în rochii mini înflorate sar pe Connor. El dă din cap și zâmbește arogant, iar asta stârnește un val de chicoteli.

Va trebui să se descurce de unul singur. Mă țin după Lo până în bucătărie, unde trupurile se înghesuie în jurul aragazului argintiu. Pornesc gazul și-și aprind țigările direct de la flacără. Ușa glisantă din sticlă stă întredeschisă și fumul plutește afară, în noaptea rece. Câteva fete în bikini țipă și râd zgomotos intrând în fugă în casă, ude și înfrigurate.

Lo încearcă mânerele unui dulap de sticlă. O mulțime de sticle de cristal se aliniază pe vreo șapte rafturi, pline cu lichid de culoarea chihlimbarului. Fiecare petrecere fastuoasă începe la fel. Lo găsește cel mai scump alcool din casă și tânjește după toate mărcile de whisky.

— E încuiat, îi spun. Nu-ți ajunge băutura ta?

Are sticla lui mică de băutură prinsă la centura asortată costumului roșu cu negru.

— Stai așa!

Pleacă o secundă, dispărând după colț, iar eu mă prefac că sunt interesată de un tablou cu natură moartă de pe perete. Mai bine să par fascinată de mere și pere decât o ratată singuratică. Lo se întoarce câteva clipe mai târziu cu un ac de siguranță.

— Lo, îl avertizez în timp ce începe să-l strecoare în gaura cheii. Abia am ajuns aici. Nu vreau să fiu dată afară.

— Îmi distragi atenția, spune el.

Îmi amintesc de petrecerile din liceu. Lo strecurându-se în subsolul casei vreunui puști — care îi invita la el pe toți copiii din clasă. Petrecerile acelea erau foarte frecvente. Lo se servea din vinurile de colecție și scotch-urile de import, iar gazda furioasă îl dădea pe ușă afară trăgându-l de tricou. Lo se chinuia să rămână în picioare. Iar eu ieșeam din baie roșie în obraji, grăbindu-mă să-mi prind din urmă singurul prieten.

Nu-mi place să repet greșelile, dar uneori parcă suntem blocați într-o buclă.

În ciuda vocilor ridicate ale fumătorilor de lângă aragaz, aud declicul încuietorii. Ușile de sticlă se deschid, iar ochii lui Lo se aprind. Văzându-l cum atinge delicat sticlele, cu o mare nerăbdare, îmi aduc aminte de dorințele mele. Motiv pentru care spun repede:

— Vrei să ne-o tragem în baie?

Glasul mi-e firav și timid — nu sunt încă fata aceea sexy și sigură pe ea, care îi împlinește visele lui Lo. E greu să fiu așa, pentru că Lo nu este o cucerire nouă cu care mă culc și apoi o părăsesc.

— Ha?

Distrat, ia cele mai bune sticle cu alcool în brațe și le așază pe barul de granit de lângă mine.

— După ce bei, vrei să mergem la baie și să...

Nu-mi termin ideea, temându-mă de lovitura fatală a respingerii. El deschide capacul de cristal al unei sticle și toarnă într-un pahar.

Parcă ai zis că de așa partidă de sex n-ai mai avut parte în viața ta, spune el. Doar dacă nu cumva mi-am imaginat că ai spus asta. Scoteai tot felul de sunete, așa că e greu de spus.

Obrajii mi se înroșesc când îmi amintesc de faptele scandaloase dinaintea plecării.

N-ai auzit bine. Nu cred că eram în stare să articulez cuvinte.

Zâmbește și apoi ia o înghițitură din pahar.

Dar, continui eu, nu ne-am tras-o decât acasă și pe tată.

Se uită prelung în pahar.

—Nu credeam că locul contează. Dar se pare că e ceva ce pentru tine este important să se întâmple.

Face o grimasă sarcastic și apoi dă restul băuturii pe gât. Își reumple iute paharul. Deschid gura, dar arăt ca un pește care se sufocă. Locul unde facem sex n-ar trebui să conteze, dar are farmec s-o faci într-un loc pervers. Întotdeauna a fost așa.

— Bine.

Acest unic cuvânt nu e un răspuns adecvat la întrebare și nici la grosolănia lui. Își încleștează fălcile și strânge cu putere paharul.

— Oricum sunt blocat în costumul ăsta. Dacă vrei tu să dai undeva o gaură...

—Nu, zic, ridicând mâinile. Ai dreptate.

— Și, în caz că ai uitat, *Laura*, accentuează el numele real al lui X-23. E ziua *mea* de naștere, ce mama naibii.

Înalță paharul.

— Ceea ce înseamnă că *asta* e mai presus de *asta*.

Aruncă o privire scurtă spre zona mea inghinală.

— Semeni atât de mult cu Julian că mă sperii.

Folosesc și eu numele real al supereroului său. Amândoi pot fi niște ticăloși și apoi să devină cei mai drăguți oameni din lume. Trebuie doar să-i prinzi la momentul potrivit, în locul potrivit.

— Greșit. Eu am două mâini.

Hellion și-a pierdut brațele luptându-se cu Sentinels în *X-Men: Second Coming*. Madison Jefferies a creat niște mâini de metal pentru Hellion, care sunt acum o nouă parte integrată a garderobei sale, dar Lo a renunțat la ele pentru că nu poate să țină paharul în mână cum trebuie.

Mă uit agitată prin bucătărie, așteptând într-un fel ca Thomas Jefferson să apară și să-l certe pe Lo.

— Dacă nu vrei să stai aici, du-te la Connor.

— Ai încredere în mine? îl întreb.

— Sincer, cred că acest Connor e asexuat. Ca un burete. Probabil că nici nu ar observa dacă te-ai da la el.

Aș vrea să-mi expun teoria conform căreia Connor e îndrăgostit de Rose, dar Lo va face probabil o remarcă răutăcioasă despre sora mea. Aș prefera să nu ne certăm și să fiu nevoită să-mi apăr sora în absență.

— Dar în privința altor persoane? Ai încredere în mine?

Îmi aruncă o privire tăioasă.

— Nu știu. Acum mă faci să cred că ar trebui să fiu îngrijorat.

E într-o dispoziție proastă. Nu știu sigur ce l-a adus acolo. Poate că atmosfera familiară îi evocă amintiri neplăcute și-și dorește să fi rămas acasă. Sau poate că ar prefera să bea cu tatăl său și să fumeze un trabuc decât să fie aici, sărbătorind

într-o casă străină cu necunoscuți care nu înseamnă nimic pentru el.

Mă sperii într-un mod total de neînțeles, spun eu. Așa cum și tu te comporți ca un nemernic.

Lo își dă paharul peste cap, terminând tăria dintr-o înghițitură. Își șterge gura cu dosul palmei. Nu are nicio expresie și mi face semn să mă apropii. Ezit și vin lângă el. Mă sărută chiar pe nas. Și apoi pe obraz. Pe gât.

Zâmbesc la atingerile sale tandre și rapide. Brațele lui mă cuprind rapid, trăgându-mă spre el. Mișcările îi sunt mai ușoare decât aerul. Ne legănăm pe picioare fără echilibru. Buzele lui le găsesc în sfârșit pe ale mele, iar sărutul dulce se prelungește. După o clipă lungă, amețitoare, se retrage și își pune degetul mare pe buza mea de jos.

— Ce zici de asta?

Vocea lui răgușită îmi taie respirația.

— Repetă această propoziție ori de câte ori simți nevoia să sari pe alt tip.

Îmi șoptește la ureche:

— *Loren Hale mi-o trage mai bine.*

Rămân cu gura căscată.

— E mișto, nu?

Îmi face cu ochiul și se îndepărtează. Imediat îmi vine să mă duc după el, să-l prind de mână și să-l trag la piept. În schimb, el își ia băutura. Nu-mi vine să cred că sunt invidioasă pe un pahar. Îmi dreg glasul, adunându-mi gândurile.

— O să meargă, dar eu am altă mantră.

— Și care ar fi aceea?

Strâmbă din buze, dar sticlele îl cheamă. Și ochii i se îndepărtează de la mine.

— Nu-l voi înșela pe Loren Hale.

El inspectează dulapul din priviri.

— Îmi place mai mult a mea, spune el, distant.

Înșfacă o sticlă de formă triunghiulară de pe raft și, în ciuda dorinței mele pentru trupul lui și a îngrijorării pentru starea lui mentală, îl las să se sature de alcool.

Mă duc spre sufrageria aglomerată, unde luminile se estompează și culorile de Halloween sclipesc stroboscopic. Îl zăresc pe Connor lângă șemineul aprins, înconjurat de un grup mare de oameni care discută unii peste alții, ca și cum el ar fi centrul atenției. Intervine de câteva ori, dar oamenii vor să-i vorbească, nu vor ca el să le răspundă. Toate planurile se duc pe apa Sâmbetei și ideea de a concura pentru atenția cuiva pare obositoare și terifiantă.

Înainte de a-mi căuta altceva de făcut, Connor îmi face semn să mă apropii. Mă uit la hipioatele care se clatină, deși sunt desculțe, și scutur din cap. Locul meu e în umbră, printre pânzele de păianjen. Connor trăiește în mod clar în lumina reflectoarelor.

Se încruntă și murmură ceva prietenilor săi, apoi se desprinde, surprinzător, de turmă și se îndreaptă spre mine. Pelerina îi flutură și și-a dat masca pe spate, peste părului său șaten, des și ondulat.

— Să știi că nu mușcă, spune el. O companie îngrozitoare, dar relativ inofensivă.

— Știu, zic eu. Doar că nu-mi plac grupurile mari. De obicei, la petreceri... doar dansez.

O minciună gogonată, dar prefer să nu adaug *și să fac sex*.

— Nu se știe niciodată, unul dintre acești piranți poate fi un viitor investitor pe care îl poți avea la mână.

Nu vreau să-ți stau în cale, zic, făcând semn către grupurile de vorbitori. Du-te și găsește un viitor milionar.

El rămâne neclintit.

Unde e Lo? L-ai pierdut din nou?

E în bucătărie și probabil o să fim dați afară. M-am gândit să fac un tur al casei înainte de asta.

Sper că replica mea mi-a reflectat amărăciunea.

— De ce să fim dați afară?

Scutur din cap, alungând această idee.

— Nimic. E în regulă.

Un pompier fără tricou trece pe lângă noi, cu sudoarea sclipindu-i pe pieptul gol, de parcă tocmai ar fi salvat pe cineva dintr-o clădire în flăcări. *Nu-l voi înșela pe Loren Hale.* Nu, nici măcar cu acest pompier sexy.

— Hei, Connor, spune Batman, apropiindu-se cu o bere în mână. Nu credeam c-o să apari aici. La petrecerea lui Darren Greenberg sunt plimbări gratuite cu elicopterul.

— Să zbori în vomă nu sună prea atractiv, în plus aici credeam că va fi mâncare.

— Da, Michael s-a zgârcit anul ăsta. Am crezut că va recrea o scenă din „Evil Dead" în curtea din față. În schimb, a ales câțiva zombi la mâna a doua.

Batman se uită la mine.

— Îmi pari cunoscută. Te știu de undeva?

De data asta chiar mă uit la el, dar nu văd nimic familiar. De obicei, singurii oameni care mă recunosc și eu nu sunt cei cu care m-am culcat.

— Nu, nu cred că ne-am mai întâlnit, îi spun.

— Ea e Lily, mă prezintă Connor. O prietenă.

Batman îi dă o palmă peste umăr lui Connor.

— Bravo ție, frate.

Ce vrea să-nsemne asta? Se uită la abdomenul meu gol cu o privire flămândă. *Ah.* Îmi încrucișez brațele. Apoi îmi observă costumul.

— Hei, Wolverine!

Nici măcar nu-mi bat capul să-l corectez.

— Ar trebui să-i găsim pe toți supereroii de aici și să luptăm împreună împotriva răului.

— Iubitul ei e pe aici pe undeva. Și el e tot din X-Men.

Batman pare un pic abătut.

— Iubitul, zici? întreabă, îngustând ochii. Cred... cred că te cunosc. Mergi la The Cloud? E un club din centru.

Înainte de a răspunde, îmi sau seama că știe deja adevărul. Pare de-a dreptul amuzat. Imediat, reacția mea instinctivă se declanșează și mă îndepărtez în grabă de amândoi, sperând că Connor mă va urma. Un tip care mă vede și pretinde că am făcut sex cu el e o coincidență ciudată. Doi tipi — și Connor va crede că am o mare problemă.

Mă opresc în foaier, blocată de o haită de oameni care se uită la Fred Flintstone dându-se la vale pe balustrada curbată. Connor mă atinge pe umăr, iar eu mă întorc cu fața la el, bucuroasă că a venit fără Batman.

— Ți-aș adopta metodele de ocolire a cretinilor, dar bănuiesc că fuga asta nu-ți aduce mulți prieteni.

Mă relaxez. El crede că fug ca să evit nesimțiții precum Kevin din frăția studențească și Batman. Adevărul e că nici măcar nu sunt sigură că, în povestea asta, ei sunt cei nesimțiți. M-am culcat cu ei, comportându-mă exact așa cum mă percep ei. Ca o târfă.

— Nu caut să am mulți prieteni, îi spun.

Mă gândeam eu. Vrei să-l găsim pe iubitul tău? Să ne asigurăm că nu vomită pe vreunul.

Nu prea vomită.

Asta e bine. Te părăsește des la petreceri?

Nu m-a părăsit. L-am lăsat în bucătărie.

Ridică mâinile, în semn de pace. O iau înainte și când ajungem la dulapul de sticlă, dăm de un tip îmbrăcat doar cu o cămașă albă și șosete care aranjează iritat sticlele.

Vai de mine.

— Ce s-a întâmplat? întreabă Connor, deși sunt sigură că a dedus deja.

Tom Cruise din *Risky Business* scoate o cheie metalică.

— Am găsit un dobitoc care bea din rezerva unchiului meu. Rahaturile astea costă mai mult decât o mașină.

Unchiul. Ăsta pesemne că e vărul lui Thomas Jefferson.

— L-ai dat afară? întreabă calm Connor, în timp ce pulsul meu o ia la trap.

Dacă l-au scos pe Lo afară ca să-l bată sau să-l umilească... sau mai rău de-atât?

— Nu, frații mei voiau să știe mai întâi cum îl cheamă. Sunt cu toții afară în spate.

Tom Cruise ridică o sticlă cu un lichid de culoarea ambrei.

— E surprinzător de coerent. Eu m-aș fi făcut praf dacă aș fi băut la fel de mult ca pușt iul ăsta.

Nu mai pierd nicio secundă. Mă năpustesc spre ușa din spate, rugându-mă ca Lo să tacă. Are un fel de a spune exact lucrurile nepotrivite încât poate stârni o bătaie. De cele mai multe ori, o face intenționat.

N-ar fi trebuit să insist să venim la petrecere. Ar fi trebuit să propun să ne întoarcem acasă când i-am remarcat schimbarea de dispoziție. El nu voia să fie aici.

Cizmele mi se afundă în iarba umedă. Trec pe lângă piscina de culoare portocaliu fluorescent. Câteva fete pe jumătate dezbrăcate intră și ies din apă. Lo nu se află printre oamenii de aici, care beau liniștiți.

Connor îmi pune mâna pe umăr și-mi face semn cu capul spre partea din spate a casei.

— Pe aici.

L-a văzut deja? Dau laoparte pânzele de păianjen și panglicile negre, ajungând în partea de est a conacului. Aici nu sunt prea mulți oameni, dar strigătele se suprapun peste zumzetul surd al muzicii.

— Pentru a suta oară vă spun că dulapul era deschis! Poate că ar trebui să vă verificați încuietorile înainte de a da o petrecere, urlă Lo la ei.

L-am găsit, dar cuvintele lui războinice nu fac decât să mă sperie și mai tare.

— Nu dăm doi bani pe scuzele tale!

Un alt tip adaugă:

— Cine naiba ești și care bou te-a invitat aici?

— Eu sunt boul, spune Connor când ne apropiem.

Simt un nod în gât. Lo e încolțit, cu spatele lipit de zidul de piatră al casei. Patru băieți îmbrăcați în tricouri Under Armour cu mâneci lungi, de culoare verde-închis, și bluze de surfing verde-deschis, se uită indignați. Au niște carapace tari pe ei, fiind deghizați în Țestoasele Ninja. Chiar și în lumina portocalie, disting pata roșie de pe obrazul lui Lo.

Cineva l-a lovit.

Alerg spre el și simt că rușinea îmi dispare. Una dintre țestoasele Ninja mă prinde de talie înainte să ajung la iubitul meu.

Hei! strigă Lo și Connor la unison.

De ce naiba l-ai adus pe gunoiul acasă la unchiul nostru? întreabă Donatello, cel cu bandană mov, în timp ce mă lupt să mă desprind din strânsoarea lui.

Dau din picioare, mă agit, dar el mă ține strâns, de parcă aș fi un sac cu oase. Connor face un pas înainte.

— Ce naiba, sunteți niște golani de cartier? Dă-i drumul, Matt. Apoi putem discuta.

Ceilalți oameni din curte încep să se uite la noi. În timp ce mă zbat o zăresc pe Clopoțica, pe Peter Pan, un supererou îmbrăcat în verde și pe Dobby, spiridușul casei. Supereroul îmbrăcat în verde avansează și, chiar când credeam că vine să mă salveze, Matt mă eliberează și eu ajung la Lo. Îmi cuprinde iute obrajii, cercetându-mă din priviri din cap până-n picioare.

— Sunt OK, îi spun, mai mult îngrijorată de starea lui. Nu-i mai instiga.

Privirea i se înăsprește și pomeții i se ascut. Își țuguie buzele, încrâncenat.

— Treci în spatele meu.

— Lo, zic panicată și mi se pune o gheară în piept.

— Dacă se întâmplă ceva, pufnește Lo împingându-mă înapoi, fugi la limuzina lui Connor. Nu mă aștepta, bine?

— Nu, zic eu, clipind speriată. Lo, te rog...

— Tipul ăsta ne datorează patruzeci de mii de dolari, rânjește Matt, atrăgând din nou atenția asupra lui Lo, nu asupra lui Connor.

De ce ne-ar ajuta Connor? Asta ar putea să-i afecteze iremediabil reputația.

— Nu vezi niciun cent de la mine, se răstește Lo. De unde naiba era să știu eu că băutura era interzisă? Nu era niciun semn.

— Era *încuiată*, spune vărul cu bandană albastră.

Lo deschide din nou gura, iar eu îl ciupesc de braț, aruncându-i o privire cruntă. Trebuie să plecăm, de preferat împreună. Strânge din dinți și, din fericire, tace. Matt își îndreaptă privirea aprigă spre Connor.

— Crezi că o să trecem asta cu vederea pentru că ești tu Connor Cobalt? Îți dai seama că oricine altcineva ar fi ajuns pe lista neagră până acum.

Uuuu, pe lista neagră. Lo și cu mine suntem, probabil, tăiați de pe toate listele cercurilor influente din Philly. Dacă n-ar fi fost Connor, n-am fi trecut nici măcar de ușă.

— Puneți-mă pe lista neagră, atunci, spune Connor. E o petrecere oribilă. Nici măcar nu v-ați deranjat să serviți mâncare.

Matt își dă capul pe spate, surprins.

— Îi alegi pe ei în locul nostru?

Connor dă din cap, încordându-și mușchii.

— Da. Ia să vedem ce avem aici. O avere netă de — cercetează din priviri conacul din spatele meu — douăzeci și cinci de milioane de dolari poate, cu totul.

Apoi arată spre Lo și spre mine.

— Calloway și Hale. Adică fiecare cutie de suc din casa voastră și scutecele nepoților și nepoatelor. Miliarde. Așa că da, voi fi de partea celor doi oameni care fac ca moștenirile voastre să pară mărunțiș.

Rămân cu gura căscată. Nu mă așteptam la nimic din toate astea, mai ales la faptul că Connor va mai fi prietenul nostru și peste câteva zile. El colecționează oameni, iar Lo și cu mine suntem niște pepite de aur în borcanul lui cu comori. A trecut atât de mult timp de când cineva ne-a luat apărarea, încât trec peste superficialitatea motivelor sale. E bine să ai un aliat. Asta e disperare, da, dar nimeni nu a spus că eu și Lo suntem perfecți.

Matt și celelalte Țestoase Ninja se uită stupefiați, încercând să proceseze averea și numele noastre de familie. Apoi Matt râde, amuzat și crud.

— Atunci presupun că nu vei avea nicio problemă să-ți scoți suzeta aia din fund și să ne plătești ce ai băut.

Lo se întunecă la față. Îl iau de mână, sperând să nu fie beligerant și certăreț. Am încredere în Lo că va sta deoparte de scandal cât timp sunt eu prezentă, dar, odată ce plec, se poate întâmpla orice.

— Mai du-te dracului, înjură Lo.

Connor intervine înainte ca unul dintre verișori să ridice pumnul ca să-l facă pe Lo să scoată banii.

— Crezi că unchiului vostru chiar îi va păsa? Patruzeci de mii de dolari nu înseamnă nimic.

— A băut o mașină, Connor, spune Matt cu neîncredere. E mai mult decât câștigă unii oameni într-un an întreg! Da, o să fie supărat, iar Iritație de Scutec ăla de acolo își poate permite suma. Plătește sau vom opri o garanție până când vii cu carnetul de cecuri.

Se uită la mine, iar eu mă lipesc de zidul rece de piatră. Lo aruncă o privire severă peste umăr, iar când vede că sunt în siguranță, face un pas înainte.

— Nu! strig, năpustindu-mă și prinzându-l de încheietură.

— Lily...

— Nu poate plăti, îl apăr eu.

— Lily, mă avertizează Lo. Nu face asta.

Tac mâlc, pentru că nu vreau să dau detalii despre viața personală a lui Lo unor necunoscuți. Tatăl lui îi dă o alocație strictă, i-a restricționat accesul la contul bancar și suma pe care o primește lunar. Supraveghează fiecare tranzacție, sunându-l pe Lo atunci când cheltuie sume mari. Acea șampanie de patru mii de dolari de la restaurantul italian, plus celelalte cheltuieli, l-au curățat de bani luna asta. Și, dacă va depăși această suma, Jonathan Hale va face o criză de nervi.

— Chiar te aștepți să cred asta, păpușă? întreabă Matt.

Nu, nu are cum.

Pentru prima dată Connor pare îngrijorat. Se tot îndepărtează și aruncă priviri în jur, încercând să găsească întăriri în caz că lucrurile se înrăutățesc.

— Pot eu... pot eu să plătesc. Dar carnetul meu de cecuri este în mașină, în poșetă, zic.

Dacă trebuie să plătesc 40.000 de dolari ca să scăpăm de ei, atunci asta voi face. Pot să dau vina pe o rochie pentru Gala de caritate de Crăciun, invocând faptul că am pătat-o pe cea pe care am cumpărat-o deja. Singura problemă: nu am niciun ban la mine. Neavând buzunare și având tendința de a renunța la poșete, n-am plecat de acasă decât cu cuțitele de plastic și cu cizmele de piele până la genunchi.

— Matt!

Un tip înalt și bronzat aleargă spre noi. Poartă o jachetă de piele verde și are un arc și o tolbă de săgeți agățată la spate.

E supereroul îmbrăcat în verde de mai devreme. Vopseaua verde închis îi acoperă ochii ca o mască, iar părul castaniu și ondulat îi accentuează forma dură a maxilarului. Arată masculin, puternic și ofticat. Costumul probabil că-l ajută, dar am sentimentul că e oricum de la natură sigur pe sine.

Se oprește la câțiva metri distanță de noi și se concentrează asupra tipului cu bandană mov. Mă aștept să-l amenințe pe Matt cu pumnii și cu constituția lui puternică, lucru pe care l-o l-a evitat. Supereroul în verde spune:

— Hei, tocmai am vorbit cu o fată. Mi-a spus că Michael vrea să intrați în casă. Trebuie să faceți ordine la o bătaie în subsol. S-au încăierat unii ca nebunii.

Dezamăgire! Deci... n-a venit aici ca să ne ajute. Sunt un idioată.

Matt își mângâie ceafa și se uită la noi, înainte de le face semn din cap celorlalte Țestoase.

— Duceți-vă. Mă ocup eu de asta.

Verișorii o iau la goană spre piscină.

— Fata a spus că Michael vă vrea pe toți patru.

Matt s-a răstit:

— Poți s-o lași baltă, Ryke? Ăștia doi îi datorează unchiului meu 40.000 de dolari.

Arată spre mine.

— Fata asta spune că are carnetul de cecuri în mașină. Du-te cu ei și ia banii de la ea.

— Da, nicio problemă.

Golul din stomacul meu se mărește. Acum suntem pe mâna prietenului-supererou al lui Matt, care pare suficient

de voinic să mă trântească și să mă imobilizeze în iarbă. Poate că nu pe Lo. Dar pe mine cu siguranță. Probabil și pe Connor... Grozav!

Țestoasa Ninja dispare după colț și Ryke își mută atenția spre noi.

— Unde-i mașina?

Întoarce capul, iar eu îi cercetez profilul: e nebărbierit, are un nasul subțire și ochi căprui cu nuanțele mierii. E un tip pe care, în mod normal, m-aș sui fără să pun întrebări. Alung gândul ăsta, mai ales că e prieten cu verii lui Thomas Jefferson.

— Pe aici, spune Connor, ducându-ne spre limuzina lui.

Lo își strecoară mâna în jurul taliei mele, trăgându-mă lângă el. Ryke merge în fața noastră cu Connor, iar Lo se uită urât la supererou. Mă întreb dacă Lo se simte amenințat, dincolo de faptul că Ryke pare subordonatul lui Matt. Oare a văzut că mă uit cu jind la el? Nu sunt atât de sigură. În plus, Ryke e mai înalt decât Lo, are probabil un metru 82, și emană siguranță și o puternică senzație de masculinitate. Ca și Lo, de altfel, dar cu o mică diferență, aproape insesizabilă. În timp ce Lo este foarte zvelt, tipul ăsta pare un dur. Unul e ca gheața, celălalt ca stânca.

Clipesc, încercând să nu mă concentrez la frumusețea lui Ryke. Nu e momentul.

După cinci pași, Lo își scoate sticluța de la centură, trăgând din nou câteva înghițituri.

— Asta măcar e băutura ta? întreb, supărată că îneacă o altă situație tensionată cu alcool.

Dar cred că și eu m-am deconectat puțin, visând la abdomenul lui Ryke. Așa că nu pot fi foarte dură. Lo se șterge cu mâna la gură.

Poate.

Din când în când, Ryke se uită peste umăr. Se uită la noi, pe rând, cu o expresie prea enigmatică pentru a fi înțeleasă. Dacă Matt are încredere în el, nu poate fi mai de treabă decât Țestoasele Ninja.

Poate că ar fi mai bine să încep plâng în loc să-i dau banii. Nu-i așa că băieții se simt foarte stânjeniți când fetele plâng?

— Tu cine mai ești? Robin Hood? întreabă Connor.

— Săgeata Verde, îl corectez eu.

Ryke se uită înapoi și-mi cercetează costumul. Privirea lui intruzivă mă face să iau foc.

— Ai auzit de Săgeata Verde? întreabă el în cele din urmă, uitându-se în ochii mei.

— Puțin, mormăi eu. Benzile desenate de la DC nu sunt chiar genul meu.

Mie îmi plac poveștile subestimate, în care oamenii obișnuiți pot fi supereroi. Peter Parker, mutanții — pe aici mă învârt.

— Doar ratații citesc DC, adaugă Lo.

Mă rog, eu nu aș merge *atât de* departe.

— Eu nu citesc benzi desenate, mărturisește Ryke. Am văzut doar *Smallville* la televizor. Ce înseamnă că sunt?

— Un nesimțit.

Ryke ridică din sprâncene, surprins de replica ostilă.

— Am înțeles.

— Ca să știi, intervin, eu nu sunt de acord cu Lo. Nu sunt atât la pretenționasă la benzile desenate.

Oricine poate citi benzi desenate, iar dacă nu o faci este perfect în regulă să-ți placă și personajele de la televizor.

Lo își dă ochii peste cap. Ryke ignoră comentariul meu și se întoarce spre Connor, care tace:

— De ce umbli cu ăștia doi? Nu ești înconjurat de obicei de o haită de oameni care încearcă să te pupe în fund?

— Îmi extind orizontul social.

Pe măsură ce ne apropiem de mașină, îmi dau seama că trebuie să inventez un plan. Dar creierul meu face scurtcircuit la fiecare respirație panicată. Pășim pe stradă și vântul suflă, răvășindu-mi părul. Limuzina lui Connor e lângă bordură.

— Unde naiba ți-e mașina? întreabă Ryke, uitându-se cu prudență spre casă.

— Fix aici.

Connor bate în portieră, iar Gilligan, șoferul său, îi deschide. Îi fac semn lui Lo să urce înaintea mea. Se leagănă, fără să aibă nevoie de alte rugăminți. Când îl văd așezat pe bancheta de piele, încep să mă relaxez. Oarecum.

— Unde ți-e poșeta? mă întreabă Connor.

Și apoi cască ochii.

— Stai, n-ai nicio poșetă la tine, nu-i așa?

— Eu... eu...

Mă țin departe pe Ryke. Oare o să mă zgâlțâie? O să mă pocnească? Își încordează mușchii, iar eu mă dau în spate, speriată.

— Ce-ai făcut? întreabă Connor, îngrozit.

Deschid gura, dar când ridic privirea, îmi dau seama că nu mi s-a adresat mie. Se uită ba la Ryke, ba la Țestoasele Ninja care țâșnesc pe ușă, ferindu-se de zombi nemișcați de pe peluză și îndreptându-se țintă spre... noi.

Capitolul 22

— *Treci în mașină, mă îndeamnă Ryke.*

Mă urc în viteză și mă lovesc cu capul de cadrul metalic. Înjur în sinea mea și îmi frec vânătaia, înghesuindu-mă înăuntru. Lo stă întins pe bancheta cea mai lungă, cu ochii închiși, și-și leagănă sticluța ca pe un ursuleț de pluș. Mă așez lângă el și-mi sprijin mâna pe gleznele lui.

Connor intră și, în mod surprinzător, Ryke face la fel. Trântește portiera și o blochează.

— Dă-i drumul! strigă el.

Gilligan demarează în trombă, iar Țestoasele Ninja fug după limuzina noastră, cu siluetele vizibile în lumina farurilor din spate. Când câștigăm distanță, încetinesc, se opresc și se pierd în întuneric.

Mă răsucesc cu fața spre Connor și Ryke. Connor spune:

— Lasă-mă să ghicesc. Nu a fost nicio bătaie în casă.

Ryke îl privește pe Lo care a căzut în inconștiență.

— Am inventat-o, recunoaște el, detașat. E bine?

— Stai așa, ridic eu mâinile. Ce se întâmplă? De ce ne-ai ajutat?

Stătea pe margine și admira desfășurarea dramei. Ar fi putut să rămână pur și simplu acolo, să nu facă vreo mișcare, să nu intervină. În schimb, a creat o minciună complexă ca să le trimită pe Țestoasele Ninja înăuntru și să ne salveze pe noi. În lumea mea nu există acte aleatorii de bunătate. Singurul răspuns care are sens — vrea să fie prieten cu noi, alegând o avere netă de un miliard de dolari în locul uneia de 25 de milioane, așa cum a spus Connor.

Pentru prima dată, Ryke își ia privirea de la Lo.

— Crezi că aș putea să stau și să mă uit la Matt cum agresează o fată la beție?

— Așa ar face o grămadă de oameni, mormăi eu.

Se încruntă, cu o expresie dură și întunecată, făcându-mă să fiu mai precaută.

— Da? Atunci oamenii sunt nașpa.

Se uită iar la Lo, care-și strânge în brațe sticluța. Dintr-odată, Ryke se apleacă și-i smulge sticluța dintre degete. Apoi deșurubează capacul și lasă geamul jos.

— Ce faci? spun disperată.

Sar pe cealaltă banchetă și încerc să-i iau sticluța din mâini.

— Nu-i a ta!

Mă lupt să ajung la sticluța lui Lo, ca să nu arunce alcoolul. Ryke o ține fără prea mare efort departe de mine, dar eu îmi înclin corpul spre geamul deschis, blocându-i calea. Se holbează la mine de parcă m-aș fi transformat brusc într-o șopârlă.

— Care e problema ta?

— Nu e a ta și nu poți s-o arunci!

Da? Să înțeleg că ăsta e iubitul tău?

Îl fixez cu privirea, fără să mai spun un cuvânt. Connor mă observă curios. Ryke învârte băutura din sticluță.

Asta, spune el, e cauza acestei drame nenorocite de azi. Așa că-i fac o favoare lui, ție și tuturor celorlalți din limuzina asta blestemată aruncând-o afară.

Se îndreaptă din nou spre fereastră, iar eu acopăr portiera, cu brațele întinse, ca să-l opresc. Își pune mâna peste mâna mea — corpul lui e atât de aproape încât îl simt aproape lipit de mine. O, Doamne...

Încearcă să mă depășească întinzând un braț spre fereastră, dar eu îl lovesc peste mână. Alcoolul ne stropește pe amândoi. Mă lupt cu el pentru a-i lua sticla, dar nu reușesc decât să vărs și mai multă băutură. Ca să pună capăt luptei, mă prinde de brațe și mi le lipește de bancheta limuzinei.

— Încetează, spune el ferm.

Mă holbez la mâinile lui.

— Cu ce se deosebește asta de faptul că Matt a pus mâna pe mine?

Strânge furios din dinți.

— Încerc să-ți ajut iubitul.

Apoi îmi dă drumul și se sprijină de scaunul lui. Am whisky pe mine peste tot și simt cum mă încing la față când îmi amintesc de gesturile mele. Ridic sticluța goală a lui Lo și mă așez, privindu-l neîncrezătoare pe Ryke.

— Cine ești tu?

Connor ridică din sprâncene.

— Nu-l cunoști?

Îl privesc fix.

— Ar trebui?

— E Ryke Meadows, căpitanul echipei de atletism. Michael și Matt fac și ei parte din echipa asta.

Inspir încordată.

— Așadar, îmi întorc privirea spre Ryke, ei sunt colegii tăi de la atletism?

— Da, spune Ryke.

Îi aruncă din nou o privire lui Lo și se mută de cealaltă parte a iubitului meu.

— E OK, aproape că strig.

Știu cum să am grijă de Lo. Am fost de multe ori în această situație și înțeleg când are nevoie de un spital și când are nevoie doar de apă și de somn.

Ryke nu mă crede pe cuvânt. Pune două degete pe gâtul lui Lo, verificându-i pulsul. Connor îmi face semn din cap.

— În tot acest timp, tu știai că a băut din băutura lor scumpă, nu-i așa?

Ryke se încruntă și, cu vopseaua de pe ochi, expresia lui pare mai întunecată și mai furioasă decât înainte.

— Nu l-ai oprit?

Clatină din cap în semn de dezaprobare. Mă copleșește vinovăția, iar eu urăsc asta. Îl urăsc pentru că mă face să mă simt așa. Am făcut tot ce am putut ca să-l protejez pe Lo de el însuși fără să pic în ipocrizie.

— Am încercat.

L-am avertizat pe Lo, dar nu l-am putut obliga să se abțină. Mai ales că eu îmi doream să fac sex la fel de mult cum el tânjea după alcool.

— Întotdeauna bea atât de mult?

Ce-i cu interogatoriul ăsta? Îmi mușc buza, nereușind să articulez cuvintele care clocotesc în mine.

— E ziua lui de naștere, împlinește 21 de ani.

Majoritatea oamenilor se îmbată praștie când împlinesc 21 de ani, dar Ryke pare la fel de suspicios ca înainte. Mă citește ca pe o carte deschisă, așa cum făcuse mai demult și acea escortă masculină.

— Asta e o vrăjeală, spune Connor. Lo nu a încercat să-și ascundă problema de mine. Nu l-am văzut niciodată fără băutură.

Îmi întorc capul de la ei și îl strâng ușor de gleznă pe Lo.

— Trebuie doar să-l duc acasă.

Trezește-te, îmi vine să țip la Lo. M-a lăsat aici ca să curăț gunoiul după el. Încă o dată.

Connor o lasă baltă, iar limuzina merge mai departe pe străzile prost asfaltate ale orașului. Simt emoțiile sufocante ale lui Ryke, respirația lui grea în timp ce încearcă să se acomodeze cu situația. De fiecare dată când mă uit la el, arată de parcă ar vrea să tragă cu pumnul într-un zid. Sau, mai bine, să iasă la alergat.

Când limuzina încetinește în fața complexului Drake, mă târăsc lângă Lo și-l prind de brațe, ridicându-i corpul greu.

— Lo, îi șoptesc.

Trezește-te! De obicei, abia pot să-l car în duș. Cum naiba să-l târăsc până la lift? Nu prea știu să cer ajutor, așa că-mi petrec următoarele două minute chinuindu-mă să-l ridic și să-l împing spre portieră.

Connor și Ryke coboară din limuzină și apoi portiera mea se deschide brusc. Connor își bagă capul de-afară.

— Dă-te laoparte, Lily. Îl ducem noi.

— Nu, Lo n-ar vrea asta.

Ryke își vâră și el capul în mașină.

— Cine naiba vrea să fie cărat de iubită?

O iau ca pe o insultă personală, chiar dacă el nu a avut intenția de a mă jigni.

— Nici măcar nu e treaz ca să-i pese, spune Connor, ca și cum asta ar rezolva problema.

Îmi dau seama că de data asta nu am cum să câștig. Mă dau jos din mașină, în aerul rece din Philly, iar Connor intră în limuzină.

— Ia-l tu de picioare.

Ryke se postează în fața portierei și cei doi fac schimb de indicații până când Ryke reușește să-l ia pe Lo în brațe, cărându-l cu ușurință. Mi-aș fi dorit ca Connor să fie cel care să-l țină pe Lo. Ryke are ceva care mă neliniștește.

Ryke îl ține pe Lo la piept și imaginea asta ar trebui să fie comică, deoarece Lo poartă costumul de spandex, semănând cu unul dintre X-Menii rănit. Dar mi-l imaginez trezindu-se și văzând cum Săgeata Verde îl ține protector în brațe. S-ar speria. Și nu ca un fan al benzilor desenate.

— Ai grijă la cap, îi spun când ajungem la ușile rotative.

— Îl țin bine.

Ryke străbate holul fără efort. În lift, îl privesc atentă pe Lo, supărată de cursul evenimentelor. N-am permis vreodată nimănui să-l ducă pe sus sau să-l ajute. Asta a fost sarcina mea de când mă știu. Și poate că nu m-am descurcat prea grozav, dar măcar e încă în viață, respirând. Aici. Cu mine.

La ușă, îmi găsesc cheile și îi primesc înăuntru. Mă sperii din nou când îmi dau seama că asta ar putea fi cea mai mare cantitate de testosteron care mi-a trecut vreodată pragul. Sau poate că nu. A existat acel moment când am adus doi tipi acasă.

— Îl poți pune pe pat.

Îl conduc pe Ryke în camera lui Lo și-i fac semn spre plapuma de culoarea șampaniei. Îl așază pe pat. În timp ce îi dezleg bocancii lui Lo, el cercetează din priviri decorațiunile, posterele de la Comic-Con, fotografiile și dulapurile cu viniluri. Felul în care se uită la ele... e ceva ciudat, ca și cum n-ar mai fi văzut niciodată camera unui bărbat.

– Voi doi locuiți împreună? întreabă Ryke, ridicând o fotografie înrămată de pe birou.

– Ea e din familia Calloway.

Connor își sprijină un șold de cadrul ușii, cu brațele încrucișate în dreptul pieptului. Ryke spune:

— Asta nu înseamnă nimic pentru mine.

— Tatăl meu deține Fizzle, îi explic.

— Știu, asta explică de ce Connor se învârte în jurul vostru, dar nu are nimic de-a face cu faptul că voi doi sunteți împreună.

Pune rama jos și Connor ridică mâna.

— Doar ca fie clar, mie îmi place de ăștia doi. Nu te plictisești niciun moment.

Ryke ridică din umeri, cu geaca lui de piele îmbibată în alcool.

— Deci ai o relație serioasă cu Lo?

— Ce-ți pasă ție?

Se strâmbă, iritat.

— Întotdeauna ești atât de defensivă cu oamenii care te ajută la greu?

Da. În loc să recunosc că am greșit, îi răspund la întrebarea anterioară.

— E un prieten din copilărie. Suntem de curând împreună, dar locuim amândoi de la începutul facultății. Ești mulțumit?

— Al naibii de mulțumit, spune el, luând o altă ramă.

Connor întreabă:

— La ce oră crezi că se va trezi Lo? Mi-a promis că mâine mergem la sală.

Oftez.

— Promisiunile lui Lo sunt ca barurile la ora două dimineața — deșarte.

Deschid sertarul biroului și găsesc trei flacoane de Advil. Arunc recipientul gol în coșul de gunoi și scot patru pastile din cel de-al doilea. Umplu iute un pahar cu apă din baie și-l așez lângă pat, lângă pastile.

— Faci asta foarte des, remarcă Ryke.

Sting luminile, fără să-l privesc în ochi, și-i conduc în sufragerie. Mă înfășor într-o pătură de crem bumbac, ascunzându-mi mâinile care au început să tremure. În timp ce ei se așază pe canapea, eu mă ghemuiesc pe fotoliul roșu de piele.

Ryke se îngroapă în perne, admirând corpurile de iluminat, șemineul nefolosit și imprimeurile cu urși polari inspirate de Warhol. E ca și cum ar încerca să-și dea seama cum suntem după lucrurile noastre. Nu-mi place asta.

— Ar trebui să plecați. Sunt cam obosită, spun încetișor.

Connor se ridică în picioare.

— Bine, dar după-amiază mă întorc, să-l iau pe Lo la sală. Poate că el nu-și ține promisiunile, dar am eu grijă de asta.

Ryke se ridică în picioare chiar în momentul în care Connor iese pe ușă. Continuă să se uite în jur, ochii îi zboară prin bucătărie, peste scaunele de la bar, peste rafturile cu cărți...

— Ai de gând să furi ceva? îl întreb. Nu prea ținem obiecte de valoare aici. Ar trebui să încerci la acasă la părinții mei.

Ryke se strâmbă.

Ești ceva de groază, știi asta?

Ochii i se îngustează.

Doar pentru că mă uit la lampa ta nenorocită, nu înseamnă că am de gând să plec cu ea.

Dacă nu memorezi apartamentul ca să te întorci mai târziu, atunci ce naiba faci?

Își înclină capul și se uită la mine ca la o adevărată cretină.

Încerc să-mi fac o idee despre cum sunteți voi.

Arată spre policioara de deasupra șemineului, unde se află o vază de cristal, primită cadou de la Poppy.

Tu ești bogată.

Apoi face semn cu capul spre sticlele de alcool care împânzesc tejgheaua din bucătărie.

— El e alcoolic.

Cum poate să tragă această concluzie după câteva sticle? Îmi umflu nările, iritată.

— Cară-te.

Ochii i se îngustează și mai tare.

— Adevărul doare, nu-i așa? Ți l-a mai spus cineva până acum?

Rareori devin atât de agitată. Respir alimentată de o senzație străină, de furie profundă.

— Nu poți pur și simplu să te uiți la niște obiecte și să ne înțelegi!

— Nu? Se pare că am atins o coardă sensibilă. Și sunt destul de sigur că am dreptate.

— Care e problema ta? mă răstesc. Nu ți-am cerut ajutorul. Dacă știam că poți să semeni atât de mult cu o...

Mă opresc, neputând să formulez fraze.

— O gorilă? glumește el. O maimuță? O primată?

Face un pas spre mine. Aș putea să-i trag un pumn. N-am simțit niciodată o asemenea ostilitate față de cineva.

— Lasă-mă în pace! strig, aproape plângând.

Îmi urăsc vocea.

— Nu, spune el categoric.

Strâng din dinți, înăbușindu-mi dorința de a bate din picior ca o ciudată.

— De ce?

— Pentru că, nici dacă ai crede că Lo are probleme serioase, nu știu dacă ai face ceva în privința asta. Și asta mă calcă pe nervi.

Se uită fix la mine.

— Așa că trebuie să mă suporți.

Se îndreaptă cu spatele spre ușă. Într-o mare măsură sunt de acord cu el. Nu știu cum să-l ajut pe Lo fără să sufăr eu. Și sunt prea egoistă ca să găsesc o soluție la problemele lui.

— Nu vreau să te mai văd niciodată, spun cu toată sinceritatea.

— Atunci, nasol de tine, îmi spune Ryke, răsucind clanța. E al naibii de greu să scapi de mine.

Și apoi pleacă. Iar mie îmi vine să țip.

E atât de preocupat de binele lui Lo, încât e dispus să ne mai vadă încă o dată?

Ușa se închide, iar eu încerc să nu mă gândesc la Ryke. Poate că a aruncat o sumedenie de amenințări deșarte pentru a mă face să mă simt vinovată. Nimeni n-ar trebui să se amestece în treburile altei persoane în halul ăsta.

Însă îmi amintesc că a oprit o bătaie care nu-l privea. E clar că este genul de om care-și bagă nasul unde nu-i fierbe oala.

Capitolul 23

Ryke mă obsedează în continuare, așa că îmi îmi irosesc restul nopții pe filme porno și jucării sexuale, acoperită de sudoare și activată de adrenalină. Ar fi trebuit să rămânem acasă de ziua lui Lo, așa cum voia el. Mi-aș dori să-l fi ascultat și nu voi comite aceeași greșeală și la anul.

De fiecare dată când mă bag în așternuturi, cu gândul de a dormi, lacrimile încep să-mi curgă necontrolat. Faptul că acum avem o relație adevărată ar fi trebuit să rezolve problemele din viața noastră. Ar fi trebuit să le facă mai ușor de dus. Nu mai trebuie să ne prefacem. Putem fi noi înșine. Ne-am eliberat de o minciună. N-ar trebui ca dragostea să învingă dependențele? Ca necazurile noastre să se rezolve magic printr-un sărut și o promisiune?

Totul s-a dus naibii. Lo bea. Eu mi-o trag. Iar obiceiurile noastre se suprapun și se despart așa cum nu trebuie, mai mult distructive decât sănătoase.

Nimeni nu mi-a spus că poți să iubești pe cineva și să fii, totuși, nefericit. Cum e posibil așa ceva? Și totuși, gândul de a pleca de lângă Loren Hale mă ucide. Suntem prieteni, aliați de atâta timp, încât nici nu știu cine sunt fără el. Viețile noastre se intersectează în fiecare moment posibil, iar despărțirea pare o schismă fatală și ireparabilă.

Dar e un lucru foarte greșit.

E spre prânz deja și mă doare încheietura de la mână, dar tot mai bag un film porno. Soneria se aude exact când mă trântesc pe saltea. *Nu,* nu am chef să-l întrețin pe Connor. În plus, s-ar putea să sar pe el. Simt o energie ciudată în tot corpul și am nevoie disperată de Lo. Dar faptele lui de aseară nu merită nicio răsplată. Chiar dacă trebuie să mă abțin și asta îmi face mie mai mult rău decât lui, nu va primi nimic prea curând.

Soneria se aude din nou. Grozav. Lo încă doarme.

Ies din cearșafuri, îmi pun pe mine un tricou și niște pantaloni de trening și apăs pe butonul interfonului.

— Alo?

— Domnișoară Calloway, este aici domnul Cobalt.

— Trimite-l sus.

Îmi fac o cafea, poate cofeina îl va face pe Connor să pară un hobbit oribil, prea urât ca să mă năpustesc asupra lui. Deși Frodo e destul de drăguț.

— Asta a fost soneria?

Aproape că scap frișca din mâini. Lo se freacă la ochi, îndreptându-se obosit spre dulapuri, unde scotocește după biscuiți sărați și un Bloody Mary. Are părul ud, ca și cum tocmai ar fi ieșit de la duș și are pe el doar o pereche de pantaloni de alergare care-i atârnă foarte jos pe șolduri.

Trupul mi se înfioară și mă întorc cu spatele când mă privește în ochi.

Hei.

Îmi pune o mână pe gâtul gol, dându-mi părul pe spate.

Încetează, mă zbat eu, îndepărtându-mă.

Observ cum vechile remușcări îi întunecă trăsăturile. Mă privește de sus până jos, de la picioarele transpirate la hainele care mi se lipesc de corp și la părul încâlcit și transpirat.

Cred că arăt de parcă tocmai aș fi făcut sex.

Își pune o mână pe bar ca să stea drept, de parcă l-ar doborî cea mai mică pală de vânt.

— Lily...

Se aude cineva bătând cu pumnul în ușă.

— Loren Hale! strigă Connor. Ai face bine să te trezești. Mi-ai promis că mergem la sală. Vreau la sală.

Lo se desprinde cu reticență de lângă mine și deschide ușa.

— Ai ajuns la timp, spune el direct, întorcându-se în bucătărie.

— Ca întotdeauna.

Se uită cum Lo ia o sticlă de vodcă din congelator.

— Să știi că abia e amiază. Celulele cerebrale nu răspund în general bine la alcool atât de devreme. Mai bine bei un Gatorade.

— Își face un Bloody Mary împotriva mahmurelii, îi iau eu apărarea fără să vreau.

— Așa cum spune ea, zice Lo, dar asta nu mă face să mă simt deloc mai bine că am vârât iar gunoiul sub preș.

Nu te mai gândi la asta. El deschide un suc de roșii V8 și începe să-și pregătească băutura. Connor aberează ceva despre electroliți.

Mă uit în gol și-mi imaginez mâinile cuiva cuprinzându-mă, făcându-mă prizonieră. Tipul acesta fără chip și fără nume își lipește buzele calde de gâtul meu, sărutându-mă. Degetele lui mi se strecoară pe sub tricou, apoi se îndreaptă spre elasticul pantalonilor mei de trening, apropiindu-se, înfiorându-mă...

— Lily, ți se pare un plan bun? întreabă Lo, încruntându-se îngrijorat.

Clipesc, revenind la realitate.

— Poftim?

Îmi mângâi ceafa, încercând să mă calmez, dar gândurile mă înfierbântă.

Lo are în mână un Gatorade albastru. Ce s-a întâmplat cu Bloody Mary-ul lui? Connor chiar l-a convins să renunțe la el? Lasă sticla jos și vine spre mine, observând că-mi tremură mâinile.

— Ești OK?

Întinde mâna spre fața mea, dar eu întorc capul și mă dau laoparte. Întregul lui corp se încordează din cauza acestei respingeri.

— Da, spun eu. Mă duc să fac un duș.

— Vii la sală cu noi?

Pare puțin îngrijorat.

— N-aveam de gând să vin.

Fiecare pas care mă îndepărtează de Lo îmi face corpul să zvâcnească dureros. Voința mea începe să se stingă. Am nevoie de el. Îl vreau. Sunt la câteva secunde de a ceda și de a mă urca pe el. Vine repede după mine și-mi șoptește la ureche:

— Te rog, hai și tu.

Vocea lui răgușită mă trimite cu gândul la prostii. Îmi înăbuș un geamăt.

Mă voi revanșa acolo.

Îmi șoptește exact ce vrea să-mi facă la sală. Nu pot spune nu. Nu pot spune nu la nimic. Își cumpără iertarea folosindu-se de slăbiciunea mea. E ca și cum eu aș da-o în bară și apoi i-aș trimite un coș de cadouri plin cu whisky scump.

Dau din cap și mormăi că mai întâi vreau să fac un duș. Picioarele mă poartă până la baie, acolo unde îmi spăl părul și sudoarea. Lo bate la ușă.

— Ai nevoie de mine?

Da. Dar cred că pot rezista până la sală. Sper.

— Nu.

Simt cum zăbovește lângă ușă. Nu vrea să-și ceară scuze pentru noaptea trecută, deși știe că a dat-o în bară. Aștept să mă întrebe dacă m-am culcat cu vreun alt tip, dar n-o face niciodată. Și apoi îi aud pașii îndepărtându-se. După ce fac duș, mă schimb într-o pereche de pantaloni de nailon și un tricou larg.

Când ajungem la sală, Connor alege să-și petreacă timpul la aparatele pentru picioare de lângă șirul de televizoare cu ecran plat. Împinge greutăți cu picioarele, folosindu-și mușchii coapselor.

În cealaltă parte a încăperii, mă așez pe podea lângă Pec Deck. Lo ia două gantere și le aduce la piept, extinzând apoi brațele.

Nu mai vreau să evit atingerea lui Lo. În mașină, mi-am petrecut tot timpul lipită de portieră ca să mă fac înțeleasă, iar gropile de pe drum făceau să vibreze bancheta sub fundul meu, omorându-mă lent.

— Putem să ne-o tragem acum? întreb, rulându-mi ciorapii înalți care mi se ridică în mod ciudat deasupra gleznelor.

— Așteptarea nu face parte din distracție?

— Uneori.

Îmi trag genunchii la piept și îl surprind pe Connor făcând o pauză în antrenament ca să se certe cu un alt tip pe telecomanda televizorului.

— Ar trebui să-l abandonăm.

Asta e cea mai simplă soluție la problemele noastre. El este intrusul care ne obligă să ne confruntăm cu acestea, să le privim cu adevărat și să le vedem așa cum sunt. Nu vreau să mă gândesc la nimic din toate astea. Îl condamn și pe Ryke pentru că mi-a insinuat în cap vinovăția.

— Se descurcă, spune Lo, aducând din nou ganterele la piept și expirând prelung. E probabil cel mai mare nemernic pe care l-am întâlnit vreodată, dar nu-i perfect, chiar dacă el așa se crede.

— Și e asexuat.

— Exact.

Ridic câteva greutăți, evitând privirile rău-voitoare a celor două fete de pe stepper. Ele cred probabil că e penibil să-ți însoțești iubitul la sală și să te uiți la el cum se antrenează. Strâng ganterele în brațe, cele mai slabe dintre cele patru membre ale mele. Trec câteva minute și le dau drumul din mâini. Mă așez din nou.

— O să discutăm vreodată despre noaptea trecută?

El se strâmbă ducând greutățile la piept încă o dată. Apoi le lasă deoparte și-și șterge fruntea cu un prosop. Îmi dau seama că gândește intens.

— Ce ar mai fi de spus?

— Ai băut din alcoolul ăluia.

Lo își dă ochii peste cap în mod dramatic și se ridică de pe bancă pentru a mai adăuga greutăți.

Am mai făcut asta. De ce acum e atât de diferit, Lil?

Nu mai ești în liceu, spun eu. Și... și ești cu mine.

Abandonează din nou greutățile și Lo se așază la loc.

Vrei să nu mai beau? întreabă el serios.

Vreau. De ce aș vrea să continue să-și facă atâta rău? Poate să moară din cauza asta.

Poate să cadă în comă și să nu se mai trezească niciodată. Înainte de a-mi lua inima în dinți și de a spune asta, el adaugă:

— Tu vrei să nu mai faci sex?

Nu. De ce trebuie să fie asta o condiție? Probabil pentru că nu e corect ca eu să-mi cheltui gândurile, energia și timpul cu sexul, în timp ce el trebuie să se abțină de la alcool.

— Uite, zice el, dându-și seama că nu am un răspuns. Eu am băut mult. Tu te-ai masturbat toată noaptea. Adică, presupun că nu m-ai înșelat.

Așteaptă să-l contrazic și eu încuviințez — nu am făcut-o. El dă din cap și pare ușurat.

— A fost o noapte proastă. Am avut o grămadă de nopți din-astea de rahat. Bine?

Se întoarce la greutățile lui. Eu mă uit aiurită în pământ.

— Uneori cred că era mai bine când nu era împreună decât de ochii lumii.

Trăsăturile i se înăspresc.

— De ce crezi asta? Sexul e nasol?

— Nu... cred doar că era mai ușor.

Ar trebui să revenim la felul cum eram înainte. Nu ne certam atât de mult. Ne permiteam să avem programele diferite și să ne intersectăm ocazional. În cea mai mare parte,

ne separam dependențele, iar acum se împletesc prea mult și nu putem jongla cu ele.

— Nimeni n-a spus că e ușor să fii într-o relație, zice și se oprește să mai tragă de gantere.

Simt cum mă doare tot corpul. Mi-aș dori să am tupeul să mă ridic, să mă duc la el. Să-mi pun mâinile pe pieptul lui și să-i înfășor un picior în jurul taliei, încălecându-l acolo, pe banchetă. El să geamă, să respire greu și să-mi zică „Lily?". Dar să nu mă oprească. Și mă lasă să mă aplec și să-mi lipesc șoldurile de ale lui. Să îl sărut pe gât și să-l simt cum cedează și geme scurt. Să-și dea seama că i se scoală, după care să îmi spună răspicat să ne întâlnim în vestiar.

Un prosop umed mă lovește peste față și-mi revin la realitate. Lo mă privește acuzator.

— La mine visai, nu?

Mă înroșesc toată.

— Poate.

Să sperăm că doar Lo își dă seama ce vreau.

— Ar trebui să spui da.

Ochii îi sclipesc amuzați.

— Da, spun zâmbind. Putem s-o facem acum?

Se înalță în capul oaselor și-și ia Gatorade-ul. Mă simt copleșită de emoție, dar mă dezumflu când văd că nu se ridică în picioare.

— E mai bine când e spontan, Lil.

Mă încrunt.

— Ți-e... ți-e frică să o faci în public? Nu vom fi prinși. O să mă asigur eu de asta și...

— Nu mi-e frică, zice el.

Doar ca să-mi demonstreze că nu se teme, își înfige mâna în părul meu și apoi mă sărută agresiv, plin de nerăbdare și

de promisiuni ascunse. Limba lui mi se strecoară în gură. Scot un mic geamăt. Apoi Lo se îndepărtează cu un zâmbet satisfăcut.

În curând.

Da.

Se îndreaptă spre aparatele pentru picioare de lângă Connor, dar se oprește când vede că am rămas paralizată la podea. Sărutul lui m-a transformat într-o stană de piatră.

— Vii și tu?

Mai curând decât credeam.

— N-ar trebui să te las să stai cu Connor, ca băieții?

Eu sunt intrusa, iubita disperată care se ține după el. E greu să știi care e protocolul pentru astfel de momente, pentru că întotdeauna noi ne-am fost, reciproc, singurii prieteni. Lo se gândește la asta preț de vreo două secunde, apoi se strâmbă.

— Dă-l naibii. Haide!

Îmi face semn cu două degete. Nu cred că asta îi trădează în mod evident intențiile sexuale, dar, Dumnezeule, nu-mi poate face asta chiar acum.

Ridic privirea exact când se răsucește și văd cum zâmbește vag.

Lo se așază la un aparat de lângă Connor, iar eu iau o saltea de yoga și o întind pe jos lângă ei, suficient de departe cât să nu-l sufoc pe Lo.

Nu sunt chiar idioată. Observ felul în care trage de timp ca să mi-o tragă și mă întreb dacă face asta pentru a spori tensiunea sau pentru a-mi pune limite, încercând să vadă dacă pot face mai puțin sex pe parcursul zilei, dacă mă poate ajuta să lupt cu dependența mea.

Habar nu am care e adevărul, dar înclin spre a doua variantă.

Băieții din sala de sport sunt fascinați de un meci de fotbal care se derulează pe ecranele plate. Mă uit și eu puțin, dar mă plictisesc. Privirea îmi alunecă spre un bărbat cu piele aurie, așezat pe presa pentru picioare. Ține o bară deasupra capului și face abdomene.

Mă întind pe salteaua de yoga, mă holbez la tavan și închid ochii. El își așază mâna lângă capul meu, suspendat deasupra mea. Îmi dă jos pantalonii cu chiloți cu tot și îngenunchează între picioarele mele. Mâinile i se strecoară între coapsele mele și-mi asaltează locul dintre...

Corpul mi se cutremură deschid brusc ochii. Oh, Doamne.

— DAAAAA!

Fața îmi ia foc la auzul strigătelor de bucurie, chiar dacă băieții urlă pentru că echipa lor preferată de fotbal a înscris un gol.

Connor se uită atent la Bloomberg Television, un canal de afaceri. Măcar n-a observat că eu visez cu ochii deschiși, ca o ciudată. Dar Lo are ochii ațintiți asupra corpului meu. De cât timp se holbează? Oare știe că nu mai visez la el?

Mă ridic în picioare, nu mai pot să aștept. Fie va trebui să vină după mine în vestiar, fie voi găsi o modalitate de a mă calma fără să-l înșel.

— Mă întorc imediat, îi spune Lo lui Connor.

Apoi aleargă după mine.

Mă relaxez. Poate că nu e ușor, dar va trebui să facem relația asta să meargă.

Capitolul 21

E inuman să ceri note bune la toate materiile. În doi ani, oricum voi uita tot ce am învățat, și nu am deloc intenția de a lucra vreodată pentru vreo companie farmaceutică. Când va trebui să aplic ce știu despre mitoză? Și dacă trebuie să mai citesc încă un studiu de caz despre Drosophila — denumirea sofisticată a musculiței de oțet — s-ar putea să prefer cursul *Ciupercile, prietenii sau dușmanii noștri.*

Dar cursul cu nume ingenios are un rating extrem de prost pe Rate-MyProfessors.com. Un student a scris într-o recenzie că profu e prea dur pentru că i-a pus să învețe pe dinafară numele științifice ale tuturor ciupercilor discutate. Iar creierul meu abia poate reține numele vecinilor. Acum sunt blocată într-un alt cerc al iadului: Biologie 1103 pentru cei care nu urmează facultatea de biologie, adică pentru oamenii cu reale probleme când vine vorba despre științe.

Cursul nu e deloc mai ușor, ci doar îi face pe mai mulți să se chinuie.

Luminile bibliotecii se sting pe măsură ce timpul trece, trăgându-mi pleoapele în jos. Casc, pregătită să folosesc tehnica de studiu a lui Connor și să-mi cumpăr un Red Bull. Poate că ar trebui să-mi fac și niște cartonașe.

Până acum am fost distrasă doar o singură dată, și nici măcar nu ca să am fantezii cu tipul drăguț și ochelarist de la o altă masă. Un student a omorât în bătaie un automat de Fizzle când acesta nu i-a dat Cherry Fizz-ul cerut. A renunțat după ce și-a dat seama că acea cutie enormă de plastic e indestructibilă — sau cel puțin că o pereche de tenișI Vans nu-i fac față.

Lo mi-a trimis două mesaje. În primul m-a întrebat dacă ajung acasă ca să-l duc la magazinul cu băuturi. În cel de-al doilea mi-a spus să cumpăr prezervative. Aproape că m-am înecat cu Diet Fizz-ul la acest mesaj, nevenindu-mi să cred că vom fi vreodată atât de intimi și de relaxați pe acest subiect.

La capătul mesei mele, o fată cu un hanorac de la Penn îi șoptește ceva la ureche prietenei sale.

— Îl vezi? șoptește ea. Vine încoace. O, Doamne.

Micuța blondă musculoasă, cu hanorac, își întinde gâtul, încercând să vadă dincolo de rafturile de doi metri și jumătate înălțime.

— Fii și tu mai subtilă, Katie, spune prima fată, cu respirația întretăiată.

Cine naiba e atât de arătos încât stârnește atâta dramă? Acum sunt curioasă. Mușc capătul creionului și mă uit în jur, fără să știu la cine se referă. La naiba. Mai puțin subtil, îmi ridic fundul de pe scaunul incomod de lemn și mă

molin, trăgând cu ochiul după rafturile cu cărți. Dacă nu cumva tipul ăsta e o fantomă, a dobândit superputerea mea preferată și s-a evaporat practic din încăpere.

Pe cine cauți?

Tresar, lovindu-mă cu spinarea de spătarul de lemn. Ăăă... Mă aplec pe spate și mă uit în sus, în timp ce o siluetă tronează deasupra mea. Nu-mi vine să cred că fetele vorbeau despre el.

Ryke, alias Săgeata Verde, ține o mână pe masa mea, cu o mutră îngâmfată. Cred că știe că încercam să-l spionez — dar chiar nu știam că tipul sexy și misterios este același care l-a cărat în brațe acasă pe iubitul meu.

Cele două sportive își vâră nasul în caietele lor, aruncându-i priviri destul de evidente. El îmi urmează privirea și se așază lângă mine, întorcându-le spatele. Fetele îmi aruncă cele mai urâte priviri din lume.

— Cred că prietenele tale te doresc, îi spun, uitându-mă în manualul meu.

Ca să mă liniștească, se rotește spre ele.

— Katie, Heather.

Katie se preface a fi surprinsă.

— Ah. Hei, Ryke! Nici te-am observat.

— Aveți antrenament azi?

— Da, fizic. Vii și tu la sală?

Ah, da, se cunosc de la atletism; totul capătă sens acum. Din moment ce nu fac parte din vreun grup de la Penn, cu atât mai puțin dintr-unul unde se bate mingea sau se sare în sus, nu-mi dau seama exact cât de dorit e Ryke. Poate că le dă pe fete pe spate atunci când își încordează cvadricepșii.

Mă uit la mușchii gambei lui, ascunși, din păcate, sub blugi. *Nu-l voi înșela pe Loren Hale, mai ales cu el.* Trebuie neapărat să nu mă mai gândesc la alți bărbați. Lo îmi e suficient. Chiar este, deocamdată, dar când mai vorbesc cu cineva, gândurile păcătoase încep să-mi dea târcoale.

— Azi alerg în aer liber.

— Păcat! Mă rog, dacă vrei vreodată să ne antrenăm împreună, știi unde ne găsești.

Ryke dă din cap și apoi se răsucește din nou spre mine. *Nu, pleacă de-aici.* Se mută spre celălalt capăt al mesei și am senzația că-mi va asculta gândurile. În schimb, ia un scaun și se așază. Se apleacă, sprijinindu-se pe coate.

Eu îmi ridic manualul pentru a-i bloca vederea. Trec câteva secunde și el mi-l smulge din mână, trântindu-l cu cotorul pe masă.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

— Iar eu nu vreau să vorbesc cu tine.

Dau să-mi ridic cartea ca să mă ascund de privirile lui, dar Ryke o trage spre el, luând-o ostatică.

— Am de învățat, spun pe un ton strident.

— Întotdeauna te plângi atât?

Mă uit urât la el.

— Întotdeauna insulți oamenii când vrei ceva?

Mi-aș dori ca Lo să fie aici. N-ar fi avut nicio problemă să-l trimită pe individul ăsta la naiba. De ce cuvintele mele nu au același efect?

— Numai pe tine, zice el, răsfoindu-mi cartea și închizând-o la loc. Biologie? Ești în primul an sau ce?

Mă îmbujorez toată.

— Am amânat câteva examene de bază.

Mă întind să înșfac cartea, dar el o ia din nou.

Ți-o dau înapoi după ce mă asculți.

E vorba despre alcool?

Nu.

– Despre Lo?

– Nu în totalitate.

– Ai de gând să fii rău?

Se lasă pe spate și scaunul scârțâind. Ryke râde scurt.

— Nu știu. E posibil, depinde încotro merge această discuție. Ce zici de asta?

Îmi convine.

— Bine.

Îi fac semn să continue și apoi îmi încrucișez brațele în dreptul pieptului. El îmi observă gestul arogant și reușește să-și reprime un comentariu ostil, trecând la subiect.

— Când am fost la voi, v-am văzut posterele de la Comic-Con. Sunt jurnalist independent pentru *The Philadelphia Chronicle* și oamenii mă plătesc ca să merg la convenție. Faza e că habar nu am la ce să mă aștept, ce presupune asta. Nu știu ce să fac acolo.

Îmi dau seama de restul ideii.

— Și te-ai gândit că noi știm?

Nu mă așteptam să mă întrebe așa ceva.

— Speram să vorbesc cu Lo despre asta.

Ridic din sprâncene.

— Vrei să vorbești cu iubitul meu? Despre Comic-Con?

Nu e ciudat deloc.

— Despre benzi desenate, Ryke?

— Crezi că mint?

— Cumva, da.

Își dă ochii peste cap.

— Uite care-i treaba, sunt student la jurnalism. Aș prefera să vorbesc cu o sursă primară despre Comic-Con decât să copiez de pe Wikipedia și de pe bloguri.

— Credeam că ai nevoie de ajutor ca să afli ce înseamnă Comic-Con, nu de o declarație.

Ha! L-am prins cu minciuna. Ryke nici măcar nu tresare.

— De amândouă.

Își mușcă buzele.

— Uite, poate pot împrumuta de la el câteva benzi desenate și-mi poate da câteva detalii despre personajele și conflictele de-acolo.

Mă holbez la el, sceptică.

— Zici că nu e vorba de problema lui Lo, nu?

— Te referi la dependența lui de alcool.

Mă uit urât din nou. Văd că insistă. Vreau să mă ridic și să plec. La naiba cu manualul de biologie — n-are decât să-l ia. Ryke întinde rapid mâinile pentru a mă opri.

— Îmi pare rău. Uneori sunt insensibil.

Rămân la locul meu, așteptând.

— Nu e vorba de alcool.

— Te-ai îndrăgostit de el sau ceva de genul ăsta?

Ryke se dă înapoi surprins și se strâmbă.

— Ce? De ce naiba ai crede una ca asta?

— Nu știu, mimez eu confuzia. Mă tot întrebi despre benzile lui desenate. De sfaturile lui despre Comic-Con. Îți dai seama, sper, că și eu am benzi desenate și am fost la Comic-Con cu el.

Scoate un oftat înfundat.

De ce complici lucrurile în halul ăsta? Îți cer ajutorul. Nu, lui Lo, oricărui om care cunoaște diferența dintre costumul pe care-l purtai tu și cel al lui Wolverine.

Sunt o sumedenie de alți oameni care te pot ajuta.

Nu am încredere în Ryke. La propriu, răspunsurile lui îmi întind la maximum fiecare nerv din corp. Este imposibil să fiu atrasă de cineva care mă face să mă crispez în felul acesta.

Nu vreau ajutorul lor. Îl vreau pe al vostru.

Înainte de a înțelege logica asta, telefonul îmi bâzâie pe masă. Ryke aruncă o privire la numele expeditorului.

— Lo, spune el. Poate îl întrebi dacă vrea să mă ajute.

— Va spune nu, zic eu.

— Nu știi asta.

— Tu nu-l cunoști pe Lo, răspund și deschid mesajul.

Pot să mă uit la filme porno cu tine în seara asta? Stau mai mult timp cu telecomanda decât cu mine. Sunt gelos. — *Lo*

Strâng telefonul la piept, sperând că Ryke nu a tras cu ochiul. Mă înroșesc toată, oricum.

— Te-ai înroșit.

— E cald aici, mormăi eu și îmi dreg glasul. Nu știu ce să-ți mai spun.

— Spune „da, Ryke, te ajut de data asta pentru că nu l-ai lăsat pe Matt să-l bată măr pe iubitul meu".

Îngustez ochii.

— Cât timp ai de gând să-mi amintești chestia asta?

— Pentru totdeauna.

Oftez greoi, dându-mi seama că povestea asta nu se va termina așa cum îmi doresc eu.

— S-ar putea să țipe la tine. Să te înjure până când vei pleca.

Ryke râde din nou scurt.

— Bine, cred că mă descurc, spune el, înclinând din cap. Crezi că el cu mine se va descurca?

— Asta a sunat sexual, spun eu, regretând imediat.

De ce am zis asta?!

— Poate că tu ai o minte perversă.

Nu-l pot contrazice, dar m-am făcut la față ca racul. Îmi ignor stânjeneala și revin la problema de față.

— Nu ai voie să pomenești de alcool. Dacă faci asta, zbori.

El dă din cap.

— Destul de corect.

Poate că Lo va găsi o cale să-l descurajeze pe Ryke. Dacă e-n stare cineva să-l dea afară de la noi din casă, el e acela. Mă uit la calendarul din telefon.

— În ce zi vrei?

Se ridică și îmi vâră cartea de biologie în rucsac.

— Chiar acum.

Rămân cu gura căscată.

— Acum *învăț*, Ryke.

— Serios? Asta făceai?

Își freacă gânditor maxilarul.

— Aș fi putut jura că te holbai la oameni și rodeai capătul creionului.

Mă holbez la el.

— M-ai spionat?

Își aruncă rucsacul pe umăr.

Te observam. Nu te enerva așa de tare. Trebuia să mă asigur că ești suficient de bine dispusă ca să asculți ce am de zis.

Apoi dă din cap spre ieșire.

Mergem?

Mă ridic în picioare supărată, adunându-mi caietele și îndesându-le în rucsac.

Nu înțeleg de ce trebuie să facem asta chiar acum.

Ryke împinge scaunul pe masă.

Pentru că tu, Lily Calloway, pari genul de fată care nu mi va răspunde niciodată la telefon.

Îmi face semn să-l urmez, ca și cum aș fi un câine de companie.

— Hai pe cai!

Inspir încordată, uitându-mă urât la Ryke Meadows. Înfumurarea lui mă scoate din minți. Aș prefera să mă lase în pace. Lo va ști cum să procedeze cu el. De gândul *acesta* mă agăț.

Capitolul 25

Stabilim să ne întâlnim în holul clădirii

mele, deoarece suntem cu mașini diferite. Când intru, nu sunt deloc surprinsă să-l văd așteptând lângă lifturile aurite. Are la subraț cartea mea de bio și, pentru prima dată, mă uit mai bine la Ryke. Fără costumul de la Halloween pare puțin mai matur, mai ales că are barba nerasă și tenul bronzat. Sub tricoul alb sunt sigură că se află niște mușchi foarte tonifiați și zvelți. Are un chip care ar face multe fete să se așeze în genunchi dinaintea lui, dar la fel e și Lo.

Nu mi-i pot imagina înfruntându-se. Gheață versus Piatră. Ascuțime versus Duritate. Rece versus Fierbinte. Sunt diferiți, dar, cumva, se aseamănă.

Ryke apasă pe buton când vede că mă apropii.

— Arăți de parcă-ți vine să vomiți.

— Ba nu, mormăi un răspuns stupid, mulțumită că ușile liftului se deschid și-mi alungă stânjeneala.

Intru și apăs pe buton. Când ușile se închid, Ryke se întoarce cu fața la mine, postându-se în fața ușilor, ca și cum ar spera că nu o voi la goană în clipa în care se vor deschide din nou.

– Am mințit, spune el.

Rămân cu gura larg căscată.

– Ce...

A fost o idee proastă.

— De fapt, nu mă duc la niciun Comic-Con...

— Știam eu!

Ar fi trebuit să-mi ascult instinctul.

— Ieși de-aici.

Își înclină capul, încruntându-se în fața ordinului meu absurd.

— Suntem într-un nenorocit de lift. De fapt...

Apasă pe oprirea de urgență, iar liftul se oprește zgâlțâindu-se zgomotos. O, Doamne. O să mă omoare! Mă arunc peste butoane ca să repornesc liftul, dar el își întinde brațele ca să nu mă lase să trec și apoi mă împinge ușor înapoi.

— Lasă-mă să ies!

— Vreau să mă asculți, începe Ryke. Sunt student la jurnalism. Scriu la *The Philadelphia Chronicle*. Dar nu am nici cea mai mică intenție să merg la Comic-Con.

— Atunci de ce...

— Pentru că vreau să-l ajut pe iubitul tău și aveam nevoie să mă duci până aici ca să-ți pot explica restul.

Mă mai liniștesc.

— Nu avem nevoie de ajutorul tău! Pot să am grijă de el, spun, făcând un gest spre propriul piept. Am avut grijă de el toată viața mea.

— Da?

Ochii lui Ryke se îngustează aprig.

— De câte ori l-ai privit cum cade inconștient? Câteva aspirine nu-l ajută, Lily. Are o problemă supernasoală.

Obrajii îmi ard, dar îl ascult cu mare atenție. Mă doare să-l văd pe Lo cum bea atât de mult. Mă doare să-l văd cum depinde de paharele cu băutură și mă tem în permanență de ziua în care alcoolul îi va pune capac. Dar întotdeauna îmi alung aceste griji cu plăcerile carnale și cu adrenalina pe care mi-o oferă acestea. Vocea mi se înmoaie.

— De ce vrei atât de mult să-l vindeci?

Ryke se uită la mine cu mai multă empatie decât credeam că este capabil.

— Tatăl meu e alcoolic și nu vreau ca Lo să ajungă ca el. Nu i-aș dori asta nimănui.

Pun o întrebare care mă frământă de ceva vreme:

— De unde știi că Lo e alcoolic? Nu-l cunoști. L-ai văzut o singură dată, când a împlinit 21 de ani, și atunci era mai mult beat decât treaz.

Ryke ridică din umeri.

— Îmi dau seama, mai ales când am văzut cât de posesivă erai cu sticla lui. S-ar supăra rău de tot dacă i-ar irosi cineva alcoolul lui scump, nu-i așa?

Da, s-ar supăra. Îmi mușc unghiile.

— Nu știu ce vrei să fac eu.

Ryke se apropie.

— Lasă-mă să încerc să-l ajut.

Scutur din cap.

N-o să te lase.

Mi-am dat seama de asta. De aceea pot sta pe lângă voi, ca să-l cunosc mai bine.

Detaliile încep să se lege.

Comic-Con. Vrei să minți mai departe ca să te apropii de Lo, ca să încerci să-l influențezi. Vrei să mint și eu?

Nu sunt sigur că va merge. I-am permis deja lui Connor să intre în viața noastră — încă un element care ar putea tulbura acest echilibru și așa precar.

— Da, spune Ryke. Vreau să-ți minți prietenul ca să aibă o șansă să se facă bine. Crezi că poți face asta, Lily? Sau ai de gând să fii egoistă și să-l lași să continue pe această cale distructivă? Într-o zi, s-ar putea să nu se mai trezească deloc. Într-o zi, inima lui e posibil să se oprească. Iar tu o să te gândești la acest moment și o să te întrebi de ce nu ai fost de acord cu ideea mea — de ce nu ai încercat și altceva pentru a-ți ajuta iubitul.

Mă dau câțiva pași înapoi, de parcă m-ar fi lovit.

— Nu vreau să moară, murmur eu.

— Atunci fă ceva în privința asta.

Dau din cap din impuls, dar știu ce înseamnă asta pe termen lung. Că va trebui să-l mint pe Lo. Pot oare s-o fac? Mă încrunt. Cred că da. Lo are mai mult de pierdut dacă nu încerc. Un alt dezastru ca seara de Halloween pare din ce în ce mai puțin probabil, iar eu nu-l pot ajuta pe Lo așa cum trebuie din cauza relației noastre și a viciului *meu*. Nimeni nu s-a oferit vreodată să ne sprijine până acum. Oare dacă Lo ar primi aceeași propunere de a mă ajuta, ar urma-o?

Sunt singură că da.

Mă uit din nou la Ryke.

— Tot nu-mi place de tine.

— Nici eu nu te plac prea mult, recunoaște el și-mi întinde cartea de biologie.

— Cu ce ți-am greșit eu ție? spun, încruntându-mă.

De ce nu mă place?

Apasă un buton și liftul se pune în mișcare.

— Ești prea slăbănoagă. Te miorlăi prea mult. Și ajuți un alcoolic să-și urmeze viciul.

Strâng din buze.

— Deja regret chestia asta.

Dar voi îndura comentariile răutăcioase ale lui Ryke dacă asta îl va ajuta pe Lo să se îndrepte.

— Te-am avertizat că nu e ușor să scapi de mine.

Credeam că exagerează. Ușile liftului se deschid, iar eu îl conduc spre apartament, chiar dacă știe deja drumul. Gândul ăsta devine la fel de neliniștitor ca situația care se conturează. Ultima dată când Ryke a venit aici, Lo nu era conștient. Cu câteva clipe în urmă, speram ca Lo să găsească o modalitate de a-l da afară pe Ryke, iar acum trebuie să-l apăr pe acest intrus care a intrat ca un vârtej în viața mea.

Descui ușa și-mi arunc cheile în coș. Lo mă strigă din dormitor.

— Lil, hai să ne uităm la *Suge-o Tare*, după care o să ți-o trag mai bine decât...

Se întrerupe ca să citească descrierea de pe spatele DVD-ului. Mă blochez, pentru că nu vreau să mă uit la Ryke.

— ...un grup de golani cu piercinguri. Ha...

— Lo! țip eu rușinată.

— Nici mie nu-mi convine, spune el.

Aud cum carcasele DVD-urilor se ciocnesc între ele.

Ryke își drege glasul lângă mine, iar eu îl privesc o fracțiune de secundă. Are sprâncenele ridicate. Se poate să fie mai ciudat de atât?

— Sau ai prefera să-ți ling fiecare părticică din tine, iubire?

Dumnezeule.

Dacă Ryke se simte stânjenit, nu arată asta. Mai degrabă *eu* sunt cea care se face mică. După o secundă, Lo iese din dormitor. Nu are pe el decât o pereche de blugi și elasticul boxerilor iese la iveală peste brâul pantalonilor. Într-o zi normală, i-aș fi admirat mușchii abdomenului, curbura mușchilor lui care duce în jos, spre visele mele necurate. El ar flirta cu mine din priviri și m-ar tachina preț de vreo jumătate de oră. Apoi m-ar ridica în brațe și m-ar duce în pat. Și-ar folosi fiecare mișcare, fiecare privire, ca să mă excite și să mă electrizeze.

Însă acum încremenește în spațiul dintre hol și bucătărie. Fața i se înăsprește, iar mușchii i se modelează în contururi rigide. Deschid gura ca să i-l prezint pe Ryke, dar Lo mă ignoră și-i aruncă o privire rece ca gheața.

— Tu cine naiba ești?

Ryke răspunde relaxat.

— Săgeata Verde.

Lo se strâmbă, derutat. Nu-și amintește ce s-a întâmplat. Fac un pas și ajung lângă el.

— De la petrecerea de Halloween, zic. Ne-a ajutat atunci să nu iasă cu bătaie.

Și te-a dus acasă.

Lo dă din cap.

— Mulțumesc, atunci.

Se uită spre mine, întorcându-se cu spatele la Ryke. Vorbește mai încet, astfel încât Ryke să nu-l audă.

— Aveam un program, Lil. N-ar fi trebuit să-l aduci aici.

Mă încrunt.

— N-ai de gând să mă întrebi de ce a venit cu mine?

Ochii lui se îndreaptă șovăitori spre Ryke.

— În momentul de față, șoptește el, grija mea principală e să te satisfac pe tine.

— Sunt OK, îi spun. Mi-a ajuns de dimineață.

— Ești sigură? ridică el din sprâncene Mi-am dat drumul în tine doar de două ori.

Înghit în sec și simt cum mă excit. Acum nu mai sunt atât de sigură că mi-a ajuns. Dar trebuie să am răbdare.

— Pot rezista.

Îmi pune două degete sub bărbie și îmi înclină capul în sus.

— Nu știu dacă te cred.

Face un pas înainte și eu unul înapoi, repetând mișcările până când mă lovesc cu spatele de un scaun de bar. Mă prind de acesta, iar el mă cuprinde între brațele sale, lipindu-mă de bar.

— Avem musafiri, îi reamintesc.

— De parcă mi-ar păsa, șoptește Lo.

Mă sărută apăsat, întretăindu-mi răsuflarea. Îmi arcuiesc spinarea pentru a mă lipi de bazinul lui. Își strecoară mâna în buzunarul blugilor mei. Ryke spune:

— Lily.

Îmi dezlipesc imediat buzele de Lo și mă retrag, încercând să-i evit atingerea. Lo strânge din dinți și-și răsucește capul spre Ryke.

Credeam că e clar că vreau să mi-o trag cu iubita mea. Deci cară-te.

Uite, poți să-i faci ce vrei tu mai târziu.

Ryke se uită fix la mine, cerându-mi să-l sprijin. Acum ar trebui să mă desprind de Lo, dar degetele îi alunecă în talia blugilor mei, pe sub lenjeria intimă. Cu o mână hotărâtă îmi cuprinde fundul.

Lo, îl avertizez. Ne-a cerut ajutorul și îi datorăm o favoare...

Mă strânge de fese, iar genunchii mei aproape că se înmoaie. Se lipește de mine, ajutându-mă să nu mă prăbușesc.

— Chiar vrei să-i cânți ăstuia în strună?

Evident că nu, dar asta trebuie să fac. Înainte, l-am fi dat pe ușă afară, ascunzându-ne de lume. Ne place mult să fim singuri, împreună. Încă nu înțelegem cum e să se amestece cineva în viața noastră. Cu cealaltă mână, Lo îmi descheie blugii.

— Lo! strig eu.

Încearcă să-l facă pe Ryke să se simtă atât de stânjenit încât să dea bir cu fugiții, dar tipul ăsta e imun la toate jignirile. Cumva, îl dezlipesc pe Lo de mine și îmi închei nasturii blugilor. Simt cum mă cuprinde un val de căldură și mă îndepărtez de el.

Stau între Lo, aflat lângă bucătărie, și Ryke, rămas în hol, întrebându-mă ce naiba ar trebui să fac. Lo își înclină capul ca să-l vadă mai bine pe Ryke.

— Tot aici ești.

Ryke îl cercetează din priviri pe Lo, încercând să înțeleagă misterul de la distanță.

— Lily a spus că mă veți ajuta cu documentarea despre Comic-Con.

Lo se gândește la asta.

— A fost ea de acord cu asta? întreabă, aruncându-mi o privire. Nu-ți stă în fire.

— Îi sunt datoare.

Lo strânge din dinți și își ațintește ochii asupra lui Ryke.

— Și nu poți să te întorci mai târziu?

— Sunt aici acum. Care-i marea problemă?

Lo se încruntă la el de parcă ar fi cretin.

— Nu mă lași să mi-o trag, asta e marea problemă.

Vreau să mă evapor. Chiar acum.

Ryke se uită la mine și apoi își înclină capul spre Lo fără nici o urmă de nesiguranță.

— Fă sex cu ea mai târziu. Nu te opresc eu, zice el, apropiindu-se câțiva centimetri. Lily, îmi arăți benzile tale desenate sau mă duc să le caut singur?

Lo intervine:

— Hei, eu nu te cunosc. Nu rămâi tu singur cu ea.

— Lo, e în regulă, spun eu.

Serios, nu am nicio dorință sexuală față de Ryke și sunt destul de sigură că sentimentul este reciproc.

Ryke se mai uită o dată la Lo și apoi dă din cap, gânditor:

— Dacă aș fi în locul tău, probabil că aș reacționa la fel. Un tip ciudat care se furișează pe aici cu iubita ta — înțeleg. E ciudat.

— Puțin spus, spune Lo categoric. Eu mă sărut cu iubita mea, iar tu rămâi acolo. Eu îi bag mâna în pantaloni, tu nu te miști de pe loc. Îți spun că am de gând să i-o trag, tu tot acolo ești. Ce ar trebui să înțeleg eu din asta?

Inima îmi bate nebunește. Nu mai pot respira. Probabil că visez. Da, e un vis. O să mă trezesc în curând, dar, evident, nu atât de curând pe cât mi-aș dori.

Că sunt un tip sigur pe el, căruia îi place să obțină ceea ce vrea, iar în acest moment îmi doresc niște informații despre Comic-Con. Destul de simplu, nu?

Lo îl ascultă. Eu spun:

O să aduc câteva reviste cu New X-Men. Rămâi aici.

Nu-l las pe Lo să dea înapoi. Dispar la el în cameră, alergând de colo-colo ca să adun niște reviste. Iau câteva și ies din dormitor.

Lo e deja în bucătărie, deschizând dulapul ca să-și ia un pahar. Când trec pe lângă Ryke, acesta îmi aruncă o privire care spune „ajută-mă".

Mă străduiesc, spun.

Străduiește-te mai tare, răspunde el.

Îi arăt degetul mijlociu dintr-un impuls, iar el își dă ochii peste cap. Pun revistele cu benzi desenate pe bar, lângă el, și apoi mă postez între cei doi băieți din bucătăria mea.

Lo închide frigiderul, vârându-și un cub de gheață în whisky. Se sprijină într-un cot de bar și mă cheamă la el din ochi. Probabil că mă va prinde cu un braț de talie și mă va lăsa să-mi lipesc corpul de-al lui.

Nu, Lily. Scutur din cap și rămân în mijlocul încăperii, nesigură și stânjenită. Lo se simte respins și se încruntă, îndreptându-și ura spre Ryke.

— Ce vrei să știi?

Ryke ridică din umeri.

— Orice.

— De Google ai auzit vreodată?

— Te referi la micul motor de căutare de pe acea chestie căreia i se zice internet? Nu, nu am mai auzit de el până acum. Poți să-mi explici cum stă treaba și cu ăsta? zice el, zâmbind sec.

Lo strânge din dinți și se uită la mine.

— De ce e ăsta aici?

— Scrie un articol despre Comic-Con și noi îi suntem datori.

Lo inspiră enervat.

— Bine.

Începe să înșire personaje din X-Men, să vorbească despre puterile mutanților și cum funcționează acestea pe Earth 616, mult prea repede ca să priceapă cineva ceva.

— Stai, stai, zice Ryke, ridicând mâinile. Ce mă-sa e Earth 616?

Lo pare că s-a enervat. Dă pe gât jumătate din băutura din pahar, iar Ryke se crispează tot, ca și cum fiecare dată când Lo ia o înghițitură de alcool un glonț îl străpunge în piept. Reacția lui mă face să mă apropii de Lo și să încerc o altă strategie. Mă ridic în vârful degetelor de la picioare și-i șoptesc la ureche:

— Strânge-mă în brațe.

Lo nu are de ales și-și lasă jos băutura, cuprinzându-mi șoldurile cu brațele și lăsându-mă să-mi reazem spatele de pieptul lui. Ar trebui să mă simt stânjenită de gestul public de tandrețe, dar Ryke ignoră cu naturalețe apropierea noastră fizică.

Mă bag și eu în discuție:

— Earth 616 este universul Marvel.

— Nu e foarte greu de înțeles, spune Ryke.

Una dintre mâinile lui Lo mi se strecoară pe sub tricou și mi dezmiardă abdomenul. Sunt o persoană oribilă, absolut oribilă. Ar trebui să-l împing laoparte și să rămân concentrată asupra conversației, dar dacă asta îl face să nu mai facă, atunci poate că e un lucru bun.

Lo spune:

Nu toate poveștile Marvel au loc pe Earth 616.

Ryke dă din cap.

Acum sunt confuz.

Încerc să-i explic:

– Este folosit pentru a indica continuitatea lumii Marvel. Există un șir de benzi desenate care în ordine consecutivă...

Simt ceva rece pe mijloc și-mi înăbuș un oftat. Lo îmi plimbă un cub de gheață pe piele, tachinându-mă... și sperând probabil că Ryke va pricepe aluzia și va pleca. *Concentrează-te, Lily.* Îmi dreg glasul.

— Există și alte benzi desenate care iau personajele și le aiuresc între ele. Aceste benzi desenate *nu* se petrec pe Earth 616.

Lo îmi trece cubul de-a lungul șirei spinării, iar pielea mea îngheață dintr-odată. O, Doamne...

— Cum ar fi *Ultimate X-Men*... e ceva...

Cubul se topește și Lo își plimbă degetele pe dâra umedă. Îmi dau părul pe spate.

— ...Care nu seamănă cu niciuna dintre celelalte benzi desenate *X-Men*. La fel cum *The Ultimates* nu seamănă cu povestea *Răzbunătorilor*, chiar dacă în poveste este vorba despre Răzbunători.

Lo ia o mică înghițitură din paharul lui și, la început, ajung la concluzia că eforturile mele nu sunt de ajutor. Însă

apoi el scoate un cub de gheață din gură, fără să se ferească de Ryke. Îmi duc o mână la ochi, pe post de streașină împotriva ruşinii şi a privirilor critice. Lo îi spune lui Ryke:

— Sunt universuri alternative.

— Care-i mai mișto, povestea principală sau universurile alternative?

— Sunt două chestii diferite.

Atingerea gheții mă ia prin surprindere, așa că tresar. Mă răsucesc și-mi așez mâinile pe pieptul lui. *Oprește-te,* îi șoptesc.

Își apropie buzele de urechea mea și am impresia că se uită fix la Ryke în timp ce murmură:

— O să ți-o trag atât de tare, încât o să-ți dai drumul la fiecare mișcare. Și când vei fi excitată și udă, nu va trebui decât să mă simți înăuntrul tău. Nu va trebui să mai fac nimic pentru ca tu să urli de plăcere.

Da.

Nu! Încerc să mă concentrez, deși picioarele îmi tremură de dorință. Îmi țin palmele pe pieptul lui și-l împing spre bar, cât mai departe de mine.

El mă prinde de încheieturi și mă devorează din priviri. În mod normal, până acum i-aș fi pus o mână pe umăr și l-aș fi forțat să îngenuncheze. Iar el m-ar fi cuprins de bunăvoie de coapse, desfăcându-mi picioarele. *Concentrează-te.*

Ryke se duce la frigider.

— Voi de care citiți?

Lo îmi șoptește: *Ignoră-l.* Scutur din cap și mă eliberez din strânsoarea sa.

— Amândoi citim Earth 616.

Când Ryke își ia un Diet Fizz, Lo ridică din nou paharul. Acum, că am plecat din brațele lui, e liber să bea. Grozav.

Dacă i aș spune să se oprească, mi-ar arunca una din acele priviri, gen *poate nici tu n-ar mai trebui să faci sex.* În clipa de față, asta înseamnă aproape tortură.

Poți să iei revistele alea, îi spun lui Ryke, gândindu-mă rapid la o nouă soluție. Și treci pe la noi când le termini ca să mi le aduci înapoi.

Ryke chiar pare impresionat că am creat o minciună decentă care să-i permită să revină la noi acasă. Lo se uită la mine fix, strângând cu putere paharul în mână.

- Nu cred că e necesar să ne ia benzile desenate. N-are decât să-și facă abonament online.

Ryke plănuiește să devină prieten cu Lo. După spusele lui, această relație îl va ajuta cumva pe Lo să nu mai bea. Nu înțeleg marele său plan pe deplin, dar dacă a avut alcoolici în jur, atunci sunt convinsă că știe mai multe decât mine și despre soluțiile la această problemă.

— Nu fi nepoliticos, Lo, îi spun eu.

El bea restul băuturii din pahar. *Nu, nu, nu.* Înainte să-și toarne din nou, îl prind de încheieturi. El se încruntă.

— Lily...

Nu i-am spus niciodată ce simt în legătură cu dependența lui și știu că gândurile i s-au pus în mișcare, întrebându-se dacă nu cumva sunt pe cale să stric cumva sistemul nostru care funcționează atât de bine.

Dar nu vreau să stric nimic. Îi pun mâinile pe sânii mei, iar el zâmbește obraznic. Apoi îmi vâră o mână pe sub tricou, iar cu cealaltă mă trage spre el. Rămân cu spatele la Ryke și, în timp ce Lo îmi frământă sânii, simt cum toată voința mea se duce naibii.

— O să aduc revistele înapoi mâine, spune Ryke. Distracție plăcută în continuare.

O, Doamne Dumnezeule.

Lo zice:

— Poți să le păstrezi. Consideră-le un cadou pentru că ne-ai ajutat la petrecere.

În traducere: *Suntem chit.*

— M-aș simți mai bine dacă vi le-aș da înapoi. Mulțumesc pentru invitație, Lily.

Ce mod subtil de a mă băga în gura lupului! Ușa se închide în urma sa.

Pentru o clipă, îmi dau seama că Lo poate m-a tachinat în fața lui Ryke doar ca să scape de el. Iar acum, că musafirul a plecat, se va întoarce la viciul lui și nu-l va hrăni pe al meu. Teama mea durează doar o clipă. Lo vrea să se țină de promisiune și mă trânțește cu spatele de frigider. O să mă mi-o tragă tare.

Îmi prinde mâinile deasupra capului. Încerc să-mi mișc corpul pentru a mă lipi de el, dar el lasă o distanță considerabilă între noi.

— Lo, mă plâng, cu răsuflarea întretăiată.

— Vrei să ți-o trag?

— Da, gem eu, zbătându-mă să-mi eliberez mâinile.

Atinge-mă!

Se apropie mai mult, corpul lui se contopește cu al meu și îmi întinde brațele și mai mult deasupra capului.

— Lo.

Vreau să-i desfac pantalonii. Vreau să-mi sfâșie tricoul. În schimb, el mă torturează mai departe, ținându-mă captivă în această poziție.

Înțeleg că te-ai simțit datoare acestui tip, dar după chestia asta nu-i mai datorăm nimic, OK?

Încerc să-l contrazic și să-i explic că Ryke e *de treabă*. Dar nu e. Că *e singuratic*. Dar nu e.

Are intenții bune, nimeresc eu o jumătate de adevăr.

Mă zbat sub trupul lui Lo.

– Lo, te rog.

Am nevoie de el. Acum.

– Ai avut fantezii cu el?

Mă strâmb, îngrozită.

— Poftim? Nu.

Crede că-mi place de Ryke?

— Fiecare cuvânt pe care-l scoate mă plictisește de moarte.

Atât de mult îmi displace.

— Atunci despre ce e vorba aici, Lily?

Cu o mână îmi ține încheieturile unite deasupra capului și cu cealaltă îmi descheie blugii.

— El... ăăă...

Nu mă pot concentra!

— M-a întrebat de benzile desenate... și...

Lo îmi coboară blugii, iar eu ies iute din ei. Frigul îmi mușcă din carne și tânjesc după căldura lui Lo.

— Chiar e vorba de benzi desenate? mă întreabă el, neîncrezător.

— Eu... ăăă... am uitat... prezervativele, spun eu, pentru că mintea mea revine, fără să vrea, la sex.

— Dacă ți-ai luat anticoncepționalele și nu ți-ai mai tras-o cu nimeni altcineva, ar trebui să fie în regulă.

Încuviințez rapid.

— Îmi dai drumul la mâini?

— Nu.

Își plimbă degetele apăsat peste chiloții mei, fără să le strecoare înăuntru. Mă cutremur sub atingerea lui.

— Deci, când se întoarce, spune Lo, o să-l dai afară, da?

— Poftim?

Se oprește. *Nu, nu, nu.*

— Lo...

— Vreau să știu că a venit de-adevăratelea aici pentru benzile desenate, Lily. E ultima dată când îl mai vedem?

Îmi mușc buza, iar el mă citește ca pe o carte deschisă.

— Ce-ai făcut? răsuflă el, strângându-mă de încheieturi.

Această apăsare îmi place mai mult decât ar trebui.

Dacă îi spun adevărul ar fi o înfrângere pe care nu vreau să mi-o asum încă. Așa că gândesc rapid și-i răspund:

— Vrea să scrie un articol despre noi... despre cum e să fii copil de bogătași. Și am spus da pentru că-i sunt datoare și știam... știam că nu vei fi de acord pentru că va trebui să stea în preajma noastră. Așa că m-am gândit că minciuna cu Comic-Con-ul v-ar apropia cumva...

Lo se uită la mine cu ochi reci, îngustați, și-mi eliberează mâinile, făcând patru pași înapoi.

— Trebuie să stea pe lângă noi?

Dau din cap.

— Îmi pare rău. Ar fi trebuit să te întreb...

— Știi de ce aș fi spus nu?

Arată spre propriul piept.

— Urăsc să fiu obligat să ascund băutura. Tu nu înțelegi, pentru că sexul este un lucru pe care-l facem în intimitate.

Mă încrunt.

— Când m-ai pipăit în fața lui Ryke tot ceva intim a fost?

Lo scutură din cap.

Va crede că eu sunt cel mereu excitat, Lil. Nu-şi va da seama că eşti dependentă de sex. Şi nu e cazul el să scrie despre problemele noastre într-un articol, ca să-l citească tata.

E pentru o notă la curs, mint eu din nou.

Articolul nici măcar nu există! Dar e cea mai bună scuză pe care o am pentru a explica prezenţa lui Ryke în preajma noastră.

— Nu-l va publica.

— Şi tu l-ai crezut când ţi-a spus asta? E o aiureală.

— Nu e! îl contrazic, cu ochii plini de lacrimi.

Niciodată nu m-am străduit mai mult decât acum să-l vindec şi asta mă sfâşie pe dinăuntru.

— Îmi-pare-rău-îmi-pare-rău-îmi-pare-rău, mormăi eu.

Trăsăturile i se îndulcesc şi vine din nou lângă mine.

— Hei...

Vocea i se înmoaie. Mă cuprinde de obraji şi-mi şterge lacrimile cu degetul mare.

— Putem să-i spunem că nu mai vrem.

Clatin din cap şi simt cum mă sufoc de plâns.

— Nu...

De ce nu poate fi mai uşor?

Vreau să-i spun lui Lo să se oprească, dar el nu vrea. Indiferent ce zic eu, el va continua să bea. Asta pare a fi singura mea opţiune.

— De ce?

— I-am promis, spun eu. Te rog... lasă-mă... lasă-mă să-mi ţin promisiunea.

Aceste emoții trebuie să înceteze. Încep să mă copleșească, așa că mă concentrez pe lucrurile care mă fac întotdeauna să mă simt mai bine. Îl sărut ușor pe buze.

Mă sărută și el. Și apoi buzele lui se desprind de ale mele. Își ține o mână pe ceafa mea și mă privește ca și cum discuția nu s-a terminat. Dar eu prefer să fac alte lucruri. Îi desfac blugii.

— Lily... , spune el, foarte încet.

Deschei fermoarul și îi trag pantalonii în jos.

— Nu mai vorbi.

Sunt pe punctul de a mă lăsa în genunchi, dar el mă prinde de cot.

— Lily...

Ochii lui de chihlimbar sunt sticloși. Oare o să-mi spună să mă opresc? Mă încrunt derutată.

— Ce?

După un moment prelung, el șoptește:

— Nimic.

Îmi dă drumul, iar eu îi privesc obrajii ascuțiți, ca de gheață. Genunchii mei ating podeaua, și îi cobor boxerii cu un gest lent. Îmi ține mâna pe ceafă, iar eu încerc să uit tristețea din ochii lui, care poate ascunde lacrimi mute.

Vreau să-mi folosesc pasiunea, focul interior, și pentru acest moment, îmi doresc să-i ofer doar plăcere.

Capitolul 26

Relația noastră atârnă de un fir de păr. Simt asta. Sunt sigură că și el o simte. Cea mai mare grijă a lui era că nu mă va putea satisface, dar nu asta e problema acum. Egoismul nostru ni se pune în cale. Niciunul dintre noi nu pare dispus să renunțe la ceea ce îi place atât de mult de dragul celuilalt. Deocamdată. Și habar nu am ce trebuie să facem ca să renunțăm la dependențele noastre.

O furtună zdravănă ne ține în casă până duminică, iar Connor apare neanunțat, doar ca să bea o bere cu Lo. Încep să cred că-i place s-o ardă cu noi. După ce se ceartă în privința șahului și cine ar fi câștigător, Lo și Connor pun iar piesele pe tablă și se pun pe jucat, între discuții și bere.

Eu răsfoiesc o revistă Cosmo, citind despre noi poziții sexuale. Îmi dau seama că lucrurile care sunt importante pentru mine e posibil să nu fie importante pentru alte fete.

Și pot să înțeleg asta. Iubesc sexul la modul cel mai autentic. Probabil prea mult.

Ploaia se lovește de geamuri și ignor mesajele de la surorile mele, care-mi spun că am ratat prânzul în familie. De asemenea, îl găsesc pe Ryke pe Facebook și-i trimit un mesaj rapid despre noua minciună. Când mă uit prin telefon, văd răspunsul lui.

Și a halit-o? — ***Ryke***

Îi răspund: Da, așa cred.

— N-ar trebui să muți așa, îi spune Connor lui Lo, arătând spre tură. Este clar că există o mutare mai bună.

Lo își ia degetele de pe tură și cercetează tabla de șah de pe măsuța de cafea. Primesc un nou mesaj.

Bea în acest moment? — ***Ryke***

Bere.

Aflat pe scaunul din fața canapelei, Connor se apleacă asupra pieselor. Arată spre nebun.

— Asta e mutarea cea mai bună.

— Ce-ar fi să-ți vezi de jocul tău și eu de al meu? spune Lo, mutând tura.

Mă uit în jos la conversația cu Ryke.

Vin și eu. — ***Ryke***

Mi se strânge stomacul. Lo nu a fost de acord cu ideea ca Ryke să stea prin preajma noastră, dar am izbucnit în lacrimi, așa că a acceptat ideea de dragul meu. Însă întreaga operațiune mi se pare tensionată și haotică.

Trimit: Acum?

Ne vedem în douăzeci de minute. — ***Ryke***

Mă crispez. Connor îmi întinde un pion amărât.

— Șah.

— Ce? Lo rămâne cu gura căscată. Dar cum... Ah.

Își dă ochii peste cap.

— N-am cum să câștig, nu-i așa?

Connor zâmbește ducându-și berea la gură.

— Aș putea spune că vei câștiga următoarea partidă, dar te-aș minți.

Lo se dă bătut, dărâmându-și regele. Apoi se aude soneria. Încremenesc. Oare a ajuns deja? Nu. A spus 20 de minute, nu 20 *de secunde*. Nu-i așa? Mă uit iar la mesaje și-mi dau seama că nu a precizat, de fapt. Ah, nu sunt pregătită pentru asta.

Alung emoțiile și mă duc pe hol. Simt cum Lo mă urmărește din priviri, apoi îl întreabă pe Connor:

— Mai vrei o bere?

— Sigur.

Lo se ridică în picioare și deschide dezinvolt frigiderul din bucătărie. Apăs butonul interfonului.

— Da?

— Domnișoară Calloway, Rose a venit să vă vadă.

Mă relaxez și apăs pe buton.

— Trimite-o sus.

— Rose?

Connor a auzit vocea portarului. Fac ochii mari. Uitasem că Rose nu-l place pe Connor.

— Ăăă... da.

Ochii albaștri strălucitori ai lui Connor sclipesc ghiduși.

— Nu va fi deloc încântată să mă vadă.

Lo îi întinde o bere și revine pe canapea.

— Nici pe mine. Mă urăște și totuși continuă să se tortureze venind pe-aici.

— Nu fiți nesimțiți, le spun amândurora.

Până la urmă, e sora mea și o iubesc, indiferent de ce spun ei.

Lo mormăie ceva neinteligibil cu nasul în... whiskyul lui. Probabil că tocmai s-a sucit. Îmi fac griji că nu mă străduiesc suficient, așa cum spune Ryke, dar singura modalitate de a-l opri din băutură e să devin o iubită care tânjește după afecțiune și să-l fac să se concentreze asupra dependenței mele. Până acum, acest lucru a creat doar tensiune în relația noastră.

Mi-e teamă că va începe să mă respingă pentru că-l împiedic să facă un lucru care-i place.

Așa că-l las să bea până când cineva bate ușor la ușă. Inspir profund, îmi iau inima în dinți și deschid.

— Bună.

Rose stă în prag cu o umbrelă udă fleașcă. Își dă jos haina de blană și rămâne într-o rochie alb cu negru, cu guler înalt, care se potrivește cu silueta ei zveltă. Părul ei, în mod normal drept, se încrețește pe alocuri, răvășit.

E grindină afară, spune ea exasperată.

Serios? Credeam că doar plouă.

Ploua până când am ieșit eu din mașină.

Intră, își pune umbrela într-un colț și-și agață haina în cuier. Mă întreb cât mai pot trage de timp ca să întârzii inevitabila întâlnire cu Connor. Rose își trece degetele prin păr.

Aveți cafea?

Da, îți aduc imediat.

O conduc spre bucătărie, dar ea se oprește la jumătatea drumului, întorcând capul spre sufragerie.

– Deci cum?! strigă ea. Lily Calloway, nu-mi vine să cred că l-ai invitat aici fără să mă anunți.

Lo se bagă în discuție:

— La ultima verificare, Rose, numele tău nu era trecut pe contractul de închiriere. N-ai niciun cuvânt de spus în privința persoanelor care vin *la noi* acasă.

Rose se întoarce cu spatele la ei.

— Ce caută *Richard* aici? șuieră ea.

— Ne-am trezit cu el peste noi.

Îi întind o cană aburindă și-mi pun palma pe spatele ei, ghidând-o spre sufragerie. Lo îi aruncă un zâmbet sec.

— Îți amintește de cineva?

— Taci, se răstește Rose. Nu mă compara *cu el.*

Connor se ridică ușor ca un băiat politicos, Rose încă-l tratează cu sictir, iar eu îmi iau revista și mă strecor lângă Lo. Am încercuit cu roșu câteva dintre pozițiile pe care vreau să le încerc, cum ar fi Spank Me Maybe, Mission Control și Wild Ride. Lo arată spre cea mai submisivă dintre cele trei, o poză cu un tip care o trage de părul prins în coadă pe o fată care-l călărește invers. Apoi șoptește:

— Mai târziu.

Ce bine ar fi fost dacă Ryke n-ar veni azi pe-aici!

Lo gustă din whisky.

Deci poate că e mai bine că vine.

Mă uit din nou la Connor și Rose și-mi dau seama că sunt destul de tăcuți. Se holbează prelung unul la celălalt ca și cum ar vorbi din priviri.

— Așa comunică oamenii deștepți? îi șoptesc lui Lo.

— Au vreo putere telepatică supraomenească pe care noi n-o stăpânim.

Mă lasă să-mi sprijin capul de pieptul său tare. Mă simt învăluită de căldura lui. Într-un fel, îmi doresc foarte mult ca toată lumea să plece pentru ca Lo să mi-o tragă imediat.

— Tot pentru anul trecut îmi porți pică? întreabă Connor cu un zâmbet larg. Doar pentru că nu știai că Williams a scris *Etica și limitele filosofiei* și *Probleme ale sinelui* nu înseamnă că ești proastă. O mulțime de oameni n-au auzit de el.

Sora mea inspiră profund, mai iritată decât atunci când o necăjește Lo.

— Am auzit de Freud, Connor. Știam că Williams l-a influențat. Dacă nu știu cine din echipa mea n-ar fi strănutat, aș fi fost mai atentă.

— A strănutat? Ai de gând să dai vina pe o alergie și să spui că de-asta ai pierdut?

Rose ridică o mână, ca și cum ar vrea să pună capăt discuției, și-și fixează privirea glacială asupra noastră.

— Nu puteți fi prieteni cu nemernicul ăsta. De fapt — arată spre Lo — tu poți, dar tu, Lily, pe bune?

Lo zâmbește.

— Continuă, Rose. Mă faci să-mi placă și mai mult de el.

O, Doamne. Ca lucrurile să se complice și mai tare, Connor pare amuzat să împingă demența și mai departe. Își bagă mâinile în buzunare, liniștit.

Ce s-a întâmplat cu Charlie și Stacey? întreabă ea.

N-au existat niciodată.

S-au mutat, minte Lo relaxat. S-au transferat la Brown acum o lună. Le-aș transmite că le-ai urat drum bun, dar nu le-ar păsa. Nu prea le plăcea de tine.

Și iată cum îi folosim pe țapii noștri ispășitori pentru o nouă minciună. Rose se uită urât la el.

– Foarte drăguț din partea ta, Loren, având în vedere că nici măcar nu mă cunoșteau.

— Stai, care Charlie? face Connor.

— Nu-l cunoști tu, spun.

El pare jignit. *Pe bune?*

— Eu cunosc pe toată lumea.

Deschid gura, neștiind ce să răspund. Rose pufnește.

— Ai rămas același, Connor, mai deștept decât noi toți. Pun pariu că marele tău vis e să-l pupi în fund pe Bill Gates.

Tocmai când credeam că remarca lui Rose a străpuns armura rece, calmă și atotștiutoare a lui Connor, zâmbetul lui se lărgește și mai tare. Se apleacă, apropiindu-se periculos de Rose. Lo șoptește:

— Ai grijă la coaie, Connor.

Aș fi de acord, dar Connor a dovedit că se ține bine până acum. Își înclină capul spre ea.

— O spune fata a cărei îmbrăcăminte nu se mai găsește nici la Saks.

Îi inspectează rochia croită pe măsură.

— Piesa aia a dispărut deja? Sau cei *doi* clienți ai tăi pot s-o cumpere de la Plato's Closet[1]?

Lo izbucnește în râs, iar eu mă afund în brațele lui. Asta nu de e bine. Deloc. Rose are gheare mai lungi și mai ascuțite decât mine și e capabilă să se apere fără mari eforturi.

— Taci din gură, *Loren*, spune ea prima.

Apoi își pune o mână pe șold.

— Deci citești presa, Connor. Felicitări, un cetățean bine informat al statului Pennsylvania. Hai să aruncăm confetti și să organizăm o paradă.

— Sau poți să ieși cu mine în oraș în seara asta.

Poftim?! Lo se îneacă cu băutura. Eu rămân pentru totdeauna cu gura căscată. Rose. Tocmai a invitat-o în oraș pe Rose, care e sora mea. Mă așteptam la asta, nu-i așa?

— Ha! îi spun lui Lo, împungându-l în braț.

El mă mușcă de umăr și murmură:

— Nu a acceptat încă.

Ah. Mi-ar plăcea ca Rose să-i dea o șansă lui Connor. Dacă există un om care se poate pune cu ea la înțepături, el e acela. Dar ea se pricepe să respingă bărbații așa cum eu, odinioară, mă pricepeam să-i ademenesc.

Limbajul corpului ei nu exprimă nimic — are trăsăturile la fel de înghețate ca până acum.

— Foarte amuzant. Bună glumă.

O, nu, Rose, nu glumește. Aș vrea să-i spun că acesta nu e un truc crud și că băiatul ăsta nu râde de ea. Rose stă mereu în defensivă, ca să nu fie rănită. E mai ușor să iei distanță decât să te doară dezamăgirea.

[1] Magazin second-hand (n. trad.)

Nu e glumă, îi spune el, făcând încă un pas.

Picioarele ei rămân lipite de podea, ceea ce e un semn bun.

Am bilete la *Furtuna*.

Intru și eu în joc:

Rose, tu îl adori pe Shakespeare.

Ea îmi aruncă o privire care-mi spune să nu mă bag. Strâng din buze, dar văd că se gândește serios la invitația lui. Rose îl cercetează din priviri pe Connor.

– Deci ai două bilete pentru diseară? Evident, asta e o invitație din milă.

– Cum poți să crezi așa ceva? replică el. Nu-mi este deloc milă de tine. Te invit pentru că se întâmplă să am două bilete care vor rămâne nefolosite dacă nu mă însoțești. Le-am cumpărat pentru mama, dar are ceva de lucru și nu poate să meargă.

— De ce să mă iei pe mine? întreabă ea. Tu cunoști pe *toată lumea*. Sunt sigură că vei găsi un bogătaș numai bun de lingușit.

— Adevărat, dar nu cu ei am chef să-mi petrec seara. Aș prefera să merg cu tine, o fată frumoasă și inteligentă de la Princeton.

Rose îl analizează cu ochi îngustați.

— Și asta nu e o invitație din milă?

— Ți-am zis deja că nu. Poate că ar trebui să-ți faci un control la urechi. N-aș vrea să te bat pe nedrept la următoarea competiție.

Ea își dă ochii peste cap.

— Te rog, n-ai cum să învingi Princetonul nici măcar cu fițuici.

— O spune fata care s-a lăsat distrasă de sensibilitatea nazală a cuiva.

— Ești un mare ciudat, spune ea.

Brațul îi coboară de pe șold și pare că, în sfârșit, se relaxează. *Da!* Connor mai face un pas, ajungând la câțiva centimetri de ea. Nu am văzut pe nimeni atât de aproape de Rose, bărbat sau copil — de foarte, foarte mult timp. Lo îmi șoptește:

— Ne aflăm într-un univers alternativ?

Eu dau din cap.

— Da, cu siguranță am părăsit Earth 616.

Și-mi place asta la nebunie.

— Așa că iată-mă aici, continuă Connor, pe cale să irosesc locuri în față...

— Hai, nu se vede nimic din primul rând. Scena îți obstrucționează vederea. Toată lumea știe asta.

— Am spus eu primul rând? Nu cred.

Înclină din cap.

— Chiar trebuie să faceți o programare la ORL, domnișoară Calloway.

Ah, chestia asta a fost sexy. Voi fi prima care recunoaște asta. Își scoate portofelul și îi întinde biletele, care că sunt în al treilea sau al patrulea rând, nu în primul.

Rose abia se uită la ele, de vreme ce Connor s-a infiltrat în spațiul ei personal. Respiră greoi și obrajii încep să i se înroșească. Vai, sora mea chiar e impresionată de tipul ăsta. E ca și cum doi oameni asexuați și-ar uni destinele — o întâmplare unică în viață.

Îi dă un bilet înapoi.

— Vino să mă iei la șapte. Să nu întârzii.

— Nu întârzii niciodată.

Rose își dă ochii peste cap și apoi se întoarce spre mine.

— Trebuie să trec pe la Poppy, dar voiam să văd ce mai faci.

— Bine, îi spun. Nu mi-a adus testul la economie, așa că nu știu cât de bine mă descurc la cursuri.

Soarbe din cafea și o așază pe masă.

— Cu ajutorul meu, te vei descurca mai bine la următorul.

— Sunt încă meditatorul ei, zice Connor.

— Ba nu, nu ești, îi spune Rose. Sunt din familie și am drepturi.

Arată spre Lo.

— Poți să-l iei pe șobolanul ăla.

Lo îi arată degetul mijlociu.

— Foarte matur, răspunde ea categoric și se uită la ceasul ei de culoarea perlei. Trebuie să plec. O să le spun mamei și tatei că ți-e dor de ei, dar ar fi mai bine dacă ai veni la prânzul de duminica viitoare. Încep să pună întrebări la care eu nu pot răspunde.

Mă sărută pe obraz și, în mod surprinzător, se uită la Lo.

— Să fii și tu acolo.

Apoi iese cu pași demni, în stilul ei personal. N-am cum să n-o iubesc.

— Ești dement, îi spune Lo lui Connor. Credeam că ești doar puțin nebun pentru că vrei să stai cu Lily și cu mine, dar acum ești dement de-a binelea.

Se aude soneria.

Liniștea de după țârâit pare grea și insuportabilă. Dacă Rose a plecat, o singură persoană ar putea fi în holul clădirii.

— A uitat ceva? întreabă Connor.

Mă îndoiesc. Mă duc la uşă şi-i deschid lui Ryke. Apoi deblochez uşa şi-i trimit un mesaj rapid, să intre direct. Când mă aşez din nou lângă Lo, ceva ne desparte. Indescifrabil şi intangibil. Lo sesizează faptul că eu sunt mai deschisă faţă de povestea cu acceptarea lui Ryke care trebuie să-şi scrie articolul.

Pentru prima dată, ne aflăm pe lungimi de undă diferite.

Ştiu că intrarea lui Ryke în viaţa noastră va complica lucrurile. Îmi va fi mai greu să dispar fără să mi se pună întrebări. Va fi mai greu pentru Lo să bea fără să fie pus la colţ. Dar e prea târziu să refuzăm acum şi nici nu aş vrea să fac asta.

— Cine e? întreabă Connor.

— Ryke.

Îi explic faza cu articolul cu cât mai puţine detalii, iar când uşa se aude deschizându-se, tac brusc. Ryke intră, uitându-se de la unul la altul. A adus benzile desenate într-o pungă Ziploc ca să le păzească de stropii de ploaie, dar pe el nu l-a protejat nimeni de furtună. Apa se prelinge din el pe covor. Are tricoul alb lipit de muşchii pieptului şi blugii de coapse. Îşi trece o mână prin părul ud leoarcă, dându-şi pe spate şuviţele castanii.

— Pot să folosesc uscătorul de haine? întreabă el, dându-şi deja jos tricoul.

O, Doamne. Îmi feresc privirea, iar Lo închide revista Cosmo şi mi-o aruncă în faţă ca să nu mă holbez. Se ridică în picioare.

— Te conduc eu.

În timp ce Lo se duce spre spălătorie, Ryke ridică din sprâncene spre mine ca şi cum ar vrea să-mi spună: *vezi, e*

drăguț, făcea progrese. Da, eu nu sunt atât de optimistă. Ryke îi face semn din cap lui Connor.

— Cum merge treaba?

— Merge, răspunde acesta.

Apoi Ryke îl urmează pe Lo și iese din peisaj.

Connor se uită în iPhone-ul său, iar mintea îmi zboară la cele întâmplate cu sora mea.

— Că veni vorba de Rose...

— Da?

— Îmi place de tine, Connor. Chiar îmi place, dar știu că ești un arivist. Poate că par mică și nu sunt maestră la confruntările verbale, dar voi găsi o cale să te rănesc dacă îi faci vreun rău. Pentru un bărbat, sora mea trebuie să însemne mai mult decât bani și un nume celebru.

Connor își bagă telefonul în buzunar.

— Lily, spune el, dacă voiam să ies cu cineva pentru numele celebru, aș fi avut o fată la braț în fiecare zi. N-aș fi fost niciodată singur.

Se apleacă spre mine:

— Îți jur că intențiile mele sunt dintre cele mai bune. Și cred că e drăguț că ai grijă de Rose, dar poate să aibă grijă de ea însăși, acesta fiind unul dintre multele motive pentru care vreau să-mi petrec timpul cu ea.

— Mai ai și alte motive? întreb.

El zâmbește.

— Nu va trebui să-i traduc meniul din restaurantele franțuzești autentice.

Știe că Rose vorbește fluent franceza?

— Nu va trebui să-i explic situațiile financiare sau dividendele. Voi putea să discut cu ea despre orice lucru din lumea asta, iar ea va ști să-mi răspundă.

— Și filosofia ta despre fete bogate? Nu suntem toți la fel? Nu ne dorim să găsim un tip care studiază la o facultate din Ivy League și să nu facem nimic cu viața noastră?

Connor își înăbușă cu greu un zâmbet.

— Am mai spus și că, probabil, mă voi căsători cu genul ăsta de fată.

Nu văd unde vrea să ajungă cu asta.

— Rose nu este genul *ăla* de fată. E talentată și determinată și hotărâtă...

— Am spus că probabil mă voi căsători cu genul acela de fată, nu că aș vrea s-o fac.

Ah. Îmi dau seama că Connor Cobalt va trece cu brio orice test de-al meu — dezavantajul de a lua la întrebări un student eminent.

Ryke și Lo se întorc și, surprinzător, unul dintre tricourile negre ale lui Lo îi vine perfect lui Ryke. Poartă și o pereche de blugi de-ai lui Lo, puțin cam strâmți pe picioare, dar, în afară de asta, se potrivesc la haine. Niciunul dintre ei nu scoate un cuvânt și tensiunea răzbate din posturile lor rigide. Lo se așază lângă mine, în timp ce Connor îi oferă scaunul lui Ryke.

Ryke dă din cap în semn de mulțumire și ia loc. Connor trage fotoliul roșu mai aproape de micul nostru grup, iar zgomotul uscătorului umple scurta tăcere dintre noi. Apoi, Connor își îndreaptă atenția spre Ryke și spune:

— Așadar, scrii un articol despre copiii magnaților. Presupun că ai uitat să mă întrebi pe mine câte ceva.

Ryke se lasă înapoi pe picioarele din spate ale scaunului său.

— Cred că mi-a scăpat din vedere.

Zâmbește sec, evitându-mi privirea.

— Atunci accept.

Ryke ridică din sprâncene.

— Accepți?

Lo se bagă în discuție:

— Sună perfect. Ar trebui să scrii doar despre Connor. S-a oferit voluntar, iar povestea ta va avea un final fericit. Toată lumea câștigă.

Mă strânge de umăr, iar eu încremenesc, neștiind cum va gestiona Ryke această situație.

— Nu, nu-mi convine.

Asta e marea lui minciună? Îmi dau ochii peste cap. N-ar fi trebuit să mă aștept la ceva mai bun. Lo își mușcă buzele.

— Deci n-ai de gând să scrii și despre Connor?

Ryke îi aruncă o privire în treacăt lui Connor, care stă cu glezna pe genunchi, atât de elegant încât ai putea să-i faci o poză și să-l pui direct într-un catalog J.Crew.

— Fără supărare, Connor, dar aș prefera să nu-mi pierd vreme cu un lingușitor. Dacă stai pe lângă Lo și Lily, o să scriu și despre tine. Asta e oferta mea.

— Am acceptat-o deja, îi zice Connor.

Lo însă nu a acceptat-o. Mă ia de mână.

— Ai de gând să-mi pui întrebări?

— Ai ceva împotriva lor? ripostează Ryke. *Întrebărofobie?*

Lo se uită urât la el.

— Pur și simplu nu-mi plac băgăcioșii.

— Serios? Ei bine, asta cam contravine profesiei mele.

Arată spre sine.

— Specializare în jurnalism. Să pun întrebări incomode e punctul meu forte.

Nici nu mă îndoiesc. Lo se uită fix la tavan.

— Atunci îmi rezerv dreptul de a-ți adresa și eu întrebări personale. Cum ți se pare condiția asta?

— Mi se pare corectă.

Nu e nevoie ca Lo să-mi transmită că detestă această situație. Postura lui glacială spune totul. Îi înțeleg șovăiala. Când ne înconjurăm de alți oameni, aceștia ne judecă automat. Am fost feriți de priviri răutăcioase și de cuvinte pline de ură precum „târfă, bețivan, rataţi" atât de mult timp, încât se teme să revină la povestea aceea. Povestea în care tatăl său îi trage o palmă peste ceafă, văzând că fiul lui tocmai a dat-o în bară stând toată noaptea la băut. Povestea în care o fată de liceu mă jignește, spunându-mi că sunt bolnavă, proastă și redusă mintal.

Nu știu câtă putere am. Sper doar că sunt suficient de tare pentru a rezista acestei situații absurde pentru a-l ajuta pe Lo.

— Durează doar câteva luni, îi spun lui Lo. Semestrul e pe sfârșite.

— E-n regulă.

Își termină paharul de whisky și se ridică să-și ia altul.

Ryke îmi aruncă o privire dură la care nu pot răspunde, căci Connor stă chiar lângă el. Pare însă preocupat de mesajele din telefon. Brusc se ridică în picioare, strecurându-și mobilul în buzunarul hainei.

— Ne vedem mai târziu.

— Unde te duci? întreabă Lo din bucătărie.

— Trebuie să mă gândesc cu ce mă îmbrac diseară.

— Vorbești serios? se răstește Lo. Te duci la o întâlnire cu diavolul. Îți trebuie doar un spray cu piper și un extinctor.

Ryke îmi face semn din cap.

— Despre cine vorbește?

— Despre sora mea, Rose.

— Ha, face el, însoțindu-l din priviri pe Connor.

— E creatoare de modă, zice Connor. O să mă judece în funcție de haine.

Apoi flutură din mână și iese pe ușă.

Aud clinchetul sticlelor și habar nu am ce să fac. Ryke îmi șoptește:

— Deci l-ai distras cu sex?

Roșesc toată.

— E ceva rău?

— Nu, admite el, dar nu funcționează în totalitate având în vedere că-și pregătește — se lasă și mai mult pe picioarele din spate ale scaunului pentru a trage cu ochiul la bucătărie — un whisky.

Într-un fel îmi doresc ca Ryke să se dea cu roțile în sus. Și, imediat, picioarele de lemn alunecă sub el și Ryke se izbește cu spinarea de podea. Râd atât de tare încât simt cum mă doare pieptul.

— Ce naiba, nu e deloc amuzant, îmi spune el, ridicându-se și întinzându-și brațele.

— Ba da, este.

Lo revine cu un pahar plin de whisky.

— Ce s-a întâmplat?

Se așază în celălalt capăt al canapelei, departe de mine.

— A căzut cu scaunul, spun eu.

Ryke se mută pe fotoliu, o alegere mult mai sigură. Apoi îi face semn din cap lui Lo.

— Care-i faza cu whiskyul?

Îmi dau seama că Lo și-ar dori să se uite urât la mine pentru că l-am pus în această situație, dar se ține tare.

— Nu văd ce legătură are întâlnirea asta cu articolul tău.

Soarbe din lichidul chihlimbariu.

— Context, spune Ryke evaziv. Nu mi-ai răspuns.

— Nici n-aveam de gând.

Mai ia o înghițitură prelungă și nu se strâmbă câtuși de puțin când tăria îi alunecă pe gât. Ryke își mușcă buzele.

— Tatăl tău cum e?

— Chiar vrei să-ncepem cu asta acum? izbucnește Lo.

— Prezentul e cel mai bun moment.

Lo dă repede pe gât restul băuturii din pahar și se ridică.

— Vrei o bere sau altceva?

— Eu vreau o bere, zic când Lo dispare în bucătărie.

Ryke scutură din cap ca și cum asta ar fi o mișcare proastă.

— Nu mai vreau, scuze, îi strig lui Lo.

— Ryke? întreabă Lo. Ultima șansă.

— Nu, mulțumesc.

Îi șoptesc lui Ryke:

— Îl enervezi atât de tare încât bea și mai mult.

— Am priceput. Lasă-mă pe mine să mă ocup de asta.

Încerc să am încredere în el, dar nu reușește deloc să-i intre pe sub piele lui Lo. Când acesta se întoarce în sufragerie, ne uităm amândoi la paharul din mâna lui, plin cu un lichid aproape negru.

Lo ia loc. Departe de mine. Nu-mi place deloc chestia asta. Îl privește pe Ryke în timp ce soarbe din pahar. Își linge buzele și spune:

— Pari teribil de interesat de whiskyul meu. Ești sigur că nu vrei și tu?

— Nu, eu nu beau.

Lo strânge din dinți.

— Nu bei deloc? Nici măcar bere?

— Nu. Am avut o perioadă dificilă în liceu. Am băut și m-am suit la volan, ceea ce s-a terminat cu o mașină distrusă, o cutie poștală dărâmată și niște vecini furioși. De atunci n-am mai pus pe gura pe alcool.

— Prima ta greșeală a fost să te urci la volan, îi spune Lo.

— Nu sunt de acord, îl contrazice Ryke, arătând spre băutura din mâna lui Lo. Asta a fost.

— Mă rog, eu nu sunt tu, nu-i așa? spune Lo tăios. Dacă te aștepți la o poveste în care eu mă transform *în tine*, vei fi dezamăgit. Ceea ce crezi despre mine e, probabil, corect. Sunt un nenorocit bogat care are *tot ce vrea*. Și-mi place așa.

Îl aud pe tatăl său în vocea lui și asta mă sperie. Poate că n-a fost o idee prea bună.

Fața lui Ryke împietrește. Ochii i se îngustează, empatici, ceea ce sunt sigură că Lo nu apreciază.

— Atunci să începem cu o întrebare mai ușoară. Cum v-ați cunoscut?

— Prieteni din copilărie, îi spune Lo. Vrei să știi dacă am dezvirginat-o? Nu. Mi-a luat-o alt bou înainte.

— Lo! strig eu și iau în brațe o pernă, gata să mă ascund după ea.

Ryke nu-l slăbește din priviri pe Lo.

— Asta e interesant.

I se pare interesant cum mi-am pierdut eu virginitatea — asta e minunat.

— Tu ți-ai pierdut virginitatea cu ea?

Lo ia o înghițitură prelungă. Ryke își dă ochii peste cap.

— Să-nțeleg că da. Este singura fată cu care ai fost vreodată?

Mă simt obligată să intervin:

— Nu văd ce relevanță are chestia asta.

— Nu, răspunde Lo, ignorându-mă. M-am culcat și cu alte fete.

— Nu vorbeam despre sex.

Lo se uită fix în ochii lui Ryke.

— Pe termen lung, da. Și ea la fel.

Mă întreb dacă Ryke socotește toți anii în care l-am încurajat pe Lo să bea, facilitându-i dependența. Ochii lui se îndreaptă spre mine cu o fărâmă de dispreț, deci probabil că da. Acum pot schimba lucrurile. S-ar putea ca asta să ne afecteze relația, dar măcar am găsit o cale.

Mă apropii până la Lo și-mi lipesc umărul de al lui. Își termină băutura și, înainte de a se ridica, îi strecor un braț în jurul taliei, ținându-l pe loc. Mă privește tăios și șoptește:

— N-am chef.

Îmi desprinde mâinile de pe el și trece peste picioarele mele pentru a merge în bucătărie. Mă las pe canapea de parcă mi-ar fi tras un picior în burtă.

— Ești OK? murmură Ryke.

Simt că-mi vine să plâng.

— Nu știu ce să fac, mormăi eu.

— Dacă vin acolo, mă va strânge de gât?

Ochii îmi ard.

— Habar nu mai am.

Ryke încearcă marea cu degetul și se așază lângă mine.

— Te descurci binișor, Lily. Doar că nu înțeleg de ce nu ai încercat să faci asta mai devreme.

Pentru că avem un sistem care nu suportă nicio perturbare.

— Nu face rău nimănui, încerc să mă apăr șoptind stins. N-a făcut niciodată vreun rău nimănui, Ryke.

— Mie mi se pare că-ți face rău ție.

Scutur din cap.

— *Mie*? Nu, eu sunt în regulă.

— Atunci de ce plângi, Lily?

Îmi șterg lacrimile trădătoare. Lo se întoarce fără băutură, ci cu mormanul de haine uscate ale lui Ryke. I le aruncă în poală.

— E timpul să pleci.

Nici măcar nu se uită la mine. Ryke se ridică încordat, cu hainele în mână. Se apropie de Lo și îi șoptește:

— Iubita ta este supărată, Lo. Nu vezi asta?

Încearcă să-l culpabilizeze ca să-l facă să se trezească. Mă îndoiesc că va funcționa.

— Nu te purta ca și cum ai cunoaște-o.

— O cunosc destul de bine.

— Nu știi nimic. Ai pleca de-aici ca din pușcă dacă ai cunoaște-o.

Face semn spre tricoul de pe Ryke.

— Poți să păstrezi hainele. N-am nevoie de ele.

— Bine. Ne vedem în curând.

Apoi iese, trântind ușa. Lo se șterge la gură și spune:

— Mă duc la mine-n cameră.

Mi se pune un nod în gât. Ar trebui să vorbim, dar ce anume aș putea spune? *Lo, aș vrea să nu mai bei.* Iar el ar spune: *Lily, aș vrea să nu mai faci atât de mult sex.* Și apoi ne-am uita unul la altul și am aștepta ca celălalt să spună: *Bine, mă voi schimba de dragul tău.*

Dar de fapt ar urma o tăcere atât de profundă și de tăioasă încât m-aș simți sfâșiată și pustiită pe dinăuntru. Nu mai există cale de întoarcere.

Răspund în singurul mod care are vreo logică pentru mine:

— Îmi pare rău că te-am pus în situația asta. Îmi pare foarte, foarte rău, Lo.

Mușchii i se încordează și-și trece o mână prin păr.

— Vreau să stau singur acum. Putem face sex dimineață, bine?

Și pleacă. Iar eu mă afund în canapea și ascult ticăitul unui ceas vechi și scump de pe raftul cu cărți. Mă cuibăresc sub pătură, cu sufletul golit.

Trec câteva minute până când încep să plâng cu adevărat, genul acela de lacrimi disperate care-ți urâțesc fața și te umplu de muci.

Știu că nu mă vede nimeni, dar sunt conștientă că nu sunt singură în suferința mea.

Sexul de dimineață este intens și dur și atât de emoționant încât începe să mi se învârtă capul. Când se termină, sunt atât de ametită încât mă grăbesc la baie și vomit în toaletă.

— Lily, strigă Lo, trăgându-și pe el boxerii și intrând grăbit peste mine.

Îngenunchează în spatele meu și mă mângâie pe spate.

— Ești OK. Ești OK.

O spune de parcă ar încerca să se convingă singur că acesta este adevărul.

Răsuflu greu preț de un minut înainte de a mă calma, ținându-mă de vasul de toaletă.

— Ce s-a întâmplat?

Rămân cu spatele la el.

— Am amețit.

— De ce nu mi-ai spus nimic?

— Nu știu, murmur.

Mă ridic să mă spăl pe dinți. Îmi găsesc, tremurând, periuța și pasta.

— Lily, vorbește cu mine, spune el din spatele meu.

Îmi pune tandru o mână pe șold în timp ce eu scuip în chiuvetă. Când termin, mă întorc și mă sprijin cu spatele de aceasta.

— Vrei să ne despărțim? întreb direct.

Respirația lui se oprește.

— Nu. Te iubesc, Lil.

Mă prinde de mână.

— Uite, o să fac mai multe eforturi. Amândoi o să facem.

Nu sunt deloc surprinsă de această declarație aruncată din impuls. Acum ne certăm și apoi încercăm să ne împăcăm peste un minut. De aceea am rezistat atât de mult. Și presupun că teama de a ne pierde unul pe celălalt este întotdeauna mai puternică decât durerea pe care ne-o provocăm reciproc.

— Eu unde trebuie să fac mai multe eforturi?

Vreau să ne clarificăm situația.

— O să beau mai mult bere. Ryke m-a enervat ieri, așa că am ales tăria.

Face o pauză și mă privește șovăitor, gata să pună cărțile pe masă.

— Lily... îmi place să fac sex cu tine, dar în ultimele două săptămâni ai fost disperată. Abia mai pot să gândesc.

— Știu. Îmi pare rău.

Dar m-am purtat așa ca să-l fac să nu mai bea. Cred că va trebui să schimbăm calea de a face compromisuri, ceea ce înseamnă că ar fi bine să nu-l mai forțez să rămână treaz distrăgându-i atenția cu sex.

Ryke va fi dezamăgit, dar asta e cea mai bună soluție fără să-l îndepărtez pe Lo. Am nevoie de el mai mult decât are el nevoie de mine. Viciul lui este sticla de whisky. Al meu e trupul lui. Așa că, atunci când ne certăm, eu sunt cea care pierde, în cele din urmă.

— Tu vrei să ne despărțim? spune el, oferindu-mi o cale de scăpare.

Ar fi mai ușor să-l las să plece, să revenim la ritualurile noastre obișnuite, dar acum, după ce a fost al meu, nu-mi pot imagina cum ar fi să nu mă mai ia în brațe, să nu mă simt atât de împlinită. El e drogul meu pe care-l consum cu plăcere și cred că de asta se teme cel mai mult. El îmi facilitează dependența. Așa a făcut mereu. Și, cu cât suntem mai mult timp împreună, cu atât o va face mai mult.

— Nu, îi șoptesc. Nu, eu vreau să fiu cu tine.

Mă trage la pieptul lui și mă sărută pe frunte.

— Ne vom descurca mai bine.

Buzele lui îmi ating urechea.

— Data viitoare când te simți rău, te rog să-mi spui.

— Așa o să fac.

Îmi ridică bărbia și mă sărută pe buze, îndemnându-mă să deschid gura. Limba lui se strecoară înăuntru preț de o secundă. Apoi Lo răsuflă încet, șoptind:

— Hai s-o facem așa cum trebuie de data asta.

Mă ridică în brațe, iar eu îl cuprind pe după gât, pregătindu-mă cu bucurie să șterg toate clipele urâte și să le înlocuiesc cu momente frumoase.

Capitolul 27

— Poți să-mi tragi și mie fermoarul?

Lo își aranjează cravata și apoi își așază mâna pe șoldul meu. Încerc să nu mă concentrez asupra modului în care degetele lui îmi ating corpul. *Tocmai* am făcut sex și am fost la duș. Nu vreau să ajung la prezentarea de modă a lui Rose cu părul ciufulit și obrajii îmbujorați.

Îmi închide fermoarul rochiei până la gât, iar atingerea lui îmi înfioară pielea.

— Ești OK? mă întreabă el.

— Da.

Îmi netezesc părul care-mi ajunge până la umeri, încercând să-mi calmez tremurul nervos din stomac. Mă străduiesc să-mi amintesc când am prezentat ultima oară familiei pe vreunul dintre prietenii mei. În mare parte pentru că Lo e singurul meu tovarăș de ceva vreme încoace.

O parte tainică și meschină din mine aproape că și-ar fi dorit ca Rose și Connor să nu se fi întâlnit niciodată. Sau să nu mă fi împrietenit cu el deloc. Aș face orice ca aceste două lumi ale mele să nu se ciocnească — familia și viața de la facultate. Connor știe anumite lucruri. Mai multe decât Rose și mă tem că am făcut o greșeală că nu am pregătit câteva minciuni pentru noul nostru prieten. Dar de unde era să știu că Rose, contrar tuturor așteptărilor, îl va găsi atractiv pe Connor Cobalt? Pot spune că am ghinion cât casa.

Măcar n-am fost atât de egoistă încât să le distrug relația înainte de a începe. Asta ar fi fost o adevărată răutate din partea mea.

Ryke ne urmează la evenimente și asta îmi dublează stresul. În orice moment, Connor sau Ryke s-ar putea scăpa cu vreun detaliu în fața familiei mele și totul s-ar duce naibii. Mai mult decât atât, mă simt copleșită de faptul că permit alor mei să vadă și o altă parte a existenței mele. Aveam motivele întemeiate ca să țin ascunse aspecte ale vieții mele separate unul de altul, iar acum totul pare extrem de dezordonat și complicat. Dacă Lo simte același lucru, are grijă să-l țină pentru el teama asta. Îl privesc cum își verifică relaxat cardurile din portofel înainte de a-l vârî la loc în buzunar.

Cineva bate la ușă.

— Sunteți îmbrăcați? se aude glasul înăbușit al lui Connor.

Lo îi deschide, iar Connor apare în prag, purtând un costum de o mie de dolari și un zâmbet la fel de prețios.

— Trebuie să plecăm. Nu vreau să întârziem.

— O să ajungem cu o oră mai devreme, se plânge Lo. Mai putem pierde câteva minute.

Îi urmez în bucătărie, unde Ryke stă la bar, tastând pe telefonul mobil.

— Vreau s-o văd pe Rose înainte de începerea showului, mărturisește Connor. Părea agitată de dimineață.

— Este, spun eu. Își face griji că n-o să vină nimeni.

Chiar am sunat-o. Mai ales ca să vorbim despre Connor, dar n-a avut chef să-mi dea vreun detaliu despre întâlnirea lor de la teatru, în afară de informația că el s-a comportat exact așa cum credea ea că se va comporta. Naiba știe ce ar putea însemna asta. Încă ies împreună, așa că nu pot decât să presupun că lucrurile au mers bine. Să sperăm că n-au discutat prea multe despre Lo și despre mine. Trebuie să-mi fac timp să-l avertizez pe Connor că Rose nu e la curent cu anumite aspecte ale vieții noastre. Cum ar fi faptul că Lo bea în permanență.

— I-am spus că mă ocup eu de toate, dar ea nu mă crede, zice Connor.

Pe chip are o expresie nemulțumită, subliniată de câteva riduri fine în jurul ochilor. E o emoție pe care n-am mai văzut-o până acum la impasibilul Connor Cobalt.

— Și? Pe cine sunai? îl întreabă Lo, uitându-se înspre bar, la Ryke.

Chiar și în zilele în care Ryke îi pune diverse întrebări, Lo îl ține la distanță, răspunzându-i cu sarcasm sau dispreț. Iar acum, când nu-i mai pot distrage în mod activ atenția lui Lo de la alcool, Ryke nu pierde nicio ocazie de a-mi arunca priviri urâte. Nimic nu fac bine.

— Pe patronii de la Macy's, Nordstrom, H&M și de la magazine mai puțin cunoscute vor fi acolo. O să fie aglomerație.

Connor se uită la mine.

— Nu-i spune cine va fi la prezentare. N-are rost s-o agităm și mai tare.

— Nu-i spun.

Ryke se ridică de la bar, strecurându-și telefonul în buzunarul costumului la fel de scump ca a lui Connor și Lo. Dintr-un motiv oarecare, costumul lui croit la comandă mă lasă cu gura căscată. Credeam că are bursă sportivă, dar după croială și țesătura fină, costumul este clar de firmă. Posibil Armani sau Gucci. Ceea ce înseamnă că are bani. Mulți bani.

Îmi dau seama că nu știu prea multe despre Ryke, despre viața lui personală. Lo a avut această intenție, dar de obicei se enervează atât de tare încât pleacă înainte de a-l întreba ceva. Înainte ca Ryke să-mi arunce privirea tăioasă bine cunoscută, găsesc o întrebare bună:

— Cu ce se ocupă părinții tăi?

Connor își pune mâna pe umărul meu.

— Poți să vorbești și când mergi. Suntem în întârziere.

Nu suntem, dar pentru Connor Cobalt definiția întârziatului e mult diferită de a mea. Ieșim din apartament cu Connor în urma noastră, care ne împinge practic afară.

Ryke se postează lângă mine, dar Lo e mai aproape, în partea cealaltă.

— Mama nu lucrează. Familia mea are ceva bani.

Connor se uită din nou agitat la ceas, iar eu apăs pe butonul *parter*.

— De la tatăl tău?

— Da, spune Ryke. Nu locuiesc cu el. Dintotdeauna am fost doar eu cu mama.

Mi se pune un nod în piept la aflarea acestei veşti şi nu-mi dau seama dacă asta îl impresionează pe Lo sau nu. Nu pare să fie deloc mişcat de această descoperire.

— Divorţ? întreb.

Lo îşi încolăceşte mâinile în jurul taliei mele, iar eu mă sprijin de pieptul lui. Închid ochii şi-i simt bătăile inimii şi căldura trupului. Mi-aş dori să mă aplece peste ceva, orice şi... *nu, Lily.*

— Da, spune Ryke. A fost destul de urât. Trebuiau să aibă custodie comună asupra mea, dar mama a făcut o înţelegere şi a câştigat-o în întregime.

— L-ai cunoscut vreodată?

— L-am cunoscut, admite Ryke, oarecum detaşat, ca şi cum ar mai fi primit aceste întrebări şi s-ar fi împăcat cu cele întâmplate. Îmi trimitea mereu cadouri, iar mama le arunca. La început, mă lăsa să mă întâlnesc cu el în fiecare luni. Părea un tip de treabă, dar ani la rând mama mi-a spus nişte lucruri... destul de naşpa despre el. Lucruri pe care n-ar fi trebuit să mi le spună când eram atât de mic. După o vreme n-am mai vrut să mă mai văd cu el şi am încetat şi să-l mai iubesc.

Ryke se uită la Lo.

— Şi tu?

— Şi eu ce?

— Părinţii tăi nu sunt divorţaţi?

— Eu locuiesc cu tata, spune Lo categoric. E cel mai grozav tată din lumea asta nenorocită. Îmi pare rău că al tău n-a fost mai bun.

Trăsăturile lui Ryke se înăspresc.

— Ai o relaţie bună cu el?

— Cea mai bună.

Cobor privirea și mi se strânge stomacul la auzul glasului lui mușcător.

— Iubita ta nu pare să fie de acord.

— Nu-i mai psihanaliza tu fiecare mișcare, ripostează Lo.

Da, te rog să te oprești. Mai ales că trebuie să-mi încrucișez picioarele pentru a mă concentra acum la altceva în afară de sex.

Liftul a venit. Când mintea-mi revine la realitate, mă copleșește un val brusc de anxietate. Mi se pare o pedeapsă că i am invitat pe Connor și pe Ryke la prezentarea de modă. Voi sfârși prin a transforma aceste emoții îngrozitoare în fanteziile mele carnale. Sună mai bine decât această neliniște care mi se insinuează în suflet.

Ne îndreptăm spre limuzină și, până când ajungem la locul de desfășurare a evenimentului, îmi imaginez zece scenarii diferite cu Lo pe bancheta din spate și de vreo cinci ori încerc să mă detașez de ce se petrece în jurul meu. Lo îmi observă absența, dar sunt sigură că nimeni altcineva nu o mai remarcă.

Locul dintre picioarele mele pulsează, nerăbdător să ajungă cumva la orgasm, dar nu vreau să resimt niciun fel de neliniște, așa că mă torturez cu aceste fantezii. Cu Lo peste mine. Cu Lo în mine. Cu Lo șoptindu-mi că trebuie să mi-o tragă. E extrem de absurd.

Sunt aici pentru Rose.

Și totuși, nu mă pot opri.

Îmi împreunez mâinile, silindu-mă să mă concentrez asupra momentului prezent.

Sunt aici.

Nicăieri altundeva.

În mijlocul sălii se află un podium elevat, iar scaunele albe de plastic sunt aliniate de ambele părți ale acestuia, pline de fotografi, ziariști, modele și stiliști. O parte dintre aceștia fug în culise, unde Rose îmbrăcă manechinele. Daisy probabil că probează o rochie de zi din mătase. Ar trebui să mă duc să le salut, dar îmi doresc altceva, un lucru despre care știu sigur că nu este deloc potrivit cu momentul.

— Lo, șoptesc, strângându-l de braț.

Mă uit la el cu respirația întretăiată și ochi flămânzi. *Te rog, vino cu mine. Te rog...*

— Poți să aștepți până ajungem acasă?

Ryke prinde această replică din zbor chiar în clipa în care Connor formează numărul lui Rose și se îndepărtează de noi.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă el.

— Nimic.

Îi arunc lui Lo o privire insinuantă.

— Mă întorc imediat.

Dau s-o iau spre baie, iar Lo mă prinde de încheietură.

— Trebuie să încerci, îmi spune el.

— Dar tu încerci?

Lo își apropie buzele de urechea mea și-mi murmură:

— Încerc. Azi am băut doar bere. Știi bine asta.

Nu-mi pot imagina cum ar fi să nu-mi satisfac această dorință chiar acum. Mă chinuie prea tare. Îmi invadează mintea. Și dacă Lo nu mă va ajuta, atunci mă voi descurca singură. Fără să-l înșel. Mă desprind de el.

— Nu vreau să stau așa la spectacol. Avem timp.

— Ce ai de făcut? mă întreabă Ryke.

Urăsc tonul său dur, de parcă aș vrea să-l ucid pe Lo provocându-i stres, oferindu-i un pahar de alcool, privindu-l cum îl bea fără niciun reproș. Îi arunc o privire tăioasă.

Nu-i treaba ta.

Hei, spune Ryke. Tocmai voiam să te întreb dacă te pot ajuta cu ceva.

Obrajii mi se înfierbântă.

– Nu poți.

— Doamne, cineva s-a trezit cu fața la cearșaf.

— Să nu vorbești despre mine în cearșafuri, parez eu, total absurdă și irațională.

Lo mă apucă de mână.

— Lily, oprește-te!

— Ții cu el? zic eu, cu gura căscată. Pe bune, Lo!

El îmi șoptește aprins la ureche:

— Te auzi? Nu gândești ca lumea.

Îl împing de la pieptul meu.

— Sunteți amândoi niște nemernici, spun, uitându-mă ba la unul, ba la altul.

Eleganți, chipeși, gheață și piatră laolaltă. Îi urăsc. Mă urăsc pe mine însămi.

— Nici măcar nu știu de ce am fost de acord cu toată povestea asta.

Să fiu cu Lo. Să-l las pe Ryke să ne urmărească peste tot. Dacă m-aș opri și m-aș *gândi* două secunde, poate că aș înțelege că-mi proiectez toată anxietatea mea față de parada soră-mii asupra lor. Și asta e nedrept, imatur și crud. Dar nu vreau să mă gândesc. Vreau doar să fac ce-mi place.

Inspir brusc, profund. Trebuie să plec. Acum. Mă grăbesc spre baie, luându-i-o înaintea lui Lo, și mă îndrept spre

toaleta bărbaților, nu spre cea a femeilor. Un tip de vreo 30 de ani mă vede în oglindă în timp ce se ușurează. Înjură și-și închide fermoarul. Mă simt încrezătoare — nevoia de a face asta depășește orice altă senzație.

Aleg o cabină fără să-i adresez vreun cuvânt. Lo intră după mine, fără să se uite măcar la el. Privirea lui e ațintită spre mine, doar spre mine, și parcă ar vrea să mă devoreze cu totul sau să mă sugrume. *Da.*

Trântește ușa în spatele nostru și mă prinde cu brutalitate de încheieturi. Mă răsucește cu spatele spre el astfel ca fundul să mi se frece de bazinul lui și-mi pune palmele pe peretele de faianță. Spatele mi se arcuiește și mă postez cu picioarele de-o parte și de alta a toaletei.

— Asta vrei? mârâie Lo, strecurându-și mâna pe sub rochia mea și găsindu-mi acel loc umed și fierbinte.

Gem și-mi dau ochii peste cap. *Te rog.*

Îmi pune o mână peste gură ca să-mi înăbușe gemetele, vârându-mi degetele înăuntru. Palmele îmi alunecă pe plăcuțele de faianță și aproape că mă izbesc cu capul de perete, dar Lo mă ține strâns, ajutându-mă să rămân în picioare. Apoi mă pătrunde violent, iar eu mă las purtată pe valurile plăcerii dure pe care mi-o oferă. Încep să gâfâi, iar el nu încetinește. Se lovește de corpul meu, ca și cum ar vrea să-mi spună că am fost o fetiță rea. Iar eu îl primesc amețită, cu răsuflarea tăiată.

Când terminăm, își trage pantalonii la loc și se încheie la nasturi, iar eu încerc să-mi găsesc chiloții în jurul gleznelor.

— Ești OK? mă întreabă Lo, dându-mi laoparte părul transpirat de pe față.

— Așa cred.

De ce am făcut sex aici? Îmi dau seama de enormitatea gestului meu nesăbuit și inspir cu dificultate. De ce am făcut asta? Ce e în neregulă cu mine?!

Ieșim din cabină și Lo se spală pe mâini, apoi mă conduce afară. Din fericire, prezentarea n-a început încă, dar sala e plină până la refuz. Mă strecor pe un scaun din primul rând, lângă Connor, evitându-l pe Ryke.

— Ar trebui să mă duc la Rose, zic eu.

— Nu mai e timp, spune Connor, uitându-se la Rolexul pe care-l are pe mână. Prezentarea începe într-un sfert de oră.

— Ah.

Clipesc rapid ca să anihilez senzația de vinovăție care mi se cuibărește în stomac. Mâinile îmi tremură, iar Lo se întinde și mi le cuprinde în palmele lui. Îi citesc îngrijorarea din ochi, dar încerc s-o ignor. Sunt OK. Totul va fi bine.

Îmi ridic privirea și o văd pe Poppy apropiindu-se de culoar, cu un zâmbet larg pe buze, la brațul lui Sam. Stomacul îmi face un salt mortal. Sora mea vine să mă salute, sărutându-mă pe obraz.

— Sunt atât de mulți oameni aici! exclamă ea. Cred că Rose e tare mândră.

— Unde e mama? întreb, cu inima bătându-mi în ritmul antrenant al muzicii.

— Vine imediat. Tata vorbea la telefon, așa că s-au oprit afară pentru o secundă.

Se uită la Connor și la Ryke.

— Cine sunt prietenii voștri? Ah, el e Charlie?

Se uită la Ryke, care are o expresie confuză.

— Nu, Charlie s-a mutat, mint eu. El este Ryke. E un prieten de la Penn, iar el este Connor Cobalt.

Poppy uită momentan de Ryke atunci când Connor se ridică pentru a le strânge mâinile ei și lui Sam.

— Mă bucur să vă cunosc.

Frumusețea și cuvintele lui au hipnotizat-o total pe Poppy. Ea dă ușor din cap în timp ce Connor vorbește cordial cu Sam despre Fizzle. Nu-mi dau seama dacă acesta este un exercițiu obișnuit de lingușeală de-ale lui Connor sau își folosește farmecul pentru a-i intra și mai mult în grațiile lui Rose.

Când Poppy se desprinde din atracția magnetică a lui Connor Cobalt, îmi șoptește:

— Ăsta e tipul cu care se vede Rose?

— Da.

Poppy zâmbește.

— Bravo ei!

— Da, dar probabil că ea crede că poate găsi pe cineva mai bun.

Poppy râde și apoi îmi atinge brațul.

— Suntem la câteva locuri mai încolo. Ne vedem după prezentare, zice ea, apoi adaugă, șovăitor: Și, Lily, mă bucur să-ți cunosc în sfârșit prietenii.

Zâmbesc, dar mă doare. Pentru că, în adâncul sufletului, acești prieteni pot fi, la fel de bine, cumpărați și plătiți.

Poppy și Sam se duc la locurile lor, iar eu mă așez pe scaun cu o povară în piept. Singurul lucru care-mi poate lua gândul de la asta e sexul. Și când încep să mă concentrez la fotografi, mai ales asupra celui cu aspect șleampăt din colț, corpul meu începe să-și ceară drepturile din nou.

M-am obișnuit de atâta timp să mă autoconsolez cu sexul, încât mi se pare imposibil să încetez. Ca și cum aș

încerca să pun frână unui tren de mare viteză înainte să se izbească de un zid de ciment. Mă voi ciocni de el. Mă voi zdrobi, mă voi distruge. Dar voi goni cu 500 de kilometri la oră și mă voi simți al naibii de bine.

Doar la asta mă pot concentra. Fiorul, adrenalina și endorfinele care se nasc din atingerea cu un alt trup. Oricare alt trup. De preferat, trupul lui Lo. Toate celelalte gânduri îmi fug din minte, iar genunchii încep să-mi tremure din cauza nevoii subite pe care o resimt. Oamenii se așază pe scaune, iar eu îl aud vag pe Ryke întrebându-l pe Lo ceva despre cariera de model a lui Daisy. Nu aud răspunsul, concentrată la felul în care fotograful își ține aparatul. Mușchii i se încordează și-mi imaginez cum pune mâinile pe mine. *Încetează.*

Gem ușor și-mi frec palmele transpirate de rochie. Sunt ca o drogată care are nevoie de o doză și urăsc faptul că partida rapidă de sex din baie nu mi-a ajuns. Am dat-o deja în bară. Cât de supărată va fi Rose pentru că nu m-am dus în culise? *Încetează.*

Nu vreau să mă gândesc la asta.

Luminile se sting.

— Lo, murmur eu. Lo, trebuie să...

N-o pot rosti pe șleau, dar tonul vocii mele e destul de clar.

— Tocmai începe showul, Lil, îmi șoptește el. Trebuie să te abții.

Nu știu dacă pot. Mă contorsionez pe scaun, luptându-mă cu dorința pentru sursa mea preferată de adrenalină.

Apoi apar și părinții mei. Ryke se ridică de lângă noi.

— Hei, mă duc la baie înainte să înceapă, ne anunță.

Se duce la baie, acolo unde vreau și eu să merg. Lo se încruntă, privindu-l până când dispare.

Îmi încrucișez picioarele și sudoarea îmi acoperă pielea. Nu pot să fac asta. Am nevoie de cineva... trebuie să mă eliberez... Mă ridic.

— Lily, protestează Lo, sărind în picioare odată cu mine. Lily, *e sora ta*. Gândește-te la Rose.

— Nu pot, șoptesc eu, fugind spre ieșire și lăsându-l pe Connor printre trei scaune goale.

Expresia lui mulțumită i se șterge de pe chip. Pare de-a dreptul supărat. Lo spune:

— Gândește-te la consecințe, Lily. *Te rog.*

O să mă simt oribil. Dar nu pot să mă stăpânesc. E un loc atât de adânc în sufletul meu, o dependență ce trebuie hrănită. Am nevoie de asta. Mai mult decât de respirație, mai mult decât de aer, mai mult decât de viață însăși.

E un gând absurd. Nu are niciun sens. Dar acesta este instinctul care mă stăpânește.

Trec pe lângă părinții mei care mă privesc confuzi. Lo rămâne în spate pentru a le arunca o scuză derizorie, iar eu mă îndrept spre ieșire. Spre libertatea orașului. Spre parcarea în care mașinile se aliniază ca niște puncte negre.

Deschid Escalade-ul Nolei cu care au venit părinții mei. Din fericire, ea nu e aici. Mă strecor pe bancheta din spate și-mi ridic rochia. Înainte să-ncep, portiera se deschide și Lo se târăște înăuntru. Mă apucă violent de gleznă și mă trage spre el. Mă simt total pierdută în fața acestor senzații.

Pierdută în mâinile lui.

Când îmi revin după oceanul de adrena

lină și după ce hormonii mă părăsesc, totul se repetă și lacrimile încep să-mi dea târcoale.

— Ce e în neregulă cu mine? spun eu înecându-mă.

Încep să mă îmbrac repede, găsindu-mi sutienul aruncat pe jos. Lo se mișcă mult mai lent, ca și cum i s-ar face rău de la stomac.

— Lil, spune el încet și se întinde după mâna mea.

Mă retrag instantaneu, rușinată și agitată. Nu merit o asemenea mângâiere.

— Nu, trebuie să ne-ntoarcem înainte să se termine. Poate că Rose nu va observa...

Când deschid portiera mașinii, oamenii încep deja să se adune în parcarea întunecată, cu pungi de cadouri în mâini. Ce? S-a terminat? Am ratat toată prezentarea?!

— Lily...

Are sacoul pe braț și șovăie puțin înainte de a-mi pune o mână pe umăr.

— Știai cât e ceasul? îl întreb. De ce nu m-ai oprit?

— Am încercat, zice Lo.

Înghite în sec, aproape dureros.

— Lil, de vreo cinci ori am încercat.

— Ce? fac eu, scuturând din cap. Nu-mi amintesc asta. Nu-mi amintesc...

— Hei, hei, e în regulă...

Mă trage la piept lui, înfășurându-și brațele în jurul meu ca într-un cocon.

— Șșș, Lil, e OK.

Nu, nu e.

Ar fi trebuit să mă opresc de prima dată. De ce mi-a mai trebuit o doză de adrenalină? Îl împing laoparte, aproape sufocată de vinovăție.

— Nu, nu, trebuie să-mi cer scuze.

Îmi încalț pantofii cu tocuri, încercând să mă concentrez. O să fie OK. O să inventez o minciună despre o toxiinfecție alimentară, apoi o să-mi cer scuze și o să îndrept totul.

O să fie bine.

Inima îmi bate cu putere. Mulțimea se revarsă prin ușile duble de sticlă. Nu trebuie să merg prea mult ca să dau de părinții mei. Se îndreaptă deja spre mașină cu Poppy și Sam în urma lor.

Toți râd, iar Poppy îi arată mamei mele o fotografie pe telefonul ei. Când Poppy vede că mă apropii, se încruntă și se uită de la unul la altul. Prezența mea le-a șters tuturor bucuria de pe chipuri.

— Eu... eu... încep să mă bâlbâi. Nu mă simțeam bine. Am avut niște crampe la stomac și am amețit. Nu cred că am mâncat suficient. Ne-am gândit că poate e ceva de mâncare în mașină.

Tata se întoarce spre Sam, ignorându-mă complet.

— Am un raport Fizzle pe care ar trebui să-l vezi.

Apoi îl lasă pe soțul lui Poppy și-i aruncă o privire lungă lui Lo în timp ce acesta trece pe lângă el. O evit pe mama, care probabil că mă taxează cu o privire care ar putea îngheța tot statul Florida. Rămâne Poppy.

— Serios, nu m-am simțit bine. N-aș fi ratat niciodată prezentarea de modă a lui Rose.

Minciuna îmi arde beregata. Ochii lui Poppy se ridică spre părul meu și eu îmi netezesc șuvițele rebele, cu un gest

automat. Lo îmi atinge mijlocul, iar eu mă îndepărtez din nou brusc de el.

Ai rochia şifonată, îmi spune mama cu răceală înainte de a se uita la Lo. Poate ar fi frumos să încercaţi să vă controlaţi hormonii în timpul evenimentelor de familie.

Ce? Nu.

– Lo nu a...

— Nu, ai dreptate, intervine Lo, iar eu mă uit la el ca o proastă. Îmi pare rău. A fost un moment nepotrivit. Nu se va mai întâmpla, Samantha.

Mama îl ascultă, apoi dă uşor din cap. Strângând din buze, trece pe lângă noi şi se duce la maşină. Poppy rămâne, cu o expresie dezamăgită.

— Rose e înăuntru, dar nu cred că vrea să vorbească cu tine acum. Las-o puţin să se calmeze.

Poppy pleacă înainte să mai pot spune ceva. Oricum nu am nimic altceva decât o altă serie de scuze patetice.

Nu pot aştepta până mâine. Mă doare prea tare toată faza. Pornesc spre clădire, dar Lo mă prinde de încheietură.

— Ce faci?

— Trebuie să vorbesc cu ea.

— N-ai auzit ce a zis Poppy? spune Lo, căscând ochii. Las-o pe Rose să se calmeze. Doar dacă nu vrei să-ţi smulgă inima din tine.

Poate că asta vreau. Poate că asta merit.

Connor împinge uşile de sticlă cu umărul, tastând pe telefon. Fug spre el, iar când îşi ridică privirea, se întunecă la faţă.

— Ce face? zic, aruncând o privire pe lângă el.

El vine în faţa mea, blocându-mi calea.

— Nu e deloc fericită, spune el, încordat.

— Unde e Ryke? se întreabă Lo, încruntat.

— A plecat. Nu se simțea bine.

— Cred că a mâncat ceva ce nu i-a picat bine, spun.

Connor se încruntă neîncrezător.

— Asta era înainte sau după ce ați plecat să v-o trageți în mașină?

Simt că mă lovește ceva în stomac. Umerii mi se izbesc de pieptul lui Lo și, de data asta, îl las să-mi cuprindă talia cu brațul.

— Hei, Connor, las-o în pace, îl avertizează Lo.

Connor nici nu clipește.

— Am stat în preajma voastră suficient de mult timp ca să știu că mersul vostru la toaletă nu sunt solicitări sincronizate ale vezicilor voastre urinare. Și n-aveți decât, din partea mea. Viața voastră sexuală nu e câtuși de puțin treaba mea.

Se uită în spate spre clădire și apoi la mine.

— Ar trebui să pleci, sugerează el.

— Vreau să-mi cer scuze mai întâi.

— De ce?

Tonul lui Connor e plat și tăios. L-am insultat sau l-am dezgustat cumva. Singura persoană despre care credeam că este incapabilă să fie scârbită de mine.

— Ca să afle că-mi pare rău.

— Și-a vândut colecția de haine celor de la Macy's și are o ofertă de la H&M, îmi spune Connor. Nu strica asta ca să te simți tu mai bine. Pleacă și gata, Lily.

Nu știu ce altceva să fac. Așa că-i urmez sfatul și dispar.

A doua zi, o sun pe Rose aproape din oră în oră, fără succes. După a zecea mea încercare de împăcare, arunc telefonul pe podea și scot un țipăt în pernă. Acesta e motivul pentru care nu particip la evenimente de familie. De aceea nu am prieteni. Îi dezamăgesc pe toți.

Ușa se deschide și intră Lo, căruia îi întorc spatele.

— O să te ierte, Lil. Pe mine poate nu... dar pe tine cu siguranță.

Mă strâmb. Mama a crezut că hormonii lui învolburați i-au stricat seara, dar eu am fost de fapt responsabilă. Nu-mi place deloc că și-a asumat vina de data asta.

Lo se așază pe pat și-mi pune timid o mână pe gleznă. Mă retrag și mă lipesc de tăblie.

— Nu... murmur.

Se încruntă îngrijorat.

— Și ce vrei să faci? Să renunți cu totul?

Cum adică? Să fiu abstinentă? Habar n-am ce înseamnă să renunți la sex. Cum să renunți la ceva care e atât de adânc înrădăcinat în firea umană?

— Poate. Nu. Nu știu.

Ar trebui să mă descotorosesc de filmele porno? Și ce se va întâmpla peste o săptămână, când îmi voi da seama că nu funcționează? Mă voi întoarce de unde am plecat. Nu merită.

— Te voi susține orice decizie ai lua, îmi spune Lo.

Sentimentul de vinovăție mă împiedică să fac sex. Literalmente, îmi trimite toți hormonii într-o stare de eternă castitate. Îmi îngrop capul în genunchi. Trebuie să iau o hotărâre, dar am tot ezitat. Am comis o singură greșeală, izvorâtă din

cauza apropierii de familia mea. Trebuie doar să mă îndepărtez din nou de ei. Să iau distanță. După ce-i voi cere scuze lui Rose, mă voi retrage și totul va reveni la normal. O viață curată și neamestecată.

— O să vorbesc cu Rose, spun. Apoi facem sex.

El mă sărută pe frunte.

— Aici voi fi, iubirea mea, răspunde el, mușcându-mă ușor de ureche.

Iau o pernă și-l lovesc jucăuș peste piept. El zâmbește, dar îmi respectă dorința și nu începe acest joc sexy cu mine. Pare într-un fel ușurat. Știu că nu am fost cea mai veselă companie, pentru că sunt o egoistă bosumflată.

Cobor din pat. Am de gând să discut cu ea acum, cât mai am ocazia. Mâine se va întoarce la Princeton, iar eu voi fi prinsă cu examenele pe care trebuie să le iau.

— Crezi că mă va primi?

— Greu de spus. Depinde dacă a făcut și ea sex, spune Lo.

Îi arunc o privire tăioasă, iar el ridică mâinile în semn de armistițiu. Sunt mândru că sora mea nu și-a pierdut virginitatea cu oricine.

Mă pieptăn repede, îmi iau haina și-l las pe Lo în bucătărie, unde începe să-și pregătească o băutură ușoară, pentru după-amiază. În drum spre Villanova, încerc să compun un discurs, dar până ajung acasă la ai mei, toate cuvintele îmi zboară din cap.

Mă feresc de angajații care mișună în jurul conacului și urc scara spre vechea cameră a lui Rose, unde stă când vine în vizită. Bat de câteva ori și ușa se deschide. Imediat ce dă de mine cu ochii ei verzi-gălbui, strânge din buze și tot

corpul i se încordează de parcă s-ar antrena să devină gardianul regelui Angliei.

— Trebuie să vorbim, spun, bucuroasă că nu mi-a trântit ușa în nas.

E ceva.

Nu mă lasă însă să intru la ea în cameră. E evident că nu sunt binevenită în sanctuarul ei. De data asta chiar am dat-o în bară.

— Despre ce să vorbim? Ai făcut sex cu Loren în timpul prezentării mele de modă. Nu mai vreau să fiu surprinsă, rănită sau șocată, Lily, spune ea, deloc dramatică.

— Îmi pare rău, spun, ducându-mi mâna la piept. Nici nu știi cât de rău îmi pare. Îți promit că voi fi o soră mai bună.

Rose clatină din cap, încruntată.

— Încetează, Lily. M-am săturat de promisiunile tale. Întotdeauna îl vei alege pe Lo. Și pentru voi doi nu contează nimeni altcineva. Ești egoistă și, pentru că nu vreau să-mi trăiesc viața mereu dezamăgită, am învățat să-ți accept acest defect. Ar trebui să faci și tu la fel.

Telefonul îi sună în fundal și se uită înapoi, dar tot nu mă poftește înăuntru.

— Trebuie să te las. E vorba de Macy's.

Închide ușa înainte să-i spun „felicitări". Poate că ar fi trebuit să încep cu asta.

În drum spre casă, mă gândesc la vorbele ei și mă întreb dacă nu cumva are dreptate. Dacă accept că sunt egoistă și incapabilă să mă schimb îmi voi putea vindeca senzația de vinovăție?

Dacă nu, poate că mă va ajuta sexul.

Capitolul 28

Îmi propun s-o sun mai des pe Rose. De cele mai multe ori îmi răspunde și-mi povestește noutăți despre Calloway Couture. Uneori mă repede, dar tot e mai bine decât să-mi trântească ușa în nas. În timp ce încerc să-mi repar relația cu Rose și să-i ignor pe restul membrilor familiei mele, Lo își petrece timpul cu Connor la sala de sport.

Ryke continuă să se țină după noi și, de la prezentarea de modă unde Lo și Ryke au părut că se înțeleg mai bine, s-au apropiat mult unul de altul. Ryke s-a tot prefăcut că ia notițe pentru articolul său fals, dar de fapt încerca să-i înțeleagă comportamentul lui Lo. Aseară, au început să vorbească despre experiența lor cu bonele din copilărie. Una dintre guvernantele lui Lo obișnuia să bea margarita cu căpșuni și până la prânz era deja beată. Se pare că Ryke a trăit o poveste similară, doar că bona lui îl lăsa și pe el să bea din cocktailurile ei. Avea doar 9 ani.

Îmi pieptăn părul ud, în timp ce Lo se șterge cu prosopul. Sex la duș. Elegant.

Aproape că nici nu-mi mai amintesc de ce-mi făceam atâtea griji pentru stilul meu de viață. Sunt absolut capabilă să fac toate lucrurile să meargă ca unse.

Azi profesorul a postat notele la economie online. Ca de obicei, Lo refuză să-și divulge nota, dar eu am luat un C+, ceea ce în mintea lui Connor înseamnă practic un A+. A insistat să sărbătorim. Pentru Connor Cobalt realizările profesionale șterg tot răul. Și Lo a reușit cumva să-i reintre în grații. După tâmpenia de la prezentarea de modă, am crezut că vom fi omiși de la orice eveniment la care merge și Connor. Dar cred că el o vede doar pe Rose. Singura lui slăbiciune umană este sora mea. Și dacă aceasta m-a iertat, atunci probabil că i-a poruncit și lui să facă același lucru.

Mă tot chinui să-mi descâlcesc părul când sosesc Connor și Ryke. Lo se duce să răspundă la ușă, iar eu rup un dinte de-al pieptenului în păr. *Chiar așa?* Cum este posibil? Am dobândit în sfârșit o superputere — părul indestructibil. Superpenibil.

Las ușa deschisă, căutând un alt pieptăn. Sau, mai bine, o perie pentru a descâlci aceste șuvițe ciufulite. Îi aud pe băieți în sufragerie, dar probabil că ei nu-și dau seama de asta, pentru că nu mai discută despre cele mai bune pizzerii din Philly, ci despre mine.

— A cui a fost ideea să plecați de la prezentarea de modă? întreabă Ryke.

— Îți trebuie informația asta pentru articol? parează Lo.

— Nu, sunt doar curios.

— Voiam să i-o trag. Așa că asta am făcut. Tu nu ai plecat? Care e scuza ta?

— Am o iubită sexy și voiam să i-o pun, glumește el. Nu, pe bune, am făcut intoxicație alimentară de la standul de taco din colț.

— Noi mâncăm acolo tot timpul, spune Lo. Nu mi-a fost rău niciodată.

Oare crede că Ryke minte? Nu are niciun motiv să creadă asta. De fapt, probabil că și-ar fi *dorit* să rămână și să fie martor la sinuciderea mea socială.

— Atunci poate că am băut lapte stricat cu cereale. Nu știu ce naiba să zic, face el exasperat.

Connor intervine.

— Chiar a fost ideea ta, Lo?

Închid ochii, sperând ca Lo să nu-și asume întreaga vină.

— Nici ea n-a spus *nu*.

OK, credeam c-o să mă simt mai bine.

— Dragostea se face-n doi, dar greșelile pot fi comise și de unul singur.

Probabil Connor s-a întors spre Ryke, zicându-i:

— Notează chestia asta.

— E totul deja aici.

Mi-l imaginez arătând spre propriul cap.

— Tu ai vreun prieten? se întreabă Lo. Cred că te călcăm pe nervi.

— Lily, clar. Connor, posibil. Tu ești OK.

— Ei bine, nici tu nu ești genul meu, spune Connor relaxat, fără să se supere.

— O să scriu și chestia asta în articol.

— Ar trebui să citezi tot ce spun și vreau ca numele meu să apară în titlu. Cum ar fi: „Copiii magnaților, cu participarea lui Connor Cobalt, un viitor antreprenor de urmărit".

— Mă voi gândi la asta, dar profesorului meu nu-i place să termine frazele cu verb la participiu. Așa că mă gândesc să închei așa: „cu participarea lui Connor Cobalt: Vă veți dori să-l pupați în fund".

— Perfect! exclamă acesta.

Găsesc, în sfârșit, o perie îndesată în sertarul cu șosete și dovedesc câlții din păr. Când ajung în bucătărie, îl văd pe Lo turnându-și un pahar de scotch. Mă apropii și el îmi strecoară un braț în jurul taliei. Ryke șoptește insesizabil: *Distrage-i atenția.*

Scutur din cap. Nu mai încerc să-l oblig pe Lo să facă lucruri pe care nu vrea să le facă, pentru că asta ne distruge relația.

Ryke îmi arată degetul mijlociu, iar Connor e prea atent la telefonul mobil ca să observe. Eu scot limba la Ryke, sunt foarte matură, știu.

Lo mă prinde de bărbie și-mi întoarce capul spre el.

— Tocmai ai scos limba la el?

Zâmbește amuzat, iar eu clatin din cap.

— Ba nu.

— Ba da, mă pârăște Ryke.

— Mi-a arătat degetul din mijloc! zic eu.

Lo mă sărută pe buze, reducându-mă la tăcere. Ah... Când se desprinde de mine, respirația lui caldă îmi mângâie urechea.

— Te iubesc.

Inima îmi tresare la auzul acestor cuvinte. Înainte de a-i răspunde, telefonul îi vibrează pe bar. Arunc o privire spre ecran și simt o gheară în stomac.

— Poate că n-ar trebui să răspunzi.

Lo ia telefonul și-și lipește receptorul de ureche.

— Salut, tată.

Se duce în dormitor ca să aibă intimitate.

Pentru a-mi ocupa mintea cu ceva, mă duc la frigider și deschid un Cherry Fizz. Îmi amintesc că-i datorez lui Connor o mie de dolari pentru că am trecut la economie. N-am chef să-mi scot carnetul de cecuri acum, dar îmi propun să-l caut mai târziu. S-ar putea foarte bine să fie ascuns sub patul meu. Sau prin vreo poșetă.

— Connor, spun eu, pot să te plătesc mai încolo pentru pariul nostru?

Ryke arcuiește o sprânceană.

— Ce pariu?

Connor răspunde distrat și trimite SMS-uri în același timp.

— O mie de dolari dacă ia examenul la economie. Și, Lily, n-am nevoie de banii tăi.

— Ah...

— Totuși, aș vrea să-mi faci o favoare.

Tot nu-și ridică ochii la mine. Ryke râde scurt.

— Tu alegi *clar* favorurile în locul banilor.

Connor nu-l contrazice.

— Ce fel de favoare? întreb.

— Când te vei simți în stare, cred că ar trebui să lucrezi pentru sora ta. Nu neapărat acum. Poate cândva, la primăvară. Vrea să angajeze un asistent la Calloway Couture și știu că i-ar plăcea să te implici.

Mi se face un gol în stomac.

— Oricât de mult mi-ar plăcea să lucrez cu ea, nu știu nimic despre modă.

— De aceea ai fi *asistentă* și nu șefa companiei.

— Nu sună deloc amuzant.

Și cum aș putea să iau pauze de sex? Nu pot să cred că numai la asta mă gândesc: cum să-mi fac timp pentru filme porno, cum să-l strecor Lo pe la ea prin birou, cum să găsesc o cale de a-mi satisface dorințele.

— Păi, ai pierdut pariul, așa că-mi ești datoare.

— Nu pot să te plătesc pur și simplu?

— Nu, e prea ușor.

Oftez, întrebându-mă dacă aș putea scăpa de afacerea lui Rose, perspectivă care se întrezărește în viitorul meu. Probabil că nu, dar, până când se va întâmpla, poate că voi accepta această decizie. Așa că dau din cap afirmativ.

— Bine, voi fi asistenta ei cândva, în viitor.

— În viitorul apropiat.

Tastează ceva pe telefon și apoi se ridică.

— Am ceva de vorbit.

Își duce telefonul la ureche și se îndreaptă spre sufragerie, lăsându-mă singură cu Ryke.

Mă urc pe barul de lângă dulapuri, cu fața la el. Ryke aruncă o privire peste umăr către holul unde a dispărut Lo.

— Îi place de tatăl lui? Nu-mi dau seama.

Înalț din umeri.

— Depinde de zi.

Ryke se uită la mine.

— Cum e?

— Jonathan Hale?

Ryke dă din cap.

— Lo nu vorbește cu tine despre el?

Am reușit să evit ieșirile lor între băieți luând micul-dejun cu Rose în ultima săptămână. Și asta îmi place mai mult decât las să se vadă.

— Nu prea, spune Ryke. Uneori îl înjură, alteori vorbește despre el de parcă ar fi un zeu.

Cam așa mi se pare și mie.

— E complicat.

— Cum așa?

— Uite, zic, coborându-mi vocea. Știu că nu scrii vreun articol, așa că nu e nevoie să întrebi chestiile astea.

Ryke își dă ochii peste cap.

— Știu asta, ce naiba, Lily. Întreb pentru că sunt de-a dreptul curios. Fără supărare, dar îmi pasă de iubitul tău mai mult decât de tine.

Mă strâmb la el.

— Ești sigură că nu ești îndrăgostit de el?

El oftează.

— Pe bune, Lily?

— Ce? E o întrebare firească. Ești obsedat de Lo.

— Nu sunt *obsedat*. Nu folosi cuvântul ăsta. Sunt doar curios. Vreau să-l cunosc. De ce trebuie să fiu *îndrăgostit* de el ca să vreau așa ceva?

Ridic din umeri.

— Nu știu. E ciudat.

Nu înțeleg ce e ciudat. Simt că ceva e acolo, dar lucrurile nu se leagă.

— Ești sigur că nu e ceva mai mult?

— Nu. Nu e. Întoarce-te la prima mea întrebare. De ce e complicat Jonathan Hale?

Mă gândesc intens și deschid gura, încercând să formez cuvintele potrivite pentru a defini un om enigmatic. Nu-l lovește fizic pe Lo, dar nici nu câștigă premiul pentru Cel Mai Bun Tată al Anului. Acum Jonathan îl strânge la piept și-l numește fiul lui minunat. Peste un minut poate scuipa cuvinte pline de ură. Starea de spirit a lui Lo fluctuează în funcție de temperamentul tatălui său și, ori de câte ori interacționează cu el, se observă o schimbare. Presupun că de aici se trage uimirea lui Ryke.

După ce nu reușesc să-l descriu limpede pe Jonathan, Ryke schimbă placa.

— Vorbești mult cu el?

Scutur din cap.

— Mă ignoră până când are chef să dea vina pe cineva pentru notele slabe ale lui Lo. Altfel, mă feresc de familia Hale.

— S-a recăsătorit?

— Nu. Aduce multe fete pe la el.

După ce mama lui Lo a plecat când acesta era bebeluș, Jonathan a angajat o bonă și a început să iasă din nou cu diverse femei. Numărul fetelor care plecau de la el de-acasă dimineața, îmbrăcate în aceeași rochie din seara precedentă, a crescut exponențial odată cu trecerea anilor.

Când aveam 16 ani, îmi amintesc că înfulecam o omletă în timp ce Lo se chinuia să descuie dulapul cu băutură al tatălui său. Jonathan dormea după o noapte de destrăbălare. O femeie într-o rochie neagră și elegantă își ducea în mână pantofii roșii și se târa prin bucătărie. Nu se uita deloc la

noi, în schimb își ținea privirea pe ușă ca și cum ar fi fost linia de sosire a unei curse de 5 kilometri. Și am simțit brusc un impuls de a mă ridica de pe scaun și de a o trage deoparte. Voiam s-o întreb dacă-i plăcea la fel de mult ca și mie senzația aventurilor de o noapte. Să vorbim și să bârfim despre faptul că eram două femei care aveau control total asupra trupurilor lor. La vremea aceea, mă simțeam încorsetată, ca o târfă care are un mare secret. Dar am rămas pe scaunul meu, lăsând-o să plece și imaginându-mi ce mi-ar fi putut povesti.

Nu știu dacă Lo își dă seama că am aflat despre aventurile de o noapte de la numeroasele escapade ale tatălui său. Sper că nu. Și nici nu-i voi spune vreodată.

Revin la Ryke, care mă privește atent, ca și cum și-ar afla răspunsurile în expresia mea.

Apoi Lo intră în bucătărie cu dinții strânși și cu telefonul în buzunar. *O, nu.*

— E totul în regulă? întreabă Ryke.

— E OK, spune Lo fără convingere.

Își ia geaca de pe scaun și o sticlă de bourbon de pe bar.

— Hai să mergem!

Ryke și cu mine schimbăm o privire îngrijorată și amândoi ieșim după Lo.

Jăntișorul pe care i l-am dat lui Lo i se izbește de piept când dansează cu mine. Ating vârful de săgeată, iar el mă prinde de mână. Mă sărută ușor pe obraz, apoi se îndepărtează. Întind mâna, dar el a plecat deja, așezându-se ca un rege pe un scaun de la bar.

Comandă o tonă de băuturi în timp ce eu transpir copios. Dansez singură pe ring, renunțând la orice nesiguranță în ritmul muzicii hipnotice. Mă tot uit spre bar. De fiecare dată, Lo are un alt pahar. Am evitat subiectul telefonului pentru că Ryke și Connor se află în permanență în preajma lui și prefer să nu abordez subiectul de față cu ei.

După trei pahare de tequila, Connor și Ryke se îndreaptă spre baie, iar eu profit de ocazie ca să vorbesc cu Lo între patru ochi.

— Hei.

Îi dau un ghiont în umăr și mă așez pe scaunul de lângă el. Distrat, el se uită fix la paharul său de lichid de culoarea ambrei — mintea lui e departe.

— Ce voia tatăl tău?

Lo scutură din cap și strânge și mai tare paharul în mână.

— Nimic.

Mă încrunt și încerc să alung suferința provocată de refuzul lui de a-mi povesti. Respingerea mă doare, dar poate e doar momentul nepotrivit. El îmi observă deznădejdea și se uită înapoi spre baie, asigurându-se că Ryke și Connor nu se întorc prea curând. Apoi se răsucește spre mine. Genunchii ni se lovesc, iar eu simt dorința bruscă de a mă apleca mai aproape, de a-mi împleti picioarele cu ale lui și de a-i simți mușchii lipiți pe corpul meu. *E ceva grav*, îmi reamintesc, îndepărtând acele gânduri egoiste.

— Era vorba despre mama, mărturisește Lo.

Toate imaginile perverse mi se evaporă din cap, înlocuite de îngrijorare.

— Cumva, tata a aflat că am contactat-o.

Lo face o pauză și-și mușcă buzele, gândindu-se profund.

— Mi-a spus că mama nu voia să aibă nimic de-a face cu mine.

Mi se strânge pieptul.

— Mi-a spus că ea nu merită să se gândească la mine și nici măcar să-mi audă vocea.

Râde scurt și amar.

— Mi-a spus că e o târfă nenorocită.

Mă crispez, iar Lo își trece o mână prin păr.

— Lil, cred că... cred că sunt de acord cu el.

Se încruntă, total confuz, în timp ce se chinuie să găsească un sens emoțiilor sale violente.

— Mama ta te-a părăsit, zic eu. Este OK să fii supărat pe ea. Asta nu înseamnă că ești ca el.

Strâng din buze și-mi procesează cuvintele, iar eu mi-aș dori să-l pot susține mai mult. Se înclină și mă sărută ușor pe tâmplă, un fel de *mulțumesc*, apoi se întoarce pe scaun și îi face semn barmaniței să-i mai dea un pahar. Aceasta îi toarnă un bourbon și i-l întinde.

— Cât mai durează până vrei să mergi la baie? îl întreb.

— Nu știu. Am o vezică destul de rezistentă. Mai pot să aștept cel puțin vreo două ore, spune Lo.

Zâmbește cu paharul la buze, iar eu îi arunc o privire tăioasă. Își agață piciorul de scaunul meu și-l trage spre el.

O, uau. Șoldul meu se lovește de al lui, iar Lo mă cuprinde cu un braț de talie, lipindu-mă de el. E foarte plăcut. Îi simt mâna lui urcând pe sub bluza mea, mângâindu-mi pielea fină de pe spate.

Încep să visez că fac sex *chiar aici*. Îmi imaginez cum Lo mi-o trage, într-o căldură sufocantă. Facem sex pe bar.

Ca și cum dependențele noastre ar face dragoste.

Buzele lui îmi gâdilă urechea. Mă trezesc la realitate.

— La ce te gândești?

Cred că știe, pentru că zâmbește și mă mușcă de ureche.

— Luați-vă o cameră! exclamă Connor, apropiindu-se de mine în timp ce Ryke ia loc lângă Lo.

— Sau mai bine, spune Ryke, o mașină.

— Ce părere ai de limuzina lui Connor? întreabă Lo cu un zâmbet. Crezi că șoferul tău s-ar supăra?

— Eu m-aș supăra, răspunde Connor. Ești fermecător, Lo, dar nu suficient de fermecător ca să mă faci să-mi doresc să mi-o trag cu tine...

— Încetează.

Mă strâmb și-mi acopăr urechile. Scârbos. Vorbe de masculi. *Nu.*

Toți trei râd, iar eu îi fac semn barmaniței.

— Ce dorești? mă întreabă Lo.

— Doar o bere.

El dă din cap și mă lasă să comand. Îi arăt buletinul meu fals barmaniței, iar ea îmi dă un Blue Moon.

— Nu vreți să vă duceți în baia aia, îi spune Connor lui Lo. Sunt absolut dezgustătoare. Cred c-o să sun la Sanepid când plecăm. Ai nevoie de un costum de protecție ca să intri acolo.

Lo zâmbește la mine și ridică dintr-o sprânceană. *Nu!* Connor exagerează.

— Tu te aventurezi rar în cluburi dubioase, îi spun lui Connor. Sunt sigură că nu ești obișnuit cu localuri care nu au steward la baie și bomboane mentolate gratuite după ce faci pipi.

— M-am mai coborât la aceste standarde și până acum, dar sunt unele locuri în care n-ar trebui să meargă nicio ființă umană.

Lo zâmbește și ia o altă înghițitură din pahar. O las baltă, dar plănuiesc să mă furișez mai târziu la toaletă ca să trag propriile concluzii. După alte câteva pahare, Lo începe să-i pună întrebări lui Ryke și mă chinui să ignor zarva din jur: studenți beți, muzică dată la maximum și Connor care practic țipă în telefon vorbind cu sora mea.

— Da! Eu aș purta palton!

Ce? Rose îi cere sfaturi de modă? Lumea chiar a luat-o razna.

El se strâmbă.

— Nu te aud! Stai puțin!

Își pune palma peste difuzor.

— Lily, poți să-mi păstrezi locul?

Înainte să spun că da, sare de pe scaun și se îndreaptă spre ușă. Connor Cobalt nu-și croiește pur și simplu drum printre oameni; se strecoară printre mase și așteaptă, încruntat și nerăbdător până când mulțimea se desparte și-i face loc. Zâmbesc amuzată și mă întorc să-mi pun haina pe taburet.

Dar o blondă se grăbește și mi-o ia înainte, așezându-se. Ups!

— N-am frați sau surori, îl aud pe Ryke. Suntem doar eu și mama.

Lo se foiește, incomodat de subiectul mamelor, mai ales după convorbirea telefonică cu tatăl său. Așa că schimbă vorba.

— Cum te-ai apucat de alergat?

Sunt surprins că Lo preferă să pună întrebări, în loc să fie evaziv ca de obicei.

— Când eram mic, mama m-a înscris la o mulțime de sporturi. Mi-a spus că trebuia să aleg între tenis și atletism,

iar eu am ales atletismul, râde el încet. Am o slăbiciune să alerg spre liniile de sosire.

Pe asta pot s-o cred.

— Ce ciudat, zice Lo cu amărăciune, tata îmi spune mereu să fug de orice.

— Chiar așa?

Obrajii lui Lo se ascut și buzele i se țuguie.

— Las-o baltă, spune repede Ryke. Nu trebuie să răspunzi la asta.

— Cât de mult ai de gând să scrii din ceea ce-ți spun? întreabă Lo, iar Ryke se încruntă.

— Despre ce vorbești?

— Articolul, îi amintește Lo. Mă aștept să apar în tabloide până la sfârșitul semestrului.

— Nu te-aș trăda niciodată.

— Nu așa spun toți?

Lo se întoarce spre bar și comandă o altă băutură. Mă întreabă și pe mine:

— Mai vrei o bere?

Clatin din cap. Ceea ce îmi doresc eu nu se află într-o sticlă de la bar, dar Lo a căzut deja în nebuloasa băutului. Nu-i pot smulge shotul de whisky din mână, iar el a băut suficient ca să uite de problemele mele.

— Trebuie să ținem un toast, ne spune el, ridicând paharul. Pentru Sara Hale. Pentru că e o târfă nenorocită.

Dă paharul peste cap, iar eu trag cu ochiul spre Ryke. Ochii lui se îngustează, împietriți.

— Poate ar fi cazul să treci pe apă.

— Dacă te deranjez, poți oricând să alergi spre ieșire, replică Lo, luând un alt pahar.

Ryke se apleacă încordat pe spate și-mi aruncă o privire cu subînțeles, de parcă ar vrea să spună *fă ceva.*

Nu, spun eu mimând. Nu pot face nimic. Văd deja cum se va sfârși această seară. Lo va adormi, beat. Vrea să ajungă în acel punct ca să-și poată suprima sentimentele. Indiferent ce spun, va continua să bea. Chiar dacă îl implor și țip și îl rog să se oprească, Lo nu va face asta.

Nici eu n-aș face-o.

Trebuie să se trezească singur la realitate, iar dacă-l bat la cap nu va face altceva decât să se îndepărteze de mine. Și nu asta vreau eu. Și nici nu am nevoie de așa ceva.

Ryke dă din cap dezaprobator și se uită cum Lo își înjură din nou mama și mai rău.

— Poți să nu mai faci asta? se răstește Ryke.

— Ce te interesează pe tine?

Lo o privește pe barmaniță cum servește pe cineva, așteptând să se întoarcă la noi.

— În general, nu-mi place să beau în cinstea *târfelor* și a *nenorocitelor.*

— Nu te obligă nimeni, replică Lo.

Ryke pare tulburat și-și trece o mână prin părul castaniu.

— Știu că o urăști pe mama ta...

— Chiar așa? face Lo, rotindu-se spre el.

— Hai să mergem să dansăm, îi spun lui Lo, trăgându-l de braț.

El se îndepărtează brusc de mine și se uită urât la Ryke.

— Tu nu mă cunoști, rânjește Lo. M-am săturat să te comporți ca și cum ai înțelege prin ce trec eu. Ai locuit cu mine în casă?

— Nu.

— Ai văzut cum polițiștii mi-au luat patul pentru că mama pretindea că era al ei?

Ryke își masează maxilarul.

— Nu...

— Te-a apucat cumva tac-tu de gât — Lo pune o mână pe spatele lui Ryke, trăgându-l mai aproape de el — și ți-a spus: „fiule..."

Face o pauză și, dincolo de cei câțiva centimetri care le despart fețele, ceva intangibil circulă în aer, o tensiune atât de densă încât abia mai pot respira.

— „...fiule, maturizează-te dracului mai repede"?

Ryke nu dă înapoi. Răspunde provocării lui Lo, fără să-și desprindă ochii de privirea lui tăioasă. Ba chiar face un pas mai aproape și pune, blând, o mână pe ceafa lui Lo.

— Îmi pare rău, spune Ryke cu atâta amar încât mă ia prin surprindere. Îmi pare al naibii de rău, Lo. Sunt aici pentru tine. Indiferent prin ce-ai trecut, n-am fost acolo, dar acum sunt aici.

Lo își ia mâna de pe Ryke, momentul tensionat a trecut. La ce fel de reacție se aștepta Lo? La o bătaie? La o altă confruntare verbală? La orice altceva, dar nu la compasiune — asta e sigur.

Lo îi face semn barmaniței și se comportă ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ca și cum Ryke nu s-ar fi oferit niciodată să-l ajute într-un mod limpede și incomensurabil.

— Hai să mergem să dansăm, încerc eu din nou.

El îmi evită privirea.

— Sunt ocupat. Dansează cu Connor.

Barmanița îi întinde un pahar mic. Să-l las singur?

Ryke bea dintr-o sticlă de apă și-l urmărește cu atenție. Rămâne aici cu Lo. Eu o să... plec. Poate își va aminti de mine și mă va urma mai târziu.

Când se întoarce Connor, îl conving să danseze cu mine — într-un fel cast, amical, cu o distanță considerabilă între noi. Din când în când, mă uit la Lo, dar el bea în tăcere, cu ochii la rafturile impunătoare de sticle din spatele barului. Singura diferență e burgerul din mâna lui, ceea ce mă face să răsuflu puțin mai ușurată. Mâncarea va absorbi o parte din alcool.

Încerc să mă relaxez și să mă concentrez la muzică, luând distanță de Lo și de problemele lui. Ritmul basului *bum bum bum* mă face să vibrez.

Pe ring, mă uit în ochii altor oameni care se zbânțuie pe ritmul muzicii și, pentru o clipă, mă conectez cu un tip. Acea privire clandestină îmi face sângele să fiarbă și trebuie să mă controlez din greu ca să mă liniștesc.

După cea de-a șasea melodie, Connor se uită spre bar și un tip se simte invitat să danseze lipit de fundul meu. Mâinile lui îmi cuprind șoldurile. Nu-i văd fața, iar în capul meu îmi imaginez că este Lo sau poate Făt-Frumos. Oricine altcineva în afară de cine e în realitate.

Închid ochii și parcă plutesc. Mâna se mișcă pe burta mea și apoi pe sub tricou. Trece pe lângă carnea moale a abdomenului meu și ajunge pe sutienul căptușit. Respirația mi se accelerează și mă scufund din nou în corp.

Simt cum cineva mă prinde strâns de încheietură și mă trage după el. Mă lipește de pieptul lui, ocrotitor, și-mi înfășoară un braț în jurul umerilor, la modul frățesc.

— Du-te și pipăie pe altcineva, îi spune Connor calm tipului, strângându-mă de cot.

A fost real? N-a fost o fantezie?

Simt că mă înfierbânt și refuz să mă uit la partenerul meu nedorit de dans. Acesta mormăie ceva în barbă și pleacă. Arunc o privire spre bar, dar Lo discută aprins cu Ryke, agitându-și burgerul atât de haotic încât salata îi cade din chiflă.

Connor își pune mâinile pe umerii mei și mă face să mă întorc cu fața spre el.

— Lily, spune el, cu un strop de îngrijorare, ce naiba se întâmplă?

Aș vrea să mă fac mică de tot. Asta nu trebuia să se întâmple. Mai ales când Lo se află în cădere liberă. Mi se pune un nod în gât și chiar când sunt pe punctul de a susura cea mai stupidă minciună din lume, mă salvează Ryke. Se năpustește spre mine cu o sticlă de apă în mână și cu o mutră încruntată.

— Lily, zice el, arătând spre bar. Am nevoie de ajutorul tău. Lo va fi beat mort în cinci minute. Trebuie să-i spui să treacă pe apă. De fiecare dată când îi sugerez asta, mai dă pe gât un pahar cu whisky doar ca să-mi facă în ciudă.

— Văd că mănâncă un burger.

Oare e scris în ADN-ul meu că trebuie să-i iau apărarea lui Lo? Ryke se holbează la mine, uluit.

— Nu face asta. Are nevoie de iubita lui, la naiba. Nu va mai fi ca de Halloween, OK? Nu-l car inconștient până acasă.

Își duce mâna la ceafă, tremurând, iar eu trag aer în piept.

— Mă duc să încerc.

Trec pe lângă oameni și mă strecor pe scaunul gol de lângă Lo. Abia dacă mă recunoaște, dar spune:

— Tocmai când începea să-mi placă de nenorocitul ăla.

— Ce a făcut?

— Nu pricepe nici o aluzie. Nu vreau să vorbesc despre părinții mei. Nu vreau să vorbesc despre mama lui, când eu nu am mamă. Nu vreau să mă bată la cap cu băutura.

Mai ia o dușcă.

— Oricum, despre ce naiba e vorba în articolul ăsta al lui? Despre doi copii bogați care au avut totul pe lume? Sau despre doi copii răsfățați care au devenit niște ratați și se distrug pe zi ce trece?

Cuvintele lui Lo se aud clar și coerent. Rareori se bâlbâie, dar are un ton care vine la pachet cu beția, iar eu îl simt înzecit.

— Nu cred că întreabă despre chestiile astea pentru articol, spun încet, poate că vrea doar să te cunoască mai bine.

— De ce? face Lo încruntat, ca și cum i-ar fi ceva complet străin ca un om să vrea să se împrietenească cu el.

— Ține la tine.

— Ei bine, n-ar trebui.

Lo comandă încă un pahar și bagă un cartof prăjit în gură.

— Poate ar trebui să plecăm.

— Nu. Locul ăsta are băutură bună *și* mâncare bună.

Aștept să-mi arunce un zâmbet sexy sau poate o glumă porcoasă, dar este absorbit doar de alcool. Mă așez lângă el. Chiar dacă mi-aș da jos tricoul și mi-aș arunca sutienul cât colo, el ar rămâne cu paharul în mână. Va bea până când totul în jurul lui se va topi. Așa că-mi păstrez hainele pe mine. Singura tactică pe care o am în arsenal este complet inutilă.

— Ryke te-a dus acasă, zic eu adevărul. La petrecerea de Halloween, ai leșinat și a trebuit să te ducă în cârcă până în casă.

Fața i se schimonosește. După sute de emoții expresia i se limpezește, transformându-se în ceva gol și străin.

— Chiar vrei să te ducă din nou în spate până acasă?

— Nu sunt beat, zice Lo, uitându-se în sfârșit la mine.

Ochii îi sunt de gheață.

— Nici pe departe. Sunt chiar prea treaz pentru această conversație.

Mă simt lipită de scaunul ăsta de bar. De parcă dacă m-aș ridica, aș face implozie.

— Mă sperii, murmur eu, iar privirea lui se îmblânzește puțin.

— Sunt OK, Lily. Pe bune.

Își ține mâinile pe pahar și pe cartofii prăjiți, fără să mă atingă ca să mă aline.

— O să te anunț când sunt gata de plecare și asta va fi înainte să cad din picioare.

Inima mi se strânge.

— Mă duc să dansez cu Connor.

Lo dă din cap și nu încearcă să mă oprească atunci când plec. Îi găsesc pe Connor și pe Ryke lângă o masă înaltă din apropierea ringului de dans.

— Deci? Ryke întreabă imediat.

— Spune că nu e beat.

Ryke îmi aruncă o privire scârbită.

— Da? Nu mai spune, Lily! Are o problemă! O să-ți spună mereu că e treaz.

— De când ești tu expert? strig eu. Dacă te-ai lăsat de băut, asta nu înseamnă că știi cum să-l pui pe Lo pe drumul cel bun!

— Ai dreptate, spune Ryke. Mă depășește. Are nevoie de ajutor specializat.

Simt cum îmi dau lacrimile.

— Încetează!

Vreau ca Lo să fie ajutat. Vreau, dar nu-mi pot imagina o lume în care ar fi smuls din viața mea. Ce se va întâmpla cu mine?

— Oricărui om cu un pic de suflet i-ar păsa, Lily, zice Ryke. Așa că întrebarea cea mai bună este: ție de ce nu-ți pasă?

Replica lui mă lovește ca un pumn în stomac. Mă doare atât de tare că nici nu mai pot să respir, iar mie mi-e greu să mă apăr în propriii mei ochi. Îmi pasă. L-am împiedicat pe Lo să conducă mașina. M-am asigurat mereu că se întoarce acasă întreg. L-am protejat. De toată lumea, mai puțin de el însuși.

Mă uit la Connor încercând să rostesc cuvintele potrivite, dar pentru prima dată el tace. Îmi evită privirea și cojește eticheta de la sticla de bere. E de acord cu Ryke?

Pufnesc într-un mic hohot de râs, dar de fapt mă sufoc.

— Cred că sunt o iubită îngrozitoare.

Și chiar cred asta. Sunt o iubită rea într-o mulțime de feluri.

Mă îndepărtez prin marea de trupuri, neavând inima să privesc reacțiile lui Ryke și ale lui Connor. Mâna îmi tremură ca a unui drogat care are nevoie de o doză, iar capul mi se învârte din cauza atâtor lumini. Mă împiedic de câteva pahare de plastic și mă lovesc de cineva în drum spre baie.

Cabinele sunt aliniate pe un singur rând, goale, cu ușile întredeschise. Mă aplec peste o chiuvetă, mâzgălită peste tot cu marker permanent. *Spală-te. Tina a fost aici! Folosește săpunul, târfă jegoasă! Suge-mi-o.*

Ușa scârțâie și întorc privirea. Un tip oarecare, cu față de lup, barbă scurtă și ochi negri, intră în baie. El e oare cel de pe ringul de dans? Nu-mi iau ochii de la el, iar el o ia ca pe o invitație.

Mâinile lui se lipesc șovăitoare de șoldurile mele, iar eu mă sprijin de chiuveta de porțelan, drept răspuns. Mă sărută aspru pe gât și, preț de o clipă, mă simt mai bine. Simt că acest lucru ar putea fi din nou în regulă. Când blugii îmi alunecă în jos pe picioare și aerul rece îmi atinge pielea, mă trezesc brusc la realitate.

— Nu.

Nu-l voi înșela pe Loren Hale. Chiar dacă prietenii îmi spun cât sunt de rea ca om.

El nu mă aude sau nu pricepe ideea. Mă prinde de fund, foarte aproape să mi-o tragă. La naiba.

— Nu, spun mai tare, folosind singurul cuvânt pe care l-am evitat dintotdeauna.

Degetele lui îmi alunecă sub chiloți, iar eu încerc să mă răsucesc și să plec. Dar el mă împinge cu forță și mă izbește cu burta de chiuvetă, aproape tăindu-mi respirația.

— Oprește-te!

Mă zbat și mă chinui să mă desprind din strânsoarea lui, dar eu sunt numai piele și os, iar el e musculos și foarte excitat.

Lacrimile îmi cad pe obraji și încerc să țip, dar muzica gălăgioasă pătrunde în baie, înăbușindu-mi rugămințile.

Ce să fac? Ce naiba să fac?!

Poate că ar trebui să-l las pur și simplu să mi-o tragă. S-o fac și pe asta. Să mă port ca și cum aș vrea să se întâmple. Să-mi conving corpul că e doar o altă aventură. Să mă conving c-o să fie bine. Să ajung să cred că e doar o fantezie.

Lacrimile mi se usucă și încerc să mă împotrivesc pentru ultima oară, însă el mă izbește de chiuvetă. Tușesc răgușit.

E timpul să te prefaci, Lily. Să visezi cu ochii deschiși. La asta te pricepi cel mai bine. În momentul în care închid ochii, cineva sparge ușa.

— Dă-te naibii laoparte de pe ea!

Niște urlete. Niște strigăte groaznice. Și simt cum greutatea din spatele meu se îndepărtează. Sunt amorțită, dar îmi trag inconștient blugii în sus, acoperindu-mă ca și cum ar fi o altă noapte a vieții mele.

Mă uit în stânga și văd cum Ryke îl apucă pe individ de brațe, luptând împotriva mișcărilor acestuia, de om beat și ostil. Tipul vrea să-l pocnească. Ryke se ferește, apoi îl trântește într-o cabină. Tipul cade cu violență în vasul de toaletă, lovindu-se cu fruntea de aceasta. Picioarele i se întind răsfirate dincolo de ușă.

Ryke îl apucă de cămașă și îl ridică de pe jos.

— Ce mama dracului crezi că faci aici?! țipă el.

Dar am impresia că asta e întrebarea pe care ar trebui să mi-o adreseze mie.

Connor apare în fața privirii mele fixe, dar eu îi evit ochii.

— Unde e Lo? întreb cu un glas pierdut, pe care nu-l recunosc.

— E tot la bar, spune Connor încet. Lily, adaugă el, fluturându-mi o mână prin față. Lily, uită-te la mine.

Mă uit, dar nu văd nimic. Nu m-am răzgândit niciodată după ce am invitat pe cineva să facă sex cu mine. Dependența mea nu mi-a făcut niciodată vreun rău. În niciun caz în felul ăsta.

Ryke îl pocnește pe tip în zona inghinală și apoi îl lovește cu ușa de la toaletă.

Totul e pe dos. Lo ar trebui să fie aici, nu Connor și Ryke.

— Vreau să mă duc acasă, murmur eu.

Ryke îmi pune o mână pe umăr și mă scoate din baie, departe de tipul care nu înțelege cuvântul „nu". Are o mutră încruntată și apăsătoare.

— Mă duc după Lo. Connor, vrei tu să...

— Mă ocup eu de ea.

Ryke ia mâna de pe mine și mă lasă în grija lui Connor. Acesta mă ghidează, iar eu ies plutind din bar și mă duc pe bancheta din spate a limuzinei lui Connor. Connor găsește o sticlă de apă în frigider și mi-o întinde.

— De ce ai venit în baie? îl întreb.

Cred că și-au dat seama că trebuie să vină după mine când am plecat furtunos de lângă ei.

— Te-ai purtat ciudat toată seara, Lily. Eram îngrijorat, așa că i-am spus lui Ryke că ar trebui să venim să vedem ce faci.

Portiera mașinii se deschide și Ryke intră cu Lo bălăngănindu-se. Se clatină, dar reușește să se ferească și să nu se lovească la cap. Se prăbușește pe locul de vizavi de mine și închide imediat ochii grei, scufundându-se într-o mare de întuneric, mut și lipsit de orice gând turbulent.

Ryke se așază lângă el, închizând portiera și spunându-i șoferului lui Connor să plece. Îl invidiez atât de mult pe Lo în acest moment pentru somnul lui liniștit și cuminte, genul acela de somn care te protejează de toate relele lumii, chiar dacă doar pentru o noapte.

Ryke îi verifică pulsul și apoi se uită la mine.

— Ești OK?

O vânătaie îi înflorește pe obraz, cred că tipul l-a lovit cu cotul. Clipesc pentru a-mi alunga lacrimile.

— Eu am vrut...

Fața lui Ryke se schimonosește, de parcă replica mea l-a lovit fizic.

— Ce? De ce naiba spui așa ceva?

Connor își acoperă ochii cu mâna, ca să nu-i pot vedea reacția. Dacă Ryke pare atât de afectat din cauza unui rău care mi s-a întâmplat mie, sunt sigură că nu e semn bun.

— L-am lăsat să mă atingă, spun, dar apoi... apoi m-am răzgândit. Cred că era deja prea târziu.

Îmi tremură mâinile. Mi-aș dori ca Lo să mi le cuprindă. Genunchii îmi tremură necontrolat. Aș vrea să fie treaz. Aș vrea să nu am atâta nevoie de el, dar îl iubesc. Îmi trag nasul în timp ce lacrimile îmi izvorăsc din ochi.

— E vina mea. I-am transmis semnale greșite.

Ryke rămâne cu gura căscată.

— *Nu* înseamnă *nu*. Nu contează când o spui, Lily. E suficient. Orice tip de bun-simț ar fi dat înapoi.

Mi se strânge inima. Dacă Lo află că s-a întâmplat una ca asta cât timp el era la bar, se va simți zdrobit. Nu vreau să-i provoc o asemenea durere.

— Nu-i spuneți, vă rog.

— Trebuie să afle, zice Ryke.

Vreau să țip, să-i spun că se înșală în privința mea, că vestea asta îl va sfâșia pe Lo, nu-l va face deloc mai puternic, dar glasul rațiunii îmi răsună în cap, spunându-mi să ascult ce mi se spune. Nu ascult niciodată.

— Asta îl va ucide, zic eu, sufocată. Nu mă ajutați deloc!

— Nu poți să-i ascunzi asta, Lily. Gândește-te la cât de mult ar suferi dacă ar afla cândva și-și va da seama că *toată lumea* a știut în afară de el? Și va afla. Nu te amăgi.

Poate că are dreptate. Mă afund în scaun, cedând în fața privirii neîndurătoare a lui Ryke. Îmi șterg lacrimile cu o mișcare rapidă și mă uit pe fereastră. În limuzină se lasă liniștea. Nimeni nu vorbește. Nici măcar în timp ce Ryke îl cară pe Lo, inconștient, până în apartament. Nici după ce închid ușa dormitorului său.

Când rămânem doar noi trei, Connor rupe primul tăcerea.

— Mă duc să fac niște cafea. Dacă vrei să te duci la culcare, înțeleg, dar aș vrea să vorbesc cu tine.

Nu merit asemenea prieteni, dar încerc să mă agăț de ei pentru că mă tem de negura și de golul care mă așteaptă dacă îi las să plece.

— Poți să-mi faci o ciocolată caldă? întreb.

— Și mai bine. Ți-ar prinde bine niște calorii.

Mă așez pe fotoliul extensibil, acoperindu-mă cu o pătură caldă și-l privesc pe Connor care se învârte prin bucătărie ca și cum ar locui aici. Îmi imaginez că, dacă aș avea vreodată un frate, Connor s-ar potrivi perfect acestui rol. Puțin încrezut, dar ignorând obiceiurile lui de colecționar de oameni, are un suflet cald și bun. Ryke se tolănește pe canapea.

— Vrei să le sun pe surorile tale?

— Nu. Își vor face griji degeaba.

Connor se întoarce cu o tavă cu cafea și îmi întinde cana cu ciocolată caldă.

— Prea târziu. I-am scris deja lui Rose.

— Poftim? scâncesc eu.

— E pe drum.

Capitolul 29

Rose ajunge la noi.

Încă nu s-a dumirit în totalitate despre ce e vorba. Stau acolo, cu gândurile mele tulburate, dar am o senzație amorțită și străină. Iau cana aburindă cu ciocolată fierbinte și beau din ea, în liniște, cu înghițituri mici.

Connor nu spune nimic. Ryke nu spune nimic. Stau ca două statui pe canapea, în timp ce eu mă fac mică în fotoliu.

O parte detestabilă dinlăuntrul meu întreabă cum aș putea s-o mint pe Rose. Cum să pun la cale o nouă înșelătorie pentru a ascunde bețiile lui Lo și poate și atacul asupra mea? Cu doi martori care au văzut ce s-a întâmplat nu mai am cum să-mi manipulez povestea. Realitatea rece și cruntă se instalează, iar eu nu simt nici teamă, nici regretul care mă așteptam să mă cuprindă după toți acești ani în care am mințit-o pe Rose.

Sunt pur și simplu pustiită.

Interfonul bâzâie, iar Connor se ridică pentru a o primi înăuntru. Mișcarea mă face să mă uit în sus și-l văd pe Ryke, cu glezna așezată peste celălalt genunchi. Se uită distrat la o lampă, cu degetele la buze. Lumina i se reflectă în părul castaniu și în ochii lui căprui care strălucesc cu irizații aurii. E fermecător, dar, în acest moment, niciun bărbat nu mă poate hipnotiza. Apoi își întoarce capul puțin și mă vede că-l studiez.

— La ce te gândești? îl întreb.

— La cum ar fi... să fiu în locul lui.

Îmi feresc privirea și lacrimile vor să curgă din nou.

— Și?

Vocea îmi șovăie. Îmi șterg o lacrimă și inspir greoi, forțându-le pe celelalte să se retragă.

Nu-mi răspunde, așa că mă uit din nou spre el. Se uită, bântuit, în jos, ca și cum și-ar imagina acea realitatea alternativă. Chiar pare atât de rău? Ușa se închide și amândoi tresărim, trezindu-ne din reverie.

Îmi strâng și mai tare pătura în jurul corpului, ascunzându-mă sub țesătura ei moale. Îmi pierd curajul de a mă uita în ochii surorii mele și ascult ritmul cunoscut al tocurilor ei pe parchet. Zgomotul dispare când ea pășește pe covorul din sufragerie.

— De ce nu ați dus-o la spital? întreabă Rose, acuzator.

— E complicat, răspunde Connor.

— Nu e complicat, *Richard*, se răstește ea. Sora mea mai mică a fost victima unui atac. Trebuie să fie consultată de un medic.

Trag aer în piept și îmi fac curaj să ridic privirea. Rose poartă o haină de blană și buzele îi sunt crăpate din cauza

frigului de afară. Pare că un lucru cald și uman i-a fisurat firea ei rece. Îi pasă. Întotdeauna am știut asta, dar pentru alții nu e atât de vizibil.

— Sunt OK, îi spun, încercând să cred și eu asta. N-a ajuns atât de departe.

Ca să-și ascundă emoția, strânge din dinți cu putere, privindu-mă ca și cum aș fi un om zdrobit. Dar eu nu simt așa cum mă vede ea. Mă simt OK. Sincer.

— Sunt OK, repet, ca s-o conving.

Rose ridică un deget pentru a întrerupe discuția. Se întoarce spre Connor.

— Unde e Lo? își drege ea glasul, sufocându-se. Eu intervin, pe pilot automat:

— Doarme.

— E inconștient, mă corectează Connor.

Ryke se ridică în picioare.

— Connor și cu mine am găsit-o pe Lily. Lo...

Își bea mințile. Scutură din cap, mai înnegurat decât îl credeam în stare.

— Mă duc să văd ce face.

Ryke pleacă. Și rămânem noi trei. Rose se uită din nou la Connor.

— Ce făcea Lo?

— Nimic, zi eu repede. Sincer, e în regulă. Sunt OK. Și el e OK. Nu e nevoie să fiți aici.

Ne descurcăm și de data asta. Ne-am descurcat în atât de multe situații. De ce de data asta ar trebui să fie diferit?

Rose mă ignoră și așteaptă să-i răspundă Connor.

— A băut la bar, s-a îmbătat.

Rose clatină din cap aproape imediat, nevenindu-i să creadă.

— Nu. Nu mai bea așa mult și nu ar fi lăsat-o singură pe Lily. Sunt *mereu* împreună.

Connor se încruntă.

— Vorbim despre același Loren Hale?

Trag aer în piept.

— Oprește-te, spun. Te rog! E-n regulă.

Dar vocea de-abia mi se aude. Mi se învârte capul. Asta înseamnă oare căderea liberă?

— Cred că-l cunosc mai bine decât tine, zice Rose. E cu sora mea de trei ani.

Mă fac mică pe fotoliu, văzând cum viața mea se sfărâmă înainte de a începe cu adevărat.

— Înseamnă că unul dintre noi e greșit informat. Lo și Lily pe care-i cunosc au o relație de numai două luni încoace.

Mă ascund și mai mult sub pătură, în timp ce ochii lor acuzatori se ațintesc asupra mea.

— Lily, face Rose cu o voce pițigăiată.

Știu că o sperii.

— Explică-mi.

Nu plânge. Înghit în sec.

— Îmi pare rău, încep eu. Îmi pare rău.

Îmi duc genunchii la piept și-mi lipesc fruntea de ei, ascunzând lacrimile care dau să țâșnească. Simt cum mă judecă, cum urăște lumea pe care i-am prezentat-o ca să aibă încredere în ea. Nu e decât o fată care m-a iubit întotdeauna necondiționat.

— Lily, zice ea, cu glasul ei moale și cald.

Își pune o mână pe obrazul meu, dându-mi părul la-o parte. Îmi ridic privirea, iar ea îngenunchează în fața mea. Nu pare deloc atât de supărată pe cât îmi imaginam că va fi.

— Ce se întâmplă?

Aș vrea să-i povestesc — să-i prezint tabloul fierbinte și tulburat care ar putea descrie ultimii trei ani, dar să recunoști adevărul doare mai mult decât să inventezi minciuni. Mă concentrez asupra faptelor. Pentru că e inteligentă, poate că Rose le va accepta.

Îmi las bărbia pe genunchi și mă uit la ea. E mai ușor.

— Acum trei ani, Lo și cu mine ne-am înțeles să ne prefacem că suntem împreună. Voiam ca toată lumea să creadă că suntem niște oameni buni, dar nu suntem.

Îmi feresc privirea.

— Am început să ieșim împreună de-abia din timpul călătoriei cu barca din Bahamas.

Rose se tensionează, alegându-și cu grijă cuvintele.

— Lily, cum adică nu sunteți oameni buni?

Scot un hohot de râs scurt și dement. Ce-o fi atât de amuzant? Nimic. Nimic din toate astea nu mi se pare normal.

— Suntem egoiști și nefericiți.

Îmi las capul pe spate. Faptul că aveam o relație adevărată trebuia să rezolve totul. Dragostea noastră ar fi trebuit să vindece toată durerea și suferința. În schimb, am intrat în alte complicații, cu și mai multe consecințe, și mai multe momente triste și conflicte.

— Deci ne-ai mințit pe toți? mă întreabă ea. Ți-ai construit o relație falsă ca să te ascunzi de noi?

Tonul ei se ascute, pentru că se simte rănită, dar când mă uit la ea, văd doar teamă, durere și compasiune. Lucruri pe care nu le merit.

— Nu are sens, Lily. Nu ești o persoană rea, nu ești atât de rea încât să ne alungi și să te joci de-a mama și de-a tata cu prietenul tău din copilărie.

Mă crispez.

— Tu nu știi cum sunt eu.

Rose aruncă o privire peste umăr.

— Lasă-ne puțin, îi spune ea lui Connor.

El dispare pe hol fără comentarii. Cu repeziciune, Rose se răsucește înapoi și mă strânge de mâini. Încerc să mă smulg.

— Încetează, îi zic.

Ea mă strânge mai tare.

— Sunt aici. Nu plec nicăieri.

Mă podidesc lacrimile. Ar fi mai bine să plece. Am torturat-o destul.

— Uită-te la mine, mă imploră ea.

Lacrimile fierbinți îmi alunecă încet pe obraji, ca niște dâre de foc. N-o pot privi în ochi.

— Nu poți scăpa de mine, Lily. Nimic din ceea ce faci, nimic din ceea ce spui nu mă vor face să plec. Dacă nu-mi povestești acum, atunci voi afla peste un an...

— Oprește-te, strig eu.

— ...peste trei ani, cinci ani, peste zece. O să aștept să-mi spui.

Plânge — și ea e o fată care nu plânge niciodată, care își dă ochii peste cap la vederea lacrimilor, chiar și atunci când plânge un copil.

— Te iubesc. Ești sora mea. Asta nu se va schimba niciodată, zice ea, strângându-mi mâinile. Bine?

Tot răul iese la suprafață. Izbucnesc în hohote de plâns, iar ea se năpustește în brațele mele, țintuindu-mă pe fotoliu. Nu spun că-mi pare rău. Am rostit destule scuze deșarte, cât pentru o viață întreagă. Asta trebuie să însemne ceva.

Mă desprind prima din îmbrățișare, dar o primesc lângă mine, aproape, pe fotoliu. Își ține mâna în a mea, așteptând, iar eu încerc să rostesc niște cuvinte ce-mi par incredibile.

— Eu... întotdeauna am crezut că ceva e în neregulă cu mine.

Înghit în sec, parcă am clei în gură.

— Încerc din răsputeri să mă opresc, dar nu pot. Și am crezut că dacă sunt cu Lo totul va fi mai bine. Am crezut că nu vor mai fi nopți urâte, dar e doar un alt fel de rău.

Rose nu mai respiră.

— Vorbești de droguri?

Scot un hohot scurt de râs, deși plâng în continuare.

— Aș vrea eu; atunci ar avea măcar un sens, spun eu, trăgând o gură de aer în piept. Să nu râzi, OK?

— Lil, n-aș face niciodată asta.

— Mulți oameni ar râde, spun, privind-o în ochi. Am început să fac sex când aveam treisprezece ani.

Îmi dau o șuviță de păr după ureche, făcându-mă brusc mică.

— Am avut mai multe aventuri de o noapte decât zile de naștere...

Deschid gura, gata pentru următorul val de adevăruri, dar mă limitez la asta.

— Crezi că ești ușuratică? se întreabă ea încruntată. Nu te-aș judeca niciodată pentru că ți-ai pierdut virginitatea la o vârstă atât de fragedă.

Îmi ridică bărbia cu un deget.

— O aventură de-o noapte nu înseamnă că ești curvă. Sexualitatea e o parte a naturii umane. Nicio femeie n-ar trebui să se simt prost pentru că experimentează.

— E mai mult decât atât, Rose.

Mi-ar fi fost de folos sprijinul ei cu ani în urmă, când mă zvârcoleam în pat, crezând că mai bine aș muri decât să mă autosatisfac, că masturbarea era ceva pentru băieți. Toate fetele de vârsta mea spuneau același lucru. Evitau cuvântul, îi ocoleau pe cei care-l menționau, într-un fel sau altul, ca și cum numai băieții puteau fi cei care să atingă zonele erogene ale fetelor. Acum mi se pare atât de absurd.

— Explică-mi, spune ea.

— Am ales de sute de ori sexul în locul evenimentelor de familie. Chiar dacă știu că este ceva greșit, o fac în continuare. Înainte de a fi cu Lo, încercam să mă conving tot timpul că mă voi opri. În dimineața următoare, deschideam un alt site porno. Și o luam de la capăt.

Îmi tremură brațele.

— Cum ți se pare asta?

Rămâne pe gânduri, cu ochii mari.

— Ești dependentă.

Aștept să râdă sau să mă convingă că totul e doar mintea mea.

— Lily, spune ea, foarte încet. Ai idee cum a început povestea asta — de ce ești așa?

Se ascute la față, iar eu îi citesc gândurile. *Ai fost molestată? Abuzată? Atinsă de vreun unchi de-al nostru îndepărtat?* Am stat și m-am întrebat ore în șir dacă nu cumva mi-am reprimat vreun eveniment traumatic, dar n-am descoperit nimic niciodată.

— Nu mi s-a întâmplat nimic. Am început așa, pur și simplu. M-a făcut să mă simt bine. Și nu m-am mai putut opri.

Nu așa încep mai toate dependențele?

— O, Lily.

Lacrimile i se adună din nou în ochi.

— Ai fost agresată... asta are cumva legătură cu dependența ta? S-a mai întâmplat așa ceva?

— Nu, nu, spun repede, ca să nu mai plângă.

Eu însămi simt cum lacrimile dau să-mi curgă din nou pe obraji.

— E prima dată și, în parte, e din vina mea. Eu... i-am transmis tipului semnale greșite. N-am mai fost monogamă până acum, iar aceasta este prima mea greșeală.

Rose mă strânge și mai tare.

— Nu, spune ea, trăgându-mi mâinile în ale ei. Te înșeli amarnic, Lily.

— Tu nu pricepi...

— Ai dreptate. Nu-ți înțeleg încă dependența. Este ceva foarte nou pentru mine și încă încerc să procesez ce mi-ai spus, dar dacă i-ai zis sau i-ai dat vreun fel de înțeles că e cazul să plece, atunci ar fi trebuit să te asculte.

Ryke a spus același lucru.

— Ar trebui să mă necăjească amarnic chestia asta, zic. Ar trebui să mă schimbe fundamental, nu-i așa?

Atunci de ce mă simt atât de amorțită?

— Cred că ești în stare de șoc, murmură Rose. Vrei să te întâlnești cu cineva? Am un terapeut bun.

Își caută poșeta prin cameră.

— Nu, nu vreau să mă duc la psihiatru.

— Tu vrei să trăiești așa? Nu vrei să încerci să-ți potolești cumva dependența?

Ridic din umeri.

— Sunt OK.

Sau, cel puțin, așa am ajuns să mă conving.

— Lo e aici. Atâta timp cât îl am pe el...

Ochii i se întunecă brusc și îmi dau seama că gândește intens. E mult prea deșteaptă ca să lase să treacă neobservat o problemă atât de importantă.

— Ai spus că amândoi sunteți oameni răi. Vă ajutați unul pe celălalt să păstrați secrete, nu-i așa?

Și apoi are o revelație.

— Doamne, Lily. Nu s-a oprit niciodată din băut, nu-i așa?

Nu-i răspund, iar ea se lasă pe spate, ducându-și degetele la buze.

— De ce nu mi-am dat seama? Mi-a spus că s-a oprit cu alcoolul pentru că ție nu-ți plăcea. Totul a fost o minciună.

— Suntem OK, spun pentru a mia oară.

— Ba nu, nu sunteți! strigă ea. Nu sunteți OK deloc. S-a îmbătat și a leșinat în timp ce pe tine te agresa un individ.

Simt cum cedez.

— E în regulă, șoptesc.

Lacrimile îmi inundă fața și-mi las privirea în jos.

— Sistemul ăsta funcționează. Știu că nu se vede acum, dar funcționează.

Îmi șterg ochii, dar plâng în continuare.

— Și... și ne e bine așa. Lo și cu mine, dependențele noastre ne afectează doar pe noi, reciproc. Și am învățat să trăim cu gândul ăsta.

Rămâne cu gura căscată.

— Crezi că a-ți îndepărta familia este o idee bună? Ne afectează și pe noi. Nu contează ce alegi, Lily. Știi de ce? Pentru că noi toți te iubim. Tata întreabă în fiecare zi de tine pentru că știe că nu-i vei răspunde la telefon. Mama are o grămadă de cărți de autodezvoltare pe noptieră. Vrei să știi despre ce sunt?

Dau din cap. Nu prea vreau. O să mă doară.

— Despre cum să reiei legătura cu fiica ta. Cum să construiești relații cu copiii tăi. Faptele tale îi afectează. Dependența ta îi afectează. Faptul că ne eviți și pierzi experiențe de familie e o problemă, nu te ajută la nimic.

Înțeleg ce-mi spune. Ascult cuvintele ei și au foarte mult sens. Dar care este alternativa mea la această dependență? Să mă las ajutată? Să renunț la ea? Cum elimini ceva care face parte din viața ta? Înțeleg să nu beau, dar să mă abțin de la sex? E nefiresc.

Rose vede că mă gândesc intens la asta, pentru că adaugă:

— Începi cu consiliere și prin a vorbi cu cineva care a trecut prin asta.

— Vreau să aștept să vorbesc cu Lo, îi spun.

Nu sunt sigură că sunt pregătită să renunț la adicția mea, chiar dacă știu că asta i-ar face pe toți fericiți. Mă urăsc pentru asta, dar mi se pare imposibil să mă opresc.

— Mă duc să mă culc.

Mă ridic ca un robot de pe scaun. Ea îmi urmează exemplul.

— Rămân aici peste noapte. O să dorm pe canapea ca să te las să te liniștești.

— Nu e cazul să rămâi. Serios,...

Îmi aruncă o privire tăioasă și continui replica automată:

— ...voi fi OK.

Dă din cap și îmi dă părul ciufulit după ureche.

— Știu că vei fi. Ne vedem mâine-dimineață, Lily.

Înainte de a mă îndepărta, mă cuprinde în brațe cu putere, strângându-mă la piept.

— Te iubesc.

Aproape că încep să plâng din nou, dar mă abțin. *Și eu te iubesc.*

— O să fiu OK, murmur eu.

Apoi mă desprind de ea și alunec spre dormitor.

Mintea mi s-a separat, în sfârșit, de trup.

Capitolul 30

Trec ore întregi până când creierul mi se liniștește și adorm, până când mi se opresc gândurile nesfârșite prin care încerc să-mi justific acțiunile și să mă pun la zid. Mă gândesc cumva că Rose are dreptate, că poate terapia mi-ar prinde bine. Dar unii medici nici nu mai consideră dependența de sex un lucru real. Dacă ajung la mila unui psihiatru care mă disprețuiește și mă face să mă simt și mai lipsită de valoare?

O mulțime de alte motive îmi trec prin minte, menținându-mă într-o spirală distructivă. Și, când mă trezesc în sfârșit, văd numerele roșii și luminoase ale ceasului digital. Mă simt copleșită de o forță incredibilă și mi se pare prea obositor să-mi ridic corpul amorțit de pe saltea.

O aud pe Rose crăpând ușa și trăgând cu ochiul în camera mea din când în când, dar mă prefac că dorm și ea iese la fel de repede precum a intrat. S-au schimbat atât de multe

în ultimele 24 de ore, încât mă chinui să mă agăț de ceva cunoscut. Lo, singura mea constantă, va afla, fără îndoială, despre evenimentele de aseară. Mi-aș dori să fiu eu aceea care-i povestește, dar este deja mijlocul după-amiezii și nu mă pot smulge din așternuturi.

Perdelele îmi învăluie camera într-o beznă totală, nelăsând să pătrundă nicio rază de soare. Singura sursă de lumină e telefonul meu aprins, în timp ce caut pe Tumblr fotografii nerușinate, dar asta îmi face rău la stomac. Nu mă opresc decât atunci când se deschide ușa. Sting rapid ecranul și închid ochii, prefăcându-mă că dorm.

Ascult pașii și aștept ca Rose să plece din nou. Ușa se închide, iar eu răsuflu ușurată înainte de a mă întoarce la imaginile porno.

— Nu te pricepi deloc să minți.

Tresar când aud vocea profundă și tristă și aprind repede lampa. Camera se luminează și Lo se strâmbă. Are ochii roșii, umflați și părul ciufulit, de parcă și-a băgat cineva mâna în el. Cred că i-au spus ce s-a întâmplat. Așa cum credeam.

Rămâne lipit de peretele de lângă comoda mea, punând o distanță mare între noi. Încerc să nu analizez prea mult ce înseamnă asta, dar mă doare oricum.

— Am reușit să-i păcălesc pe toți în tot acest timp, spun încet. Ce m-a dat de gol?

Își linge buza de jos înainte de a spune:

— Am întrebat-o pe Rose dacă aveai televizorul deschis. Mi-a spus că era beznă totală. Așa că mi-am dat seama că te-ai trezit și ai oprit filmele porno.

Aproape în fiecare seară adorm cu videoclipuri desfrânate care rulează pe fundal. De cele mai multe ori fără sonor.

— Asta nu înseamnă că mint eu prost, îi răspund. Înseamnă doar că mă cunoşti prea bine.

Alunec pe pat, sprijinindu-mă de tăblia de stejar şi trăgându-mi genunchii la piept.

— A trebuit să-i spun totul lui Rose.

— Ştiu.

Expresia lui rămâne neschimbată şi nu înţeleg dacă asta îl deranjează sau nu. Aşa că mă aventurez să spun:

— Se va rezolva. Nu cred că va spune altcuiva. Şi a spus că îmi va acorda tot timpul de care am nevoie.

La asta se referea sora mea, nu-i aşa?

— Şi la Rose, asta ar putea dura o veşnicie. Aşa că vom trece peste azi-noapte şi totul va reveni la normal.

Dau din cap, mulţumită de mine că am ajuns la concluzia asta. Dar Lo nu-mi împărtăşeşte siguranţa. Strânge din dinţi şi lacrimile îi izvorăsc, făcându-i ochii şi mai roşii.

— Chiar crezi că pot să merg mai departe? se îneacă el. Că pot să las lucrurile să meargă aşa?

Ah...

— Trebuie să încercăm, spun cu o voce gâtuită.

Scoate un hohot trist de râs, care apoi se stinge din scurt. Se şterge la gură şi expiră prelung.

— Întreabă-mă.

— Ce?

Ochii lui se ridică spre mine, cu ascuţimea şi răceala oţelului.

— Întreabă-mă de ce beau.

Mi se pune un nod în gât. Noi nu discutăm despre dependenţele noastre. Nu la modul direct. Le îngropăm cu băutură

și sex și, când ne rătăcim, ne întoarcem la nostalgia benzilor desenate.

Frica nu mă lasă să articulez cuvinte. Cred că știu răspunsul, dar mă înspăimântă gândul de a schimba aranjamentul pe care-l avem. E constanta mea. Lo al meu. Sunt egoistă, nu vreau ca asta să se termine.

— La naiba, Lily, spune el printre dinții încleștați. Întreabă-mă dracului odată!

— De ce? spun și cuvintele acestea mă ucid.

O lacrimă i se prelinge pe obraz când răspunde:

— Pentru că pot. Pentru că atunci când aveam 11 ani și am gustat primul meu strop de whisky, am crezut că asta mă va apropia de tatăl meu. Pentru că mă simțeam puternic.

Își atinge pieptul.

— Pentru că n-am lovit niciodată pe nimeni. Nu am condus niciodată beat. Nu mi-am pierdut niciodată vreo nenorocită de slujbă sau vreun prieten care să conteze. Pentru că atunci când beam, nu credeam că fac rău nimănui altcuiva în afară de mine.

Respiră profund și își trece o mână tremurândă prin păr.

— Până aseară. Sau poate până în ultimele două luni. Sau poate dintotdeauna. Nu mai știu.

Strâng cearșafurile în pumni și încerc să-mi amintesc să respir.

— Sunt OK, mă strâmb eu. Voi fi bine, Lo. Nu mi-ai făcut niciun rău. A fost doar o greșeală. O noapte urâtă.

Se desprinde de perete, căpătând cumva curaj, și se așază pe marginea patului. Tot departe de mine. Mă privește în ochi și spune:

— Uiți că eu știu toate trucurile astea, Lil. De câte ori ți-ai repetat aceste cuvinte, sperând că se vor adeveri? Și eu fac același lucru pentru a-mi justifica fiecare noapte de rahat pe care o trăiesc.

Se trage mai lângă mine și încremenesc. Stau nemișcată ca o bucată de lemn. Degetele lui îmi ating rotula goală și fața i se schimonosește, de parcă l-ar durea să mă atingă.

— Dar nu mai vreau să am nopți urâte cu tine.

— Rose te-a pus să faci asta?

— Nu.

Scutură din cap. Își sprijină ușor mâna pe piciorul meu și nu mai pare atât de chinuit, iar eu expir din nou, tensionată.

— Ar fi trebuit să fiu acolo. Să-l opresc pe individul ăla. Ar fi trebuit să te țin în brațe și să-ți spun că totul va fi bine chiar dacă nu era așa. Era treaba mea, nu a altcuiva.

— Și acum ce-o să facem? îl întreb.

Te rog să nu mă părăsești, îmi spun cu egoism. S-ar putea să fie unul dintre cele mai detestabile gânduri ale mele de până acum. Îmi îngrop capul în brațe, în timp ce lacrimile curg nestăvilite. Îl simt cum mă abandonează, cum se îndepărtează ca o pală de vânt.

— Hei, uită-te la mine.

Îmi atinge brațele, încearcă să mă facă să mă uit la el. Îmi ridic bărbia. Își ține palmele lipite de coatele mele, cu pieptul aproape de trupul meu. Începe din nou să lăcrimeze și mă simt brusc îngrozită de ceea ce urmează să spună.

— Sunt alcoolic.

Nu a spus niciodată asta cu voce tare, nu a recunoscut-o în felul acesta.

— Tatăl meu este alcoolic, continuă el, cu lacrimile revărsându-se pe obraji și peste brațele mele. Nu pot să uit de el ca prin farmec. Face parte din mine.

Îmi șterge lacrimile cu degetul mare.

— Te iubesc, dar vreau să te iubesc suficient de mult încât să nu aleg *niciodată* alcoolul în locul tău. Nici măcar pentru o clipă. Vreau să fiu omul pe care-l meriți. Care să te ajute în loc să-ți alimenteze dependența și nu pot face asta până când nu primesc ajutor.

Aud un singur lucru. *Reabilitare.* Se duce la dezintoxicare. Departe de mine. Sunt mândră. Undeva, în adâncul sufletului, știu că sunt mândră. Dar această mândrie se ascunde în spatele fricii. O să mă părăsească. Două lucruri mi-au ținut mințile întregi până acum. Sexul și Lo. Odinioară ele nu se amestecau, dar să le pierd pe amândouă în același timp e ca și cum cineva mi-ar smulge un organ vital din trup și ar refuza să mă conecteze la vreun aparat care să mă mențină în viață.

— Lily!

Lo mă scutură de câteva ori, cu panică în glas. Nu mai înțeleg nimic până când buzele lui le ating pe ale mele. Mă sărută și îmi spune să respir, la nesfârșit.

Trag o gură mare de aer în piept. Simt că amețesc, că mă înec.

— Respiră, șoptește el.

Își așază mâna pe diafragma mea. Am ajuns cumva la el în brațe. Mă agăț de tricoul lui, întrebându-mă în gând dacă îl pot face cumva să rămână. Nu, asta e greșit. Știu că e greșit. Înghit dureros în sec.

— Vorbește cu mine, Lil. La ce te gândești?

— Când pleci?

El clatină din cap.

— Nu plec.

Izbucnesc în plâns.

— Ce? Eu...

Nu are niciun sens. Tocmai a spus...

— Voi urma aici programul de dezintoxicare.

Mă trezesc oricum scuturând din cap.

— Nu, Lo. Nu rămâne aici pentru mine..., te rog.

Îl împing, dar mă prinde de mâini.

— Oprește-te, spune el. M-am certat deja cu sora ta pe tema asta. Rămân aici. O să încerc și, dacă nu merge, atunci voi pleca. Dar dacă pot fi aici și pentru tine, și pentru mine, atunci trebuie să încerc.

— Nu e periculos să treci prin dezintoxicare aici?

Își sprijină bărbia pe capul meu.

— Connor a angajat o asistentă. Totul va fi OK.

Îi aud teama din voce. Este pe cale să elimine complet alcoolul din viața lui. A ajuns la limita de jos.

Eu însă am ajuns acolo?

Nu mă pot gândi cum aș putea să-l ajut pe Lo să se dezintoxice și să fac și eu același lucru. Așa că mă voi concentra asupra lui, și de-abia apoi, când se va vindeca, mă voi ocupa și de mine.

Așa mi se pare corect.

Capitolul 31

Lo n-a mai băut de o săptămână întreagă.

Primele două zile au fost cele mai grele. Asistenta i-a administrat o perfuzie pentru rehidratare. Trebuie să ia vitamine pentru a înlocui nutrienții pierduți din cauza alcoolului și i s-a prescris o dietă specială ca să scape de toxine. Am ascuns și cafetiera, ca nu cumva să devină dependent de cafeină în această perioadă. A trecut prin crize de vomă, a transpirat, a tremurat și a urlat furios până când Ryke l-a amenințat că-i va lipi bandă adezivă peste gură. Asta l-a făcut să râdă.

Azi, Lo m-a rugat să-l las să-mi conducă BMW-ul până la Lucky, de Ziua Recunoștinței. În fiecare an, petrec această zi cu părinții mei, iar Lo merge la tatăl lui, dar înainte de asta, mâncăm ceva împreună la micul nostru restaurant. Nu e deloc pretențios, dar mâncarea de-aici are un gust mai bun decât porțiile mici și spumele ciudate pe care le pregătesc bucătarii părinților noștri.

Mă ține de mână peste consola dintre banchete și înaintează pe străzile aglomerate din Philadelphia, cu o palmă pe volan. Îi tremură mâinile și își tot scutură și îndoaie degetele.

— Este ca mersul pe bicicletă? îl întreb eu despre condus.

— Mai ușor, îmi spune el. Mașina ta nu are schimbător de viteze. Tot ceea ce trebuie să știu e cum să acționez semnalizatorul.

Apasă în mod intenționat pe butonul de semnalizare, apoi își trece mâna peste coapsa mea.

Și-a petrecut timpul cu mine, folosindu-se de dependența mea ca de o supapă, cred, pentru a uita de a lui. A funcționat, în cea mai mare parte, dar uneori îi citesc cheful de alcool în ochi, dorința de a se întoarce la rutina lui obișnuită, pentru că eu profit la maximum de adicția mea.

Lo oprește, iar eu plătesc parcarea. Clopoțelul sună când intrăm la Lucky. Lo îmi ține ușa deschisă, cu brațul său lung întins deasupra capului meu. Totul arată așa cum îmi aminteam de anul trecut. O mulțime de panglici portocalii și galbene curg din tavan și un ventilator leneș se învârte în mijlocul micului local. În stânga, lângă ferestre, se află separeurile cu mobilier de vinil roșu. Cineva a desenat pe geam, cu vopsea lavabilă, un curcan cu ditamai penele și a adăugat multicolor cuvintele „Happy Thanksgiving", ca să nu rateze nimeni evenimentul. Mirosul bine cunoscut de sos de merișor și de piure de cartofi cu usturoi se ridică în aer, iar perechile de oameni vârstnici de la mese beau cafea și zâmbesc.

Mă uit lung la un cuplu, la părul lor cărunt, scurt, aproape tras la indigo. Se ciorovăiesc în legătură cu o pată de pe cămașa bărbatului, iar soția se apleacă ajutându-l s-o șteargă. Așa aș vrea să fim și noi. Vreau să îmbătrânesc și să țip la

Lo pentru că a dat cafeaua pe el. Vreau să fie *al meu* pentru totdeauna. Pentru prima dată, cred că e pe calea cea bună și că putem ajunge acolo. Nu-mi rămâne decât să sper că-i voi urma exemplul.

Față de anii trecuți, există o diferență notabilă în privința acestei tradiții a noastră. Când intrăm, ei sunt deja acolo, făcându-ne semn să mergem într-un separeu de lângă fereastră.

Noi ne așezăm în partea dreaptă, iar Connor, Rose și Ryke ocupă bancheta din stânga. Sora mea arată trăsnet în fusta ei cu talie înaltă și bluza de șifon crem. Are la gât un colier cu un medalion de diamant în formă de lacrimă.

— E nou? o întreb.

Ea atinge bijuteria și se înroșește în obraji cum numai eu o fac. Nu-mi pot reține un zâmbet.

— Eu i l-am cumpărat, zice Connor, cu brațul întins peste spătarul canapelei.

Mijesc ochii la el.

— De ce?

— Fără vreun motiv anume, spune Connor. Am văzut colierul și m-am gândit că i-ar plăcea.

Rose se străduiește din răsputeri să nu zâmbească, dar nu reușește să se mai ascundă. Lo scoate un geamăt scurt.

— Mă faci să pic de prost.

De pe coapsa mea, mâna lui se ridică și se scufundă spre interior. Lo îmi oferă lucruri care-mi plac mult mai mult decât diamantele sau florile. Ryke face ghemotoc un șervețel.

— Tu nu i-ai dăruit niciodată lui Lily așa ceva?

— Nu, ea preferă să-i dăruiesc altceva, nu coliere.

— Ca de exemplu, Loren?

Rose pare că vrea să-i sfâșie beregata, iar Lo e pe punctul de a-i intra în joc.

— Cum ar fi o limbă în...

— Vai, Doamne! țip eu, îndepărtându-mă de Lo și lipindu-mă de marginea separeului.

Iau un meniu și mă ascund în spatele lui. Ryke râde pe sub mustață, dar cred că sora mea îi va ataca pe toți trei și-i va zgâria cu unghiile. Connor îi șoptește la ureche:

— Face mișto de tine.

— E dependentă de sex, îi murmură ea, cu fermitate. N-ar trebui să glumească pe tema asta.

— Vă aud, spune Lo plat.

Arunc o privire spre Ryke, deoarece e este singurul cu care nu m-am confruntat de când vestea dependenței mele s-a răspândit de la Rose la Connor și de la Lo la Ryke. Da, el i-a spus lui Ryke. Habar n-am cum a venit vorba despre asta. Poate în timpul confesiunii sale despre necesitatea de a renunța la alcool. Adicțiile noastre s-au împletit atât de mult timp încât lui Lo i-a fost prea greu să vorbească despre problema lui fără să aducă în discuție dependența mea de sex.

Ryke nici măcar nu se uită la mine. Îi șoptește ceva lui Lo, dar eu îi citesc pe buze. *O să le spun eu.* Îl privesc pe Lo, iar el dă din cap spre Ryke în semn de aprobare. Mă încrunt.

— Ce să spună? îl întreb pe Lo.

— Nimic, minte el, făcându-mi semn să mă întorc la el.

Las jos meniul și mă strecor înapoi în brațele lui, iar chelnerița întrerupe cearta șoptită dintre Rose și Connor.

Comandăm friptură de curcan și apă, iar eu mă tot întreb ce vorbesc Lo și Ryke despre mine. Ar putea fi orice. După

ce chelneriţa pleacă, Rose se întoarce spre Ryke şi scoate un plic alb şi strălucitor.

— Nu ţi-am găsit adresa nicăieri, aşa că nu am putut să-ţi trimit asta acasă.

Îi oferă o invitaţie la Gala de caritate de Crăciun.

— Ryke este o poreclă? Nu apărea în niciun anuar.

— Al doilea prenume, spune el, distant.

Scoate invitaţia crem cu litere mari, aurii.

— Nu pot să merg.

Nu i-a dat nici măcar o şansă.

— De ce nu poţi? întreabă Lo, evident deranjat.

Ryke a fost cel mai important sprijin al lui Lo de când acesta s-a hotărât să renunţe la alcool. Este, practic, sponsorul lui neoficial. Ştiu că Lo vrea neapărat ca Ryke să fie acolo, mai ales că va veni şi tatăl lui.

— Din cauza articolului? Trebuie să-l termini în curând, nu-i aşa?

— Nu, l-am trimis de câteva săptămâni.

În sfârşit, scăpăm de minciună.

— Profesorul mi-a dat un A.

— Dă-mi-l şi mie, zice Connor. Mi-ar plăcea să-l citesc.

— Sigur.

Probabil că va „uita" să-i trimită articolul timp de alte câteva săptămâni, până când Connor nu-l va mai bate la cap.

— Ai alte planuri sau ceva de genul ăsta? întreabă Lo. Este cu o zi înainte de Ajunul Crăciunului. Ajungi la mama ta şi dacă vii la gală.

Nu l-am văzut niciodată aşa — rugându-se atât de clar de cineva. Ryke dă din cap.

— Bine, da, o să văd eu cum fac. Mulţumesc, Rose.

El împăturește plicul și-l bagă în buzunarul de la spate.

Lo se relaxează și aruncă o privire spre baie. Oare vrea să mergem acolo? Se întoarce spre mine, ca și cum mi-ar fi citit gândurile, și îmi șoptește:

— Am nevoie la toaletă pe bune. Să nu-l lași pe Ryke să-mi fure mâncarea dacă vine între timp.

Apoi mă sărută pe obraz și se îndreaptă spre ușile albastre. Mă afund în scaun, rușinată de privirile celorlalți trei.

— Lily, începe Rose, apropiindu-se de masă și împreunându-și mâinile. Lily, m-am gândit mult în ultima vreme și aș vrea să vii să locuiești cu mine după ce se termină semestrul. E spațiu mai mult decât suficient la mine în apartament și...

— Și cu Lo cum rămâne? întreb, încruntându-mă și scuturând din cap. Nu pot să-l las așa. În plus, eu merg la Penn.

— Te poți transfera oricând, îmi amintește ea.

Ryke se întoarce spre ea.

— Lo are totul sub control.

Ochii ei galben-verzui îl săgetează.

— Este bolnav, Ryke. Trebuie să se concentreze pe el însuși și nu va putea face asta dacă este preocupat de binele lui Lily. Vreau ca el să se vindece, dar și mai mult îmi doresc să se vindece sora mea. Așa că iartă-mă dacă îi port de grijă surorii mele.

— Și eu îi port de grijă lui Lo. Vrea să încerce în felul acesta mai întâi. Uite. A mers bine săptămâna asta...

— Da, n-a mai băut, dar Lily a făcut ceva diferit? A început să meargă la terapie sau a renunțat cumva la sex?

— Oameni buni, vă rog să încetați, spun slab în fața discuției lor înfierbântate.

Nu e nevoie să discute despre viața mea sexuală la Lucky. S-ar putea să nu mai am niciodată curajul să mă întorc aici.

— Are un plan, replică Ryke. Să nu te îndoiești că o iubește pe Lily.

Are un plan? Despre asta vorbeau?

— Ce fel de plan? întreabă Rose.

Da, ce fel de plan? Și de ce nu mi-a spus nimeni nimic?!

— Va începe să-i limiteze adicția și va diminua treptat accesul la pornografie.

Rămân cu gura căscată, în timp ce sora mea dă din cap aprobator.

— Ce?! strig eu.

Mă deranjează teribil faptul că Lo a vorbit despre viața noastră sexuală fix cu Ryke, dintre toți oamenii posibili din lume.

— Spune-mi că nu ai discutat despre chestia asta cu Lo.

Deja întrevăd răspunsul. Când Ryke s-a insinuat în viața mea atunci, la bibliotecă, spunându-mi că-l va ajuta pe Lo, am profitat de ocazie. I-am povestit despre dependența lui Lo. Și știu că dacă i-ar fi făcut aceeași propunere lui Lo, acesta ar fi acceptat-o.

Ryke se uită netulburat în ochii mei.

— Mi-a spus majoritatea secretelor tale rușinoase.

— O, Doamne, mormăi eu, uitându-mă cu disperare la Rose, ca și cum aș întreba-o *ce să fac?*

Ea îl privește pe Ryke în locul meu.

— Asta e ceva personal.

— Da? Ei bine, băieții vorbesc între ei, cum fac și fetele. Poate ar trebui să-ți amintești asta înainte să sari cuiva în cap.

Connor intervine:

— În regulă, toată lumea să se calmeze. Cred că oamenii încep să se holbeze. Haide, Rose.

O prinde de braţ.

— Hai să mergem afară puţin.

Ea se ridică încordată de pe scaun, dar arată spre Ryke.

— Mă bucur că-l sprijini pe Lo, dar îţi jur că dacă-i faci vreun rău surorii mele...

— Rose.

Connor o scoate din separeu, iar Ryke spune:

— N-aş face intenţionat rău nimănui.

Connor îi aruncă o privire.

— Nu mai vorbi.

Rose începe să bată câmpii, iar Connor găseşte de fiecare dată răspunsul potrivit, luând o pauză şi vorbindu-i raţional. Cel puţin a găsit un partener pentru Gala de caritate de anul acesta care să nu fie homosexual.

Cam tot atunci ajunge şi mâncarea, dar la masă am rămas doar eu şi Ryke. Niciunul dintre noi nu se atinge de farfurie.

— Nu vreau să fiu limitată, îi spun. Nu e vorba de mine acum.

— Întotdeauna a fost vorba despre tine, spune Ryke. Dacă mi-ai fi spus de la început ce fel de înţelegere aţi făcut voi doi şi ce fel de viaţă aţi dus, n-aş fi fost atât de supărat pe tine când ai încetat să-l mai ajuţi pe Lo. Îmi cer scuze pentru asta.

— Trebuie să se concentreze pe el însuşi, îi reamintesc.

— Lily...

Îşi aşază coatele pe masă şi se înclină.

— Voi doi aţi făcut totul împreună. Aţi trecut prin fiecare etapă a vieţii voastre umăr la umăr. Pentru ca asta să funcţioneze, nu poţi să regresezi în timp ce el avansează.

Mă simt și mai încrâncenată. Felul în care a formulat asta face să pară că Lo se va transforma într-o persoană diferită. Că va deveni altcineva, o persoană care nu-și mai găsește locul în viața mea. Poate că va lăsa în urmă ritualurile mele și va găsi o femeie care să se potrivească noii sale existențe. Nu-mi place acel viitor, dar îmi doresc ca el să se simtă mai bine.

— Înțelegi ce spun? mă întreabă Ryke.

— OK, dau din cap. Bine, o să încerc.

El rămâne încordat, iar eu mă încrunt.

— Nu mă crezi, nu-i așa?

— Nu, dar mă bucur că ai ajuns să conștientizezi problema.

Mă uit urât la el.

— Pot să lupt.

— Rămâne de văzut în ce măsură, spune el, lăsându-se pe spate. Și, Lily... sper din tot sufletul să mă surprinzi.

Și eu sper.

Lo a fost destul de amabil încât să mă limiteze treptat. Fără sex în forță în ultima săptămână. Ieri am aruncat jumătate din filmele mele porno, dar dorința încă e acolo. În loc s-o împlinesc la modul compulsiv, iau câteva somnifere ca să adorm și să nu mă mai gândesc la sex. Noaptea e cel mai rău. Endorfinele mele o iau razna și tot ce vreau să fac este să-l încalec pe Lo în cel mai pervers mod cu putință.

Dar încerc. Trebuie să încerc.

Mi-e frică să rămân singură. Mi-e teamă că voi începe să mă masturbez sau că voi suna vreun gigolo din impuls.

Am fost atât de paranoică încât am chiulit de la majoritatea orelor. Cred că va trebui să reiau trei din cele cinci cursuri din orar. E mai bine decât să-l înșel pe Lo și să mă mint pe mine însămi.

Lo nu prea doarme. Se agită și se zvârcolește în mijlocul nopții, trezindu-mă chiar și din somnul indus de pastile. Mă tot aștept ca sevrajul să i se mai atenueze, să devină mai suportabil, dar nu se întâmplă. Uneori mă întreb dacă nu cumva va trebui să lupte cu această problemă pentru totdeauna. Și apoi îmi dau seama că și eu voi fi nevoită să lupt la fel de mult.

Îi însoțesc pe Lo și pe Ryke pe stadionul de atletism. Mai ales pentru că urăsc să rămân singură, iar Rose are examene finale săptămâna asta. Eu le-am terminat pe ale mele ieri. Mă rog, e un fel de-a spune. Nici măcar nu m-am prezentat la Biologie și la Economie Managerială. Mă aștept la un mare F, dar cel puțin am opțiunea restanței. S-ar putea să mai rămân la facultate încă un semestru.

Mă întind pe gradenă și mă joc cu noul aparat foto pe care mi l-a cumpărat Rose. Nu am avut niciodată un alt hobby în afară de sex, dar să fac poze aiurea a umplut un mic gol dinlăuntrul meu. Fac câteva fotografii în timp ce băieții se întind pe iarbă. Amândoi poartă tricouri cu mânecă lungă și pantaloni de alergare și, în timp ce râd și glumesc, le fac o poză în care zâmbesc în același timp.

Seamănă destul de mult. Amândoi au părul șaten, chiar dacă cel al lui Ryke are o nuanță mai închisă. Amândoi au ochii căprui, chiar dacă cei ai lui Lo au irizații de chihlimbar. Bronzul lui Ryke a început să dispară în timpul iernii, iar pielea lui începe să semene cu tenul de irlandez al lui Lo.

Ar putea fi frați, dar Ryke are umerii mai lați, maxilarul mai puternic și buzele mai subțiri.

Când încep să alerge, Ryke pornește într-un sprint rapid, iar Lo îl urmează, ajungându-l din urmă în câteva secunde. Aleargă repede și tare, iar picioarele lor musculoase bat cu putere în pista neagră. Ryke rămâne la doi pași în fața lui Lo, pentru că e mai antrenat, dar Lo se ține bine.

Aleargă ca și cum nimic nu-i poate opri. Îl privesc pe Lo și încep să întrevăd un nou viitor. Este acolo, încă neclar, dar pare mai luminos și mai bun.

Mă întreb doar dacă acest viitor mă include și pe mine.

Capitolul 32

Unele zile nu sunt bune deloc. Cu câteva ore înainte de a ajunge la hotel pentru Gala caritabilă de Crăciun, suspectez că aceasta va fi una foarte proastă.

Lo a dormit poate jumătate de oră noaptea trecută și se plimbă prin cameră, apoi îl sună pe Ryke și vorbește cu el timp de câteva ceasuri. Nimic nu pare să-l liniștească și cred că e din cauza conversației pe care vrea s-o poarte cu tatăl său — cea în care va admite că încearcă să nu mai bea. Dar îmi tot fac griji că mai e ceva la mijloc.

Înainte de a se duce la bucătărie, se răstește la mine de două ori când aduc vorba de facultate. L-am întrebat cât a luat la Economie Managerială — examen pe care eu l-am picat cu brio. Mi-a spus să-mi văd de treaba mea și să dau testul din nou la primăvară și să nu-mi mai bag nasul unde

nu-mi fierbe oala. Nu mi-ar fi aruncat chestia asta dacă nu era ceva în neregulă.

Rose mă machiază la măsuța de toaletă. Port deja rochia de culoarea prunei cu mâneci lungi din dantelă. Rose și-a cumpărat rochia de catifea de nuanța safirului, chiar dacă a mai probat zece ținute după aceasta. Gala are două părți. Una e cina, când ne așezăm cu toții în jurul unei mese rotunde și ni se servesc cinci feluri de mâncare. Apoi, oamenii de afaceri vor urca pe podium și le vor mulțumi tuturor pentru generozitatea de care au dat dovadă. După care va urma recepția, unde invitații vor bea cocktailuri și se vor plimba prin marea sală de bal, discutând și socializând.

Când merg cu Lo, de obicei stăm lângă bar și încercăm să-i punem celui care servește băuturile cele mai jenante întrebări pentru a vedea ce se va întâmpla. E odios și probabil nepoliticos, dar ajută să treacă mai repede timpul. Anul acesta, plănuiesc să hoinăresc pe-acolo fără țintă. Ceea ce nu sună cu mult mai bine.

În stilul consacrat al lui Connor Cobalt, ajungem cu o oră mai devreme. Ryke își îndreaptă cravata și se uită nervos prin sala goală, în care chelnerii aranjează trandafirii roșii de pe mese și termină de înșirat luminițele în formă de țurțuri.

— Ai mai fost la un astfel de eveniment? îl întreb pe Ryke.

— Da, răspunde el. Însă nu în acest cerc social.

Lo se agită mai mult decât de obicei. Își trece o mână tremurândă prin păr.

— Trebuie să beau ceva, spune el, gemând și frecându-se la ochi.

— Ești OK, îl liniștește Ryke. Hei, ce anume te supără?

— Nimic, spune Lo bosumflat. Chiar nu am chef să vorbesc acum. Fără supărare, dar chestia asta nu m-a ajutat astăzi deloc. Am o migrenă teribilă.

Îi întind mâna, iar el mă privește în ochi. Ceva rău se învolburează înăuntrul meu.

— Vrei să...?

— Nu, ne spune Ryke amândurora. Nu.

Îl privesc fix.

— Nu că ar fi treaba ta, dar am rezistat o zi întreagă fără să mă uit la filme porno.

Omit să-i spun că mi-am petrecut întreaga după-amiază în pat cu Lo. Și nu am dormit deloc.

— Felicitări, spune Ryke sec, apoi îi aruncă lui Lo o privire rece ca piatra. Eviți.

— O ajut.

— Știi bine că nu o ajuți.

Eu îl ajut, aș vrea să spun. Dar Lo a ales deja. Mâna lui îmi alunecă pe spinare și mă conduce în holul hotelului.

Apoi își scoate portofelul din buzunar.

— O cameră, îi spune recepționerului.

Mă ridic pe vârfurile picioarelor. *Da.*

Acum că adrenalina s-a dus, mă doare tot corpul. Mi-a tras-o pe la spate, mai tare decât de obicei, și mi-a plăcut. Atunci când s-a întâmplat. Acum regret poziția, intensitatea actului și faptul că i-am dat ideea de a fi aici, în primul rând.

— Cât e ceasul? întreabă Lo, luând ceasul de pe noptieră. La naiba.

Se grăbește să se dea jos din pat, azvârlind plapuma pe podea, cu cearșafurile mototolite în toate direcțiile.

— Ridică-te, Lil.

Stau cu capul pe pernă, neclintită. Aș vrea să dispar în așternuturi. Lo se apleacă peste pat și-și înclină capul ca să se uite direct la mine.

— Ridică-te! Hai, sus!

Îmi aruncă rochia în față. O prind și mă ridic în capul oaselor. Încerc să mă îmbrac, dar brațele mă dor și nu am putere.

Lo își trage pantalonii și apoi își găsește cămașa albă și elegantă.

Mi-aș fi dorit să rămânem aici, dar asta ar fi făcut Lily și Lo cei din trecut. Acum suntem versiunile noastre îmbunătățite. Mă lupt cu rochia și, în cele din urmă, îmi scot capul prin guler. Și apoi văd minifrigiderul deschis.

Poate că nu ne-am îmbunătățit de fapt deloc.

— Lo... zic cu glas pierdut.

El bagă în buzunar o sticluță de tequila. De ce face asta? Totul era bine-mersi. Nu-i așa? Cu excepția acestei dimineți și a acestei după-amiezi și a poveștii de acum...

— Lo, ai băut?

Nu mă privește în ochi.

— E OK. Nu voi bea deloc mâine. Am nevoie doar de ceva...

— Lo! strig, sărind din pat, fără să-mi trag chiloții pe mine.

Mă lupt să-i iau alcoolul din buzunar, iar el mă strânge de încheieturi.

— Lily, oprește-te!

— Tu să te oprești!

Ne luptăm în picioare până când cădem pe pat. El îmi imobilizează brațele de o parte și de alta a corpului.

— Lo! țip eu. Nu poți să renunți așa!

E opera mea. În adâncul inimii mele știu că eu l-am adus în punctul ăsta. Eu am fost de vină. Izbucnesc în lacrimi, sporind dramatismul acestei seri. El se ridică ușor de pe mine.

— Te rog, oprește-te, spune el, înecându-se. Lily...

Mă sărută ușor pe buze, pe obraji, pe nas, pe ochi și pe bărbie.

— Te rog, e OK. Mă simt bine.

— Eu sunt de vină, strig eu.

Buzele lui se lipesc de ale mele, străduindu-se să mă facă să mă concentrez pe sărut și nu pe gândurile mele dureroase. Dacă m-aș fi gândit mai bine, poate că l-aș fi îndepărtat. Poate că i-aș fi spus să se oprească. Poate că aș fi făcut ceva care să fie în beneficiul amândurora, în loc să continui ciclul nostru distructiv.

Degetele lui alunecă înăuntrul meu, iar eu mă agăț de cearșaf și îmi înfășor un braț în jurul ochilor care ascund lucruri bune și lucruri foarte rele.

Apoi mă pătrunde, iar eu oftez profund când mă umple atât de brusc. Buzele lui le găsesc din nou pe ale mele și mă sărută în timp ce împinge încet, ca și cum ar vrea să-mi spună că totul este în regulă, totul este în regulă.

El este aici. Eu sunt aici.

Doar de atât avem nevoie.

Este cea mai mare minciună a noastră.

♥ ♥ ♥

Stau amorțită în liftul care coboară spre primul nivel, la sală de evenimente. Am ratat cina și aproape că-mi vine să renunț și la recepție și să mă duc la Drake, să mă ghemuiesc în pat și să mă complac în propria-mi nefericire. Dar aș prefera s-o găsesc mai întâi pe Rose. Am nevoie de ea.

Lo își înfășoară cravata în jurul gâtului, privind panoul cu cifrele etajelor. Spațiul larg ne desparte, la fel și sexul emoțional și alcoolul. Nu l-am putut împiedica să dea pe gât acea sticluță de tequila și nici să-și mai strecoare în buzunar încă una. Nu cred că băutura l-a făcut să se relaxeze. Mușchii i se încordează, iar gâtul nici măcar nu i se mișcă.

— Unde mergi când ajungem jos? îl întreb.

— Trebuie să vorbesc cu tata.

Mijește ochii spre numerele luminoase.

— Poate c-ar trebui să-l găsești mai întâi pe Ryke.

— Nu e necesar.

Înghit în sec, iar ușile liftului se deschid. Lo se îndreaptă în pas vioi spre sala de bal, iar eu mă chinui să țin pasul cu picioarele lui lungi. Mă opresc brusc la intrare, șocată de candelabrele strălucitoare și de sala plină ochi de oameni. Un brad de Crăciun tronează în centru, drapat în ghirlande aurii și ornamente în formă de măr. Două ecrane de o parte și de alta a scenei amintesc tuturor de organizatorii

evenimentului. Hale Co. și Fizzle. Trec pe lângă un chelner care duce o tavă cu șampanie roz.

Lo ia un pahar, îl bea dintr-o înghițitură și-l așază la loc. Nu-l pot părăsi. Nu în halul acesta. Mă strecor printre oameni și murmur *scuze* de sute de ori, încercând să mă țin după Lo. Se îndreaptă hotărât într-un anumit loc, iar privirea lui de chihlimbar îi este fixă ca o bucată de gheață.

— Lo, spun, apucându-l, dar el se smulge din mâna mea.

Mi-e teamă să mă uit după Rose sau Ryke în mulțime, pentru că aș putea să-l pierd pe Lo. Am aruncat o singură privire în spate și el a câștigat o distanță considerabilă față de mine. Până când îl ajung din urmă, el se află deja în fața tatălui său care poartă un smoching și are o expresie severă. Rămân la o distanță relativ mică, suficient de aproape însă pentru a auzi fiecare cuvânt.

— Mă eviți cumva? îl întreabă Jonathan. De obicei treci pe la mine miercurea.

— Am avut niște lucruri de rezolvat.

Jonathan își cercetează fiul din priviri.

— Arăți bine.

— Nu mă simt bine, recunoaște Lo.

Clatină de câteva ori din cap, iar ochii îi devin sticloși.

— Nu mă simt bine, tată.

Jonathan se uită în jur și zice:

— Nu e momentul acum, Loren. Vorbim mai târziu.

— Ceva nu e în regulă cu mine, îi spune Lo. Mă auzi? Îți spun că nu sunt bine.

Jonathan dă pe gât restul whiskyului și pune paharul pe o măsuță din apropiere. După ce-și mușcă buzele, se apropie

de fiul său. Cu răsuflarea întretăiată, rămân încremenită pe loc.

— Încerci să mă faci de râs?

Lui Lo îi tremură mâinile și strânge pumnii.

— Știi că eu beau și nu-ți pasă.

— Despre asta era vorba? spune Jonathan, strâmbându-se. Lo, ești un bărbat de 21 de ani, ce mama dracului. Bineînțeles că bei.

— Până îmi pierd cunoștința, zice Lo.

De ce lui Jonathan îi e atât de greu să înțeleagă că Lo are o problemă? Și apoi îmi dau seama. Poate pentru că Jonathan nu s-a împăcat cu propria lui problemă.

— Ca mulți alții înaintea ta. Este normal ca puștii de vârsta ta să abuzeze de alcool.

— Eu nu pot sta o zi fără să beau.

Jonathan zâmbește vag și disprețuitor.

— Nu-ți mai găsi scuze pentru greșelile tale și asumă-ți-le bărbătește.

Există o diferență între a abuza și a fi dependent de alcool și, dacă ar fi înțeles asta, și-ar fi dat seama că Lo se încadrează în cea de-a doua categorie.

Fac un pas înainte și întind mâna spre Lo, dar el se îndepărtează de mine.

Jonathan a mai luat un pahar de whisky de la un chelner. Bea o înghițitură și-mi face semn din cap.

— Tu i-ai băgat în cap prostiile astea fiului meu?

Mă retrag în fața privirii lui tăioase.

— Știu asta de când eram copil, îi răspunde Lo. Nu trebuia să-mi spună ea nimic.

— Mă îndoiesc foarte tare de asta.

Simt cum un braț mă cuprinde de talie. Tresar și dau de privirea îngrijorată a lui Rose. Mă las în îmbrățișarea ei și încerc să nu plâng pe umărul ei.

Ryke, cu respirația tăiată de parcă ar fi alergat până aici, se strecoară lângă Lo și îi pune o mână pe braț. Nici măcar nu se uită la Jonathan.

— Haide, Lo.

Rose încearcă să mă tragă deoparte, dar eu scutur din cap și rămân aici. Ceva nu e în regulă. Citesc asta pe chipul lui Jonathan, care pălește și mai tare și aproape că-și scapă whiskyul din mână.

— Ce cauți aici? îl întreabă pe Ryke.

Lo se încruntă.

— Vă cunoașteți?

Jonathan oftează ușor.

— Nu i-ai spus? face el spre Ryke.

Ochii lui se îndreaptă din nou spre sala de bal, unde oamenii încep deja să se holbeze. Scutură din cap cu amărăciune și își termină whiskyul. Lo se foiește, neliniștit.

— Ce să-mi spună?

— Nimic, spune Jonathan cu un zâmbet enigmatic.

Lasă jos paharul și-l privește din nou pe Loren în ochi.

— Deci asta voiai să-mi spui? Voiai să dai vina pe mine pentru problemele tale și să bați din picior ca un copil mic?

Ryke își ține mâna cu hotărâre pe umărul lui Lo, sprijinindu-l într-un fel de care eu nu mă simt capabilă.

— Nu, spune Lo cu blândețe. Poate că dacă ar fi fost o poveste din adolescența mea, asta aș fi făcut. Voiam doar să-ți spun că am de gând să nu mai beau.

Ochii i se întunecă și o singură lacrimă îi alunecă pe obraz.

— O să mă duc la dezintoxicare. Și când mă voi întoarce, s-ar putea să nu ne mai întâlnim prea des.

Se duce la dezintoxicare. Știe că acum nu merge — faptul că noi doi suntem împreună, în timp ce el încearcă să renunțe la alcool pentru totdeauna. Abia mai pot respira. Pleacă.

Pentru cât timp?

Jonathan inspiră tăios și se uită fix la Ryke.

— Tu l-ai pus să facă asta?

— Nu, spune el. E prima dată când aud.

Jonathan îl privește din nou pe Lo.

— Nu trebuie să te duci la dezintoxicare, murmură el. E o absurditate, adaugă el, scuturând din cap. Te sun mâine, bine?

— Nu, nu mă suni, îi spune Lo. Nu-ți voi răspunde și voi fi deja plecat

— Ești OK! strigă Jonathan, reducând la tăcere jumătate din sala de bal.

Se uită peste umăr, ca și cum tocmai ar fi devenit conștient de izbucnirea lui. Se apropie și-și coboară glasul.

— Ești bine, Loren. Încetează!

— Nu e bine, intervine Ryke. Îți spune că nu se simte bine.

Pieptul îmi ia foc și capul mi se tot învârte. Singurul motiv pentru care mai stau în picioare este că Rose mă ține de mână și, dacă pic, nu vreau să cadă odată cu mine.

Jonathan îl ignoră pe Ryke.

— De ce ai lacrimi în ochi? îi spune lui Lo, oarecum cu silă, dar și cu o nuanță umană în glas.

— Nu știu, spune Lo, trăgându-și nasul și chinuindu-se să-și reprime lacrimile mute.

Jonathan îl cuprinde pe Lo de ceafă și îi apropie fața de el.

— Gândește-te bine, îl roagă Jonathan cu un rictus, scuturându-l.

E evident deja că oamenii se uită la ei. Lo încearcă să se smulgă din strânsoare, punându-și brațul pe mâna tatălui său, dar acesta îl ține acolo, apăsându-l cu putere.

— Încetează, spun eu, dând să mă apropii de ei, dar Rose mă trage înapoi.

Ryke îl prinde pe Jonathan de braț și-l smulge de pe Lo, care se împleticește amețit.

— Ce naiba ai? îi strigă Ryke lui Jonathan. Nu, știi ceva? Știu ce e în neregulă cu tine. Tu nu te schimbi niciodată, ce mama dracului. N-ai decât să crezi în continuare că ești un om minunat, dar nu te voi lăsa să-i distrugi viața lui Lo.

De ce pare că l-ar cunoaște?

— Asta e opera Sarei? întreabă Jonathan. Unde e?

Își aruncă privirea peste tot, căutând-o pe mama absentă a lui Lo.

Acesta se îndepărtează atât de Jonathan, cât și de Ryke, uitându-se ba la unul, ba la altul, străduindu-se să le înțeleagă

relația. În mod clar, e un lucru ce depășește tot ceea ce ne-am imaginat.

— Nu e aici. Nici măcar nu știe că am vorbit cu Lo! exclamă Ryke.

Fața lui Jonathan se strâmbă îndurerată.

— Deci ți-ai asumat misiunea de a-mi destrăma această familie? După tot ce am încercat să fac pentru tine?

Ochii i se aprind.

— Te-aș fi putut ignora, dar te-am lăsat să ai un tată.

Stai așa, stai așa, stai așa...

— Nu mi-am dorit un tată, spune Ryke.

Jonathan strânge din dinți.

— Nu-mi vei întoarce fiul împotriva mea, m-ai auzit?

— Ce se întâmplă? întreabă Lo. Ce naiba se întâmplă?

Din spatele lui Jonathan, apare Connor și-i șoptește ceva la ureche. Jonathan dă din cap și apoi îi spune lui Lo:

— Nu e momentul potrivit. Vorbim mai târziu.

După acest scurt rămas-bun, Connor îl ia pe Jonathan de acolo pentru a preveni o scenă și mai penibilă.

— Ne întâlnim pe hol, îi spune Lo lui Ryke, fără să se uite la el.

Eu îl urmez, împreună cu Rose. Am prea multe gânduri în cap și nu mă pot concentra. Lacrimile îmi cad pe obraji și nici nu știu de ce. Poate din cauza cuvintelor tăioase ale lui Jonathan. Poate din cauza anunțului făcut de Lo cu privire la dezintoxicare. Sau poate din cauza dialogului straniu dintre Ryke și Jonathan.

Ne oprim în holul hotelului, unde covorul cu romburi și tapetul auriu strălucitor mă amețesc și mai tare.

— Cine ești tu?! strigă Lo către Ryke. Nu mă mai minți, la naiba!

— Calmează-te, spune Ryke. Dă-mi șansa să-ți explic, te rog. Meriți toate răspunsurile.

— De unde îl cunoști pe tatăl meu? întreabă Lo. De unde te cunoaște el pe tine?

Ryke întinde o mână, cu palma în jos, de parcă ar încerca să mențină o atmosferă pașnică.

— Sara Hale este mama mea.

O, Doamne... Jonathan a spus că e ca un tată pentru Ryke. Oare de aici să fi plecat divorțul? Sara l-a înșelat și a rămas însărcinată cu Ryke?

Asta ar însemna că Lo și Ryke sunt frați vitregi.

Lo se clătină și își îndreaptă o mână spre Ryke pentru a întrerupe discuția, dar și ca să-și pună gândurile în ordine. Apoi ridică încruntat privirea și spune:

— Ești un copil ilegitim?

Ryke se strâmbă rănit și scutură din cap, atât de laconic și de îndurerat încât o lacrimă i se prelinge pe obraz. Lo își duce o mână tremurândă la piept.

— Eu sunt copilul ilegitim?

Ryke dă din cap scurt. Lo scoate un sunet ciudat, ca și cum s-ar sufoca, iar eu încerc să fac un pas înainte, dar Rose mă trage din nou înapoi. Lo se șterge la ochi cu brațul și inspiră profund.

— Dă-mi să-ți văd buletinul, îi cere Lo.

Ryke își scoate portofelul din buzunarul de la spate și scoate buletinul. Înainte de a i-l da lui Lo, spune:

— Tot fratele meu ești. Nu are nicio importanță cine ar trebui să fie aici și cine nu.

— Dă-mi-l.

Ryke i-l întinde, iar Lo citește numele. Maxilarul i se blochează și obrajii îi par din nou sculptați în gheață. Mâna îi tremură pe actul de identitate.

— *Jonathan Ryke Meadows.*

Lo râde ca un dement și-i aruncă buletinul lui Ryke. Acesta îl lasă să cadă pe covor.

— Ce spuneai că face mama ta? se preface Lo că nu a înțeles. A, da! Trăiește de pe urma tatălui tău.

Își mușcă buza de jos și dă amar din cap.

— Lo...

Acesta își pune mâinile în cap, zicând cu un rânjet:

— Du-te dracului. De ce nu mi-a spus nimeni? Ești fiul lui Jonathan. Sara Hale e mama ta, dar nu și a mea, nu-i așa?

— Mama mea a cerut divorțul când Jonathan a lăsat o altă femeie însărcinată cu tine. Eu abia mă născusem.

Tot ceea ce i-a spus tatăl său e o minciună. Nu e de mirare că Sara îl urăște pe Lo și că l-a înjurat strașnic la telefon. E produsul adulterului și cauza căsniciei ei eșuate. Încerc să mă duc la el, dar Rose mă trage înapoi. Lo plânge necontrolat.

— Sara mi-a luat patul ca să ți-l dea ție, nu-i așa?

— Nu știam că e al tău.

— Dulapul meu, nenorocitele mele de haine, le-a luat și ți le-a dat *ție*.

Lo își apăsă degetele pe ochi.

— De ce mi-ați ascuns asta?

— Sunt chestiuni legale... spune el, apropiindu-se de Lo. Nici măcar nu am știut că exiști până când n-am împlinit 15 ani. Mamei i-a scăpat porumbelul în timpul unei crize de nervi. Mă întâlneam mereu cu Jonathan la cluburile exclusiviste. Și nu am mințit când am spus că nu mă mai văd cu tatăl meu. Aveam o senzație ciudată în preajma lui, mai ales când n-am mai băut. Simțeam că pot vedea prin el.

Își trage nasul, încercând să-și controleze emoțiile, dar îi vine greu, pentru că Lo e terminat. Ochii lui Ryke se înroșesc.

— Știi despre existența mea de *șapte* ani? Și nu ți-a trecut prin cap să ne întâlnim? întreabă Lo, încruntat și profund rănit. Sunt fratele tău.

— Tot tu mi-ai despărțit părinții, spune Ryke, cu voce șovăitoare. Mi-am petrecut ani de zile obișnuindu-mă cu ideea că exiști. Mama mea te ura, iar eu o iubeam, așa că ce naiba puteam să cred? Apoi am mers la facultate și m-am distanțat de ea. Am început să mă gândesc bine la unele lucruri și am ajuns să vreau să te cunosc. Te-aș fi putut lăsa în pace. Să fii puțoiul bogat pe care l-a crescut Jonathan Hale. Și apoi te-am văzut.

Ryke dă din cap, cu ochii înlăcrimați.

— Te-am văzut la petrecerea de Halloween și am știut cine ești. După ce am aflat de existența ta, Jonathan mi-a arătat poze cu tine, întrebându-mă mereu dacă vreau să te cunosc. N-am vrut niciodată.

Lo spune îndurerat:

— Și de ce ai făcut-o, până la urmă?

— Am văzut ce s-ar fi ales de mine dacă m-ar fi crescut el. Și am regretat totul. Te-am învinovățit pe tine, deși erai doar un copil ghinionist. Am dorit să te ajut... pentru toți anii în care am stat departe de tine. Știam cum e el. Am auzit-o pe mama povestind despre lucrurile pe care i le spunea — lucruri oribile, dezgustătoare, la fel de rele ca un pumn în plină figură. Știam că ai fost educat așa. Și nu am făcut nimic.

Vocea lui Ryke se frânge. Scutură din cap.

— Deci ai văzut cum sunt, spune Lo. Sunt așa jalnic cum ți-ai imaginat?

— Nu. Ești cam nesimțit, dar și eu sunt la fel. E clar că suntem frați.

Lo râde scurt.

— De ce mi-au ascuns toți asta?

Face un pas înapoi, iar mâna lui Ryke îi cade de pe umăr.

— Care sunt problemele legale?

Ryke înghite în sec.

— Conform înțelegerii, mama mea trebuie să nu divulge numele mamei tale și trebuie să păstreze numele de familie Hale, altfel pierde tot ce a câștigat la divorț.

Probabil că Ryke a luat numele de fată al Sarei: Meadows.

— De ce?

— Pentru ca tatăl tău să nu ajungă la închisoare. Mama ta avea aproape șaptesprezece ani. Era minoră, iar mama nu l-a putut denunța, dar a semnat niște acte care trunchiau adevărul. Și dacă se răzgândea, atunci banii ar fi mers în scopuri caritabile și ea ar fi pierdut totul.

Lo se strâmbă.

— A violat-o?

— Nu, răspunde repede Ryke. Nu. Sara a spus o mulțime de lucruri oribile despre Jonathan, dar niciodată așa ceva. Nu cred că o iubea pe mama ta, altfel ar fi găsit o cale ca ea să facă parte din viața ta. Cred că a fost... o aventură.

Își trece mâna prin păr.

— Cred că ea a plecat... spune el, străduindu-se să stoarcă adevărul. Cred că te-a părăsit. Nu știu de ce te-a adus pe lume, dar așa s-a întâmplat. Mai știu că după aceea nu te-a mai dorit.

Jonathan l-a crescut pe Lo, când nimeni altcineva nu l-a vrut.

Pe măsură ce înțelege povestea, Lo nu-și mai stăpânește tremurul mâinilor și de-abia mai respiră.

— Era mai ușor pentru toată lumea dacă nu aflam, nu-i așa?

— Nu știam dacă Jonathan ți-a spus vreodată tot adevărul, mărturisește Ryke. Dar când m-ai cunoscut, mi-am dat seama că nu. Habar nu aveai cine eram.

— De ce nu mi-ai spus de la început? întreabă Lo, arătând spre sine. Meritam să știu.

— Meritai. Ai dreptate, spune Ryke. Dar nu te simți bine, Lo. Voiam să te ajut. Așa că am născocit câteva minciuni ca să fiu aproape de tine. A trebuit să plec de la prezentarea de modă a lui Rose pentru că tatăl lui Lily era acolo. Mă cunoaște și nu credeam că ești pregătit să afli adevărul.

Tatăl meu știe? El avea răspunsurile în tot acest timp. Cu greu pot suporta avalanșa de vești.

Ryke se apropie mai mult.

— Mi-a fost teamă că, dacă ai afla, te-aș împinge în întuneric. Poți să înțelegi asta? întreabă el, îndreptându-și privirea spre mine. Cred că poți.

Lo se freacă din nou la ochi. Nu se poate opri din plâns. Văd cum durerea curge prin el ca niște valuri crestate, care se sparg și se izbesc de țărmul conștiinței sale până când își pierde respirația și se îneacă sub talazurile violente. Urlă în pumni — e furios, îndurerat, tulburat.

Se lasă încet în genunchi și-și pune palma pe covor.

— Lo, spune Ryke, aplecându-se spre el.

Încearcă să-l ajute, dar Lo îl îndepărtează cu ochi sălbatici și înlăcrimați.

— Unde e Lily? întreabă el, disperat. Lily! strigă el, rotindu-și capul și căutându-mă din priviri. Lily!

Rose îmi dă drumul, în cele din urmă, iar eu fug în brațele lui Lo. Mă strânge cu putere în brațe și plânge pe umărul meu, cu trupul zvâcnind.

— Sunt aici, răsuflu eu. E totul în regulă.

Când îmi ridic ochii, îi văd pe Ryke și pe Rose schimbând niște priviri pline de îndoieli.

Acum înțeleg. Le este teamă de apropierea noastră. Nu ne e bine împreună.

Cel puțin nu acum.

Se agață de rochia mea și plânge până când îi seacă lacrimile. Încerc și vreau să fiu puternică pentru el. Îmi șoptește, cu o voce secătuită:

— Mă simt ca și cum aș muri.

— Nu e așa, zic și-l sărut pe obraz. Te iubesc.

După câteva minute, ne ridicăm și ieșim în tăcere afară, cu Rose și Ryke în urma noastră. Îi conving să ne lase singuri într-una dintre mașini, dar ne vom întâlni cu ei la Drake. Lo intră primul în Escalade, apoi și eu.

— La Drake, spun, fără să mă uit spre locurile din față.

Mașina se pune în mișcare, iar eu mă întorc spre Lo, care-și acoperă ochii cu mâna.

— Nu știu ce să fac.

— Te duci la dezintoxicare, spun cu fermitate, chiar dacă mă doare inima.

Știu că așa e corect. Pentru amândoi.

— Nu te pot părăsi, spune, luându-și mâna de la ochi. Poate dura luni întregi, Lily. Nu vreau să mă lași pentru alt tip...

— O să rezist, îi zic, strângându-i mâinile în ale mele. O să merg la terapie.

— Lily...

Vocea lui îndurerată mă sfâșie pe dinăuntru.

— O să mă mut cu Rose.

El închide ochii și lacrimi îi curg neostoite. Mă abțin să nu plâng. Înghit în sec.

— Mă voi transfera la Princeton și te voi aștepta când te vei întoarce.

Lo dă din cap, încercând să asimileze veștile.

— Dacă asta vrei...

— Asta vreau.

Lo își linge buzele și-și sprijină un umăr de mine.

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat azi. N-ar fi trebuit să fac faza cu camera de hotel. Eram... supărat și nu avea nicio legătură cu tine. Eu...

— Ce este? întreb, încruntându-mă.

Ce putea fi atât de rău încât să dea pe gât sticluțe de alcool, stricându-și scurta perioadă de abstinență care însemna foarte mult pentru el, pentru mine și pentru prietenii noștri... pentru fratele lui.

— Școala mi-a trimis o scrisoare azi de dimineață, spune el, făcând o pauză. M-au dat afară.

— Ce? Nu te pot da afară. N-ai greșit cu nimic. O să mergem la decan...

— Lily, nu m-am dus la jumătate din cursuri. Am picat aproape toate examenele. Am o medie jalnică. Pot da afară pe cei care nu îndeplinesc standardele lor academice. M-au avertizat anul trecut și nu mi-a păsat.

— Poftim?

Știam că ceva nu e în regulă, dar credeam că avea note mai bune decât mine.

— Atunci... o să mergi la Princeton cu mine. Te poți transfera. Te vor accepta, cu numele tău de familie.

— Nu, clatină el din cap. Nu, nu mă întorc la facultate. Nu e de mine, Lil.

Mă gândesc intens la asta.

— Și ce ai de gând să faci?

— Nu știu, spune Lo. Ce-ai zice mai întâi să ne facem bine?

— Da, exact, murmur eu. Și cu tatăl tău cum rămâne? Lo, dacă află, o să-ți taie fondurile.

— N-o să afle. Am sunat deja la secretariat și le-am spus să nu-l contacteze.

Expir ușurată. Mașina se oprește.

— Am ajuns, domnule Hale.

Încremenesc. Vocea aceea nu aparține Nolei. Șoferul se mișcă lent și îi văd mustățile cărunte, părul des și ochelarii cocoțați pe nasul coroiat.

— Anderson, spune Lo încordat.

Anderson, șoferul lui Jonathan Hale, tipul ne-a mai turnat și înainte.

— Te rog să nu-i spui tatei...

— O seară plăcută, ne urează Anderson cu un zâmbet fals.

Se răsucește la loc, așteptând să ieșim din mașină.

Ieșim și, în străfundul inimii mele, știu că viețile noastre sunt pe cale să se schimbe.

Capitolul 33

După o scurtă conversație, cădem de acord să ne petrecem noaptea separat. Eu rămân cu Rose la Drake, iar Ryke îl duce pe Lo la apartamentul lui din campus. Aflu că tatăl său îl sună de dimineață doar pentru că Rose îmi transmite vestea.

I-a dat ultimatumul pe care l-am evitat atât de mult și de care ne-am temut toată viața noastră. *Întoarce-te la facultate, pune-ți viața în ordine, altfel fondul tău fiduciar va dispărea.* Cu câteva luni în urmă, alegerea lui Lo ar fi fost, probabil, alta. Poate că ar fi optat pentru facultate, transferându-se la Princeton sau la Penn State, revenind la rutina bine cunoscută într-un mediu nou. Dar cred că amândoi ne-am dat seama că unele lucruri valorează mai mult decât un stil de viață luxos și de un portofel plin cu bani.

La micul-dejun, în timp ce ciugulesc, în sufragerie, dintr-un castron cu fulgi de ovăz, nu sunt deloc surprinsă când Rose

îmi spune că Lo a refuzat banii. Sora mea e de părere că acesta este cel mai curajos lucru pe care l-a făcut în viața lui. Ironia este că nu salvează vreo domniță închisă într-un castel, nici vreun un copil dintr-o clădire în flăcări — ci se ajută pe el însuși. Poate parțial pentru a salva relația noastră, dar mai ales pentru el. Și acesta e cel mai bun motiv din lume. Dincolo de temerile mele, sunt foarte, foarte mândră de el.

În câteva zile, va trebui să-mi găsesc același curaj.

Sora mea îmi pune o mână pe umăr.

— Vine să-și ia câteva lucruri. Pleacă la prânz.

Simt o povară care mă apasă pe piept, dar dau din cap. În plus, am fost de acord că trebuie să meargă la dezintoxicare cât mai repede cu putință. Ne e teamă că ne vom răzgândi, că ne vom convinge unul pe celălalt că acesta nu e un pas bun de făcut, că putem rezolva totul împreună. Dar nu putem. Am încercat asta și Lo a ajuns bând tequila într-o cameră de hotel și cu mine dorindu-mi să-l simt lipit de trupul meu.

Rose vine lângă mine, iar eu îi fac loc pe canapea.

— Ce mai faci? mă întreabă ea, strângându-mi părul și împletindu-mi șuvițele.

Scutur din cap. Nu am cuvinte. Într-o singură noapte, Lo și-a pierdut fondul de studii și a aflat că tatăl lui l-a mințit și că are un frate. Suntem atât de strâns legați, încât îi simt durerea provocată de această șaradă ca și cum mi-ar aparține mie.

Cum a putut Jonathan să-l mintă pe Lo atâta timp? Mi-aș dori să-l disprețuiesc pentru că i-a ascuns adevărul, și totuși nu pot. Îl iubește pe Lo. Mai mult decât ar vrea oricine să recunoască. Îl iubește atât de mult încât a ales să-l crească, nu să-l abandoneze. Se teme de gândul că Lo va pleca la dezintoxicare, că-și dă seama că a dat greș ca tată și că fiul său

ar putea merge mai departe în viață fără el. Cred că într-un fel Jonathan crede că Lo se va întoarce acasă pentru bani, că va reveni la el când își va da seama ce greu e să-ți câștigi singur existența. Poate că așa se va întâmpla. Sau poate că, în sfârșit, își va lua rămas-bun de la tatăl său și nu se va mai întoarce niciodată la viața sa de dinainte.

— Va fi greu la început, îmi spune Rose, legându-mi coada la spate. Cât ai stat cel mai mult timp departe de el?

Scutur din nou din cap.

— Nu știu... o săptămână, poate.

Pare complet absurd, dar e adevărat. E ca și cum am fi fost căsătoriți toată viața noastră, iar acum trebuie să ne despărțim. Știu că e mai bine așa, dar durerea mă sfâșie, ca o rană proaspătă.

Rose mă mângâie pe spate, iar eu mă întorc complet către ea. Se uită la mine mai îngrijorată decât credeam că poate fi. În cele din urmă, nu m-a ajutat niciun băiat.

Ci sora mea.

O prind de mână și îi spun, cu lacrimi în ochi:

— Mulțumesc. Nu știu dacă aș putea face asta fără tine.

Rose și cu mine am convenit să nu le spunem părinților și surorilor noastre despre dependența mea. Oamenii nu pot accepta sau înțelege așa ceva prea ușor, iar eu nu vreau să-mi pierd vremea justificând aceste compulsii. Dacă și Rose crede că este mai bine așa, atunci înseamnă că am luat decizia potrivită.

— Vei reuși. Nu acum, dar încetul cu încetul.

— Mi-e frică.

Am un nod dureros în gât. Inspir cu greutate.

— Dacă-l înșel? Dacă nu sunt în stare să-l aștept?

Ea mă strânge de mână.

— Îl vei aștepta. Vei trece peste asta, iar eu voi fi alături de tine la fiecare pas.

Îmi șterg obrajii și apoi îmi înfășor brațele în jurul ei, îmbrățișând-o mult, mult timp. Pentru a-i mulțumi, pentru a-i cere scuze și pentru a-i spune, șoptit:

— Te iubesc.

Ea mă mângâie pe păr.

— Și eu te iubesc.

Stau pe trotuar în fața clădirii Drake.

Fulgii de zăpadă îmi sărută obrajii în timp ce-l aștept pe Lo. Oameni îmbrăcați în haine frumoase, de biserică, se îndreaptă spre slujba de Ajun. Luminițe mici sunt încolăcite în jurul stâlpilor de iluminat, iar coroniţele cu panglici roșii flutură pe străzi. Orașul respiră într-o atmosferă de sărbătoare, în timp ce inima mi se strânge cu fiecare bătaie.

Infinity-ul negru al lui Ryke se apropie de bordură. Acesta aruncă înăuntru geanta de voiaj a lui Lo și închide portbagajul.

Lo are cearcăne la ochi și pare abătut și istovit. O distanță de un metru și jumătate ne desparte și mă întreb cine se va apropia primul — sau dacă asta se va întâmpla.

— Ce ne spunem? răsuflu eu întristată. Adio?

— Nu, clatină el din cap. Nu e un rămas-bun definitiv, Lil. Ne mai vedem.

Nici măcar nu știu la ce centru de dezintoxicare se duce. Ryke nu vrea să-mi dea adresa, dar trebuie să cred că e un loc sigur și să-mi imaginez că nu e foarte departe.

Îi zâmbesc chinuit, străduindu-mă cu disperare să nu plâng. Dar, când văd o lacrimă prelingându-i-se pe obraz, totul se duce naibii. Îmi trag nasul.

— Să nu te schimbi prea mult, îi spun.

Mă tem că se va întoarce și nu se va mai potrivi în viața mea. Va evolua departe de mine, în timp ce eu voi rămâne pe loc, singură.

— Doar lucrurile rele, zice el.

Face primul pasul înainte. Și încă unul. Și încă unul. Până când încălțările ni se ating, până când degetul lui mare ajunge să-mi mângâie obrazul.

— Întotdeauna voi fi al tău. Nicio distanță și niciun răstimp de despărțire nu va schimba asta, Lily. Trebuie să mă crezi.

Îmi pun mâinile pe pieptul lui ferm și-mi trec degetele peste vârful de săgeată de la gâtul lui.

— Nu mi-am dorit niciodată să te las aici, spune el și simt cum pieptul lui i se strânge sub palmele mele, și să te fac să suferi, Lil. Trebuie să știi că... acesta este cel mai greu lucru pe care a trebuit să-l fac vreodată.

Își linge buzele.

— E mai greu decât să-i spun *nu* tatei, decât să refuz fondul de studii. Chestia asta, de-acum, mă omoară.

— Voi fi OK, șoptesc, încercând din răsputeri să cred și eu ce spun.

— Pe bune? întreabă el, neîncrezător. Pentru că te văd plângând și zvârcolindu-te în pat. Te văd urlând și rugându-te la Dumnezeu ca suferința să înceteze. Și eu sunt vinovat de asta.

— Încetează, răsuflu eu, fără să-l pot privi în ochi. Te rog, nu te gândi la asta.

Deschide gura, iar eu am impresia că-mi va da mână liberă. O să-mi spună că-l pot înșela și că pot face ce vreau eu în lipsa lui. În schimb, el plânge și spune:

— Așteaptă-mă.

Cuvintele îi ies de pe buze sufocat și dureros.

— Vreau să mă aștepți.

Cineva l-a pus să facă asta. Mă uit peste umăr, iar Rose își duce mâna la gură, cu ochii mari. Mă uit la Ryke, dar privirea lui neclintită nu-mi spune nimic.

A fost ideea lui Lo.

Știe că singura cale prin care pot lupta cu adevărat este să știu că am ceva de pierdut.

Încerc să-i răspund cumva, dar cuvintele refuză să iasă.

Lo mă trage mai aproape și-și înfășoară brațele în jurul umerilor mei.

— Te iubesc.

Mă sărută pe frunte și se desprinde de mine, lăsându-mă fără cuvinte, cu sufletul zdrobit. Îi face semn din cap lui Rose.

— Ai grijă de ea.

Iar Rose îi răspunde:

— Ai grijă de tine.

El încuviințează, iar eu aștept să se uite înapoi la mine.

Dar nu se uită.

— Lo, îl strig.

Cu o mână pe cadrul portierei, ezită înainte de a-și îndrepta privirea spre mine.

Deschid gura, dorind să-mi exprim toate sentimentele deodată. *Te iubesc. Te voi aștepta! Ești cel mai bun prieten al meu, sufletul meu pereche și iubitul meu. Sunt atât de mândră de tine. Te rog... întoarce-te la mine.*

Zâmbește, plin de speranță.

— Știu.

Apoi se urcă în mașină și închide portiera. Mașina pornește.

Și-mi dispare, încet, din priviri.

Mulțumiri

În primul rând, dorim să mulțumim tuturor celor care au sprijinit volumul de față de-a lungul scrierii lui. Rudelor noastre, prietenilor și celor pe care-i respectăm și îi iubim atât de mult: colegii bloggeri și comunitatea de cititori. Vouă vă datorăm cele mai sincere mulțumiri și îmbrățișări. Fie că sunt virtuale sau reale, ele înseamnă la fel de mult pentru noi.

Pentru cei ce suferă de o dependență, recunoașterea problemei este primul pas, iar discuția cu cineva poate fi următorul. Este important ca, în calitate de cititoare, ca femei, să ne acordăm putere reciproc. Dependența de sex în cazul femeilor este un subiect delicat. Există o limită subțire între a fi dependent de sex la modul distructiv (ca în cazul lui Lily) și simpla explorare a sexualității. Fiind conștiente de această graniță, putem să le sprijinim pe alte femei în căutarea sexualității lor, nu să le punem la zidul rușinii. Suntem surori și suntem încântate să celebrăm această legătură pe care o împărtășim inerent. Iar pentru toți băieții care citesc această carte, vă iubim și pe voi!

Vă mulțumim tuturor!

Capitol bonus

Repovestirea capitolului 32

Loren Hale

Lily pare la fel de amorțită precum aș vrea eu să fiu. Liftul coboară spre marea sală de bal unde are loc Gala Caritabilă de Crăciun. Nici măcar nu mă pot uita la Lil.

Nu sunt în stare să-i arunc o privire, ca să mă asigur că se simte bine. Am flashbackuri despre noi doi împreună, în camera de hotel, și, cumva, știu că am rănit-o. Știu că nu se simte bine. N-ar fi trebuit să cedez în fața dorinței sale de a ne-o trage. N-ar fi trebuit să fiu așa de dur. *N-am ce face.* Nu pot da timpul înapoi. Pentru o clipă, am încercat să șterg ce s-a întâmplat.

Simt în gât conținutul sticluței de tequila pe care am băut-o, de parcă ar fi acid. Totul se pregătește să dea în clocot. Presiunea se acumulează.

Devine strivitoare.

Mă uit țintă înainte. Mușchii mei ard.

Lil merită mai mult de-atât.

N-ar trebui să fie cu mine. Sau, cel puțin, nu cu *această* versiune a mea. Nu cu acel Loren care a permis ca ziua lui proastă să devină cea mai urâtă zi din viața ei. Acel Loren care a târât-o cu el prin noroi. Cu toate acestea, fără Lil, nu știu ce e viața. Ea... ea e prietena mea cea mai bună.

E lumea mea, sufletul meu.

Lily e acel lucru adânc îngropat în mine care merită să fie tratat cu blândețe. Care merită să vadă lumina. Știu toate astea.

Știu toate astea.

— Unde mergi când ajungem jos? mă întreabă cu voce scăzută.

— Trebuie să vorbesc cu tata.

Replica mea a sunat mai aspru decât am vrut. Mă uit la cifrele care se aprind pe panoul liftului. Mă ustură ochii.

Pentru o clipă, chiar am crezut că pot să mă las de băutură fără să merg la dezintoxicare. Fără s-o las pe Lily în urmă. Dar se pare că mottoul meu este *nu pot, nu pot, nu pot. Nu pot* da timpul înapoi.

Nu mă pot descurca cu facultatea.

Nu pot fi bărbatul de care Lily are nevoie.

Nu pot fi bărbatul care ar trebui să fiu. Cel care sper să devin. Încă nu pot.

Poate că sunt idiot deoarece îmi doresc să încerc, deoarece cred că ar putea funcționa. Sunt, pur și simplu, un tip care *nu poate*. Un tip care e posibil *să nu fi putut* niciodată. Însă refuz să fiu un tip care nu va încerca. O să încerc. Trebuie s-o fac.

Pentru ea. Pentru mine.

Pentru noi.

Îndată ce ușile liftului se deschid, singurul meu gând este: *Găsește-l!* Trebuie să-l găsesc pe taică-miu. Am în mine o doză

de lașitate. O lașitate de rahat, nepotrivită pentru un bărbat și care ar putea spulbera rămășițele de hotărâre pe care am reușit să le adun. Hotărârea care s-a născut din faptul că am rănit persoana care înseamnă totul pentru mine. Oare de cât timp o tot rănesc? Cât timp o voi mai răni?

Trebuie să încetez.

Trebuie să schimb foaia. Avem nevoie de un nou început. Dumnezeule! S-ar putea să fie singura cale.

Nimic din ce văd în jur nu mă impresionează, nu mă face să mă opresc. Nici candelabrele elegante, nici enormul pom de Crăciun decorat cu absurd de multă beteală aurie, nici scena în spatele căreia a fost instalat un ecran uriaș, pe care scrie *Hale Co. și Fizzle.*

Singurul lucru care mă face să încetinesc puțin este alcoolul. Iau de pe o tavă un pahar cu șampanie. Îl beau dintr-o suflare. Aș fi vrut să fie bourbon, în loc de șampanie. Mă strâmb, dar merg mai departe. Lily mă urmează în vreme ce fac slalom prin mulțimea mondenă.

Vreau s-o țin de mână.

Vreau s-o trag aproape de mine.

Vreau să mă răsucesc pe călcâie și să plecăm împreună de-aici. *Dar nu pot.*

Deși în clipa asta o vreau doar pe ea, îmi silesc din răsputeri trupul nenorocit și mizerabil s-o evite.

În clipa asta, ea e tot ce-mi doresc pe lume.

Trebuie să duc treaba până la capăt. Mă agăț de fărâma mea de tenacitate. Lungesc pasul când îl zăresc pe tata, îmbrăcat într-un smoching impecabil, alături de niște tipi mai vârstnici. Toți țin în mâini pahare cu whisky.

— Lo.

Abia dac-o aud pe Lily, care a rămas în urmă. *Îmi pare rău, iubire.* Mă doare. Totul mă doare, fir-ar al dracului!

Îndată ce tata observă că mă îndrept spre el, le face semn celorlalți să plece. Am senzația că fața mea a împietrit cu adevărat. Ca și cum, dacă mișc puțin falca sau îmi îngustez ochii, chipul meu o să se facă bucăți.

Sau poate că tata mă va face bucăți.

Nu l-am văzut niciodată să aibă o altă expresie decât cea de acum: dură, severă. În ciuda întrebării pe care mi-o pune, nu mă fac mic.

— Mă eviți cumva? De obicei treci pe la mine miercurea.

— Am avut niște lucruri de rezolvat.

Mă măsoară din cap până-n picioare.

— Arăți bine.

Simt că ochii îmi ard. Chiar crede asta? E în stare să creadă că mă simt bine, când vede cum arăt? Deși îmi vine să urlu, următoarele mele cuvinte răsună măsurat:

— Nu mă simt bine.

Scutur din cap. Emoțiile încep să mă copleșească.

— Nu mă simt bine, tată.

Aruncă o privire la stânga, apoi la dreapta. Îi cântărește din ochi pe cei câțiva oameni din apropiere. Da, suntem într-un loc public, care reprezintă compania *lui*: Hale Co.

Viitorul meu. Corect?

— Nu e momentul acum, Loren. Vorbim mai târziu.

Nu există *mai târziu.*

— Ceva nu e în regulă cu mine, îi zic pe un ton care dă de înțeles că e vorba despre ceva extrem de serios.

O chestiune de viață și de moarte. Și exact așa mă simt. Simt că, dacă nu acționez acum, pentru mine s-a terminat.

— Mă auzi? Îți spun că nu sunt bine.

Nu-mi închipui că tata mă îmbrățișează.

Nu-mi închipui că o să dea aprobator din cap și o să-mi spună: *O să te ducem într-un loc unde poți fi ajutat. Asta*

dorești. Iar eu am mijloacele necesare să te ajut. Haide, fiule! Te iubesc, băiete!

Nu-mi închipui imposibilul.

Apatia îmi curge prin vene. Nu mi-am imaginat niciodată că o conversație sinceră tată-fiu o să-i schimbe purtarea volatilă sau o să-l facă să se răzgândească.

Dă pe gât restul de whisky. Mă uit cum pune paharul pe o masă înaltă, din apropiere. Mușchii mei sunt atât de încordați, încât vibrează. Tânjesc să-i întorc spatele și să fug de aici.

Cu toate acestea, rămân.

După ce se șterge la gură, tata se apropie de mine.

— Încerci să mă faci de râs?

Mâinile mele se strâng în pumni. Poate că așa nu vor mai tremura.

Îi spun:

— Știi că eu beau și nu-ți pasă.

Chipul lui se schimonosește.

— Despre asta era vorba? Lo, ești un bărbat de 21 de ani, ce mama dracului. Bineînțeles că bei.

— Până îmi pierd cunoștința.

— Ca mulți alții înaintea ta. Este normal ca puștii de vârsta ta să abuzeze de alcool.

Nu-l ascult. Chiar dacă îl iubesc, de data asta nu-l ascult.

— Eu nu pot sta o zi fără să beau.

Buzele lui se strâmbă.

— Nu-ți mai găsi scuze pentru greșelile tale și asumăți-le bărbătește.

Lily e în spatele meu. Vrea să mă ia de mână, dar mă scutur. Gestul meu e ca o lamă de cuțit împlântată în pieptul meu, însă nu pot să mă agăț de ea în timp ce-l înfrunt pe tata.

Tata ia un alt pahar cu whisky de pe tava purtată de un chelner. Soarbe din el și o salută pe Lily cu un gest al capului.

Pulsul mi se accelerează. De ce o amestecă în treaba asta? Taică-miu o străpunge cu privirea.

— Tu i-ai băgat în cap prostiile astea fiului meu?

Lily se face mică și pășește în spate.

Ridic vocea:

— Știu asta de când eram copil. Nu trebuia să-mi spună ea nimic.

N-o amesteca în chestia asta!

— Mă îndoiesc foarte tare de asta, zice tata.

Scrâșnesc din dinți. Cuvintele mi se înțepenesc în gâtlejul cuprins de arsura alcoolului. Dar apoi văd că Rose cuprinde, cu un braț, mijlocul lui Lily, iar bătăile inimii mi se mai domolesc puțin. *Rose e aici.*

Deodată, Ryke apare lângă mine. Gâfâie de parcă a fugit până aici. Palma lui se sprijină pe brațul meu. Nu voi simți niciodată, venind de la tata, alinarea pe care mi-o aduce atingerea lui Ryke.

— Haide, Lo! mă îndeamnă el.

Mă uit la taică-miu și nu mă pot mișca. Fața lui a devenit albă ca hârtia și degetele lui au slăbit strânsoarea pe paharul cu whisky. Felul în care îl privește pe Ryke mă neliniștește.

Însă știu că nu sunt în filmul *Al șaselea simț*. Ryke nu-i o fantomă. E o persoană reală.

Una pe care tata o recunoaște.

Bănuiala mi se confirmă când tata îl întreabă:

— Ce cauți aici?

Mă încrunt.

— Vă cunoașteți?

Taică-miu pufnește și comentează:

— Nu i-ai spus?

I se adresează lui Ryke. Ceva începe să clocotească în mine. Ceva întunecat și incandescent, ca lava topită. Lumea

se uită la noi. Tata își dă seama de asta. Cu o strâmbătură, golește paharul cu whisky.

Nu-mi zice nimeni ce se petrece?

Mă mut de pe un picior pe altul.

— Ce să-mi spună?

— Nimic, răspunde tata, cu un zâmbet amar.

După ce pune pe o masă paharul golit, ochii lui pătrunzători se ațintesc din nou asupra mea.

— Deci asta voiai să-mi spui? Voiai să dai vina pe mine pentru problemele tale și să bați din picior ca un copil mic?

Aș putea insista să-mi spună care e legătura dintre el și Ryke. Aș putea lăsa baltă planurile mele. Deocamdată, nu le-am rostit cu voce tare. Aș putea să-i întorc spatele și să las hotărârea mea fragilă să se năruie.

Mâna lui Ryke nu-mi părăsește umărul. Atingerea lui e ușoară. Nu grea precum plumbul, ci grijulie, înțelegătoare. Pregătită.

Pregătită să-mi stea alături. Știu că e de partea mea.

Iar în vreme ce mă uit în ochii tatei, nu simt că-l urăsc, ci că mai degrabă mă urăsc pe mine.

Îi vorbesc încet:

— Nu. Poate că dacă ar fi fost o poveste din adolescența mea, asta aș fi făcut. Voiam doar să-ți spun că am de gând să nu mai beau.

Vreau să devin un om pe care să-l pot iubi.

Și mă voi strădui.

Playlist bonus

Wildest Moments — Jessie Ware
Habits (Stay High) — Tove Lo
Lost in My Mind — The Head and The Heart

On the Rocks — Grieves
Let It Go — Fossil Collective
Trembling Hands — Temper Trap
Pasadena — Modern Skirts
Two Fingers — Jake Bugg
Worthy — Jacob Banks
Life is Hard — Edward Sharpe and the Magnetic Zeros
Animal — Miike Snow
Lose Your Soul — Dead Mans Bones
Pleasant Street / You Keep Me Hanging On — Tim Buckley

Bonus schimburi de mesaje

AUGUST
10:04 A.M.

LILY: SOS! Ne trebuie o scuză BUNĂ ca să chiulim de la prânzul de duminica viitoare! O scuză imbatabilă! Una beton!

LILY: Rose îmi tot dă mesaje despre prânz.

LILY: OMG! Nu mai termină odată cu asta! 💀 Lo, ești pe-acolo?

LILY: Parcă aveai și tu un curs de la 9, nu? Ne vedem prin campus, pe undeva.

LO: Adineauri m-am trezit.

LILY: Abia acum?

LO: Am avut o noapte lungă, iubire. Mai ții minte? Sau Față-de-pizza ți-a tras-o prea tare?

LILY: Lo, ești rău.

LO: Păi, cum altfel ar trebui să-i zic?

LILY: Folosește-i numele.

LO: Cum îl cheamă??

LILY: Nu știu... N-am întrebat. Ne-am tras-o după ce ne-am întâlnit la petrecerea aia din cămin și dup-aia am plecat fiecare pe drumul lui. Dar există nume mai DRĂGUȚE decât Față-de-pizza. Avea acnee. Multă lume are.

LO: Sau poate că avea herpes. Ar cam trebui să te testezi.

LO: O să te însoțesc la clinică.

LO: Ne vedem curând, iubire.

LO: Iubire, ești? 😳

LILY: OK, o să mă testez, dar mai târziu. Am un curs în curând.

LILY: ROSE ÎMI TOT DĂ MESAJE! Nu știu ce să-i spun.

LO: Avem toxiinfecție alimentară și nu putem veni mâine la prânz. Gata!

LILY: Prânzul e duminică.

LO: Știu. Mereu are loc duminica.

LILY: Lo, azi e joi.

LO: Hmm.

LO: Zi-i lui Rose că nu putem veni fiindcă ne-am făcut planuri cu Charlie și Stacey. Și că ei sunt mai distractivi decât ea.

LILY: Și dacă întreabă ce fel de planuri avem? Adică unde și la ce oră, iar dup-aia apare și ea? Și pe urmă își dă seama că Charlie și Stacey nu există??

LO: Aha, OK.

LO: Trebuie să folosim ceva care îi place soră-tii.

LILY: Haine? Modă? Vrem să mergem la cumpărături.

LO: Nu. O să te întrebe de ce n-ai invitat-o și pe ea.

LILY: Am găsit! Facultatea a reînceput de curând. Suntem ocupați cu învățatul. Pentru niște examene FOARTE importante. Anul ăsta vrem să avem note mai bune.

LO: E perfect, iubire! ❤ Vezi? Nici măcar n-ai avut nevoie de ajutorul meu.

LILY: Nu-i adevărat. Mereu am nevoie de tine, Lo.

LO: Acum ies din Drake. Ne vedem în campus.

LILY: !!! 😳

LO: Dă-mi un semn când ieși de la curs.

LILY: Bine. Acum începe cursul. 👌

LO: 👌

SEPTEMBRIE
01:32 P.M.

LILY: Am un telefon nou! Acum verific să văd cum e când dau mesaje de pe el. Cum se descurcă?

LO: La fel ca telefonul tău vechi. Dar mesajele tale sunt cele mai tari, cele mai drăguțe.

LILY: Acum exersăm flirtatul, pentru când ne prefacem?

LO: Ai nevoie să exersezi?

LILY: Nu știu. Vrei să facem sexting?

LILY: Doar ca să exersăm! Pentru relația noastră imaginară. Las-o baltă! Îmi retrag propunerea. O retrag imediat! Te rog să nu răspunzi la mesaj.

LO. Ești sigură, iubire?

LILY: Sunt sigură. Sunt sigură.

LO: OK. Aș vrea să fi venit cu tine la magazinul de telefoane. Am senzația că ai plecat de o veșnicie.

LILY: Știu. Nici mie nu-mi place. Vrei să mergem la cinema, să mai vedem *Thor* o dată? Cred că încă rulează.

LO: Absolut! Și ar trebui să ne facem poze cu punga de popcorn. Tre' să avem dovezi că am fost acolo.

LILY: Că am fost la cinema împreună? Ca să i le trimitem lui Rose? Drept dovezi că avem o relație?

LO: Da, și de asta.

OCTOMBRIE

09:24 A.M.

LO: Mai ții minte cum te-ai simțit azi-dimineață? Cum a fost când eram în tine? Vrei să repetăm experiența?

LILY: Da, să repetăm de 3 ori!

LILY: Ce-ai zice să repetăm de 5?

LO: Dadada! Ce-ar fi să-l trimit la plimbare pe meditatorul meu? Stabilisem să ne vedem azi.

LO: Nu, nu. Du-te să te întâlnești cu cum l-o chema. Trebuie să trec pe la magazin. 🚘

LILY: Îl cheamă Connor Cobalt. Cel mai tare nume din toate timpurile.

LO: Ei, nici chiar așa. Dar numele e OK.

LILY: Zi-mi un alt nume mai mișto decât Connor Cobalt!

LO: Lily Calloway, iubire.

LILY: Termină! 🙂

LILY: Vorbesc serios, Lo. Zi-mi un nume mai tare decât Connor Cobalt.

LO: Ți-am zis. Lily Calloway.

LO: Te iubesc, Lil.

LILY: Și eu te iubesc, Lo.

Citiți mai departe!

POVESTEA LUI LILY ŞI A LUI LO

NU S-A ÎNCHEIAT!

SERIA *ADDICTED* CONTINUĂ CU

RICOCHET